

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ELLE KENNEDY

GRAHAM
ETKİSİ

roman

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ELLE KENNEDY

GRAHAM ETKİSİ

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

ÖNSÖZ

GIGI

Bu çocuk ünlü mü ne?

ALTI YIL ÖNCE

KÜÇÜKKEN BABAMIN ARKADAŞLARINDAN biri, büyüdüğümden ne olmak istediğimi sormuştu.

Ben de gururla, “Stanley Kupası,” diye yanıtlamıştım.

Dört yaşmdayken kupanın bir insan olduğunu sanıyordum. Hatta etrafımda dönen tüm konuşmalardan, babamın Stanley Kupası’nı şahsen tanıdığı ve onunla birkaç kez görüştüğü sonucunu çıkarmıştım. Anladığım kadarıyla bu sadece çok özel kişilere bahşedilen bir onurdu. Yani bu muhteşem Stanley her kimse bir efsane, bir fenomen, gıpta edilecek biri olmalıydı.

Bu yüzden sıradan bir profesyonel sporcu olan babama ya da ödüllü şarkı sözü yazarı anneme benzeme arzumu unutmuştum.

Bir gün Stanley Kupası olacak ve kahrolası dünyayı yönetecektim.

İçinde bulunduğum baloncuğu kimin patlattığını hatırlamıyordum. Muhtemelen suçlu, ikiz erkek kardeşim Wyatt’tı. Acımasız baloncuk düşmanı.

Olan olmuştu ve çocukluğumuzda Wyatt babamızdan normal bir lakap kazanırken –test edilip onaylanmış “şampiyon”– benim lakabım Stanley olmuştu. Bazen tembellikleri tutunca Stan de diyorlardı. Hokey dünyasındaki çirkin takma adlara sinir oluyormuş gibi davranan annem bile ara sıra ağzından kaçırıyordu. Mesela geçen hafta akşam yemeğinde, “Stanley, patatesi uzatır mısın?” demişti. Çünkü bir haindi.

Bu sabahsa listeme başka bir hain eklenmişti.

“Stan!” diye bağırdı koridorun diğer ucundan bir ses. “Babana ve diğer koçlara kahve almaya gidiyorum. Bir şey ister misin?”

Babamın asistanına dik bir bakış attım. “Bana asla öyle seslenmeyeceğine söz vermiştin.”

Tommy en azından pişman görünme nezaketini gösterdi. Sonra nezaketi camdan dışarı fırlattı. “Pekâlâ, elçiye zeval olmaz ama belki de kazanamayacağın bir savaşta kendini yormaman gerektiğini kabul etmenin vakti gelmiştir. Tavsiyemi ister misin?”

“Hayır.”

“Lakabınla barışmanı öneririm, güzellik.”

“Asla,” diye homurdandım. “Ama ‘güzellik’ lafı hoşuma gitti bak. Bana böyle demeye devam et. Kendimi narin ama güçlü hissetmemi sağlıyor.”

“Oldu bil, Stan.” Öfkeli yüzüme güldü. “Kahve istiyor musun?”

“Hayır, istemiyorum. Sağ ol.”

Sönmeyen bir enerji topu olan Tommy seke seke uzaklaştı. Babamın kişisel asistanlığını yaptığı üç yıl boyunca adamın beş dakika mola verdiğini bile görmemiştim. Kesin rüyasında bile kendini koşu bandında görüyordu.

Koridorun sonundaki kadınlar soyunma odasına geçip spor ayakkabılarımı hızlıca çıkararak patenlerimi giydim. Saat daha yedi buçuk olduğu için sabah ısınmasına bolca vakit ayırabiliydim. Kamp başladığında beraberinde kaosu da getirecekti. O za-

mana dek rink tamamen bana aitti. Bıçak değmemiş, zedelenmemiş, tertemiz, mis gibi buzla baş başa kalabilirdim.

Rinke vardığımda buz parlatıcı son turunu tamamlıyordu. Dünyada en sevdiğim koku olan serin hava ve kauçuk zemin kokusu karışımını içime çektim. Yeni bakım yapılmış buz patenlerimin metal kokusu da güzel bir eşlikçiydi. Hepsinin bir araya gelmesiyle oluşan güzelliği tarif edemezdin.

Buza çıkıp birkaç yavaş tur attım. Esasında bu kampa katılmayacaktım ama bedenim rutinimden uzaklaşmama izin vermiyordu. Kendimi bildim bileli tek başıma antrenman yapmak için erkenden uyanırdım. Bazen basit tekrar alıştırmaları yapar, bazen de amaçsızca kayardım. Hokey sezonu başlayıp da asıl antrenmanlara katılmam gerektiğinde kendimi bu küçük egzersizlerle yormamaya özen gösteriyordum. Fakat bu hafta oynamak için değil, sadece babama yardım etmek için buradaydım. Bu yüzden rinkte serbestçe kaymama engel olacak hiçbir şey yoktu.

Sertçe ve hızla kayıp kalenin arkasından keskin bir dönüş yaparak mavi çizgiye doğru ivmemi artırdım. Yavaşladığımda kalbim öyle gümbürdüyordu ki bir an ev sahibi takımın yedek bankundan gelen sesi duyamadım.

“...olamazsın!”

O tarafa döndüğümde benim yaşlarımda bir çocukla karşılaştım.

Onda fark ettiğim ilk şey çatık kaşları oldu.

Sonra, asık suratına rağmen çarpıcı bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark ettim.

Herhangi bir estetik kaygı duymadan kaş çatabilecek çekici bir yüzü vardı ve bu onu daha da seksi kılıyor, kötü çocuk havasına katkıda bulunuyordu.

“Hey, beni duydun mu?” Sesi beklediğimden daha kalındı. Tennessee’de *country* şarkılar söyleyebilecek kadar hem de...

Kısa kapının üzerinden atladığında patenleri buza çarptı. Boyu epey uzundu; tepemde kule gibi dikiliyordu. Ve hayatımda hiç bu kadar mavi gözler görmediğime emindim. Akıl almaz derecede koyu, çeliğimsi safır rengindeydiler.

“Pardon, ne dedin?” diye sordum, ona ağzım açık bakmama-ya çalışarak. Bu denli bir çekicilik nasıl mümkün olabilirdi?

“Burada olamazsın dedim,” diye bağırdı.

Bu da beni kendime getiren şey oldu. Pekâlâ, beyefendi bir dallama çıkmıştı.

“Sen olabilir misin peki?” diye meydan okudum. Kamp saat dokuzda başlayacaktı. Bunu biliyordum çünkü Tommy’nin herkese dağıtacağı *hoş geldiniz* paketlerine dahil olan programın fotokopisini çekmesine yardım etmiştim.

“Evet. Bugün hokey kampının ilk günü. Isınmak için buradayım.”

Manyetik gözleri üzerimde dolaşp dar kotumu, mor *sweatshirt*’ümü ve fosforlu pembe tozluklarımı inceledi.

Tek kaşını kaldırarak, “Tarihleri karıştırdın herhalde. Artistik buz pateni kampı haftaya başlayacak,” diye ekledi.

Gözlerimi kıstım. Bu çocuk gerçekten de koca bir dallamaydı.

“Aslında ben...”

“Cidden, balo kraliçesi,” diye lafımı kesti, gergin bir sesle. “Burada olman için hiçbir sebep yok.”

“Balo kraliçesi mi? Sen hiç kendini aynada gördün mü?” dedim. “Tam da balo krallığına aday gösterilecek bir tipin var.”

İfadesindeki sinir benim hiddetimi tetikledi. Gözlerinin içindeki kibirli parıltıyı da unutmamak gerekirdi. Onunla uğraşmaya karar vermemi sağlayan da bu oldu.

Buraya ait olmadığımı mı düşünüyordu?

Bana *balo kraliçesi* mi diyordu?

Eh, gidip kendi kendini becerebilirdi.

Masum bir ifadeyle ellerimi arka ceplerime soktum. “Kusura bakma ama hiçbir yere gitmiyorum. Dönüşlerime ve sıçramalarım çalışmam gerek. Görebildiğim kadarıyla...” Devasa ve bomboş olan rinki işaret ettim. “... burada ikimize de yetecek kadar alan var. Şimdi izin verirsen, bu balo kraliçesinin antrenmana dönmesi gerek.”

Yine kaşlarını çatı. “Adını bilmediğim için öyle dedim.”

“Adımı sormayı düşünemedin mi?”

“İyi,” diyerek homurdandı. “Adın ne?”

“Seni ilgilendirmez.”

Ellerini kaldırdı. “Neyse ne. Kalmak mı istiyorsun? Kal o zaman. Sıçramana bak. Ama koçlar gelip kıcını buradan kovduğunda ağlayarak bana gelme.”

Bunu söyledikten sonra kayarak uzaklaştı ve güzelim buzun üzerinde ağır patenleriyle çizgiler bıraktı. O saat yönüne gittiği için ben de gıcıklık olsun diye tam tersi yöne kaydım. Karşı karşıya geldiğimizde bana ters bir bakış attı. Ben de karşılık olarak gülümsedim ve onunla uğraşmaya devam etmek adına birkaç kez çömelerek dönüş yaptım. Ardından tek bacağımı büküp diğerini onun ikinci turda geçeceği noktaya uzattım. İcini çekerek benden kaçmak için diğer yöne döndü.

Aslında çocukken gerçekten de artistik buz pateni dersleri almıştım. Devam etmek için yeterince iyi ve ilgili değildim ama babam, derslerden fayda sağlayacağında ısrar etmişti. Haklıydı. Hokey fiziksel hamle ağırlıklıydı, artistik buz pateniyse daha fazla incelik gerektiriyordu. Temel hareketleri öğrenmekle geçen bir ayın ardından dengemde, hızımda ve duruşumda dikkate değer bir değişim fark etmiştim. O kurs sayesinde geliştirdiğim beceri, buzun üzerinde daha iyi olmamı sağlamıştı. Buz hokeyinde de bu sayede daha iyiydim.

“Yeter artık, ciddiyim. Yolumdan çekil.” Çocuk kayarak durduğunda etrafa buz parçaları sıçradı. “Zaten rinki seninle paylaşmak zorunda kalmam yeterince kötü. Lanet kişisel alanıma biraz saygı göster bari, balo kraliçesi.”

Dönüşü bitirip kollarımı göğsümde birleştirdim. “Bana şöyle deyip durma. Adım Gigi.”

Burnundan alaycı bir nefes verdi. “Hiç şaşırmadım. Tam artistik buz patencisi ismi. Kesin kibar bir şeyin kısaltmasıdır. Mesela Georgia. Hayır. Gisele.”

“Hiçbir şeyin kısaltması değil,” dedim soğukça.

“Cidden mi? Sadece Gigi mi?”

“Şu anda gerçekten ismimi mi yargılıyorsun? Seninki ne acaba? Kesin çok klişedir. Tam bir Braden’a ya da Carter’a benziyorsun.”

“Ryder,” diye mırıldandı.

“Hiç şaşırmadım,” diyerek gülmeye başladım.

Gözlerinde şimşekler çaktı. “Artık yoluma çıkma.”

Bana sırtını döndüğünde sırtıp ona dilimi çıkardım. Kıymetli sabah antrenmanımı bölen dingilin sinirlerini zıplatmadan rahat duramazdım. Bu yüzden benden kaçmasını olabildiğince engelledim. Hızımı artırıp kollarımı iki yana açarak arka arkaya birkaç dönüş yaptım.

Kahretsin, artistik buz pateninin ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştum.

“İşte geliyorlar. Kışının tekmelenmesine hazır ol,” diye seslendi Ryder, küçümseyici şekilde. Sesinde biraz da tatmin vardı.

Yavaşladığımda rinkin öbür ucundaki çift kapılara yaklaşan adım seslerini duydum.

“Tabanları yağlasan iyi olur, Gisele. Yoksa Garrett Graham’ı fena kızdıracaksın.”

Aptalı oynayarak ona doğru kaydım. “Garrett da kim?”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Garrett Graham’ın kim olduğunu bilmiyor musun?”

“Ünlü biri mi ki?”

Ryder bana öylece baktı. “Kendisi hokeyin kraliyet ailesindendir. Katılacağım kampı o düzenliyor.”

“Ah. Anladım. Ben sadece artistik buz patencileri takip ediyorum.”

Atkuyruğumu savurarak yanından kayıp geçtim. Sırf eski derslerimde öğrendiklerimin hepsini hâlâ hatırlıyor muyum diye kontrol etmek için son bir hareket denemek istiyordum.

Hızımı artırdım. Dengemi buldum. Paten bıçağımın ucunda dişler yoktu ama hokey patenlerimi giymiştim ve bu harekette dişlere pek ihtiyaç duyacağımı sanmıyordum. Bıçakların kenarından ivme kazanıp havaya zıplayarak döndüm.

İnişim korkunç oldu. Bedenim hizasını kaybetmişti ve fazla dönüş yapmıştım ama bir şekilde yüzüstü yere yapışmamayı başardım. Yine de zarafetten yoksun hareketlerim yüzümü buruşturmama neden oldu.

“Gigi! Ne halt ediyorsun orada? Bileğini kırmaya mı niyetlendin?”

Pleksiglasa doğru döndüğümde babamın beş metre öteden kaşlarını sertçe çatmış halde bana baktığını gördüm. Üstünde kamp logosu olan bir tişört giyip beyzbol şapkası takmıştı. Boynunda düdüğü, elinde kahve bardağı vardı.

“Üzgünüm, baba,” dedim süklüm püklüm. “Biraz eğlenmek istemiştım.”

Yakınlardan bir boğulma sesi duydum. Ryder, mavi gözleri daha da koyulaşmış halde yanıma yanaştı.

Başımı yana eğerek ona masum bir tebessüm attım. “Ne?”

“Baba mı?” diye hırladı alçak sesle. “Sen Garrett Graham’ın kızı mısın?”

Gücenik haline gülmeden edemedim. “Aynen. Ve bugün şut eğitiminde ona yardım edeceğim.”

Gözlerini kıstı. “Sen hokey mi oynuyorsun?”

Uzanıp koluna hafifçe vurdum. “Merak etme, balo kralı. Sana fazla yüklenmem.”

HOKEY KRALLARI PROGRAM TRANSKRİPTİ

ORJİNAL YAYIN TARİHİ: 07/28

© SPOR YAYIN KURULUŞU

JAKE CONNELLY: Facialardan bahsetmişken, bence bir sonraki bölümümüze geçiş yapabiliriz. Üniversite liginden çok önemli haberler var: Briar ve Eastwood birleşiyor. Okulunda neler oluyor, G?

GARRETT GRAHAM: Öncelikle şunu belirtmeliyim ki kızım da orada okuyor Geleneği devam ettiriyor diyebiliriz.

CONNELLY: Peki bir numaranın facia, on numaranın kıyamet olduğu bir ölçekte bu birleşmeye kaç puan verirsin?

GRAHAM: Eh, çok iyi bir puan vermeyeceğim kesin.

CONNELLY: Bu ifade hafif kalmadı mı sence de?

GRAHAM: Yani, evet. Ama bunun daha önce yapılmamış bir şey olduğu gerçeğini bir kenara bırakarak olaya şöyle bakalım: İki DI* erkekler buz hokeyi programının birleşmesinin birtakım avantajları olabilir. Chad Jensen'in amacı bir süper takım oluşturmak Colson ile Ryder'in aynı kadroda olduğunu bir düşünsene.

* ABD'nin en büyük ve tanınmış üniversiteleriyle atletik programlarının mücadele ettiği, en üst düzey üniversite sporları müsabakası. (ç.n.)

Demaine, Larsen ve Lindley'yi saymıyorum bile. Kale önünde de Kurth var. Bu takımın durdurulamaz olduğu bir gerçek değil mi?

CONNELLY: Kâğıt üzerinde öyle. Ve hakkını teslim etmek lazım, Chad Jensen üniversite hokeyinde en çok ödöl alan koç. Briar'daki görevi esnasında tam on iki Frozen Four denemesi ve yedi galibiyeti var. Şampiyona zaferi rekoru hâlâ onda ve...

GRAHAM: Kayınpederin onu övmen için sana para mı ödüyor? Yoksa bunu ondan onay kazanabilmek için beleşe mi yapıyorsun?

CONNELLY: Bunu Jensen'in takımında yedi şampiyonluk almış adam mı söylüyor?

GRAHAM: Peki, tamam. İkimiz de adamın fanıyız. Şaka bir yana, Jensen mucizelere imza atmış biri olsa da rekabet ve düşmanlıkla dolu on yılların izini silemez. Briar ve Eastwood'un yıllardır kendi kümelerinde bir savaş halinde oldukları söylenebilir. Şimdi birdenbire birbirlerine iyi davranmaları mı beklenecek?

CONNELLY: Jensen'in işi zor, orası kesin. Fakat senin de dediğin gibi, takım olarak bir şekilde uyumu yakalayıp başarırlarsa bizi rinkte büyüğü sahneler bekliyor demektir.

GRAHAM: Bekleyip göreceğiz.

BİRİNCİ BÖLÜM

GIGI

Sürtük kötü çocuk penisi büyüğü

BİR HOKEY OYUNCUSU, sadece hokey oynayan biri değildir.

Hokey oynayan biri, rinke maçtan bir saat önce gelir, patenlerini ayaklarına geçirir, oyununu oynar, sonra da günlük kıyafetlerini giyip evine koşar.

Biz hokey oyuncularını ise hokeyle yatıp kalkarız. Daima antrenman yaparız. Tüm zamanımızı hokeye veririz. Zihinsel, fiziksel ve duygusal hazırlık yapmak için maçtan iki saat önce rinkte oluruz. Bedenlerimizi güçlendirir, kondisyonumuzu artırır, sınırları zorlarız. Kısacası hayatımızı spora adarız.

Üniversite seviyesinde hokey oynamaksa çok büyük bağlılık gerektirirdi ancak benim hep hevesle beklediğim bir dönem olmuştu.

Briar Üniversitesi'nde dersler başlamadan bir hafta önce her zamanki sabah rutinime dönmüştüm. Sezon bittikten sonra tatilim harika geçmişti çünkü ailem ve arkadaşlarımla bolca vakit geçirebilmiş, geç yatabilmiş, canımın istediği kadar abur cubur yemiştım fakat yeni sezonun başlamasını daima heyecanla beklerdim. Hokeyden uzak kalınca kaybolmuş hissediyordum.

Bu sabah antrenman için Briar'ın gösteri merkezindeki iki rinkten birindeydim. Hızlı bir dönüş yaparak pakı fileyle buluşturma alıştırmaları yapıyor, kaçırdığım her seferde kendimi azarlıyordum ama boş arenada pakın kenar panolarına vurmasının sesi kadar keyif verici bir şey yoktu.

Antrenmana bir saat kadar devam ettikten sonra ev sahibi yedek bankından bana işaret eden Koç Adley'yi fark ettim ve terden sıırıslıklam olmuş formamla oraya doğru kaydım.

Adamın dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Burada olmamalısın." Eldivenlerimi çıkardım. "Kim diyor?"

"NCAA'nın* sezon dışı antrenman kuralları."

Sırıttım. "O kural, antrenör eşliğinde yapılan *resmi* antrenmanlar için geçerli. Ben sadece boş zamanımı değerlendiriyorum."

"Kendini bu kadar zorlamaman gerektiğini biliyorsun, G."

"Vay be," diye takıldım ona. "Şu anda bana performansımı düşürmemi mi söylüyorsunuz gerçekten?"

"Hayır. Deponda biraz benzin kalsın diyorum. Yeni sezonda..." Susup kıkırdadı. "Biliyor musun? Söylediğimi geri alıyorum. Bir Graham'la konuştuğumu hep unutuyorum. Hık demiş babanın burnundan düşmüşsün."

İçimdeki gurur kıvılcımı minicik bir güceniklikle zedelendi. Ünlü bir ebeveyniniz olduğunda gölgesinde kalmanız kaçınılmazdı.

Hokeye başlarken, sonsuza dek babamla kıyaslanacağımı biliyordum. Babam, sayılamayacak kadar çok rekoru olan, yaşayan bir efsaneydi. Adam kırk yaşma kadar profesyonel ligde oynamış, o zaman bile formundan bir şey kaybetmemişti. Esasında bir iki sene daha kolayca devam edebilirdi ama babam akıllıydı. Sık sık benzetildiği Gretzky gibi zirvedeyken bırakmıştı.

* Ulusal Üniversite Sporları Birliği. (ç.n.)

İçimdeki ufak güceniklik sızısını bastırmak zorunda olduğumu biliyordum. Tüm zamanların en iyi sporcularından biriyle kıyaslanmak gibisi var mıydı? Sanırım beni asıl yaralayan, yıllar içinde aldığım iltifatlara promosyon olarak gelen cinsiyetçi yorumlardı.

Bir kıza göre gayet iyi oynuyor.

Kadın olmasına rağmen istatistikleri etkileyici.

Kimse erkek bir hokey oyuncusuna, bir erkeğe göre gayet iyi oynadığını söylemezdi.

İşin aslı şuydu ki kadın hokeyiyle erkek hokeyi birbirinden epeyce farklıydı. Kadınlar, üniversiteden sonra oynamaya devam etmek için fazla şans bulamıyordu, kadın ligleri fazla izlenmiyordu ve maaşlar da bir o kadar düşüktü. Tamam, kabul ediyordum, tek bir NHL* maçının bile tüm kadın maçlarının toplamından milyar kat daha fazla izleyicisi olurdu ve erkekler, aldıkları maaşın her bir dolarını, onlara sunulan her fırsatı hak ediyorlardı.

Durum böyleyken, bir kadın oyuncu olarak bana verilen tüm şansları sonuna kadar değerlendirmem gerektiğinin farkındaydım.

Tüm şanslar derken...

Tabii ki Olimpiyat Oyunları'ndan bahsediyordum.

ABD milli takımına girip olimpiyat altın madalyası kazanmak, altı yaşından beri hayalimdi. O zamandan bu yana da bunun için çalışıp çabalıyordum.

Koç benim için yedek bankına giden kapıyı açtı. "Baban kampını tanıtmak için bu sene de gelecek mi?"

"Evet. Bu hafta bir ara gelir. Önce biraz dinlenmesi gerek. Her sene gittiğimiz Tahoe gezisinden geçen hafta döndük."

Her sene ağustos ayını Tahoe Gölü'nde geçirir, yakın arkadaşlarımızı ve ailemizi de davet ederdik. Kapılarımız hiç kapanmazdı.

* ABD ve Kanada takımlarının yer aldığı, dünyanın en ünlü buz hokeyi ligi. (ç.n.)

“Tanrı o gölün yardımcısı olsun.” Adley, babamla takım arkadaşlarının yapabileceklerinden haberdardı çünkü babamın Bruins’te oynadığı zamanlarda o da orada yardımcı koçtu. Aslında, Briar’da kadınlar hokey programı oluşturmaları için Adley’yi dürten de babamdı.

Babamın gölgesinden kaçmak istesem de kaçamazdım zira binanın dışında bile onun adı vardı. Graham Center. Onun başlıkları sayesinde kadınlar programı on yıl kadar önce hayata geçirilmişti. Yeni tesisler kurulmuş, yeni antrenörler tutulmuş, liselerdeki yetenekleri bulmak için yetenek avcıları görevlendirilmişti. Yıllarca erkekler takımına nazaran sönük kalsa da babam, kadınlar takımına can vermişti. Bana da eğer büyüdüğümde Briar’da okumaya karar verirsem düzgün bir program yapmam gerektiğini söylerdi.

Eğer.

Hah.

Sanki başka üniversiteye giderdim de.

“Siz bugün burada ne arıyorsunuz?” diye sordum koça, tünelde ilerlerken.

“Jensen eğitim kampında yardımcı olmamı rica etti.”

“Ah, kamp bugün mü başlıyordu?”

“Evet. Bana bir iyilik yap ve kızlara fazla heyecanlanmalarını söyle. Bu halka açık bir antrenman değil. Eğer Jensen herhangi birinizi görürse günah benden gider.”

“Ne demek istiyorsunuz? Kızlar...”

Daha cümlemi bitirmeden, ofislere giden koridorun köşesini dönüp gözden kayboldu.

Soyunma odasına girip de takım arkadaşlarımdan birkaçını orada toplanmış halde görünce cevabımı almış oldum.

“Selam, G. Fiyaskoyu izlemeye mi geldin?” Takım kaptanımız Whitney Cormac, bankta oturduğu yerde sıırttı.

“Herhalde yani. Bunu hayatta kaçıramazdım. Ama Adley kendimizi belli etmememizi, yoksa Jensen’ın delireceğini söyledi.”

Benim gibi üçüncü sınıfta olan Camila Martinez alaycı bir şekilde güldü. “Jensen o ağzı köpüklü pitbullarla uğraşmaktan bizim tribünlerde olduğumuzu bile göremez.”

Dolabımdan banyo malzemelerimi çıkardım. “Gidip hızlı bir duş alayım. Sizinle dışarıda görüşürüz.”

Kızları odada bırakıp duşa girdim. Başımı sıcak suyun altına sokarken, erkekler takımının bu Briar/Eastwood birleşmesinden nasıl sağ çıkacağını düşünmeden edemedim. Bu sarsıcı bir değişimdi ve öyle hızlı gerçekleşmişti ki oyuncuların çoğu hazırlıksız yakalanmıştı.

On yıllardır rakibimiz olan Eastwood Üniversitesi, geçen ay iflas bayrağını çekmişti. Görünüşe bakılırsa yeni öğrenci kayıtları çok azalmıştı ve okulu ayakta tutan son şeyler de bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıdaki spor programları, özellikle de erkekler hokey takımıydı. Ne yazık ki Eastwood yine de kurtulacak gibi görünmüyordu; tüm o sporculara gerçekten yazık olacaktı. Ama sonra Briar Üniversitesi bir kahraman gibi imdatlarına koşmuş, onları kapıp bünyesine katmıştı. Yani artık Eastwood, Briar’ın bir parçasıydı ve bu yeni gelişme, birkaç değişimi beraberinde getirmişti.

Boston’dan araçla bir saat uzaktaki Eastwood, New Hampshire’daki kampüs resmi olarak Briar’ın Eastwood Kampüsü olarak adlandırılmıştı. Orada da hâlâ tam zamanlı dersler veriliyordu fakat işleri kolaylaştırmak adına tüm spor tesisleri kapanmıştı. Binaları da bundan böyle başka amaçlarla kullanılacaktı.

En önemli değişim ise, Eastwood erkekler hokey takımının Briar erkekler hokey takımıyla birleşmesiydi.

Koç Chad Jensen şimdi iki dev kadroyu birbirine kaynaştırmak gibi pek de özenilmeyecek bir görevi üstlenmek zorundaydı. Ve kendi okullarında ana kadroda olan çocukların çoğu pozisyonlarını kaybetmeye mahkûmdu.

Hepsinin birbirlerinden ölesiye nefret ettiklerini de unutmamak lazımdı.

Tam da bu yüzden bu cümbüşü kaçıramazdım.

Duşumu tamamlayıp soluk renkli kot pantolonumla askılı tişörtümü giydim ve ıslak saçlarımı tarayıp atkuyruğu yaptım. Arenanın havası cildimi kuruttuğu için de yüzüme hızlıca nemlendirici sürdüm.

Takım arkadaşlarım tribünlerde beni bekliyordu. Akıllıca davranıp yedek banklarından uzağa, penaltı kutusunun sol tarafında birkaç sıra yukarı oturmuşlardı. Oyuncuların birbirlerine atar yapmalarını duyacak kadar yakın, muhtemelen Koç Jensen'a yakalanmayacak kadar uzaktık.

Whitney, yanma oturabilmem için kayarken tünelden gelen aşırı büyümüş oğlan çocuklarının boğuk sesi heyecanımı tetikledi.

Önümdeki Camila saf bir coşkuyla kapiya bakarak avuçlarını birbirine sürttü. “Başlıyoruz.”

Oyuncular ikişer üçerli gruplar halinde rinke çıktılar. İkinci sınıflar, son sınıflar, hepsi birbirine karışmıştı. Bazıları siyah, bazıları gri antrenman formalarını giymişti. Birkaçının rahatsızca kollarını çekştirip sanki Briar'ın renklerini giymek onları hasta ediyormuşçasına yüzlerini buruşturduklarını gördüm.

“Eastwoodlular için üzülüyorum,” dedim.

“Ben hiç üzölmüyorum,” dedi Camila, kocaman gülümseyerek. “Bize en az bir yıl yetecek eğlence malzemesi verecekler.”

Bakışlarım, henüz herkesin kaskını takmadığı buza doğru kayınca tanıdık bir yüz gördüm ve kalbim bir anlığına tekledi.

“Case çok iyi görünüyor,” dedi Whitney, sesinde bilmiş bir tınıyla. Sinir bozucuydu.

“Evet,” dedim kısaca.

Haksız sayılmazdı ve sinirlerimi bozan da buydu. Eski erkek arkadaşım aşırı yakışıklıydı. Uzun boylu, açık tenliydi. Cazibesini konuşturduğunda yaz göğünün rengine bürünen açık mavi gözlerle sahipti.

Şu anda arkadaşı Jordan Trager’la konuşuyordu. Beni fark etmemesine memnundum. Birbirimizi en son hazıranda görmüş, yazın sadece birkaç kez mesajlaşmıştık. Beni görmeye gelmek istemişti ama kabul etmemiştim. Case’in yanındayken kendime güvenmiyordum. Onu gördüğümde aptal kalbimin çırpınması, yaz boyunca ondan uzak durmakla doğru yaptığımı gösteriyordu.

“Aman Tanrım, âşık oldum.”

Gözlerimi Case’ten ayırıp Camila’nın işaretleriyle, rinke yeni girilenlerden birine baktım.

Vay canına. Çocuk cidden aşırı seksiydi. Kum sarısı saçları, açık gri gözleri ve trafiği durdurabilecek bir yüzü vardı. Eastwood’dan gelmiş olmalıydı çünkü onu daha önce hiç görmemiştim.

Camila’nın ağzının suyu akıyordu. “Bir erkeğin yandan görünüşünden hiç bu kadar etkilenmemiştim.”

Çocuklardan birkaçı, ellerinde sopalarıyla panolara yakın kayarak ısınıyordu. Onları inceledim ama tanıdık birini göremedim.

Camila öne eğilip aşağı baktı. “Hangisi Luke Ryder?” diye sordu merakla. “Jensen’in onu hiç istemediğini duydum.”

“Hı-hı, tabii. Ülkenin bir numaralı forvetini istememiştir eminim,” dedi Whitney alaycı şekilde. “Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Hey. Çocuğun itibarı kötü bir kere,” dedi Cami. “Takımının sicilinin temiz olmasını istediye Jensen’i suçlayamam.”

Aslında haklıydı. İki yıl önce Gençler Dünya Şampiyonası’nda yaşananlara hepimiz şahit olmuştuk. ABD erkekler takımı altın madalyayı eve getirmeye hak kazandıktan sonra Luke Ryder ile bir takım arkadaşı soyunma odasında kavgaya tutuşmuştu. Ryder, çenesini kırarak çocuğu hastanelik etmişti ama daha sonra olaydan pek bahsedilmemişti. En azından arkasındaki sebep bilinmiyordu. Kavgayı kimin başlattığı da belirsizdi ama diğer çocuğun aldığı yaralara bakılırsa intikam alan taraf Ryder’dı.

İşittiğim kadarıyla o zamandan beri herhangi bir olaya karışmamıştı ama başka bir oyuncuyu öyle dövmek, istatistikleri ne olursa olsun sicilinde leke olarak kalırdı.

“Şuradaki,” dedim, buzun üzerini işaret ederek.

Luke Ryder, Cami’nin hâlâ gözlerinden kalpler çıkararak baktığı sarışın çocukla siyah saçları sıfıra vurulmuş çocuğun muhabbet ettiği yere kaydı. Kaskını takıp arkasını dönmeden önce keskin çene hattını sadece birkaç saniye görebildim.

Hâlâ hatırladığım kadar çekiciydi. Tek fark, on beş yaşındaki sıksa, sırık halinden çıkıp kaslanarak yetişkin bir erkeğe dönüşmüş olmasıydı. Etrafına saf bir güç yayıyordu.

Babamın beş altı yıl önce düzenlediği o gençlik kampından bu yana onu şahsen görmemiştim fakat buza ait olmadığımı söyleyerek beni küçümsemesi hâlâ dün gibi aklımdaydı. Artistik buz patenci olduğumu varsaymış, *üstüne* bir de bana balo kraliçesi demişti. Pislik. Daha sonra ikiye bir mücadelede onu ve diğer oğlanlardan birini geçip gol attığımda yüzündeki ukala sırıtışın silinmesini izlemek çok güzel olmuştu. İşte böyle küçük şeylerden mutlu olabiliyordum.

“Oha. Çok seksiymiş,” dedi Whitney.

“Sürtük kötü çocuk penisi büyüğü sayesinde daha seksi oluyorlar,” diye araya girdi Cami.

Hepimiz kıs kıs güldük.

Whitney, “Ryder sürtük bir kötü çocuk mu yani?” diye sordu.

Cami gülerek, “Eh, kötü çocuk olduğu gayet açık değil mi? Şuna baksana. Diğer konuya gelirsek, pek çok kızla yatıp kalktığına dair dedikodular dönüyor. Ama öyle bilindik şekilde değil.”

Sırıtarak sırtını dürttüm. “O ne demek? Bilinmedik şekli nasıl oluyormuş?”

“Yani seks için yana yakıla birilerini aramıyor, diğer kibirli sporcular gibi kızların peşinden koşmuyormuş. Kuzenim geçen sene onu bir partide görmüş. Çocuk parti boyunca kimseyle konuşmadan bir köşede somurtarak dikiliyormuş ama yine de etrafında kız eksik olmuyormuş. Özetle boş kalmıyor yani.”

Bir düdük sesi havayı yardığında kendi antrenmanımız olmasına rağmen içgüdüsel olarak hepimiz dikkat kesildik.

Koç Jensen, peşinde iki asistan koç ve Tom Adley’yle birlikte buza çıktı ve iki kez keskin şekilde düdüğünü öttürdü.

“Yan yana dizilin! Rinkin ortasında iki sıra olmanızı istiyorum.” Sesi kocaman arenada yankılanıyordu.

Kasklar takıldı, siperlikler indirildi, eldivenler düzeltilti. Herkes sıraya dizilince oyuncuların sayısının beklediğimden az olduğunu fark ettim.

“Eastwood’un kadrosunda otuza yakın kişi yok muydu?” diye sordum Whitney’ye.

Başını salladı. “Jensen eğitim kampını iki ayrı gruba bölmüş. Muhtemelen bu ilk gruptur.”

Rinki tekrar incelediğimde çocukların dizilme şekline alaycı bir şekilde güldüm. İki okulun öğrencileri, omuz omuza ayrı sıralar oluşturmuşlardı. Ryder iki kankasının arasmda, çenesini kararlılıkla sıkmış halde dikiliyordu.

“Pekâlâ,” diye kükredi Jensen, ellerini çırparak. “Vakit kaybetmeyelim. Kadronun son halini belirlemek için bu hafta yapacak çok şeyimiz var. Bugün temel hücum egzersizleriyle başlayacağız. Enerjimizi biraz boşaltalım, değil mi?”

Diğer koçlar, herkesi kalenin arkasına geçirdi ve dizilme şekilleri yüzünden çoğu bir Briarlı, bir Eastwoodlu olacak şekilde eşleşmiş oldu.

İşte şimdi gerçek eğlence başlayacaktı.

“Pakı yakalayan ilk kişinin kaleyi hedeflemesini istiyorum. İkinci oyuncu da rakibini karşılayıp pakı ele geçirmeye çalışacak.”

Antrenmanı başlatmak için düdüğünü tekrar çaldı. Bu en kolay egzersizlerden ama yine de içim kıpır kıpır olmuştu. Bu oyuna bayılıyordum. Hokeyle ilgili her şey içimi saf bir heyecanla dolduruyordu.

Koç Jensen pakı karşı kalenin arka köşesine fırlattığında ilk ikili panoların dibinden o tarafa doğru bir yarış halinde kaymaya başladı. Formalarında isim ya da numara olmadığı için kim olduklarını bilmiyordum.

Fakat ikinci ikili kaymaya başlar başlamaz Case’i tanıdım. Sebebi görünüşü değil, imzası olan stili, hızla ortaya çıkan enerjisiydi. Case Colson, üniversite liginde en isabetli vuruşları yapan oyuncuydu. Muhtemelen NHL’deki kalecileri bile alt edebilecek düzeydeydi. Tampa tarafından istenmesinin bir sebebi vardı.

“Düşündüğümünden daha sıkıcı geçiyor,” diye homurdandı Whitney. “Havai fişekler nerede?”

“Cidden ya,” dedi Camila. “Hadi kalkın gide...”

Tam o anda havai fişekler havaya uçtu.

Her şey, Jordan Trager’in sert hamlesiyle başladı. Tıpkı Case’i izlediğim gibi diğer Briar oyuncularını da dikkatle izlediğimden dolayı Trager’in agresif tarzını tanıyordum. Çocuk kabalıktan hoşlanıyordu ve öfkesine hâkim olabilen biri değildi. Bu yüzden rakibi agresifliğe aynı şekilde karşılık verince her zamanki gibi çenesini tutamadığını tahmin edebiliyordum.

Daha gözümü bile kırpamadan ikisinin de eldivenleri çıkmıştı.

Gerçek üniversite ligi maçlarında kavgaya izin verilmezdi. Eğer şu anda maçta olsalardı bu iki ahmak oyundan atılmış, bir

maç da ceza almışlardı. Normalde antrenmanlarda da kavga hoş karşılanmaz, büyük ihtimalle cezayla sonuçlanırdı.

Fakat bugünkü antrenmanda Jensen kimseye ses etmeyecek gibiydi.

Eastwood oyuncusu, Trager'ın sol yanağına güçlü bir yumruk indirdiğinde Whitney dişlerinin arasından nefes alarak, "Yuh," dedi.

Trager'ın acı dolu bağıışı rinkte yankılandı. Birkaç saniye sonra, iki çocuk birbirlerinin formalarına yapışmıştı ve yumruklar havada uçuşuyordu. Kavganın etrafında toplanan takım arkadaşları da onları cesaretlendirmek için gürültülü, vahşi sesler çıkarıyorlardı.

Trager ile diğer çocuk bacakları ve patenleri birbirine dolanmış halde buza devrildiklerinde Cami telaşlı bir ses çıkararak, "Jensen niye bir şey yapmıyor?" diye bağırdı.

Chad Jensen sikkın bir tavırla çocuklardan birkaç metre ötede dikiliyordu. Etrafına bir kaos hâkimdi. Briar oyuncuları Trager'ı dolduruşa getirirken Eastwoodlular kendi arkadaşlarına tezahürat yapıyordu. Case'in araya girmek için öne çıktığını gördüm ama Briar kaptanı David Demaine koluna hafifçe vurarak onu durdurdu.

"Yok artık Çifte D bile izin veriyor," dedi Camila, hayret içinde.

Bunun şoke edici olduğuna hemfikirdim. Demaine, muhtemelen içindeki Kanadalı sayesinde son derece sakin biriydi.

Bembeyaz buzun üzerine düşen ilk kan damlasıyla birlikte nihayet birileri harekete geçti.

Bu kişinin Ryder olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. Uzun bedeniyle hızlıca kayarak göz açıp kapama süresi içinde Eastwood takım arkadaşını Trager'ın üstünden aldı.

Trager kalkıp tekrar saldırmaya yeltendiğinde Ryder, yüzleri pancar kesilmiş iki çocuğun arasına girdi. Trager'a ne dediğini bilmiyordum ama her neyse onu olduğu yerde durdurmayı başarmıştı.

"Tanrım, bu acayip seksiydi," dedi Whitney.

Gülerek, “Kavga edenleri ayırması mı?” diye sordum.

“Hayır. Trager’ın çenesini kapatmayı başarması. Bu büyük mucize.”

Cami, “Aynen. Dünyanın en seksi hareketiydi,” dediğinde hepimiz güldük.

Trager düşük çeneli, rahatsız edici bir pislikti. Case’le çıkarırken ona tahammül etmeye çalışıyordum ama bazı günler bunu yapmak çok zor oluyordu. Sanırım Case’le ayrılmamızın en iyi yanı buydu. Artık Trager’a katlanmak zorunda değildim.

Jensen düdüğünü bir kez öttürdü ve otoriter sesi sonunda kassosu bastırdı. “Antrenman bitti. Hepiniz siktirin gidin.”

“Hadi biz de çıkalım,” dedi Whitney aceleyle.

Ona katılıyordum. Jensen burada olduğumuzu fark etmiş olmalıydı. Bizi kovmamıştı ama antrenmanının boks maçına dönüşmesine şahit olduktan sonra bir de kavga sonrasını izlememizi istemeyeceğinden emindim.

Tek kelime etmeden koridora çıktık. Tribünlerin en altına indiğimizde bir karar vermemiz gerekti. Ya kuyruklarını kısırmış oyuncuların kaçıştığı yön olan tünele girip soyunma odalarından çıkacak ya da Jensen ve diğer koçların toplandığı çifte kapıya gidecektik.

Jensen’in gazabıyla yüzleşme riskine girmektense tüneli tercih ettik ve birkaç Eastwood oyuncusuyla aynı anda girişe vardık.

Luke Ryder beni fark ettiğinde hafifçe irkildi. Sonra aklımdan hiç çıkmamış olan o kopkoyu mavi gözlerini kısı ve dudaklarını hafifçe kıvrıdı.

“Gisele,” dedi alaycı şekilde.

Ben de aynı alaycılıkla karşılık verdim. “Balo kralı.”

Kısık bir kıkırtıyla bana son kez baktı ve dönüp tünele girerek uzaklaştı.

İKİNCİ BÖLÜM RYDER

Excil hayvan getirmek yok. Asla.

SANIRIM YENİ TAKIMIMIZDA iyi bir izlenim bırakamamıştık.

Gerçi yanılıyor da olabilirdim. Belki de Chad Jensen antrenmanları esnasında kan dökülmesinden hoşlanıyordu. Belki oğlan çocuklarının arasından gerçek erkekleri seçebilmek için *Sineklerin Tanrısı* stili bir mücadele izlemeyi tercih eden koçlardandı.

Fakat gözlerindeki hiddet bana öyle bir koç olmadığını söylüyordu.

Biz telaşla oturacak bir yer bulmaya çalışırken yüzündeki sabırsızlık ve kızgınlık arttı. Antrenman formalarımızı çıkarmamız için sadece beş dakika vermişti, bu yüzden medya odasına doluşurken hepimiz darmadağınık haldeydik.

Odadaki kişi sayısı, rinkte bulunduğumuz zamankinden fazlaydı. İkinci antrenman grubu bizden önce burada toplanmış, asistan koçlardan biriyle maç videosu izliyorlardı. İçeri girdiğimizde bize ürkek ifadelerle baktılar.

Medya odasında, üç sıra sandalye ve odak noktası olan dev bir ekran bulunuyordu. Yalan söylemeyecektim, buradaki her

şey Eastwood'dakinden daha iyiydi. Sandalyeler bile şu minderli, döner tekerlekli olanlardandı.

Koç Jensen odanın ortasında dikilmişti. Yüzlerinde sıfır ifade olan üç asistanı da kapının yanındaki duvara dayanmış duruyordu.

“Nefreti sisteminizden atabildiniz mi?” diye sordu koç, soğuk bir sesle.

Kimse konuşmadı.

Gözucuyla Rand Hawley'nin çenesini ovuşturduğunu gördüm. Colson'm dalkavuğundan fena darbe almıştı. Ama kendi kaşınmıştı; Trager'ı öyle sinirlendirmemesi gerektiğini biliyordu.

Son birkaç yılda Briarla yaptığımız maçlar sayesinde kadrodaki herkesi tanımıştım. Çoğunun istatistiklerini, kimlere dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Trager bu listenin başını çekiyordu. Kaba saba biri olmakla ve genelde penaltılara sebep olmakla meşhurdu.

Fakat en büyük rakibim o değil, başka biriydi. En önemli sıradaki sarışın üçüncü sınıf öğrencisine gizli bir bakış attım.

Case Colson.

Bu odada umursamam gereken tek kişi oydu. İyi bir oyuncuydu, Briar'ın yıldızıydı; bu da şüphesiz ki ilk hatta olacağı anlamına geliyordu.

Yani benim hattımda.

Tabii Jensen bana yamuk yapıp bu ikinci hatta oynamamı istemezse.

Neyin daha kötü olduğuna karar veremiyordum. İlk hatta oynayamamak mı yoksa Colson'la aynı hatta oynamak mı? Bir Briar oyuncusunun arkamı kollayacağına aniden nasıl inanabilirdim ki?

“Sorun çözüldü mü?” dedi koç, etrafa bakarak. “Sikini çıkarıp boy karşılaştırması yapmak isteyen başka birileri var mı? Kim daha erkek kavgasına devam etmek ister misiniz?”

Sessizlik devam etti.

Jensen kollarını göğsünde kavuşturdu. Koyu renk gözleri, aralarına aklar düşmüş siyah saçları, muhtemelen altmışlarında olmasına rağmen hâlâ geniş ve fit görünen omuzlarıyla uzun ve göz korkutucu biriydi. Olduğundan en az on yaş küçük görünüyordu.

Bu adamın üniversite hokeyinde en iyi koç olduğu herkesçe bilinirdi. Briar'a gelmek istediğimde beni geri çevirmesinin anısı tam da bu yüzden hâlâ acı vericiydi.

Lise ikiden beri yetenek avcılarından uzak duruyordum. İlk tercihim olan Briar'dan gelenlerle bile görüşmek istememiştim. Fakat lise mezuniyetinin ardından seçim vakti geldiğinde Briar'ın hokey bursu vermediğini görmüştüm. Gururumu yutup Jensen'la telefon görüşmesi rica ettiğim sabahı hâlâ hatırlıyordum. Kahretsin, gerekirse onunla şahsen konuşmak için Phoenix'ten Boston'a bile giderdim. Ancak telefonda konuştuğumuzda bana "dikkatlice düşünüp taşındıktan sonra" programına uygun olmadığımı karar verdiğini söylemişti.

Eh, şimdi istemediği başına gelmişti.

Artık Briar'daydım ve bu odadaki en iyi oyuncu olduğumu biliyordum. Profesyonel takımlardan birine ilk tur oyuncu seçmelerinde seçilmiştim.

"Güzel. Sidik yarışınız bittiğine göre bundan böyle olacakları size net bir şekilde anlatayım. Eğer bir daha antrenman esnasında rinkime öyle saygısızlık ederseniz, hokey takımının bir parçası olarak bu okulu temsil etme şansını kaybedersiniz."

Filtresi olmayan ve ortamı değerlendirmeyi bilmeyen Rand kendini savunmaya karar verdi. "Koç, affınıza sığınıyorum ama kavgayı Eastwood değil Briar başlattı."

"Siz de Briar'sınız!" diye kükredi Jensen.

Bu, takım arkadaşımın çenesini kapatmasını sağladı.

“Anlamadığınız bu işte. Bundan böyle tek bir takımsınız. Eastwood artık yok. Hepiniz Briar erkekler hokey takımının oyuncularısınız.”

Birkaç kişi rahatsızlıkla sandalyesinde kıpırdandı.

“Bakın, ideal bir durum olmadığının farkındayım. Her şey son dakika gerçekleşti. Diğer üniversitelere geçiş yapıp başka hokey takımlarına katılmak gibi bir vaktiniz olmadı. Tepetaklak oldunuz.”

Kısa bir an için gözleri benimkileri buldu, sonra başka birine yöneldi.

“Size söz veriyorum, eğer bu kadroya seçilemezseniz başka bir takıma geçmeniz için elimden geleni yapacağım.”

Bu cömert teklif beni şaşırttı. Jensen’im duygusuz ve sert biri olduğu söylenirdi ama belki de daha yumuşak bir yanı vardı.

“Konusu açılmışken, şu anda aşağı yukarı altmış kişisiniz ve nihai kadroda yarınızdan daha azı yer alacak. Sayı çok az, biliyorum.” Sesi ciddiye. “Çoğunuz bu takıma giremeyeceksiniz.”

Sessizlik sağır edici bir hal aldı. Bunu duygusuz bir biçimde söylediğini duymak benim bile kötü hissetmeme neden olmuştu. Beni kadroya almama ihtimali olduğunu hiç sanmıyor, kendime güveniyordum ancak hafif bir ürperti duyduğumu itiraf etmeliydim.

“Bu hafta yapacaklarımızı anlatayım. Hepimizin programı altüst olduğundan dolayı bir haftalık eğitim kampı için NCAA’den özel olarak izin aldık. Hafta bitiminde nihai kadroyu ve ilk maça çıkacak ana kadroyu açıklayacağım. Sonrasında Koç Maran, Koç Peretti ve ben oturup dizilimi yapacağız. Sorunuz var mı?”

Kimsenin eli kalkmadı.

“Eğitim kampı için iki geçici kaptan adayı göstermenizi istiyorum. Kadro belirlendiğinde bugün seçtiğiniz iki kişiyle devam edebilir ya da başka birilerini seçebilirsiniz.”

İki kişi mi?

Başımı şaşkınlıkla kaldırdım. Yakın arkadaşım Shane Lindley'ye döndüm. Onun da ilgisi uyanmış gibiydi; koyu renkli gözleri parlıyordu. Teknik olarak buraya gelirken bir kaptanımız yoktu. Birleşme meselesi ortaya atıldığında kendisi, “gemiği en son kaptan terk eder” lafını unutarak kaçıp Quinnipiac'a geçiş yapmıştı. Briar'ın mevcut kaptanı ise Fransız asıllı Kanadalı David Demaine'di.

“Takım birliği adına en iyi yöntemin eş kaptanlık olacağına inanıyorum. Bu nedenle de sizlerden, Briar ve Eastwood kadrolarından birer kişi seçmenizi istiyorum.”

“Daha demin tek bir takım olduğumuzu söylememiş miydiniz?” diye mırıldandı arkadaki biri, alaycı bir sesle.

Koçun kulakları keskindi. “Öylesiniz,” diye çıkıştı. “Fakat sırf ben öyle söyledim diye bunu hemen kabulleneneğinizi düşünecek kadar saf değilim. Elini sallayıp her şeyi mükemmelleştiren lanet bir iyilik perisi değilim. Arada köprü oluşturmak için, en azından bu haftalığına iki kaptan seçmek uygun olacaktır. İkisi birlikte çalışarak tek bir takım olduğumuzu kanıtlaya...”

Dudağı şişmiş Trager araya girerek düz bir sesle araya girdi, “Ben Colson'ı aday gösteriyorum.”

Sözü kesilince Jensen'in çenesi gerildi.

Takım arkadaşım Nazzy, “Ben Ryder'ı aday gösteriyorum,” dedi.

İç çekişimi bastırdım.

Pekâlâ, bu iyi bir başlangıç değildi.

Ne yaptıklarını görebiliyordum. Kaptan olması gereken kişiler değil, en iyi oyuncular kaptanlığa aday gösteriyorlardı. Fakat ikimiz de üçüncü sınıftık. Odadaki dördüncü sınıflar, adaylığı bizden daha çok hak ediyordu.

Ayrıca bende kaptan olacak kumaş yoktu. Delirmiş miydi bunlar? Kişiliğim liderliğe uygun olmadığı gibi, milletin ellerini birleştirip sevgi dağıtmak için burada değildim.

Kendi halime bırakılmaktan başka bir şey istemiyordum.

Case Colson da benim kadar rahatsız olmuşa benziyordu. Fakat etrafıma bakındığımda kararlı yüzlerle karşılaştım. Kafa sallayan Eastwood takım arkadaşlarımda gözlerinde mücadele isteği görüyordum. Briar'ın oyuncularını da bizimkilerle aynı durumdaydı.

Koç da benim gördüğüm şeyi, yüzlere çizilen savaş çizgilerini görmüş olmalıydı.

Derin bir nefes verdi. "Ee, bu kadar mı? Colson ile Ryder'ı mı istiyorsunuz?"

Odada onaylayan sesler yankılandı. Bu bir ilandı. Her iki taraf da yıldız oyuncularının sorumlu olacağını bildiriyordu.

"Hay sikeyim," diye mırıldandım kısık sesle.

Shane kıkırdarken diğer tarafımdaki Beckett Dunne alaycı bir nefes verdi. En yakın arkadaşlarım omuzlarımdaki şeytanla melek gibiydiler. Biri şerefsizlik peşindeyken diğeri nezaket ve sevgi dağıtıyordu... *demek isterdim.*

Ama hayır, ikisi de benim sefaletimden keyif alan birer pislikti.

"Ryder, sana uyar mı?" Jensen'in keskin gözleri beni buldu.

Kesinlikle uymazdı.

"Evet, tabii," diye yalan söyledim. "Bana uygun."

"Colson?" dedi Jensen.

Case, geçen sezonun kaptanına baktığında Demaine ona hızlıca kafasıyla onay verdi.

"Takımın istediği buysa olur," diye mırıldandı Colson.

“Tamamdır.” Jensen, defterine bir şeyler yazmak için kürsüye gitti.

Tanrım, sen bana yardımcı ol.

İstemediğim bir unvan başıma kalmış olsa da Jensen’ın bu defa benden kurtulmak istemeyeceğini bilmenin beni rahatlatmadığını söyleyemezdim.

Koç notunu tamamladıktan sonra eline siyah bir tahta kalem olarak multimedya ekranının altındaki beyaz tahtaya gitti.

“Pekâlâ, kaptanlar belirlendiğine göre bu işi geride bırakıp kampa başlamadan önce altını çizmemiz gereken diğer şeylere bakalım. Birinci kural: ilk grubun az önce rinkte yaptığı şey kesinlikle ama kesinlikle kabul edilemez. Beni duyuyor musunuz?”

Jensen Jordan Trager ile Rand Hawley’ye bakarken kaşlarını çattı çünkü ikisi de pişmanlık belirtisi göstermiyordu. Yüzlerinde sadece huysuzluk vardı.

“Bu okulda birbirimizle kavga etmeyiz,” diye devam etti koç. “Bir daha yaparsanız sonuçlarıyla yüzleşirsiniz.”

Dönüp tahtaya bir şey yazdı.

Kavga Yok

“İkinci ve çok önemli kurala gelelim. Umarım o siktiğim dikkatiniz bendedir. Sizin için dilimi düzeltmeye niyetim yok, tamam mı? Hassas bünyeleriniz birkaç küfrü kaldıramayacaksa hokeyle işiniz yok demektir.”

Tahtaya başka bir şey yazdı.

Siktirin Gidin

Shane kıs kıs güldü.

“Üçüncü kural: Birkaç yılda bir ahmağın biri, takımın bir evcil hayvana ihtiyaç duyduğu kararına varıyor. Keçi, domuz ya da başka bir lanet çiftlik hayvanını canlı maskot olsun diye alıp getiriyorlar. Bundan böyle bunlara anlayış göstermeyeceğim. Bu tür fikirlerle kapıma gelmeyin çünkü reddedilirsiniz. Geçmişte talihsiz bir olay yaşandı ve artık ne ben ne de üniversite kendimizi böyle bir pozisyonda bulmak istemiyoruz. Yirmi senedir evcil hayvan kabul etmiyoruz, sonsuza kadar da etmeyeceğiz. Anlaşıldı mı?”

Kimse cevap vermeyince bakışları sertleşti.

“Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim,” dedi herkes.

Jensen tahtaya döndü.

Evcil Hayvan Getirmek Yok. Asla.

“Şu talihsiz olay neydi acaba?” diye fısıldadı Beckett, bana doğru eğilerek.

Omuz silktim. Hiçbir fikrim yoktu.

“Belki de maskot bir tavuktu ve yanlışlıkla onu yediler,” dedi Shane.

Beck’in rengi attı. “Off, fena.”

“Pekâlâ, hepsi bu kadar.” Jensen ellerini birbirine vurdu. “Birinci grup, bugünlük fırsatı kaçırdığınıza göre defolup gidebilirsiniz. Yarın sabah dokuzda burada olun. İkinci grup, sizi on beş dakika sonra rinkte göreceğim.”

Herkes kalkıp kapıya yönelirken odada bir canlılık oluştu. Tam dışarı çıkarken Jensen’in arkamdan adımı seslendiğini duyup omzumun üstünden baktım. “Efendim?”

“Bir dakika konuşalım lütfen.”

Endişemi yutmaya çalışarak ona doğru ilerledim. “Buyurun koç?”

Bir süre sessiz kalıp beni inceledi. Gerginlikten ellerimle oynamamak için kendimi zor tuttum. Genelde kimseden korkmazdım ama bu adamdaki bir şey avuçlarımın terlemesine neden oluyordu. Belki de sebebi beni burada hiç istemediğini bilmemdi.

Bunu bilmekten *nefret* ediyordum.

“Bu kaptanlık meselesi senin için sorun olacak mı?” diye sordu sonunda.

Omuz silktim. “Deneyip göreceğiz.”

“Duymak istediğim cevap bu değil, evlat.” Tekrar sordu. “Eş kaptanlık senin için sorun olacak mı?”

“Hayır, efendim,” dedim ciddiyetle. “Sorun olmayacak.”

“Güzel. Takımında savaş çıksın istemiyorum. Gerçek bir lider olmalısın, anladın mı?”

Kontrolümü bir anlığına kaybederek, “Colson’a da aynı şeyleri söyleyecek misiniz?” diye sordum.

“Hayır. Çünkü onun ihtiyacı yok.”

“Benim var mı yani? Beni tanıımıyorsunuz bile.”

Yüce İsa, kapa şu lanet çeneni, diye azarladım kendimi. Yeni koçuma kafa tutmak beni hiçbir yere götürmezdi.

“Güçlü yönünün takım birliğini sağlamak ya da önderlik yapmak olmadığını biliyorum. İkimiz de farkındayız ki eski takım arkadaşların seni liderliğin için değil, yeteneğin için seçtiler. Ve böyle seçimler sadece felaketle biter. Normalde bir takımın kaptanını seçmesine karışmam, bu sefer de karışmayacağım. Fakat gözüm üzerinde olacak, Ryder. Haberin olsun.”

Ellerimi yumruk yapma dürtüme karşı geldim. “Bildirdiğiniz için sağ olun. Artık gidebilir miyim?”

Kafasını tek bir kez salladı.

Odadan çıktığımda derin bir nefes verdim. Boktan bir durumun içine düşmüştüm. Nasıl ilerleyeceğini bilmiyordum ama sabah olanlara bakılırsa pek de iyi gitmeyecekti.

Kendimi toplayıp binanın çıkışını bulmam birkaç dakikamı aldı. Briar'ın hokey tesisi, Eastwood'unkinden daha büyüktü ve bazı koridorlar labirenti andırıyordu. Sonunda, girişlerinden flamaların sarktığı, çerçevesiz formaların duvarlarını süslediği devasa lobiye ulaştım. Girişteki duvarı kaplayan camın ötesinde birkaç arkadaşımın beklediğini görebiliyordum.

“Ne eğlenceli bir sabahtı, değil mi?” dedi Shane, onlara katıldığımında.

“Sorma.”

Yüzüme güneş vurunca güneş gözlüğümü taktım. Lisenin ardından Doğu Kıyısı'ndan Arizona'ya ilk taşındığımda New England'da eylül ayının serin olacağını zannetmiş, sonbaharın ortalarına kadar yaz havasının devam edeceğini hiç düşünmemiştim.

“Umarım ikinci grupta bizim gibi sorun çıkmaz,” dedi Mason Hawley, alaycı bir gülüşle. Rand'in küçük erkek kardeşi olan Mason çoğunlukla onun bekçiliğini yapardı.

“Sanmam,” dedi Shane. “Bu boktan durumu düzeltmenin bir yolu yok.”

Tam da lafının üzerine arenadan çıkan bir grup Briar oyuncusu bizi gördükleri anda kararan yüzleriyle Shane'in dediğini kanıtladılar. Merdivenin başında duraksayıp birbirlerine baktılar. Sonra Case Colson, Will Larsen'a bir şeyler mırıldandı ve grupça basamaklardan indiler.

Colson'la bakışlarımız bir anlığına birbirini buldu. Sonra o kafasını çevirip yanımızdan geçti. Diğerleri de bize hiçbir şey demeden uzaklaştılar.

“Sağ olsunlar, bizi çok sıcak karşıladılar,” dedi Beckett, arkalarından. Alaycılığı tuttuğunda Avustralya aksanı daha belirgin oluyordu. Beck’in ailesi, o on yaşındayken Amerika’ya taşınmıştı. Zamanla eski aksanını çoğunlukla kaybetmiş olsa da bir kısmı yüzeyin altında bir yerlerde hep bekliyordu.

“Aynen. Burada çok istendiğimi hissediyorum,” dedi Shane. “Briar’ın gökkuşakları ve tek boynuzlu atları içimi kıpır kıpır ediyor.”

“Sikik bir işin içine düştük,” diye mırıldandı Rand, Briar oyuncularının gidişini izlerken. Ardından omuzlarını dikleştirip bana döndü. “Bir acil durum toplantısı yapmalıyız. Gruba mesaj atıyorum. Sizin evde toplanalım mı?”

Shane, “İkinci grup hâlâ antrenmanda ama,” dedi.

Rand çoktan telefonunu çıkarmıştı. “Öğlen orada olmalarını söylerim.”

Onay beklemeden gruba acil durum mesajını attı ve birkaç saat sonra kasaba merkezindeki evimiz yirmi küsur kadar iri bedenle tıklım tıklı doldu.

Shane, Beckett ve ben buraya geçen hafta taşınmıştık. Eastwood’daki evimiz daha genişti ancak Briar kampüsüne en yakın kasaba olan Hastings’de seçeneklerimiz epey dardı. Önceki evde kendime ait banyom varken şimdi kullandığı bir dolu saç malzemesiyle tüm tezgâhı kaplayan Beckett’le banyoyu paylaşmak zorundaydım. Kendisi bir zamparaydı ve kızlar gibi süslenmeye bayılıyordu.

Zamparalardan bahsetmişken, Shane de son zamanlarda buna özenmiş gibiydi ve Rand’in konuşmasına kulak vermek yerine daha bir saat önce Starbucks’ta tanıştığı bir kızla mesajlaşıyordu. Haziranda kız arkadaşıyla ilişkileri bittiğinden beri önüne gelenle yatarak kalp kırıklığını atlatmaya çalışıyordu ama ona sorulursa karşılıklı anlaşarak ayrılmışlardı.

Tabii ki böyle bir şey yoktu.

“Yeter artık, şu şenelerinizi kapatın,” dedi Rand. Mason’la ikisi Teksas doğumlu olduklarından konuşurken sesleri genizden geliyordu fakat Mason tam Güneyliler gibi rahat bir duruşa sahipken ağabeyi hep gergin ve stresliydi. “şu kadro meselesini tartışmamız lazım.”

Herkesin susmasını bekledi, ardından bana döndü.

“Ne?” diye mırıldandım.

“Artık kaptansın. Toplantıyı başlatman lazım.”

Duvara yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Kaptan olmayı ben istemedim. Bunu bana dayattığınız için hepiniz birer pisliksiniz.”

Shane beni yuhalarken Rand gözlerini devirerek, “Eh, yapacak bir şey yok. Onlar Colson’ı istediler. Biz ne yapsaydık?”

“Beni seçmeseydiniz.”

“Duruşumuzu ortaya koymamız lazımdı. Onların en iyi oyuncusunun karşısına bizimkini getirmeliydik.”

Austin Pope tereddütle, “Onların en iyi oyuncusu değil,” diye lafa girdi. Kıvrıcık saçlı çocuk, diğer birinci sınıflarla birlikte deri koltuklarımızdan birinin yanında ayakta dikiliyordu.

Rand ona dik dik baktı. “Ne dedin, çaylak?”

“Artık ‘onların en iyisi’ ya da ‘bizim en iyimiz’ diye bir şey yok. Bundan böyle tek bir takımız.”

Sesindeki mutsuzluk, hepimizin hislerini yansıtıyordu.

“Neyse ne. Artık kadroyu konuşabilir miyiz?” dedi Rand sabırsızlıkla.

Beckett sıkkın bir sesle, “Neyini konuşacağız?” diye sordu. Dikkatinin yarısı elindeki telefondaydı. “Jensen kimi seçerse seçecek.”

“Vay be, ilham dolu sözler.” İkinci sınıfta okuyan kalecimiz, gri L koltukta oturduğu yerden sırttı.

“Endiŕe etmemize gerek yok, değil mi?” Austin kusacakmış gibiydi. “Hepimizi takımdan atamaz sonuçta. Ama ya son anda karar verip Eastwood’u tamamen kovarsa?”

Herkes ona döndü.

“Ne?” dedi ocuk tuhaf bir tavırla.

Shane sırtıttı. “Birkaç ay sonra Genç Erkekler Dünya şampiyonası’nda oynayacaksın. Bu takıma seilmemenin imkânı yok, evlat.”

Austin şimdiye dek gördüğüm en ham yeteneğe sahipti. Tabii benden sonra. Geçen sene Eastwood epey bir peşinden koşmuştu ve teklifi kabul ettiğinde hepimiz çok sevinmiştik. O zamanlar okulumuzun batacağını tahmin bile edemezdik.

Beni en çok kızdıran şey, Eastwood’dakilerin sadece yirmi beşinin Briar’a gelmeyi kabul etmiş olmasıydı. Başta son sınıflar olmak üzere çoğu takım arkadaşımız haberi alır almaz gemiyi terk etmişti. Bazıları başka üniversitelere transfer olurken bazıları profesyonel takımlara geçiş yapmıştı. Birkaıysa takımdan tamamen ayrılmıştı. Ayrılanları hiç anlamıyordum. Gerçek hokey oyuncularını, işler zorlaşınca çekip gitmezdi.

Fakat Shane haklıydı; Austin’in korkmasını gerektirecek bir şey yoktu. Jensen’in takıma kimleri alacağını tahmin etmek kolaydı. Shane, Beck ve Austin’in seçileceğine kesin gözüyle bakabilirdik. Patrick ile Nazem ikinci sınıf olsalar da buzda kayma konusunda gördüğüm en iyi kişilerdi. Son sınıf olan Micah’nın ise hokey sopasını idare etme konusunda herkesten iyi olduğu söylenebilirdi.

Sorun şuydu ki şu anda etrafıma baktığımda yetenekten başka bir şey görmüyordum fakat maalesef çoğu kişi, bu işin sonunda hayal kırıklığıyla yzleşecekti.

Düşüncelerimi sezmiş gibi, Rand’in yüzü öfkeyle kızardı. Yanağında Trager’in imzası iyice belirginleşmişti.

“Eğer o sik kafalı Trager takıma girer de ben giremezsem...”

“Gireceksin,” diye güvence verdi Mason, ağabeyine. Ama kendi de pek emin değil gibiydi.

“Umarım öyle olur,” dedi Rand sertçe. “Ve umarım Eastwood çoğunlukta olur. Biz hepimiz seçilirken onlardan sadece birkaçı seçilir.”

Takımın eş kaptanı olarak bu düşünce tarzını desteklememeliydim. Çünkü yeni sezona onlarla mücadele halinde giremezdik.

Fakat Jensen ne kadar aksini dilese de bu her zaman böyle olacaktı. *Bize karşı onlar.* Eastwood takım arkadaşlarımla iki yıldır beraber oynuyorduk. Geçen sezon Frozen Four’a kadar ilerlemiştik. Kupayı eve götürememiştik ancak bu sene bunu değiştirmeye hazırдық.

Briarla birleşmemizi onaylayan kişiler her kimse, zirveye oynamak üzere olan bir takımı resmen alınının tam ortasından vurmuşlardı.

“Anlamıyorsunuz,” diye hırladı Rand, takım arkadaşlarımızın kaygısızlığına sinir olarak. “Hiçbiriniz hesap yapamıyor musunuz? Şu anda sadece bu odada on altı ana kadro oyuncusu var. Bu da demek oluyor ki hepimizin *seçilebilmesi* için Jensen’in mevcut ana kadroyu tamamen bozması lazım.”

Onun yüzündeki sertlik diğerlerine de geçti. Kaşlar çatıldı. Odada sinirli mırıltılar dolaşmaya başladı.

Zaten doğuştan asabi biri olan Rand, düşmanlıktan besleniyordu. Gergin haldeki iri omuzlarıyla içeride volta atarken, “Bazılarımız hiç oynayamayacak bile. Bunu kafanız almıyor mu gerçekten? Zaten bize ait olan sıkık pozisyonlar için birileriyle yarışmak zorundayız.”

“Başka okullara geçiş yapma şansımız vardı,” diye belirtti Beckett. Rand’in söylenmesini bölmek için başını telefonundan kaldırmıştı.

Rand volta atmaya kesti. “Nereye gidecektik? Ayrıca neden gideyim? Ben de kaptanımız gibi gemiden mi atlasaydım? Ya da korkak amcık koçumuz gibi?”

* D1 spor müsabakasının yarı final ve final maçlarına verilen isim. (ç.n.)

Eski baş antrenörümüz Scott Evans'tan bahsediyordu. Evans, birleşmenin ardından Jensen'la çalışmayı reddedip New Hampshire'daki elit bir özel okuldaki koçluk pozisyonunu kabul etmişti.

“O halde o sikik çeneni kapat,” dedi Shane, omuz silkerek. “Yakınmayı kesip pozisyonun için savaş. O takıma ait olduğunu kanıtla.”

Rand dişlerini sıktı. Ne düşündüğünü biliyordum. Briar'da ondan daha iyi oynayan en az on kişi vardı ve her şey, Jensen'ın hatları nasıl düzenleyeceğine bağlıydı. Rand gibi, ringin rakip tarafındayken pakı ele geçirmek için tüm sertliğiyle oynayanları mı yoksa daha çok gol atanları mı isteyecekti?

“Ya sen?” dedi Rand, asık suratını birden bana çevirerek. “Cidden diyecek hiçbir şeyin yok mu?”

Bu tavrı sinirlerimi bozdu. Rand'le hiçbir zaman dost olmamıştık. Gerçi benim kimseyle “dost” olduğum söylenemezdi. En yakın arkadaşlarım bile beni tam olarak tanımıyordu.

Kollarımı iki yanıma indirerek omuz silktilim. “Bir bok çukuruna düştük, farkındayım.” Odadaki herkese hitap ederken sesim çatallıydı. “Ama Lindley'nin de dediği gibi, ana kadroda olmak istiyorsanız bunun için savaşmalısınız.”

Rand küçümseyici bir kahkaha attı. “Hadi ama Ryder, meselenin bundan ibaret olduğunu düşünüyorsan lanet bir aptalsın demektir. Sen zaten ana kadrodasın, orası kesin. Ama sonra ne olacak? Colson'la aynı hatta mı oynayacaksın? Bunu yaparsan arkanı kollar mı sence? Pakı sana paslar mı yoksa bir Eastwoodlu'yla zaferi paylaşmak istemediğinden dolayı tüm övgüyü kendi almak için mi savaşır? Sadece ana kadro için mücadele etmekle kalmayacak, seçilirsek kendi sikik takım arkadaşlarımızla yarışmaya mecbur olacağız.”

Odaya öyle bir sessizlik çöktü ki havada uçuşan bir tüyün sesi bile duyulabilirdi.

Rand haklıydı ve bu gerçekten berbattı.

Resmen iki ucu boklu değnekle kalakalmıştık.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Sadece bir öpücüktü

BABAM, *HOKEY KRALLARI* programını yapmaya başlayalı birkaç yıl olmuştu. Program ilk kez emekliliğinden bir yıl sonra yayımlanmıştı ancak orijinal emeklilik planı bu değildi. Aslında TSBN ona ilk önce maç spikeri olması için dokuz haneli -evet, dokuz haneli- bir maaş teklif etmişti. Bundan birkaç yıl sonra babam ve yeni emekli olmuş bir diğer hokey oyuncusu Jake Connelly, o yılın Stanley Kupası finallerini ESPN’de yorumlamaları için davet edilmişlerdi. Sadece o bölüm, kanalın yıllardır görmediği bir reyting yapınca TSBN’in gözlerinde anında dolar sembolleri belirmişti ve babamın maç anlatmaktansa yorumlamaya daha uygun olduğuna karar vermişlerdi. İşte iki eski hokey oyuncusunun programı *Hokey Kralları*, reytingleri patlattıkları yayın hayatına böyle başlamıştı.

Babam ve Connelly, programda NHL, üniversite ligi, uluslararası maçlar gibi konuları konuşuyorlardı. Hatta arada bir lise hokeyiyle alakalı haberleri de yorumluyorlardı. Seyirciler, hokeyle alakalı her şeyin masaya yatırıldığı bu programa bayılıyordu. Benim en sevdiğim kısım bölümlerin başlıklarıydı. Yapımcılar yaratıcılıklarını konuşturuyor, bazen de harf ve hece tekrarlarıyla dikkatleri çekiyorlardı.

Bu akşamın bölümlerinden birinin başlığı da *BRIAR'DA KANLI BUHRAN*’dı. Görünüşe bakılırsa bu sabahki kavganın haberi önemli spor kanallarına bile ulaşmıştı.

“Bu isim biraz melodramatik değil mi sence de?” diye sordum babama, programdan birkaç saat sonra beni aradığında. “Daha kanlı kavgalar da görmüştüm. Bunda sadece birkaç damla kan aktı.”

“Hey, bizim de reytingleri düşünmemiz lazım. Hokeyde kan para kazandırır.”

“Dünyanın en güzel erkeği Jake Connelly’yle program sunuyorsun. Reytinglerinizin düşeceğini pek sanmıyorum.”

“Hayır, hayır, hayır,” diye inledi babam. “Connelly’nin görünüşüyle ilgili konuşmanı hiç sevmiyorum, biliyorsun. Bende korkunç bir aşağılık kompleksi oluşturuyor.”

Alaycı bir nefes vererek güldüm.

“Annenle sen niye onu bu kadar yakışıklı buluyorsunuz hiç anlamıyorum. Bence ortalama bir görünüşü var.”

“Hayır. Kesinlikle ortalama değil.”

“Katılmıyorum.”

Kıkırdayarak şifoniyerimden bir eşofman altı aldım. Film izlemek için koridorun diğer ucuna, Whitney’nin odasına gidecektim.

“Bugün kardeşinle konuştun mu hiç?” diye sordu babam.

“Hayır. Dün akşam saçma bir sosyal medya görseli atmış ama bunun dışında birkaç gündür sesi çıkmıyor. Niye? Yine mi ortadan kayboldu?”

İkizim, müzikle uğraşırken nerede ve hangi zamanda olduğunu unutma alışkanlığına sahipti. Telefonunu da şarj etmeyi sık sık unuturdu. Bu yüzden annem onun için fazlasıyla endişelenir, sık sık bana mesaj atıp ondan haber alıp almadığımı sorardı.

“Yok, kaybolmadı. Bu sabah konuştuk. Yakınlarda konseri yokmuş, bu yüzden birkaç haftalığına eve gelmeyi düşünüyor.”

Benim aksime Wyatt üniversite okumuyordu. Juilliard da dahil üç önemli okula kabul edilmesine rağmen böyle bir karar vermiş ve lise mezuniyetimizin sabahında anne babamıza bildirmişti. Onları masaya oturtmuş, iş konuşacakmış gibi bir ciddiyete bürünmüş (tabii yırtık kot ve yıpranmış tişörtüyle bunu ne kadar başarabilirse) ve üniversitenin ona hiçbir şey sunamayacağını, müzik alanında bir yol çizmek istediğini söylemiş, onu ikna etmeye çalışmamalarını rica etmişti.

Üç hafta sonra da Nashville’e taşınmıştı. Halbuki *country* müzikle bile uğraşmıyordu. Tarzının daha çok folk, rock ve pop karışımı olduğu söylenebilirdi. Gerçi bu kelimelerle tam olarak tanımlanabileceğinden de emin değildim. Tek bildiğim, yaptığı şeyde aşırı iyi olduğuydu. Hatta inanılmazdı.

Wyatt, müzisyenlik genini annemden almıştı ama onda sinir bozucu olan şey, *babamın* yeteneğini de miras almasıydı. Hokeyde de gerçekten çok iyiydi.

Fakat oynamak istemiyordu.

Kafam bunu cidden almıyordu. Kim hokey oynamak istemezdi ki?

Kardeşimin ne sorunu vardı?

“Her neyse, düşünüyordum da o gelirse belki sen de gelirsin. Önümüzdeki ya da bir sonraki hafta sonu.”

“Olur. Büyük ihtimalle ayarlayabilirim. Sezonun başlamasına daha birkaç hafta var.”

“Erkeklerin performansı nasıldı bu arada? Yani bu sabah.”

“Hiçbir fikrim yok. Dedim ya, antrenman başlar başlamaz Jordan, Eastwood oyuncularından birine sataştı. En sonunda onları ayıran Luke Ryder oldu.”

“Ryder’in mizacı pek iyi değil. Jensen gibi bir kola nasıl çalı-
şacak hiç bilmiyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse Eastwoodluların hiçbirinin başarılı
olacağını sanmıyorum.”

“Case’in takıma seçilmeyeceğini düşünüyorsan hiç endişe
etme. Ana kadroya gireceğine şüphe yok.”

“Endişe etmiyorum zaten. Birileri ağız arıyor olabilir mi aca-
ba? Balıkçılık sezonu açıldı mı?”

“Ne balıkçılığı?” dedi babam masumca. “Ama sen konuyu aç-
mışken...”

Gözlerimi devirdim. “Merak ettiğin buysa, onunla tekrar bir
araya gelmedik. Case’e takıntılı olduğunu biliyorum ama artık
onu unutmalısın, dostum.”

“Ona takıntılı değilim,” diye karşı çıktı babam. “Ama onu se-
viyorum. Bence sana da iyi geliyordu.”

Bence de öyleydi.

Ta ki beni aldatana kadar.

Fakat babam bunu bilmiyordu. Ne kadar iyi anlaşılan bir aile
olsak da bazı konuları paylaşma konusunda sınırlarım vardı.
Seks hayatımı onlara anlatmazdım. Partilerde bazen kafayı çek-
tiğimden ya da ara sıra ot içtiğimden de bahsetmezdim.

Delice âşık olduğum çocuğun, ona aşkımı itiraf ettiğim gü-
nün gecesinde başka birini öptüğü de asla bahsetmeyeceklerim
arasındaydı.

“Neyse, artık kapatmam lazım,” dedim babam sorguya devam
edemeden. “Whitney ve Cami’yle film izleyeceğiz.”

“Peki. Arkadaşlarına selamımı ilet. Seni seviyorum, Stan.”

“İletirim. Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapatırken ekranda Case'ten bir mesaj belirdi. Herhalde kulakları çınlamıştı.

Case:

Lütfen konuşabilir miyiz?

Mesaja bir süre öylece baktım. Parmaklarım klavyenin üzerindeydi ama bir türlü yazamıyordum.

Yazmam gerektiğini biliyordum. Yazın mesajlarını ve aramalarını görmezden gelmek kolay olmuştu ama artık ikimiz de kampüste olduğumuzdan dolayı her şeyi netleştirmek en iyisi olacaktı. Öte yandan, artık diyecek ne kaldığını bilemiyordum. Ondan ayrılmıştım ve bir araya gelmeye niyetim yoktu. Yeniden arkadaş olmaya da hazır değildim.

Case:

Aslında ben... odanın kapısındaayım.

Sikler aşkına. Kararı benim elimden alması gerçekten sinir bozucuydu. Ayaklarımı yere vura vura kapıya gidip bir hışım açtım.

Gerçekten de Case eşofman altı, siyah bir kapüşonlu ve ters taktığı beyzbol şapkasıyla kapıda dikiliyordu. Hoşnutsuz yüz ifademi gördüğünde dudaklarını ısırıyor.

“Biliyorum. Tam bir pisliğim. Habersizce gelmemeliydim.”

“Evet,” dedim.

“Bunu geri vermem gerek diye düşündüm.”

Hartford Binası giriş kartını bana uzattığında hızlıca elinden çektim. Kahretsin, ona bunu verdiğimi bile unutmuşum.

“Artık geldiğime göre...” Kalbimi eriten o gülümsemesiyle yüzüme baktı.

Fakat bugün kalbim eskisi kadar erimemişti çünkü davetsiz gelişinden hoşlanmamıştım.

“Sadece beş dakikanı istiyorum.” Tereddüdümü görünce açık mavi gözlerini benimkilere dikip boğuk sesle, “Lütfen?” diye ekledi.

Kapıyı biraz daha açtım. “İyi. Ama hemen çıkmam gerek. Whitney beni bekliyor.”

“Hızlı olurum,” diye söz verdi.

Ortak alana girdiğinde uzun, kaslı bedeni küçük mekânı kapladı. Briar’ın en iyi yurtlarından biri olan Hartford Binası’nda iki yatak odalı bir süitte kalıyordum. Burası aynı zamanda kampüsün en eski binasıydı; üniversite daha büyümeden inşa edildiği için odalarıyla sūtleri, diğeryurtlardakilerden daha genişti ve dış cephesi neredeyse tamamen sarmaşıkla kaplıydı. Ayrıca kampüsün dış kısımlarında, koşu yollarının hemen yanında bulunduğu için haftada birkaç gün sabah antrenmanından önce hızlı bir koşuya çıkabiliyordum. Hiçbir zaman spor salonlarını seven biri olmamıştım. Kışın bile dışarıda olmayı severdim.

Case doğrudan duygusal konulara giriş yapmaktansa ellerini ceplerine sokarak güvenli bir konuyla başladı.

“Bu sabah fenaydı,” dedi. “Siz de oradaydınız sanırım.”

“Evet. Bayağı gergindi. Jensen sonrasında nutuk çekti mi?”

“Çekmez mi?” Yüzünü buruşturdu. “Sonra beni eş kaptan yaptı.”

Duyduklarıma çok şaşırdım. “Harbiden mi? Niye Demaine’in devam etmesini istemedi?”

“Ah, seçimi o değil, bizim çocuklar yaptı. Dahası da var. Jensen, birlik ve uyum için iki kaptanımız olması gerektiğine karar verdi. Saçmalıktan başka bir şey değil. Ne birliğinden bahsediyor

acaba?” Sesinde sinir vardı. “Diğerlerinin seçtiği kaptan kim dersin? Luke Ryder.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Oha. *Ryder*’i kaptan mı seçtiler? O çocuk bir kaktüsün kişiliğine sahip.”

Case sıırttı. “Doğru tespit.”

Birkaç saniye sessizlik olunca kendimi konu değişimine hazırladım. Yağmurun yağacağını tahmin ettiğim gibi bunu da tahmin edebiliyordum. Yağmuru ve tuhaf konuşmaları ölçen bir barometreydim.

“Seni çok özledim.”

Kederli itirafı aramızda asılı kaldı. Böyle sözlerini kalbim gerçekten kaldırmıyordu.

Yanağımın içini ısırdım. “Case...”

“Bunu söylemeye hakkım yok, biliyorum. Ama... seni özledim, ne yapayım?” Tereddüt etti. “Sen beni hiç özledin mi?”

Bana samimi gözlerle bakması zaten sancıyan kalbime bir darbe daha indirdi. Bu berbat bir durumdu çünkü Case gerçekten iyi bir çocuktü. Yaptığı şeyde kötü niyet olmadığını, beni incitmek istemediğini biliyordum. Sadece bir hata yapmıştı.

Hayır, diye düzeltti zihnindeki keskin ses. Hata yapmamıştı.

Bir seçim yapmıştı.

“G?” dedi.

“Tabii ki özledim,” diye cevap verdim çünkü ona hiç yalan söyleyemiyordum. “Ama bu, ayrıldığımız gerçeğini değiştirmez.”

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Yenilgiye uğramışçasına nefes verip siyah deri kanepeye gitti. Oda arkadaşımın ailesi, eski koltuğumuzun Hastings’deki bir bahçe satışından alındığını fark edince bunu bize hediye etmişlerdi. Mya’nın ebeveynleri... en kibar deyimle *burnu havada* insanlardı. Fakat harika bir zevkleri vardı.

Case kendini kanepeye bırakıp başını avuçlarının arasına aldı.

Yanına gidip kollarımı ona sarmamak için tüm irade gücümü kullanmam gerekti. Case'i üzgün görmekten hep nefret etmiştim. Genelde pozitif biri olduğu ve hiçbir şeyi mesele yapmadığı için üzüntü ona yakışmıyordu. Hem dediğim gibi, iyi bir insandı. Yani ondan nefret etmek imkânsız gibi bir şeydi.

Nihayet kafasını kaldırdı. "Seni geri istiyorum, bebeğim. Lütfen." Sesi hafifçe çatladı. "Seninle olmamaktan nefret ediyorum."

Kalbimin etrafına ördüğüm zırhta minik çatlaklar oluştu.

"Senin de bu durumu hiç sevmediğini biliyorum," dedi yalvarırcasına. "Bu yazı senden ayrı geçirmek dayanılmaz bir işkence gibiydi."

Yazın ben de onu özlemiştim, inkâr etmeyecektim. Ama günlerimi ağlayarak ya da telefonumun not uygulamasına, kalbimi nasıl kırdığıyla ilgili acı dolu notlar yazarak geçirmemiştim.

Gerçek şuydu ki bir daha bir araya gelmemizin mümkün olduğunu sanmıyordum. Soğuk ve katı bir insan değildim. Hatta arkadaşlarım çok kolay affettiğimi söylerlerdi. Aslında Case'i de *affetmiştim*.

Fakat yaptığı şeyi unutamazdım.

"Beni aldattın," diye hatırlattım, düz bir sesle.

Sefil bir halde, "Sadece bir öpücüktü," dedi.

Boğazım öfke ve güceniklikle yandı. Konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Tamam, anlıyorum. Aldatmanın ne demek olduğu konusunda hemfikir değiliz. Ben yaptığım şeyin aldatma sayılamayacağına düşün..."

"Başka biriyle öpüşün! 'Sadece bir öpücük' değildi, Case. Buna aldatmak denir."

“Aptalca bir şey yaptım, tamam mı? İşleri batırdığımı kabul ediyorum.”

Haziran ayında, yaptığı şeyi bana itiraf ettiğinde de böyle bir tartışma yapmıştık. O günden bu yana beni geri kazanmak için her denemesinde aynı şeyleri konuşuyorduk. Ve ben artık bundan bıkmıştım.

“Tekrar bir araya gelmek istiyorsun ama daha yaptığın şeyin aldatma olduğunu bile itiraf etmiyorsun.”

“Bir hataydı.” Kararlı ifademi gördüğünde yüzü gerildi. “Tamam. Seni aldattım. Oldu mu? Aldattım ve o andan beri her bir saniye pişmanlık yaşıyorum. Sarhoştum ve ilişkimiz ciddiye binmeye başladığı için korkmuştum. Gerçekten... korkmuştum,” dedi utançla kafasını eğerek.

Karşısında ayakta durmak tuhaf geldiği için ben de kanepeye oturdum. Aramızda biraz mesafe bırakmıştım ama Case vücudunu bana döndürdü ve bacakları çok uzun olduğu için yıpranmış spor ayakkabısı çoraplı ayağıma değdi.

“Bana düşüneceğini söylemiştin,” diye hatırlattı, yumuşak sesle.

Bitkince iç geçirdim. “Düşündüm. Ama son mesajlaşmamızda söylediğim gibi artık birlikte olmak istemiyorum.”

Yüzü düştü. Bana doğru uzandığında elimi tutmasına izin verdim. Parmaklarını benimkilere geçirdi. Sıcak, kuru ve nasırlı eli çok tanıdık.

Gözlerini yüzüme dikti. “Lütfen. Oyun oynamadığımı, ciddi olduğumu sana kanıtlamak istiyorum. Bir hata yaptım ve bunu kabulleniyorum. Şimdi bilmeni istediğim tek şey seni ne kadar çok sevdiğim.”

Kalbim kanat çırpı. Bu kelimeleri söylemesini ne kadar çok beklediğimi bilmiyordu. Tam bir buçuk yıl boyunca beklemiş-

tim. Case'e neredeyse tanışır tanışmaz âşık olmuş, ama onu korkutmamak için kendimi tutup bunu erkenden itiraf etmemiştim. Nihayet "*Seni seviyorum*" dediğimdeyse bana aynı karşılığı vermemişti. Şimdi başka birini öptükten *sonra* tabii söylerdi.

Bu düşünceler kalbimdeki heyecanı yok etti.

"Şüpheli gibisin," dedi bana bakarak.

"Bilemiyorum. Sana bir cevap veremem. Biz ayrıldık, Case."

Yavaşça kafa sallayıp elini altın rengi saçlarından geçirdiğinde dikkatim güçlü çene hattına çekildi. Başka herhangi bir kız bu mükemmel yüze baktığı anda kendini onun kollarına atar ve "*Tabii ki seninle yeniden birlikte olmayı kabul ederim!*" derdi.

Fakat ben olanlardan sonra onu kolayca kabul edemezdim.

"Tamam, anlıyorum," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "O halde ben yolundan çekileyim."

İçim suçlulukla doldu. Geri çekilemeden elini sıktım.

"Hey," dedim güven verici bir sesle. "Hâlâ arkadaşsınız. Bana ihtiyacın olursa arayabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ben de hep senin yanıdayım." Beni ayağa kaldırdı. "Artık gitmem lazım. Sen de Whitney'nin yanına gidecektin."

Kapıda elimi bırakıp kollarını iki yana açtığımda kendimi tutamayıp öne adım attım. Bana sarılması evimde hissetmek gibiydi.

Bir an için başımı kaldırıp beni öpmesine izin vermek, kendimi öpücüğünde kaybetmek istedim.

Sonra dudaklarının başka birininkilere değdiğini hatırladım ve bu istek geldiği gibi gitti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Gerçekten Carl mı?

ERTESİ SABAH ERKEN saatlerde tek başıma kaymaya gittim ve erkekler takımı, eğitim kampının ikinci günü için rinke ulaştığında kimseye görünmeden oradan ayrıldım. Sonrasında programıma bir koşu da sıkıştırmayı başardım ama dışarıyı beklediğimden daha nemli olduğu için kısa tutmaya mecbur kaldım. Koşarak yurda geri dönerken ikizim arayıp, ona gönderdiği yeni şarkıya yeterince iltifat etmeyen annem hakkında yakınmaya başladı. Anladığım kadarıyla sadece aranjmanı beğenmemişti ama Wyatt sanki müziği tamamen bırakıp ilaç satışına yönelmesini istemiş gibi konuşuyordu.

Adımlarımı yavaşlatarak boş kampüsün tadını çıkardım. Pazartesi dersler başladığında Briar da hayata dönecekti. Taş döşeli patikalar, öğrenciler ve öğretim elemanlarıyla dolup taşacak, ferforje banklarda boş yer kalmayacaktı. Hava müsaade ettiği sürece çimlerde de bol bol keyif yapılacak, frizbi ve futbol oynanacaktı. Hava durumu değiştiğinde bile kampüs güzel kalmaya devam edecekti. Zemin hoş bir kardan battaniyeye kaplanacak, ağaçlar kar taneleriyle süslenecekti. New England'da her mevsim benim için güzeldi. Burası benim kanımda vardı.

Kardeşimin de kanında vardı fakat o doğduğundan beri yerinde duramayan biri olmuştu. Her zaman şiddetli bir seyahat tutkusuna sahipti. Küçükken hep sezon dışında bizi epik gezilere götürmesi için babamızı ikna etmişti. Kosta Rika'da sörf ve zip-line, Güney Amerika'da dağ yürüyüşleri, Maldivler'de dalış gibi. Babamla ikisi çok yakındı fakat bunu ne kadar inkâr etse de Wyatt tam bir ana kuzusuydu.

Bu yüzden bir kahkahayla lafını kestim. "Pekâlâ, bu sahte öfke gösterisini kesebilir miyiz? En nihayetinde annemin önerisine uyacağını ikimiz de biliyoruz."

"Hiç de bile," diye karşı geldi.

"Cidden mi? Şarkının köprüsünü düzenlemeyecek misin yani?"

"Köprüyü değiştirsem bile bunu kendim istediğim için yaparım, annem dediği için değil."

"Hı hı. Tabii. Kendine öyle söylemeye devam et, şampiyon," dedikten sonra gürültülü bir öksürüğün arasına, "*Ana kuzusu*," kelimelerini sıkıştırdım.

"Ben ana kuzusu değilim." Öfkesi geri gelmişti.

"Profilinde annemle ikinizin fotoğrafı yok mu?"

"Evet ama o fotoğraf Grammy töreninde çekildi," diye hırladı. "Kim Grammy'de çekilmiş bir fotoğrafını profilinde kullanmaz ki?"

Ben kullanmazdım. Tabii bunun sebebi üstüme şık bir elbise geçirip ödül törenine giderek fotoğraf çektirmeyecek olmam da olabilirdi. Geçen sene törene ben de onlarla gidebilirdim -annemin bir *indie rock* grubu için yazdığı albüm birkaç Grammy ödülüne aday gösterilmişti- ama orası benim değil, Wyatt'ın sahnesiydi.

"Her neyse. Kıymetli kız kardeşimden destek göremeyeceğim belli."

"Kıymetli mi?" diye tekrarladım alaycı bir gülüşle. "Abart."

Hartford Binası'nın ön kapısına vardığımda çözülen bağcığımı bağlamak için eğildim. "Neyse, benim artık kapatmam lazım," dedim doğrulurken. "Bugün için bir sürü planım var."

"Sonra görüşürüz, hain."

Kısa süre sonra arabamdaydım; güneşli ve nemli sabahın tadını çıkarmak için en yakın arkadaşımın evine gidiyordum.

Diana, Meadow Hill adlı yeni bir sitede yaşıyordu. Hastings, Massachusetts çoğunlukla dümdüz yerleşim alanlarından, küçük parklardan ve ahşap patikalardan oluşurdu ama bu yeni site çok hoşuma gidiyordu. Beyaz korkuluklu balkonları devasa, düzenli bahçeye, dev havuza ve kırmızı-beyaz şemsiyeli şezlonglara bakıyordu. Manzara gerçekten muhteşemdi.

Zili çaldığımda arkadaşımın sesi lobideki diyafondan değil de balkondan geldi. Kafamı kaldırıncı onu bana el sallarken buldum. "Hiç yukarı çıkma! Ben aşağı geliyorum! Havuzda buluşalım!"

Büyük boy plaj çantamı omzuma atıp çiçek döşeli patikada arka tarafa doğru ilerledim ve havuzu bomboş bularak küçük çaplı bir şok geçirdim. Etrafta bir kişi bile yoktu.

Diana kot şortu ve fosforlu pembe bikini üstüyle arka kapıdan çıktı. Bana doğru hoplaya zıplaya gelirken, atkuyruğu yaptığı platin sarısı saçları da zıplamasına eşlik ediyordu.

Diana Dixon'ı tarif etmek için tek bir kelime kullanmam gerekseydi bu *delişişek* olurdu. Küçük boyuna rağmen göz korkutucu bir enerjiye sahipti, dramaya bayılırdı ve hayata karşı büyük bir şehvet duyardı. Ve kendisi dünyadaki en sevdiğim insanlardan biriydi.

Yanıma vardığında boş havuzu işaret ederek, "Herkes nerede?" diye sordum. "Nasıl oluyor da bu güzel güneş ışığından yararlanmıyorlar?"

“İnsanlar çalışıyor, Gigi. Millet seninle benim gibi keyif derdinde değil.”

Bu beni güldürdü. Arkadaşım haklıydı. Sitenin üniversitelilere ait olmadığını, burada gerçek yetişkinlerin yaşadığını unutup duruyordum. Diana buranın en genç sakinlerinden biriydi.

Birinci sınıftayken yurttaki üç kişilik bir süitte Mya ve benimle kalmıştı fakat ikinci sömestrin sonlarında teyzesi vefat ederek ona bu daireyi miras bırakmıştı. Yanımızdan ayrılması üzücü olsa da yurttan kaçtığı için onu suçlayamazdım. Artık kendi evine ve özel alanına sahipti. Merhume teyzesi sayesinde ödenecek ev borcu da yoktu.

Aslında ben de onun gibi olabilirdim. Annemle babam, Briar’da okumaya başladığımda benim için kampüs dışı bir daire kiralamayı ya da satın almayı teklif etmişlerdi ama bu fikre pek ısınmamıştım doğrusu. Varlıklı bir ailem varken, bir Ivy League okuluna parası yetmeyen birinin hakkını yememek adına bursu reddettiğimde zaten okul harcımı onlar ödemişti.

Ayrıca zengin ebeveynlerimden faydalanmak da istemiyordum. Her şey dahil olduğu için yurttan kalmak, kampüs dışında yaşamaktan daha uyguna geliyordu. Yani annemle babam tüm üniversite deneyiminin masraflarını karşılamışken ihtiyacım olandan daha fazlasını almam bence doğru olmazdı.

“Umarım güneş kremi getirmişsindir. Bendeki bitti çünkü.”

Çantamın köşesini kaldırdım. “Bana güvenebilirsin, bebek.”

“Her zaman.”

Havlularımızı şezlonglara yaydık ve getirdiğim spreysel güneş kremiyle sırayla sürdük.

“Bu sabahki amigo kızlar antrenmanı nasıldı?” diye sordum. “Şu yeni kız hâlâ senin işini çalmaya çalışıyor mu?”

Diana, amigo kızlar takımının cambazıydı. Kule yaptıklarında hep en üstte o olurdu. Yani en azından, geçen sene ulusal şampiyonada ikinci olduklarında öyleydi. Fakat dün bana attığı mesajda, son dört şampiyonayı kazanmış olan liseden gelen yeni kızın, pozisyonunu kapacağından endişelendiğini söylemişti.

“Margo mu? O iş halloldu,” dedi Diana düz bir sesle. Gerçi gözlerinde rahatlama çok pişmanlık görünüyordu. “Bu sabah antrenmanda çapraz bağlarını yırttı. Hoca tüm yıl takımdan uzak kalacağını söyledi.”

Üzüntülü bir ıslık çaldım. “Tüh. Çok fena olmuş.”

Öğrenci atletlerin hayatının bir parçası yaralanmalardı ama bazen insan bedeninin ne kadar kırılgan olduğunu unutmak kolay oluyordu. Bir an amigo kız takımının en zirvesine çıkmayı planlarken bir sonraki an takımdan ayrılmak zorunda kalabiliyordun.

“Aynen. Onun için üzüldüm.”

Sandaletlerimi çıkarıp su şişemi alarak havuzun beton kenarına oturdum. Ayağımı daldırdığım su beklediğimden daha sıcaktı.

Omzumun üzerinden baktım. “Hâlâ şu iki çocukla birden çıkıyor musun?”

Diana parmak arası terliklerini fırlatıp bana katıldı. “Flaş haber, artık üç taneler.”

“Yok artık. Bu kadarı beni aşırı strese sokardı.”

Arkadaşım abartılı bir nefes alıp verdi. “Aslında bana da biraz fazla gelmeye başladı. Hangisini seçeceğime karar vermem için yardımına ihtiyacım var.”

“Hepsiyle birden çıkamaz mıyız?”

“Çıkmayı denedik! Son birkaç haftadır ikiye bire indirmeye çalışıyorum ama bunun yerine gittim bir de üçüncüyü ekledim! Ama artık kıyafetlerimi üstümden atma vakti geldi de geçiyor bile. Bir an önce seçim yapmam lazım çünkü çiçeğimi sadece birine verebilirim.”

Suyumu yudumlarken neredeyse boğuluyordum. “Ah evet, değerli çiçeğin söz konusu.”

Diana bakire değildi ama yatağına aldığı kişiler konusunda acayip seçiciydi. Seksi ve vücut bölgelerini tanımlamak için absürt kelimeler seçerek beni güldürmeyi de severdi.

Yeşil gözleri haylazlıkla parladı. “Her neyse, seçimimde bana yardım etmen gerek.”

“Pekâlâ, bir düşünelim. Biri sizin takımdaydı, değil mi? Adı neydi? Aslında biliyor musun, hiçbirinin adını hatırlamıyorum. Hafızam gitmiş resmen.”

“Benden hatırlatmamı bekleme. Seni etkilemek istemiyorum. Çünkü üçüncünün adı cidden berbat.”

“Ne? Hemen söyle. Roger mı? Biff mi? Carl mı?”

“En son söyleyeceğim. Sen seçim yaptıktan sonra.”

“Çok gıcıksın. Peki. Birinci aday: amigo çocuk.”

Kafa salladı. “Çok atletik. Kararlı. Ve aşırı komik. Ukala ama kibirli değil. Cinsel cazibesi tavan. Tek dezavantajı her şeyi şarkı yapması.”

“Çok mu şarkı söylüyor?”

“Hayır.” İnledi. “Her olayı *şarkıya dönüştürüyor*. Mesela, ‘Şiiim-di-i sa-kııııııı çığneyeeceğiiimmm!’ gibi.”

Arkadaşımın şarkı söyleyişi kahkahayı patlatmama neden oldu. “Tanrım. Bu çocuğa bayıldım.”

“Hayatımda deneyimlediğim en itici şeylerden biri bu. İkinci aday gerçek bir müzisyen ama o bile bu kadar şarkı söylemiyor.”

“Ah, müzisyeni hatırladım. Sana şarkı yazmıştı. *Diana ve banana*’yla kafiye yapmaya çalışmıştı, değil mi?” Kafamı iki yana salladım. “Aşk şarkılarının içinde böyle kelimeler kullanılmaz. Ayrıca senin ailen Savannahlı. Bununla kafiye yapma fırsatını nasıl kaçıır?”

* (İng.) Muz. (ç.n.)

“Kafiye konusunda iyi değil, evet,” diye kabullendi Diana.
“Pek komik de değil. Esprilerimi anlamıyor ve biraz fazla ciddi.”

“Müzisyenler genelde ciddi oluyorlar.”

“Biliyorum ama ben bir erkeğin espritüel olmasını severim.”

“Üçüncü aday komik mi?”

“Tanrım, hem de nasıl. Biraz da inek. Fizik bölümünde okuyor. Çok akıllı ama asla küçümseyici değil. Çok da tatlı. Her zamanki tipim değil ama geçen hafta Coffee Hut’ta karşılaştığımızda tuhaf bir şekilde ondan etkilendim.”

“Olumsuz yanı ne?”

“Biraz özgüvensiz. Sürekli eski sevgililerimi soruyor ve cevap verirsem de sinirlenir gibi oluyor.”

“Bu sinir bozucu. Ama en azından soruları şarkı haline getirerek sormuyor, değil mi?”

“Aynen. Bir de benden birkaç yaş büyük,” diye açıkladı arkadaşım.

“Kaç yaş?”

“Altı. Yirmi altı yaşında. Yüksek lisans yapıyor.”

Dudaklarımı büzerek düşündüm. “Pekâlâ. Mevcut verilere göre birinci ve üçüncü adaylar arasındayım. Ukala bir amigo çocuk mu yoksa tatlı bir akademisyen mi istiyorsun? Bunu düşünerek karar vermelisin sanırım. Yerinde olsaydım değişiklik olsun diye muhtemelen üçüncü adayı seçerdim. Ayrıca yatakta da iyi olduğuna bahse girerim. İçimden bir ses öyle diyor.”

“İlginç. Peki. Karar verilmiştir! Üçüncü adayı seçiyoruz.”

Bunu söyler söylemez kendini havuza bıraktı ve hemen yüze çıkıp kafasını tekrar suya batırarak atkuyruğunu ıslak bir köpek gibi salladı. Her yerim ıslandığında kahkaha atmaya başladım.

“Çok kötüsün,” dedim ama serin su damlaları yüzüme çarpınca iyi hissettirmişti. Daha da iyi hissetmek için bikini altımın iplerini düzelterip ben de suya atladım.

Serin ve canlandırıcı havuz cennet gibiydi. Nemli havadan ve yakıcı güneşten sonra çok iyi gelmişti.

Bir süre sırtüstü süzöldükten sonra aklıma çok önemli bir şey geldi. “Hey, üçüncü adayın adını söylemedin. Dökül bakalım.”

Diana kelebek stilinde yüzerek yavaşça bana doğru geldi. Oyalandığı belliydi.

“Gerçekten Carl mı yoksa?”

Yenilgiye uğramışçasına iç geçirdi. “Percival.”

Ağzım bir karış açık kaldı. “Ve sadece yirmi altı yaşında, öyle mi? Nasıl bir anne baba, çocuğuna bunu yapar ki? En azından Percy takma adını kullanıyor mu bari?”

“Percy’yi hiç sevmiyor ama belki zamanla alışmasını sağlayabilirim.” Diana kendi kendine gülerek yanımda süzüldü. “Biliyor musun? Alışmasa da hiç umurumda değil. Percival’dan hoşlanıyorum. İstedğim kişi o.”

Sonraki bir saati havuzda yüzerek, dikilerek ve boş muhabbet ederek geçirdik. Ardından da bir saat güneşin altında uzandık. En sonunda karnımın guruldamaları dayanılmayacak seviyeye geldi.

“Of be G, sustur şu şeyi.” Diana bana bakarak sıırıttı.

“Ne yapayım? Açlıktan ölmek üzereyim.”

“Öğle yemeği söyleyelim mi?”

“Yemeğe kalamam. Kasabada Will’le buluşacağım. Hatta...” Doğrulup çantamın içinde telefonumu aradım. “... hemen şimdi saate bakmam lazım.”

“Şu Will meselesi hakkındaki düşüncemi biliyorsun,” dedi Diana azarlarcasına. “Eski sevgilinin arkadaşlarıyla ne demeye görüşmeye devam ediyorsun anlamıyorum.”

“Will önce benim arkadaşımdı.” Ekrana baktım. “Kahretsin. Saat neredeyse bir olmuş. Gitsem iyi olacak. Sen de bize katılmak ister misin?”

“Yok. Sabah öğrendiğimiz koreografiyi çalışacağım biraz. Bu akşam yine gel, tamam mı? Televizyonda yeni bir *reality* kanalı açıldı. Reklamını yaptıkları programların bazıları acayip iyi.”

“Aman Tanrım. Sen *Fling or Forever*’ı hiç izledin mi? Annemle ben o programa takıntılıyız.”

Diana, “İzlemez olur muyum?” deyince on beş dakika boyunca, hayatının on saatini harcadığın için kendini biraz suçlu hissetmene neden olan, evrendeki en iyi ve aynı zamanda en kötü flört programının hangisi olduğunu konuşmaya giriştik.

En sonunda, kasabada öğle yemeğine geç kalmamak için sohbeti bitirip üstümü değiştirmek için içeri girmem gerekti.

Diana, Case’in arkadaşlarıyla görüşmeye devam ettiğim için beni azarlayan tek kişi değildi. Hayatımdaki neredeyse herkes bunu söyleyip duruyordu ve şimdi, Will Larsen’la buluşacağım restoran olan Sue’nun Yeri’ne girerken uyarıları kafamın içinde çınlıyordu.

Fakat *gerçekten de* Will’le arkadaş olduğumda daha Case’le çıkmaya başlamamıştım bile. O da benim gibi Boston doğumluydu ve aynı lisede okumuştuk. Birkaç kez randevuya da çıkmıştık ama sonra aramızda sıfır kimya olduğunu fark edip vazgeçmiştik.

Will, birinci sınıfta beni Case’le tanıştıran ve onunla çıkmam için ikna eden kişiydi. Hayatım boyunca hokey oynadığımdan dolayı genelde hokey oyuncularından uzak dururdum. Zira nasıl adamlar olduklarını biliyordum.

Çoğu zamparalıklarıyla ünlü olurdu.

Esasında düşününce... olan biten her şey Will'in suçuydu.

"Selam," dedim içeri girip ona sarılırken.

Masadan doğrulan Will yanağıma bir öpücük kondurup mükemmel beyazlıktaki gülümsemesiyle bana baktı. Onda, kadınların karşı koyamayacağı bir komşu çocuğu havası vardı.

"Selam. Bak, yeni menü yapmışlar," dedi lamine menüleri göstererek.

"Şoke oldum." Burası ayda bir menü değiştiriyordu. Ne tür bir restoran olmak istediklerine bir türlü karar veremiyor gibiydiler.

"Ev yapımı sandviçler artık yok," dedi Will. "Buna üzıldüm işte. O sandviçleri seviyordum."

"Ay, gerçekten de çok iyiydiler." Kaşlarımı çatarak yeni yiyecek listesine göz gezdirdim. "Çeşit çeşit suşi var. Endişelensem mi bilemedim doğrusu."

Will sırtıttı. "Restoranın adını Sue'nun Suşileri diye değiştirirler belki."

"Sue'nun Süper Suşileri olmalı. Beş kez arka arkaya söylemeyi dene."

"Sonra menüye bir de sosisli falan eklerler, o zaman da Sue'nun Süper Suşileri ve Sosislileri yaparlar."

"Böylesi çok daha iyi."

Menüyü incelemeye devam ederken restoran sahipleri için biraz üzıldüm. İki yıl önce dükkânı açtıklarından beri zorlanıyorlardı. En büyük rakipleri Della'nın Yeri'nin kapısında hep sıra oluyordu. Gerçi Della o kadar uzun zamandır açıktı ki artık kasabanın demirbaşlarından olmuştu. Annem de Briar'da okurken orada çalışmıştı.

Will de ben de hamburger ve patates kızartmasında karar kıldık çünkü daha geçen hafta "tüm gün kahvaltı" mekânı olduğunu söyleyen bir restoranda suşi yemek pek güvenli gelmemişti.

“Bu hafta bağış maçınız var, değil mi?” diye sordu Will, yemeklerimizi beklerken.

Kafa salladım. “Perşembe günü. Gelip bize tezahürat yaparmısın?”

“Eğitim kampı yüzünden aşırı yorgun olmazsam tabii gelirim.”

“Takımda işler nasıl gidiyor?”

“Mükemmel. Zeytinyağı ve su gibiyiz. Kolayca karışıyoruz.”

Güldüm. “O kadar mı kötü?”

“Kötüden de kötü. Eastwoodlular her an kavgaya hazırlar.”

“Evet, eminim tek taraflıdır,” dedim alaycı şekilde.

Will inatla kafasını sağa sola salladı. “Sonuçta bizim alanımızdalar. Daha nazik olabilirler.”

“Sorun da bu işte. Hâlâ bizim alanımız diyorsun. Onlar oraya ait değillermiş gibi.”

“E ait *değiller* zaten,” diye homurdandı. Sonra hafifçe gülümsedi. “Ama ne demek istediğini anlıyorum. Belki de tek taraflı değildir. Her neyse, daha kampın ikinci günüydü ama herkes birbirini gebertmeye hazırdı. Bu sezon şampiyonayı bırak, *play-off* ları bile görebileceğimizi sanmıyorum.”

Uzanıp kolunun alt kısmına hafifçe vurdum. “Merak etme. En azından bir Briar takımı bu sene Frozen Four’u kazanacak. Kadınlar sizin yerinize de galibiyet alır, şekerim.”

“Ayy, eksik olmayın.”

Garson kız içeceklerimizi getirdiğinde Will kolasından uzun bir yudum aldı, sonra bombayı patlattı.

“Miller geçiş yapıyor.”

“Ne? Ne zaman karar verdi?”

Miller Shulick de Briar erkekler takımının iyi oyuncularındandı ve geçen sene ikinci hatta oynamıştı. Ayrıca çok tatlı bir çocuktü. Tek kusuru Jordan Trager’la kanka olmasıydı.

“Bu sabah,” dedi Will karamsarca. “Koç ona Minnesota Duluth kadrosunda pozisyon ayarlamış.”

“Çok iyi kadro ama.”

“Aynen. Burada ilk ondaysa orada ilk üçte olacak. Terfi gibi bir şey. Ama gitmesi üzücü. Cuma akşamı onun için parti düzenleyeceğiz. Barbekü, içki falan. Belki ateş çukuru etrafında oturup eğleniriz. Gelmek ister misin?”

“Olur.” Miller’ı severdim ve gitmesine ben de üzölmüşüm. “Cidden üzücü bir haber. Onun yerine Trager gitseydi ya.”

“İyi şeyler bizi bulmaz.”

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. Takım arkadaşları bile Jordan’a katlanamıyordu.

“Neyse, Miller’ın partisini sizin kızlara da söyle. Ne kadar kalabalık o kadar iyi. Mya jet sosyete etkinliklerinden döndü mü?”

Oda arkadaşım Mya, okuldaki diğer kankamdı. Babası Malta büyükelçisi, annesiye bir nakliye imparatorluğunun vârisiydi. Bu yüzden Mya yaz tatillerini Akdeniz’de yat gezilerinde ya da Avrupa’da şık villalarda geçirirdi. Anne babası ne kadar burnu havada olsa da Mya tanışabileceğiniz en gösteriştan uzak insandı.

“Onu tanırısın. Derslerin başlamasından bir gün öncesine kadar hayatta dönmez. Ama Diana burada.”

“Güzel. Onu da getir.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Yeni çocukları davet edecek misiniz?”

“Ne sikimden bahsediyorsun sen be?”

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum.”

“Herhalde yani. Davet edelim de Miller’ın yarasına tuz mu basalım?”

Garson yemeklerimizi getirdi. Ona teşekkür ettikten sonra Will hamburgerinden bir ısırık alıp uzun uzun çiğnedi.

Tekrar konuştuğunda kayıtsız görünmek için elinden geleni yapıyormuş gibiydi.

“Eee, CC’yle aranızda neler oluyor?”

Maalesef kayıtsızlık girişimi başarılı olamadı. Gülerek ağzıma bir patates kızartması attım. “İşte başlıyoruz.”

“Neye?”

“Case sorgusuna. Beni öğle yemeğine sebepsiz yere çağırdığına inandığımı mı sanıyorsun?”

“Biz sürekli öğle yemeğine çıkarız,” diye karşı çıktı.

“Evet ama Case’e bir araya gelmek istemediğimi söyledikten hemen sonra değil. Bu son derece şüphe çekici.”

“Tamamen tesadüf.” Will bana göz kırptı.

“Hı hı. Eminim öyledir.”

“Yemin ederim.”

Hamburgerinden bir lokma daha alıp yine aşırı yavaş çiğnedi. Beni izlerken sessizliği doldurmamı bekler gibiydi. Ben de konuşmadan patatesimi yemeye devam ettim ve büyüyen sabırsızlığını görmezden geldim.

“Bir şeyler söyleyecek misin artık?” dedi en sonunda. “Çocuğa ne diyeceğim?”

“Aha! Biliyordum! Seni o gönderdi, değil mi?”

“Hadi ama, G. Üzgün olduğunu biliyorsun. Kendini bok gibi hissediyor.”

Büyüyen öfkemi yutmaya çalıştım. “Onun iyiliği için uğraştığını biliyorum ama bu konuyu kapatabilir miyiz lütfen?”

Masada ketçap aradım ama garson getirmemişti. Onu çağırmak yerine bunu konuşmaktan kaçmak için fırsat bildim.

“Ben gidip ketçap alacağım,” dedim doğrularak.

Will’in sorularıyla arama mesafe koymaya odaklanarak etrafıma bakmadan hızlı adımlarla ilerleyip bankoya varmıştım ki birine tosladım. Kafamı kaldırdığımda karşımdaki kişi Luke Ryder’dan başkası değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RYDER

Carma, Cile

GARRETT GRAHAM'IN KIZI yakıyordu. Altı yıl önce ilk karşılaştığımızda da öyleydi ama şimdi daha da seksileşmişti. Beni baştan aşağı süzerken gözleri büyüdü. Gri renkli, iri gözleri yağmurun habercisi gökyüzünü andırıyor, fırtına ve şimşeklerle parlıyordu.

Uzun kahverengi saçlarını ince omzunun üzerine düşecek tek bir örgü halinde örmüştü. Örgüsünden kaçan saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken şaşkınlıktan kurtulup bana yarım bir gülümsemeyle baktı. "Selam."

Tek kaşımı kaldırdım. "Benimle konuşmak için cesaretini toplamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Gigi gözlerini devirdi. "Cesaretimi toplamama falan gerek yoktu. Konuşmak için fırsat bulamadım, o kadar."

Bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Daha bu sabah soyunma odalarının dışındaki koridorda karşılaştığımızda bulunduğum tarafa dönmemişti bile. Tamam, yanında koçlarından biri vardı ama beni gördüğünden emindim. Bu arada, kadınlar takımının antrenman saati daha yaklaşmamışken onun erkenden rinke gelip kendi başına çalışması dikkatimden kaçmamıştı. Seneler önce babasına yardım ettiği kampta da bunu yapmıştı.

“Her neyse, bugün koridorda sana selam verdiğimden emim,” diye belirtti.

“Kafa salladın.”

“Buna selam vermek denir.”

“Hadi ya?” dedim alaycı bir şekilde.

“Neyse ne.” Sesi bitkin çıkıyordu. “Sana düzgünce selam verip vermemem neden bu kadar umurunda ki?”

“Gram umurumda değil.”

“E neden konuyu açtın o zaman?”

“Açtığıma pişman oldum zaten.”

Bana öylece baktı. “Nasıl büyülü bir kişiliğe sahip olduğunu unutmuşum.”

İç çekerek bankonun diğer ucuna, siparişimi beklemeye geçtim. Hem kendim hem de çocuklar için bir şeyler almaya gelmiştim. Aslında eve de söyleyebilirdik ama hava güzel olduğundan yürüyüş yapmak istemiştim. Tabii ilk planım arabayla gelmekti ama Jeep'im son zamanlarda endişe verici, garip sesler çıkartıyordu. Eastwood'dayken de iyi durumda değildi ve Hastings'e gelirken iki saatlik yolda bir ara vites değiştirdiğimde sürat yapmamayı tercih etmişti. Eğer bu sorun devam ederse tepemin taşı gerçekten atacaktı. Şu anda araba tamir ettirecek bütçem yoktu.

Gigi bankodaki yeni yetme kızdan ketçap istedi ve beklerken bana döndü. “Antrenmanların pek iyi gitmediğini duydum.”

Sırıttım. “Bana göre antrenman iyi. Ben antrenman oldum.”

“Parçalar halinde ci harbiden.” Bana ta

“Al bakalım, tatlı siyle gelmişti.

Ayısığı Kitaplığı

tanı olmak çok etkileyi-
tti.

nde cam bir ketçap şişe-

Gigi ketçabı alıp ona, “Sağ ol,” dedikten sonra yeniden bana döndü. “Seninle sohbet etmek her zamanki gibi çok güzeldi, balo kralı.”
“Gisele.”

Masasına dönerken onu süzmeden edemedim. Yuvarlak, dolgun kıcını saran bir kot şort giymişti. Kumaştan sarkan mavimsi beyaz ipler sıkı, bronz uyluklarını okşuyordu. Uzun boylu bir kadın değildi, belki 1.62 falandı ama o mini şortun içinde bacakları kilometrelerce uzun görünüyordu ve antrenmanların etkisiyle sırf kastan oluşuyorlardı. Hokey oynaması acayip seksiydi. Kadın sporcular bana hep çok çekici gelmişti.

Kiminle oturduğunu gördüğümde içimdeki minik arzu kıvılcımı sönüverdi.

Henüz tüm Briar oyuncularının isimlerini bilmesem de iyi olanları tanıyordum. Will Larsen, onlardan biriydi ve bildiğim kadarıyla takım arkadaşları kadar şerefsiz değildi.

“Ryder’in siparişi hazır.”

Elinde iki yemek torbasıyla, beyaz önlüklü bir adam arkadan gelmişti.

“Sağ olun,” dedim yemekleri alırken.

Restorandan çıkmak üzereydim ki telefonum titredi. Kargo şortumun arka cebinden çıkarıp ekrana baktığımda tanımadığım bir numara olduğunu gördüm ve sesli mesaja düşmesine izin verdim.

Eve dönerken Main Street’e yönelip iyi bakımlı parkların arasından geçtim. Hastings ile Eastwood’un arasında muazzam bir fark vardı. Eski kasabam, şerit tipi dükkânlarıyla endüstriyel bir yerdi; heyecan verici pek fazla mekân bulunmuyordu. Öte yandan Hastings, gazla yanan sokak lambaları, caddelerin iki yanını süsleyen ağaçları, Main Street’e asılmış dizi dizi ışıklarıyla eski zamanlardan kalma kartpostallardaki kasabaları andırıyordu.

Henüz bitmiş yaz caz festivalinin flamaları hâlâ indirilmemişti. Butiklerin, kafelerin, barların ve restoranların önleri tertemiz, pırıl pırıldı.

Bir dönemeci dönüp ahşap bir çardağı geçerek parkın diğer kapısından kaldırıma çıkarken az önce arayan kişinin sesli mesaj bıraktığını fark edip ekran kilidi parolamı girdim.

“Merhaba. Bay Luke Ryder, ben Maricopa İlçe Savcılığı’ndan Peter Greene. Sizi, babanızın şartlı tahliye duruşması konusunda ilgili arıyorum. Mümkün olan en yakın zamanda bana dönüş yapabilirsiniz...”

Mesajı, daha adam telefon numarasını söyleyemedi sildim.

Duruşmayı sikerler.

Adımlarımı hızlandırıp bebek arabası iten bir kadının yanından geçtim. Kadın bana tek bir bakış atar atmaz kafasını eğdi. Üstümde göz korkutucu bir şeyler yoktu; basit bir kargo şortla tişört giymiştim. Ama belki de *şartlı tahliye* kelimelerini duymanın neden olduğu öfke yüzüme yansıyıp onu korkutmuştu.

Eve döndüğümde Shane tam olarak onu bıraktığım yerdeydi. Üstsüz bir halde çimleri biçiyordu. Caddenin karşısındaki birkaç kız ise, evlerinin verandasında toplanıp sohbet ediyormuş gibi yaparak onun parlayan kaslarını izliyorlardı. Bu yaz şantiyede çalışarak kazandığım her bir dolara bahse girerdim ki o kızlardan biri bu akşam bizim evde olacaktı. Eğer Beckett de yüzünü göstermeye karar verirse hepsi bile gelebilirdi.

Bazen Beckett’le yaşamak fazla gürültülü oluyordu. Duvara çarpan yatak başlığı sesi yüzünden kaç kez uykumun bölündüğünü saymamıştım. Shane ondan daha sessizdi ama bekâr olduğu için son zamanlarda odasında epey kız ağırliyordu.

“Of, süper. Açlıktan ölmek üzereydim.” Shane çim biçme makinesini kapatıp bana doğru geldi.

Fan kulübünü arkamızda bırakıp eve girdiğimizde Beckett'i mutfakta bulaşık makinesini yerleştirirken bulduk. Ben torbaları açarken Shane dolaptan tabakları çıkardı.

"Bu akşama birkaç komşuyu davet ettim," dedi Beckett.

Alaycı gülüşümü bastırdım. Hiç şaşırmamıştım. Karşıdaki kızlara henüz adım *atmadığını* düşünmem hataydı zaten.

O akşam kapımızı çalan üç kız da hemşirelik öğrencisi çıkınca Beckett'in hiç de komik olmayan tonlarca doktor ve hemşire esprisine maruz kaldık. Ama görünüşe göre kızların hoşuna gitmişti. Karşı cins üzerinde böyle bir etkisi vardı işte.

Gerçi bir tanesi bana göz koymuş gibiydi. Adı Carma'ydı -*C harfiyle başladığına* özellikle vurgu yapmıştı- ve omuz hizasında siyah bukleleri, aklıkla bakan gözleri olan uzun boylu, güzel bir kızdı. Eve geldiği andan beri üstüme düşüyor, flört ediyor, cazibesini konuşturuyordu. İlk başlarda kayıtsız kalmıştım ancak iki biradan sonra hamlelerine açık hale geldiğimi fark ettim.

Bana doğru eğilip, "Üst kata çıkmak ister misin?" diye fısıldadı. Bunun baştan çıkarıcı bir istek olduğunu kabul etmeliydim.

En son bir ay önce, bir hafta sonu Indianapolis'e Beckett'i ziyarete gittiğimde biriyle birlikte olmuşum. Birkaç bara gitmiştik ve eve yirmili yaşlarının sonundaki seksi bir barmaidle dönmüşüm. Eğlenceli bir geceydi.

Fakat son bir aydır Hastings'de bize bir ev bulmaya uğraşıyor, bir yandan da günün on iki saati şantiyede çalışıyordum. Şimdi bunlara bir de felaket eğitim kampı eklenmişti.

Artık aletimin de biraz keyif sürmeye hakkı vardı, değil mi?

Biramı mutfak tezgâhına bırakıp omuz silktim. "İsterim."

ALTINCI BÖLÜM

RYDER

Veda öpücüğü yok mu?

ALARMIMI DUYMADIĞIM İÇİN sabah uyanamadım.

Siktir.

Yataktan roket misali fırlarken battaniyeyi de kendimle beraber çektiğimde Carma uykusunda üşümüş gibi mırıldandı. Çıplak bacakları ve pembe külotu ortaya çıkarken yattığı yerde kıvrılıp dizlerini karnına çekti.

Genelde kızların odamda kalmasına izin vermezdim. Özellikle sezon devam ederken bunu asla yapmazdım ama dün gece ikimiz de aşırı yorgunduk ve ona bizde kalamayacağını söylersen kötü hissedecektim. Gerçi sabah altıda kalkmam gerektiğini söylemiştim. O da eğer kalktığımda hâlâ uyuyorsa onu uyandırمامamı, uyandığı zaman arka kapıdan gideceğini söylemişti.

Alarmı nasıl duymadığımı düşünerek banyoya koştum. Briar'a geldiğimden beri, sabah tam yedide rinkte olabilmek için alarmımı altıya kuruyor ve idman dokuzda başlasa da erkenden çalışmaya koyuluyordum. Aslında o kadar geç de yatmamıştım, Carma da ben de on iki civarında uykuya geçiş yapmıştık.

Kendime çok öfkeliydim. Arabayla kampüse varmak on beş dakika sürerdi. Kahvaltı edecek vaktim bile yoktu, lanet olsun.

Diğerleri beni neden uyandırmamıştı? Onlar da normalde sekiz gibi çıkarlardı. Jeep'imın hâlâ garaj yolunda olduğunu görmüş olmalıydılar.

Hiddetle dişlerimi fırçalarken boşdaki elimle telefon ekranımı kaydırıp Shane'i aradım.

"Hey," diye cevap verdi. "Neredesin?"

"Evdeyim. Niye beni uyandırmadınız?"

"Bilmem. Beklentilerin üzerindeki rutinine bir günlüğüne ara verip normal bir insan gibi normal bir saatte antrenmana gitmek istediğini düşündük."

Ha! O, buna "beklentilerin üzerindeki rutin" diyebilirdi. Ben-se "hokey oyuncusu olmak" diyordum.

"Alarmımı duymamışım. Ama birazdan çıkacağım. Benim için kahve alıp soyunma odasına bırakabilir misin? Giyinirken içerim."

"Senin için her şeyi yaparım, hayatım."

Odama döndüm ve Carma uyumaya devam ederken sessizce giyindim. Bir şekilde battaniyenin altına girip kendini sıkı sıkı sarmayı başarmıştı.

Onu uyandırmamamı istediği için odamdan çıkıp basamakları ikişer ikişer indim ve ön kapıyı kilitleyip kendimi arabama attım.

Anahtarı kontağa takıp çevirdiğimde Jeep çalışmadı.

Siktiğimin.

Arabası.

Şu anda bununla gerçekten uğraşamazdım.

Kontakla uğraşırken kıymetli vaktimin beş dakikasını harcadım ama Jeep hâlâ inat ediyordu. Dünyanın en pis ağızlarını bile hayrete düşürecek bir dizi küfür sıralayarak odama döndüm. Carma'nın güzellik uykusu da buraya kadardı.

"Hey," dedim onu sallayarak uyandırırken. "Araban var mı?"

Uykulu halde gözlerini kırptırdı. "Evet. Neden?"

İçim rahatladı. Şükürler olsun. “Beni antrenmana götürmen lazım. Lütfen.”

“Ama saat daha çok erken.”

“Hayır, çok geç oldu. Saat yedide orada olmam gerekiyordu ama alarmımı duymamışım.”

“Değiştirdim çünkü,” dedi boğuk sesle.

Donakaldım. “Ne?”

“Alarmını değiştirdim. Antrenmanın dokuzda olduğunu söylemiştin, alarmı niye altıya kurasın ki?”

“Yedide orada olabilmek için,” dedim sertçe, öfkeden tüm vücudum titrerken. “Lanet alarmımı değiştirdiğine inanamıyorum.”

Tam o anda, yaralarım tuz basmak istercesine alarmım örtmeye başladı.

“Sekiz buçuğa mı kurdun?” diye hırladım. “Şaka mı yapıyorsun? Kampüse gitmek on beş dakika sürüyor. Bu saatte uyanırsam ne ara giyinip rinke çıkaca...” Konuşmayı kestim.

Yüce İsa. Şu anda tartışmanın anlamı yoktu.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

“Lütfen bana kızma.” Artık tamamen uyanmış, yataktan çıkmıştı. “Bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.”

Ona kızmamak elimde değildi. Kim daha yeni tanıştığı birinin evinde uyuyup alarmını değiştirirdi ki? Bir kez daha patlamaya çok yakındım. Bu yüzden, giyinmekte olan Carma’yı kendi haline bırakıp tekrar Shane’i aradım.

“Selam,” dedim hızlıca. “Geç kalacak gibiyim. Mümkünse beni idare et. Jensen’a arabamın bozulduğunu söyle.”

“Sana o Jeep’in bir gün başına bela olacağını söylemiştim.”

Aynen. Başıma bela olan sadece Jeep’imdi.

Hayatım boyunca bir kez bile antrenmana gecikmemiştim. Kendimden başkasına fazla güvenmeme prensibim olsa da uygulamaların hiçbirinde boşta araç bulamayınca mecbur Car-

ma'nın arabasına kaldım. Neyse ki onu telaşlandırmam işe yaramıştı. Beş dakikadan daha az süre içinde koşarak evden çıkıp karşı taraftaki arabasına vardık.

Carma, küçük kırmızı aracının kilidini açtı. "Hadi bakalım, koca çocuk. Atla." İçimde köpüren öfkeyi yatıştırmaya faydası olmayan minik, alaycı bir sırıtişla bana baktı.

Arabaya binip çift şeritli yolda ona kampüsün yerini tarif ettim. Birkaç dakika sonra sabırsızlıkla bacaklarımı sallamaya başlamıştım. Hız limitini zaten sekiz kilometre aşmıştı, bu yüzden de beynimin mantıklı yanı daha hızlı gitmesini isteyemeyeceğimi söylüyordu. Lanet olsun, kendim sürüyor olsaydım vaktinde yetişebilmek için ceza yeme riskine girerdim.

Parmaklarımı orta konsola vururken bir yandan da ayağımın altındaki hayali gaz pedalına basıyor, içten içe ölüyordum. Sohbet etmeye çalışan Carma'yı duymazdan geldim çünkü ona söyleyebileceklerimden korkuyordum.

Graham Center otoparkına vardığımızda dokuza beş vardı ve koç ilk düdüğü öttürdüğünde tamamen giyinmiş halde rinkte olma ihtimalim sıfırdı. Aracımın bozulması bahanemin geçerli olmasını umuyordum ama kamp başladığından beri canımıza okuyan Jensen'a yetmeyeceğini de biliyordum. Bizi takımdan atmaya her an hazırды. Eş kaptan olmama rağmen beni bile kovabilirdi.

Carma aracı park ettiğinde kemerimi açıp kapıya döndüm.

"Nasıl yani? Veda öpücüğü yok mu?"

Ona bakmak istemeyecek kadar öfkeliydim. "Gitmem lazım."

"Cidden mi? Geceyi birlikte geçirdik ama bana veda öpücüğü vermek için iki saniye ayıramıyor musun?"

Daha fazla gecikmemek için görev bilinciyle küçük bir öpücük vereyim diye eğildim ama Carma işi uzatarak beni daha da sinirlendirdi. Bir anda kucağıma çıkmış, kollarını boynuma sarmış ve dilini şaşkın dudaklarıma sürtmeye başlamıştı.

Onu uzaklaştırmaya çalışırken sert bir sesle, "Carma," dedim.

Boynumu öpmeye başladığında öfkem daha da köpürdü. Burada kariyerim ipin ucundaydı. Jensen'in gözü üzerimdeydi. NHL'de oynayacağım takım beni izliyordu. Profesyonel lige çıkıp başarılı olmak istiyorsam takım arkadaşlarım rinkte ısınırken kızın biriyle arabada yiyişemezdim.

“Getirdiğin için sağ ol,” dedim gergince. “Şimdi çekil üstümden.”

Tamam, bu bayağı sert olmuştu.

Fakat sabrım ucuz bir lastik toka gibi kopmuştu artık. Önce alarmımı değiştiriyor, şimdi de arabasından inmeme izin vermiyordu.

Bu kızla gerçekten işim bitmişti.

Kapıyı zar zor açıp altımdan çekilmeyi başardım. Tam ileri atılacakken gözücuyla bir hareketlenme fark ettim. Bir an için Carma'nın arabadan indiğini sandım ama birkaç adım ötede siyah Range Rover'ını kilitlemekte olan adamı gördüğümde olduğum yerde kalakaldım.

Garrett Graham'dı bu.

Bir saniyeliğine ne konuşabildim ne de hareket edebildim. Hokey efsanesi, elinde termosuyla bana doğru gelirken öylece durmaktan başka bir şey yapamadım. Yeniyetmeliğimde davet edildiğim hokey kampından beri onu şahsen görmemiştim.

Carma'nın kırmızı aracına baktı, sonra bana dönüp kaşlarını çattı. Birkaç saniye önce kucağımda olduğunu gördüğüne şüphem yoktu.

Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

Günüm daha berbat bir hal alabilir miydi?

“Sabah idmanı dokuzda başlamıyor mu Bay Ryder?”

Evet, daha berbat bir hal alabilirdi.

“Evet. Arabamla ilgili bir sorun çıktığı için geç kaldım.” Bahane ağzımdan çıkarken yüzümü buruşturdum.

“Ciddi bir sorun olduğu belli,” dedi Garrett, alaycı bir tonla. Çatık kaşları hâlâ düzelmemişti ama girişe doğru ilerlerken adımlarıma uyum sağladı.

“Sabah arabamın bozulduğunu fark ettim,” diye açıkladım, çaresizce onayını kazanmak ister gibi. “Bu yüzden arkadaşımın beni getirmesini rica ettim. Maalesef kendisi buraya vaktinde gelmemin önemini anlamadı.”

“Bu onun sorumluluğu değil ama, değil mi?” Garrett, tek kaşını kaldırarak kapıdan girdi.

Ben de pes ettim.

Koridorda deli gibi koşarken Graham'ın neden burada olduğunu düşünmeden edemedim. Acaba kızını görmeye mi gelmişti?

Boş soyunma odası, yüzüme suçlayıcı bir tokat gibi indi. Üstümü değiştirirken kendimden midem bulanıyordu. Diğer herkes olmaları gereken yerde, rinkteydi. Bense sikik bir ahmak gibi hâlâ giyinmeye uğraşıyordum. Tek sebebi de dün akşam sekse hayır diyemememdi. Zaten sırtımda koca bir hedef tahtasıyla dolaşıyordum. Jensen, Colson, Briar oyuncular ve NHL devamlı takipteydi. Şimdi de idolüm, antrenmanlara vaktinde gelmediği mi zannediyordu.

Hayatımı sikeyim.

Telefonumu ahşap dolap rafına bırakıp patenlerimin bağcıklarını bağlamak için banka oturdum. Bir dakika sonra patenlerimde bıçak koruyucularıyla kauçuk koridorda ilerliyordum. Rinke varıp da antrenmanın daha başlamadığını gördüğümde omzumdan bir yük kalktı.

İçim rahatlamayla dolmuştu. Şükürler olsun ki çocuklar hâlâ ısınıyor, Koç Jensen ise yedek banklarının yanında, kahvesini yudumlayan Graham'la sohbet ediyordu.

Garrett Graham beni kurtarmıştı. Koçun dikkatini dağıtmıştı muhtemelen şu anda eve gönderilmiştim.

Shane bana doğru kaydı. “İyi misin?”

Bir pislik olabilirdi ama çok iyi bir arkadaşı.

“Evet.” Duraksadım. “Carma alarmımı kapatmış.”

Yüzünü buruşturdu. “Eh, komşuluk ilişkisi buraya kadarmış, ha?”

Kıkırdamadan edemedim. Doğru noktaya parmak basmıştı.

“Dostum, ne oldu ya?” Son sınıfta okuyan takım arkadaşımız kayarak yanımıza geldi. O da endişeli görünüyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Gördünüz mü?” diye seslenmek istedim Garrett Graham’a. Bu çocukların hepsi beni iyi tanıyor, asla gecikmeyeceğimi biliyordu. Endişeli olmaları bunun anormal bir durum olduğunu gösteriyordu.

Ama... kimi kandırıyordum? Anormal olsun olmasın çuvallamıştım. Dün gece Carma’yı odama götürün, sabah erken kalkmam gerekirken yatağında uyumasına izin veren bendim. Beynimle değil aletimle düşünmüştüm. Halbuki bu pek sık yaptığım bir şey değildi. Evet, seks yapıyordum, bunu seviyordum. Fakat normalde, sıradan bir gecenin koca bir soruna dönüşmesine asla izin vermezdim.

Shane’le birkaç tur kayarken soluklarımı düzenleyip kendimi toplamaya çalıştım. Bir ara Beckett yanıma geldi. “Ne oldu?” diye sordu.

“Carma,” dedim.

“Karma her zaman seni bulur, kanka.”

“Komik biri değilsin, Beckett. Hele bu sabah hiç değilsin.”

Arkadaşım kıkırdayarak kayıp gitti.

Bakışlarım bankları bulunca Colson’ın orada olduğunu ve Graham’ın dediği bir şeye güldüğünü gördüm. Tüylerim diken diken oldu. “Kankalara bak,” diye mırıldandım Shane’e.

Shane bana eğilerek alçak sesle, “Demin soyunma odasında Colson ile Trager’ı konuşurken duydum,” dedi. “Görünüşe bakılırsa Colson eskiden Graham’ın kızıyla çıkıyormuş.”

İlgimi saklamaya çalıştım. Bu enteresan bir bilgiydi. Acaba Colson ne yapmıştı da işleri batırmıştı?

Gerçi Gigi’yle ilişkisi nasıl bitmiş olursa olsun babasıyla hâlâ iyi anlaşıyormuş gibiydi.

Benim aksime.

Tiz bir düdük sesi serin havayı yardı.

İki adamın karşısında sıraya geçerken herkesin bakışlarının Graham'a kaydığı gözünden kaçmamıştı. Adam gerçek bir yıldızdı. Briar'da yetişmiş en iyi oyuncuydu ki bu onun hakkında çok şey söylüyordu. Zira burası, John Logan ve Hunter Davenport gibi pek çok efsaneyi de yetiştirmişti. Bu sene bile, şu anda rinkte olan kişilerden sekizi profesyonel lig takımlarına çoktan seçilmişti. Briar, hokeyin kaymak tabakasını içinde barındıran elit bir okuldu.

“Bu adamı size tanıtmama gerek yok herhalde. Garrett Graham bugün antrenmanı yönetmeme yardım edecek.”

Grubumuzdan bir heyecan dalgası yükseldi.

“Siktir, şaka mı yapıyorsunuz?” dedi Patrick Armstrong.

Koç ona dik dik baktı.

“Özür dilerim,” dedi çocuk aceleyle. “Yani, şaka mı yapıyorsunuz diyecektim. Kötü kelime yok.”

“Küfretmenizi ne zaman umursadım?” dedi koç. “Tek isteğim lafımı kesmemeniz. Şimdi çeneni kapat.” Parmağını ona doğrulttuğunda Patrick anında dudaklarını birbirine bastırdı.

“Pekâlâ. Bugün bu eski mezunumuz, okulumuza anılarını yad etmek ya da vakit öldürmek için gelmedi elbette,” diye açıkladı Jensen. “Neden burada olduğunu anlatmak ister misin?”

Graham öne çıktı. “Hepinize merhaba. Kurduğum vakıfla ilgili bir bilginiz var mı bilmiyorum. Pek çok konuda bağış organizasyonlarıyla çalışıp fon topluyoruz. Ayrıca gençler için hokey kampları düzenliyoruz. Bunların bir tanesinde Jake Connelly ile ortak yöneticiyiz.”

Heyecanlı fısıltılar arttı. Briar mezunu olmasa da Connelly de bir hokey efsanesiydi.

“Üç yıl kadar önce Hokey Kralları gençler kampını başlattık. Her yıl, ağustos ayında gerçekleşen ve bir hafta süren bu kampta antrenörlük yapmaları için iki NCAA oyuncusu seçiyoruz.”

Bunu ilk defa duyuyordum. Nedenini, anlatmaya devam ettiğinde anladım.

“Ben Briar’dan bir oyuncu seçiyorum, Connelly de Harvard’dan.” Garrett öğürür gibi yaptı. “Ne kadar zevksiz olsa da.”

Grubumuzdan birkaçı sırttı.

“İşte tam ta bu nedenden ötürü, sezon boyunca gözüm üzerinde olacak. Kampımızda koç olarak görev yapmaya hanginizin en uygun olduğunu ölçeceğim. Geçen sene seçilen kişi Case’ti.”

Shane’in gözlerini devirdiğini fark ettim.

Şanslı Colson. Adamın kızını yatağa atmanın avantajlarından sonuna kadar yararlanmış olmalıydı.

“Ondan önceki sene David’di.” Graham kafasıyla Demaine’i işaret etti. “Fakat ne yazık ki aynı kişiyi asla iki kez seçmem. Bu yüzden şansınıza küsün, çocuklar. Geri kalanınız için adil bir yarış olacak. Bugün her zamanki gibi antrenmanınıza devam edin. Eğer kampta antrenörlük yapmakla ilgileniyorsanız Koç Jensen’a adınızı verirsiniz.”

Colson ve Demaine hariç herkesin o listeye adını yazdıracağına bahse girebilirdim. Yazın aileleriyle sosyete tatillerine giden zengin çocukları bile o bir hafta için mutlaka eve dönerdi. Tüm zamanın en iyi iki oyuncusuyla birlikte bir kamp yönetmekten bahsediyorduk. Ben de dahil, hokey konusunda ciddi olan herkes orada olmak isterdi.

Garrett Graham’dan doğrudan ders almanın nasıl bir şey olduğunu şahsi deneyimlerimden biliyordum. Altı yıl önceki kampta onunla pek fazla teke tek çalışmamış, sadece iki kez falan solo idman yapmışım ama o beş günde, hokeyle geçen yıllarımın toplamında öğrenmediğim kadar şey öğrenmişim. Bu spor söz konusu olunca Graham’ın doğuştan gelen, hatta ilahi sayılabilecek içgüdüleri olduğunu biliyordum.

“Pekâlâ, bu kadar konuşma yeter.” Jensen avuçlarını birbirine vurdu. “Üçe üç kale arkası antrenmanıya başlayacağız. Pakı elde etmek için mücadele etmenizi izlemek istiyorum. Aynı anda

rinkin iki tarafında da antrenman devam edecek. Ben bir kalede olacağım, Garrett da diğerinde. Graham, adamlarını seç.”

Garrett karşısındaki otuzu aşkın yüzü inceledi. “Larsen, Colson ve Dunne’i alacağım. Trager, Coffey ve Pope’a karşı mücadele edecekler.”

Midemde garip bir his oluştu. Demek böyle olacaktı, ha?

Jensen beni kendi grubuna aldı. Eh, bu da bir şeydi. Diğer herkes pozisyon almak için kayarken ben Garrett’a yöneldim.

“Merhaba,” dedim aşırı tuhaf hissederek. “Burada olmanızın bir onur olduğunu söylemek istemiştım. Sizin kalibrenizdeki birinden ders almak hepimiz için çok kıymetli.”

Harika. Bu klişe sözleri söylemektense adamın pantolonunu indirip kıcını öpsem daha iyiydi.

Yarım gülümsemesi ne yapmaya çalıştığımı anladığını gösteriyordu.

“Birkaç iltifatla bana otoparkta gördüklerimi unutturabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Biliyorum. Ben sadece... böyle biri olmadığımı bilmenizi istiyorum. İdmanlara asla geç kalmam. Yani, artık asla diyemeyiz ama bugün ilk defa oldu,” dedim. “Umarım bu sabahki hatamı görmezden gelebilirsiniz çünkü mükemmel bir oyuncuyumdur ve bu fırsatı kaçırmayı hiç istemem.”

Bana tedirgin edici bakışlarla uzun uzun baktıktan sonra konuştu. “Seçimimi sadece mükemmel oyuncu olup olmadığınıza bakarak yapmayacağım, evlat. Bana istatistiklerden daha fazlası gerek. Liderlik vasfınızı görmeliyim. Fakat şu ana dek gördüklerime bakılırsa sende bu yetenek yok.”

YEDİNCİ BÖLÜM

RYDER

*Fizik kanunlarının da senin de
canın cehenneme*

“KAYITSIZ ŞARTSIZ ZAMAN yolculuğu diye bir şey yoktur. Ortada birtakım kurallar olmalı. Çünkü büyükbaba paradoksunu başka türlü çözemezsin,” dedi Beckett, koltuğun diğer ucunda oturduğu yerden. “Çözülmez yani.”

Shane gözlerini televizyondan ayırıp Beck’e baktı. “Ne paradoksuydu o? Geçmişe gidip büyükbabanı mı beceriyordun?”

“Hayır, büyükbabanı öldürüyorsun, ahmak. Bunu yaparsan baban da doğmuyor, dolayısıyla sen de hayata gelemiyorsun. Ama sen hayata gelmediysen o zaman büyükbabanın cesedinin başında duran kim? Aynı anda hem var olup hem yok olamazsın. Paradoks bu işte. Bu yüzden de zaman yolculuğu kuralları olmalı ve...”

“Dostum. Kuralı bırak, gerçeklerle yüzleş. Zaman yolculuğu diye bir şey yok. Fizik kanunlarına aykırı bir kere.”

“Fizik kanunlarının da senin de canın cehenneme.”

Beckett bu konularda fazla tutkuluydu. “Ryder, beni desteklesene.”

“Hı?” Kafamı kaldırdığımda Shane’in beni izlediğini gördüm ve kaşlarımı çattım. “Ne zırvalıyorsunuz hiç anlamadım.”

“Ne oluyor sana bugün?” diye sordu Beck, halimi komik bulmuş gibi. “Bir saattir orada oturmuş kara kara düşünüyorsun.”

“Garrett Graham konusu mu hâlâ?” Shane bir kahkaha attı.

“Evet,” diye mırıldandım. “Ayvayı yedim ben.”

Graham’ın kampüse gelip beni bir nevi azarlamasının üzerinden koca bir gün geçmişti ama hâlâ kendime gelememiştim. Jake Connelly ile ortak hokey kamplarında koçluk yapmak çok kıymetli bir fırsattı. Eğer seçilirsem her gün zamanında gidip o iki efsanenin sunabileceği her türlü bilgiyi sünger gibi emecektim.

“Ayvayı falan yemedin,” diye teselli verdi Beckett.

“Bende liderlik vasfı olmadığını söyledi. Bu, kampı için beni seçmeyeceğini söylemesiyle eşdeğer. Bu da siki tuttuğum anlamına geliyor.”

Ve hepsi bir kız yüzündendi.

İşte tam da bu nedenle bir kız arkadaşım olmasını istemiyordum.

Tamam, dürüst olmak gerekirse tek sebep bu değildi. Bunca yıldır ilişkilerden kaçmamın nedeni bir gün yattığım kadının alarm saatimi değiştirmesinden ve hokey idolümün bizi otoparkta öpüşürken yakalamasından korkmam olamazdı tabii ki.

“Oylamayla eş kaptan seçildin,” diye belirtti Shane, kaotik düşüncelerimi bölerek. “Aradığı şey liderlik vasfıysa sende bunun olmadığını söyleyemez.”

“Yarı yarıya birbirinden nefret eden kişilerden oluşan bir takımın eş kaptanıyım. Aman ne mükemmel,” dedim alaycı bir şekilde. Daha bu sabahki idmanda Rand ve Trager neredeyse yine boğaz boğaza gelmişlerdi.

“Telefonun da hiç susmuyor bu arada,” dedi Beck, telefonlarımızın ve onların bira şişelerinin durduğu orta sehpayı bakarak.

“Farkındayım. Carma sabahtan beri özür mesajları atıyor.”

Ona sadece tek bir kez cevap atmış, gece iyi vakit geçirdiğimi fakat sabahına olanlardan sonra programlarımızın uyuşmadığını fark ettiğimi, ayrıca sadece hokeye odaklanmak istediğimi söylemiştim. Görünüşe bakılırsa özür dilemeye devam ederse fikrimin değişeceğini sanıyordu.

Shane bilmiş bilmiş sırıttı. “Dersini aldın, değil mi?”

Yemin ederim bu çocuk bazen aklımı okuyordu. Gerçi mantıklı olan da buydu. Bir hokeycinin programına asla burnunuzu sokmamanız gerekirdi. Nokta.

Yine öfkelenerek bir nefes verdim.

“Zamanda yolculuk teorim tam da böyle anlarda işe yarayacak bir şey,” dedi Beckett. “Zamanda geri gidebilseydin kendine onu odana götürmemeni söyleyebilirdin. Hep dediğim gibi, karma bir kapıyı kapatırsa kader diğer kapıyı açar.”

“Boş yapma,” dedi Shane. “Kızın adı K harfiyle bile başlamıyor.”

“Her neyse, eğer zaman ve mekân doğrusal olursa...”

“Bu konuda tek kelime daha edersen şu biray kafandan aşağı dökeceğim, haberin olsun,” dedi Shane, işaretparmağını ona doğrultarak.

“Hiç eğlenceli değilsin kanka.”

Shane yeniden bana döndü. “Ayrıca Garrett Graham meselesine çözümün burnunun dibinde duruyor.”

Kafamı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

Bana memnuniyetle gülümsedi. “Gigi Graham.”

“Ne alaka?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Dostum, adamın kızıyla aynı okulda okuyorsun. Garrett’a ulaşmak için kızıyla konuşsan yeter.”

“Ne diyeceğim peki?”

Omuz silkti. "Babasına seninle ilgili güzel şeyler söylemesini iste."
"Tabii, hemen söyler."

Shane bana kuşkuyla baktı. "Niye? Kıza ne yaptın?"

Beckett birasına doğru kıkırdadı.

"Bir bok yapmadım."

"O zaman sadece kendin oldun, ha?"

Bu, Beck'in daha da gülmesine neden oldu.

"Neyse ne." Koltuktan kalktım. "Ben yukarı gidiyorum."

Onları kendi hallerine bırakıp odama çıktım ve dizüstü bilgisayarımı alarak yatağıma uzandım.

Dün rinkten döndükten sonra yaptığım gibi, Graham ve Connelly'nin gençler kampıyla ilgili araştırma yapmak istemiştim ama bu konuda tüm kaynakları okuduğumu fark ettim. Bu yüzden arama motoruna başka bir isim yazdım; Shane yüzünden aklıma giren Gigi Graham.

Hakkındaki öne çıkan haberleri açtım ama sayıları gerçekten çok azdı. Üniversite ligi, NHL maçları gibi televizyonda sık sık yayımlanmıyordu ve *kadınlar* hokey takımlarıyla ilgili bir şeyler bulmak neredeyse imkânsızdı. Fakat geçtiğimiz sezondan, Briar ile Yale'in bir play-off maçını bulmayı başardım. Yerel spor kanallarından biri maçın tamamını yayımlamıştı ve şükür ki birileri internete yüklemişti.

Bir ara kamera, yedek bankında oturan Gigi'ye odaklandı. Öne eğilip takım arkadaşlarının penaltı cezası almasını izlerken gri gözlerinin yoğunluğu ekrandan bana ulaşip kanımı kaynatmıştı.

Bu kızda vahşi ve seksi bir şeyler vardı. Dünyadaki en fiziksel sporlardan birini yapması aşırı ateşliydi. Kadın hokeyinde rakibi vücutla engelleme yoktu ama yine de bu spor ciddi kuvvet gerektiriyordu. Ayrıca işin beyin mücadelesi gerektiren taktik kısmı da vardı. Örneğin ben, rakibimi temas olmadan nasıl alt edebi-

leceğimi ve pakı rakipten nasıl çalabileceğimi sıkça düşünür, bazen tarzımı tamamen değiştirmem gerektiğinde karar kıldım.

Erkeklerin maçlarındaki sertlik ve pleksi duvarlara çarpan bedenler olmadan maçın kendisine odaklanılabiliyordu. Ve Gigi gerçekten iyi oynuyordu. Yetenek seviyesi inanılmazdı. Hareketleri çok hoştu ve sopayı tutuşu muhteşem ötesiydi.

Üçüncü periyotta Briar üç gol öndeydi ve Gigi maçtan ayrılmıştı. Kamera tekrar Briar bankına döndüğünde genç kadın kaskını çıkarmıştı. Atkuyruğu yaptığı koyu renkli saçları epey terliydi. Lensin ona odaklandığından tamamen habersiz şekilde tokasını çıkarıp bileğine taktı ve saçları uzun dalgalar halinde omuzlarına döküldü.

İşte tam o anda sertleştikimi fark ettim.

Hayatımda ilk defa bir kadınlar hokey maçını izleyerek otuz bir çekmeme ramak kalmışken neyse ki kapım tıklatıldı.

“Hey.” Shane izin beklemeden kapıdan içeri kafasını uzattı.

Bilgisayarımı kapatıp yatağa koydum. “Efendim?”

“Kadınlar takımının bu akşam gösteri maçı var. Newton’da, Providence’in takımıyla oynayacaklar.” Bahsettiği kasaba, Boston şehir merkezinin batısında, buraya bir saatlik mesafedeki bir yerdi.

“Eee?”

“Gitsen iyi olmaz mı?”

“Niye ki?”

“Gigi Graham’la konuşmak için, salak.”

Ben karşı gelemeden kucağıma doğru bir anahtar fırlattı.

İçgüdüyle anahtarı havada kaparken neredeyse kız kardeşinin nisan ayındaki doğum gününde ona hediye ettiği tek boy-nuzlu anahtarlık tarafından bıçaklanacaktım. Shane, kardeşini çok severdi ve bu bence çok güzel bir şeydi. Tabii yine de Beckett onunla dalga geçmekten geri durmamış ve yazın eve kız getirece-

ğini bildiği bir gece pembe bir pelüş tek boynuzlu alarak yatağına bırakmıştı.

“Mercedes’imi almana izin verecek kadar yüce gönüllüyüm bak”

“Bana acımana ihtiyacım yok, zengin züppesi.”

“İyi. O zaman bir çekici çağıralım da Jeep’ini oraya kadar çeksin. Sen de direksiyonun arkasında oturup aracı sürüyormuş gibi yaparsın.”

“Siktir git.”

Jeep’im *gerçekten* de artık büyük bir sorundu. Tamirci bu sabah mesaj atıp şanzımanın değişmesi gerektiğini söylemişti ve ben masrafları nasıl karşılayacağımı bilmiyordum. Shane’inki gibi faturalarımı ödeyen varlıklı bir ailem yoktu ve biriktirdiğim azıcık paraya dokunmak istemiyordum. Ayrıca arkadaşlarımdan borç almaktan da nefret ediyordum.

Ama sanırım arabalarını ödünç alabilirdim.

Anahtarını cebime koymamı izlerken Shane bir kahkaha attı. “Elinden geleni yaptığından emin ol. Gerekirse dizlerinin üstüne bile çök,” diye tavsiye verdi. “Hatunlar buna bayılır.”

Gözlerimi devirdim. “Oraya onu tatmin etmeye gitmiyorum.”

“Belki de yapmalısın. Kız acayip ateşli.”

Haksız değildi. Fakat Gigi’yi görmek için oraya kadar gideceksem bunun sebebi seks olmayacaktı.

Kapıya vardığımda Shane gülmeye devam ederek omzumu sıktı.

“Git kap kızı, şampiyon.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GIGI

Kelimelerini kullan

PAKIN BUZLA BULUŞMASINI takip eden üç saniye içinde Providence Üniversitesi'nin bizi katletmeye geldiğini anladım.

Bunun bir dostluk maçı olması gerekiyordu. Normal maçlar gibi oynanacağı için tam takım giyinmiş ve ana kadromuzla sahaya çıkmıştık ama böyle gösteri maçlarında kimse kendini fazla zorlamazdı. Bu yazılı olmayan bir kuraldı. Sezon dışı bir maç için kendimizi yaralama riskine neden girecektik ki? Kalabalığa iyi bir gösteri sunsak yeterdi. Tüm bilet geliri kanserli çocuklara bağışlanacaktı ve molalarda da pahalı biletler alan ebeveynlerin çocukları rinke çıkıp biraz kayabilecekti. Sevimli ve eğlenceli bir maç olması bekleniyordu.

Bunun yerine, hayatım için savaşıyor gibi hissediyordum.

Providence kızları ilk dakikadan itibaren bize baskı uygulamaya, mavi çizgiyi sırtlanlar gibi vahşice geçmeye başladılar. Kalecimiz Shannon onların gözünde bir leşti sanki. Ya da henüz canlı olan avın kanının kokusunu almış gibi davranıyor, defans hattımız kaleye yardıma koşmaya çalışırken ardı ardına saldırılar düzenliyorlardı.

Nihayet takım arkadaşlarım pakı bizim alanımızdan ayırmayı başardılar ama bu sefer de kural ihlali gerçekleşti. Siktir. Bir kez daha bizim kalenin yakınlarında mücadele yaşıyordu.

İlk periyotun beşinci dakikasında spor salonundaki saunaya girmiş gibi terlemiştim.

Rakip takımın orta saha oyuncusu bana sırtarak baktı. “Eğleniyor musun?” diye kışkırttı.

“Sikik bir bağış maçı bu, Bethany,” diye hırladım, eğilerek pozisyon alırken. “Biraz sakinleşseniz mi?”

“Hadi ama Graham. Sen her koşulda on numara performans gösterirsin.”

Zırvalıyordu. Bir şey kanıtlamaya çalıştıkları çok açıktı ama ne olduğunu bilmiyordum. Eastwood ile eskiden olduğumuz gibi ezeli rakipler bile değildik. Lanet olası akşamımızın eğlenceli geçmesi gerekiyordu ama bunlar yüzünden eğlence mahvolmuştu.

Bethany mücadeleyi kazanınca kalabalıktan haykırışlar yükseldi. Kız, sağ kanat oyuncusuna pas gönderdi, o da kaleyi hedefleyip golü attı.

İlk sayı Providence’in oldu.

Ara vermek için banka döndüğümde *puzzle* parçaları nihayet yerine oturdu.

Cami bana bakarak, “ABD milli takımının koçları buradaymış,” diye tısladı.

Donakaldım. “Ne? Ciddi misin?”

“Aynen. Neela hakemlerin konuştuğunu duymuş.”

Doğrulamak için takım arkadaşım Neela’ya döndüm ama kız rinkte canı pahasına savaşıyordu. Providence bu akşam vahşi modu açmıştı.

Tribünlere dönüp milli takımın baş antrenörü Alan Murphy’yi aradım ama boşunaydı. Filmlerde en nefret ettiğim şey buydu

işte. Kadın ya da erkek kahraman, binlerce seyircinin olduğu kocaman bir alanda bir şekilde aradıkları kişiyi bulup göz göze gelirlerdi ve o anda tüm kalabalık kaybolurdu.

Tabii ki de bu koca bir yalandı. Gerçek hayatta, yüzlerce surat-tan oluşan bir denizin içinde aradığınız kişiyi bulmanız imkânsızdı.

“Niye buradalarmış peki?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Bağışla ilgilidir belki.”

Belki de yetenek avcılığına gelmişlerdi.

Kahretsin. Hiçbir şeyden haberimiz olmadığı için bok gibi oynuyorduk.

Bunu öğrenmek beni ateşledi. Adley hatların değişeceğini bildirince takım arkadaşlarımdan kenara gelmesini bekledim ve hemen kendimi rinke attım.

Patenlerim buza değer değmez Whitney pakı bana pasladı. O esnada Providence da hat değişimi yapıyordu ama bu onlar için berbat bir zamanlamaydı. Çünkü maçın başından beri yaptıkları bu ilk hata, bana hamle yapmam için mükemmel bir fırsat tanı-mıştı. Böyle anlar hokey maçlarının kaderini bile belirleyebilirdi.

Hiç zaman kaybetmeden şimşek gibi fırladım ve kendi yap-tığım esinti kulaklarımda tıslarken karşı kaleye doğru ilerledim. Rakibin defans hattından biri beni yakalamaya çalışsa da başarılı olamadı. Süratle yanından kayıp geçtim, diğer defans oyuncusu-nu da atlattım ve kolumu geriye savurarak golümü attım.

Kalabalığın gök gürültüsü misali tezahüratları kulakları-mdaydı. Pleksiglasa vurulan sopalar da takım arkadaşlarımdan tak-dirlerini gösteriyordu. Camila yanımdan kayarken koluma vura-rak, “Evet, bebeğim!” diye bağırdı.

Ardından yeniden oyuncu değişikliği yaptık ve takım arka-daşlarımız rinkteki yerini aldı. İlk periyotun son düdüğü çaldı-ğında skor 1-1'di.

İkinci periyot da ilki kadar vahşi geçti. Defans hatları savaş halindeyken iki takımın hücum hattı da zor dakikalar yaşadı. Ben de Providence kalesinin arkasında birkaç mücadeleye giriştim. Bu en sevmediğim pozisyondu. Çoğu oyuncudan daha kısa olmam, kale arkasında rakibi alt etmemi zorlaştırıyordu. Omuzlarım yeterince geniş değildi ve babam hep bununla dalga geçerdi.

Neyse ki hızlıydım, bu sayede çoğu sefer kendimi kurtarmayı başarıyordum. Mücadele etmektense Cami'ye pas atmayı dedim ama araya rakibimiz girdi ve bir kez daha biz onların peşine düşmek zorunda kaldık.

Üçüncü periyot da ilk ikisinden farksız olarak yoğun bir baskı ve süratli hamlelerle devam etti. Providence 2-1'le galip ilerliyordu ki son kırk saniyede Neela filenin ardında yeteneğini konuşturdu ve kalecinin dikkatini dağıtarak pakı doğrudan kalenin önünde bekleyen Whitney'nin sopasına yolladı.

Bağış organizatörleri, Koç Adley'ye maçın berabere bitmesini istemediklerini fısıldadıklarında uzatmalara gidildi ve Briar adil bir şekilde zaferi elde etti. Çünkü kimse benden daha fazla gol atamazdı. Hiç kimse.

Böylece bağış oyununun, namıdiğer Ölüm Maçı'nın galibi olduk.

"Yüce İsa," diye inledim, soyunma odasına doğru ilerlerken. "Ne saçma oyundu ya."

Takım arkadaşlarım da benim kadar bitkin görünüyorlardı.

"Formda olduğumu sanıyordum!" diye cıyaktı Neela. "Tatil boyu ağırlık çalışması yaptım durdum. Ama şimdi kollarım pelteye dönmüş durumda." Kollarını kaldırıp spagetti gibi iki yanına bıraktı.

Henüz hiçbirimiz soyunmaya başlamadan koç içeri girdi.

“Orada acayip iyiydiniz,” dedi hayranlıkla bize bakarak. Sonra gözlerini devirip maçtan önce yaptığı konuşmayı hatırlattı. “Gerçi ‘enerjinizi sezon açılış maçına saklayın’ demiştim ama neyse.”

“Bizi bilirsiniz, buzda durdurulmamız imkânsızdır,” diye şakıdı Whitney.

Koç içini çekti. “Biri size Brad Fairlee’nin tribünlerde olduğunu söylemiş sanırım, ha?”

Whitney, “Aynen,” deyince herkes güldü.

Ben hariç herkes. Çünkü benim kanım donmuştu.

Brad Fairlee mi?

Kaygıdan midemde düğümler oluştuğunu hissediyordum. Kendimi tutamadan, “Alan Murphy’ye ne oldu?” deyiverdim.

“İşi bıraktı,” dedi Adley. “Yukarıdakiler sağlık sorunu olduğunu söylüyorlar ama epey gizli kapaklı davranıyorlar. Adam bir ya da birkaç kalp krizi geçirmiş olabilir.”

“Tanrım. Şimdi iyi mi?” diye sordu Whitney.

“Bildiğim kadarıyla hâlâ hastanede. ABD Hokey Federasyonu, işi hücum koordinatörü Brad Fairlee’ye verdi. Adam işinde son derece iyi; bu terfi hakkıydı.” Adley kapıya yöneldi. “Pekâlâ. Üstünüzü değiştirin. Otobüste görüşürüz.”

Duşlara yönelirken herkes kendi arasında konuşmaya başlamıştı. Teri ve bitkinliği suyun altında üzerimden atmaya çalıştım ama gerginliğim katlanarak arttı. Saçımı yıkamadan terli halde topuz yapıp hızlıca giyindim ve soyunma odasından çıktım.

Brad Fairlee’yi bulmak istiyordum. Gerçi ona ne diyeceğimden emin değildim çünkü birkaç yıldır konuşmamıştık. Ona kızı Emma’yı sormak istemiş gibi yapabiliirdim ama kızın babasına neler anlattığını bilmiyordum. Belki de adam, Emma’nın nasıl olduğunu umursamadığımı biliyordu.

Yine de milli takımın baş antrenörünün neler düşündüğü-nü öğrenmeden bu binadan ayrılmasına izin verecek değildim. Takıma alınıp alınmayacağımla, beni bu rol için düşünüp düşünmediklerine dair şimdiye dek bir haber almış olmalıydım. Wisconsin'den bir kızın çoktan onlarla idmanlara başladığını duymuştum. Bu da artık kadroyu netleştirmeye yakın olduk-ları anlamına geliyordu. Zaten büyük maçlar da çok yakındı. Kasımda 4 Nations Kupası, şubatta ABD-Kanada Rivalry maçı vardı. Sonraki şubat ayındaysa en önemli olay gerçekleşecekti: Olimpiyatlar.

Tanrım. Bunu o kadar çok istiyordum ki.

Normalde çok fazla isteği olan biri değildim. Babacığından midilli isteyen ya da gösterişli bir Tatlı On Altı partisi düzenle-meyi hayal eden bir kız olmamıştım. Wyatt ile ben, on altıncı do-ğum günümüzü babamızın kritik bir play-off serisindeki maçını kazanmasını izleyerek geçirmiştik. Takımı o sene şampiyonada galip gelememiş olsa da doğum gününü TD Garden'daki bir özel locada geçirmek gibisi yoktu.

Fakat bunu *cidden* istiyordum. Öyle ki tadını damağımda his-sedebiliyordum.

Neyse ki Fairlee'yi bomba imha köpeği gibi koklayarak ara-mam gerekmedi. Lobiye girdiğim anda kendisi adımı seslendi.

“Bay Fairlee, merhaba,” diye seslendim, hevesimi saklamaya çalışarak. “Uzun zamandır görüşmüyoruz.”

“Doğru. Kaç yıl oldu? Üç mü?”

“Aşağı yukarı.”

Hokey çantamı omzuma asarak aramızdaki mesafeyi kapattım.

Bay Fairlee uzun bir adam olmasa da şişkin göğsü ve boy-nuyla epey iriydi. Gençliğinde hokey oynamış fakat profesyonel ligde, çoğunlukla boyu yüzünden pek başarı elde edememişti. En

sonunda koçluğa yöneldiğindeyse başarılı olduğu alanı *bulmuştu*. Şimdi de daha yükseklerdeydi.

“Galibiyetiniz için tebrikler.”

“Böyle rekabetçi bir maç olmasını beklemiyordum açıkçası.”

Kafa salladı. “Uzatmalarda iyi iş çıkardın.”

“Teşekkürler. Ben de sizi tebrik etmeliyim. Koç Adley, milli takım baş antrenörü olduğunuzu söyledi.”

Adamın gözleri gururla doldu. “Evet. Teşekkür ederim. Takımı çalıştırıp birlikte birkaç madalya kazanmak için sabırsızlanıyorum.”

“Mükemmel,” deyip duraksayarak boşluğu doldurmasını bekledim. Takım kurma konusunda hangi noktada olduğunu anlamamı sağlayacak bir ipucu verebilirdi.

Ama hiçbir şey demedi.

Bu yüzden tuhaf bir şekilde devam ettim. “Şey, bunu söylememe gerek yok aslında ama kadroya alınmayı çok isterim.”

Tekrar kafa salladı. “Seni de değerlendirmeye alacağız tabii ki. Şu anda aklımızda birkaç oyuncu var. Bu sene üniversite oyuncularını epey dinamik bir grup oluşturuyor.”

Zırva.

Dilimin ucuna kadar gelen kelimeyi yutup öfkelenmemeye çalıştım. Asla kibirli biri değildim ama NCAA hokeyindeki tüm oyuncularını tanıyordum. Buna birinci sınıflar da dahildi. Bazı çaylakların potansiyeli olsa da D1 programlarında göze çarpan sadece birkaç kişi vardı. Ve ben kesinlikle ilk onda, hatta ilk beşteydim.

“Bunu duyduğuma sevindim. Kadroya kaç üniversite öğrencisi alınıyor bilmiyorum ama...”

“Kadronun yüzde otuz ya da kırkını üniversite öğrencileri oluşturuyor,” diye belirtti.

Çenemi kapattım.

Kahretsin. İhtimaller çok düşüktü. Kadroda kaç kişi olduğu düşünülürse bu, açıkta olan birkaç pozisyon için sadece iki ya da bir *ihtimal* üç üniversiteli oyuncu seçeceği anlamına geliyordu.

“Dediğim gibi,” diye devam etti, yüz ifademi fark etince. “Aklımızda birkaç oyuncu var ve elbette sen de onlardan birisin. Yeteneğin inkâr edilemez, Gigi. Tabii ki üzerinde çalışman gereken birkaç küçük sorun var ama bu tüm oyuncular için geçerli.”

“Ne gibi sorunlar?” diye sordum hızlıca. Sonra eleştirisi karşısında gücenmişim gibi görünmemek için ekledim: “Yani kendimi geliştirmek için tavsiyelerinizi duymayı çok isterim.”

Dudaklarını büzdü. “Her zamanki sorunundan bahsediyorum. Kale arkasında efektif değilsin.”

Bu sefer gerçekten öfkelen dim çünkü bu “sorun” sanki senelerdir peşimi bırakmayan, başarılı olmamı engelleyen zayıf noktammış gibi konuşuyordu. Ama böyle bir şey yoktu. Her oyuncunun güçlü ve zayıf yanları olurdu.

“Geribildiriminiz için teşekkürler. Koç Adley’yle bu konuyu konuşacağım,” dedim ve kızını sormamam şüphe çekeceği için, “Emma nasıl bu arada?” diye devam ettim. “UCLA’de okuyordu, değil mi?”

“Gayet iyi. Batı Yakası ona yaradı. Bir dizinin pilot bölümünde küçük bir rol kaptı.”

“Süper,” diye yalan söyledim.

Emma’nın hayatının iyi gittiğini duymak sinirlerimi bozuyordu. Sonra da böyle saçmaladığım için kendime kızıyordum. Dar görüşlü olduğumu düşünmek istemiyordum.

“Onu sorduğunu iletirim.”

Lütfen iletmeyin, diye düşündüm.

Fakat adamın sesindeki hafif gerginlik, selamımı zaten iletmeyeceğini gösteriyordu. Evet... düşündüğüm gibi Emma bunu da mahvetmişti.

“Pekâlâ, seni görmek güzeldi, Gigi. Şimdi konuşmam gereken biri daha var.”

Bay Fairlee koluma hafifçe vurdu ve sonra Providence takımının kaptanı Bethany Clarke’a doğru yönelerek beni dehşete düşürdü.

Bu bir şaka mıydı? Bethany bugün iyi oynamış olabilirdi ama asla benim kalibremde değildi. İkisinin konuşmasını görmek yüzüme inen bir tokat gibiydi. Binadan çıkarken boğazım kıskançlık ve dargınlıkla sıkışmıştı. Hava nemli olsa da üşüyordum.

Dışarıdaki basamakları inerken tekrar adımı duydum.

“Gigi, bekle.”

Omzumun üstünden baktığımda Luke Ryder’ın sol tarafımda, en alt basamakta durduğunu gördüm. Soluk kotla sarılı uzun bacaklarıyla benim olduğum yöne doğru ilerledi. Siyah bir tişört giymiş, Bruins şapkasını aşağı çekiştirip gözlerini gizlemişti.

Kaldırımında ona katılmak için basamakların geri kalanını inerken şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. “Sen burada ne arıyorsun?”

Omuz silkti.

“Kelimelerini kullan, Ryder.”

Şu anda mağara adamı iletişim yöntemlerine katlanacak ruh halinde değildim. Brad Fairlee’nin yaptığı şey kanımı hâlâ asit gibi yakıyordu.

Ryder şapkasını çıkarıp saçlarını düzeltti, sonra tekrar taktı. Bu hareketi dikkatimi sağ bileğindeki bilekliğe çekmişti. Siyah ve gri iplerle örülmüştü ve adalardaki otellerin dışında yerlilerin sizi satın almanız için ikna etmeye çalıştığı dostluk bilekliklerine benziyordu.

“Maçınızı izlemeye geldim.”

“Peki. Bu çok tuhaf. Ama olabilir.” Afallamış halde ona baktım. “Eğlendin mi bari?”

Neredeyse yine omzunu silkecekti ama yüzümü görünce durdu.

“Beklediğimden daha dramatikti,” dedi heceleri uzatarak “Ayrıca uzatmalara gitmesine gerek yoktu.”

“Berabere mi bitmeliydi?”

“Hayır. Uzatmalara gitmenize gerek kalmamalıydı diyorum. Üçüncü periyotta takımına galibiyet kazandırabilirdin.”

“Çoğu kişi, uzatmalarda ne kadar iyi oynadığımı söyleyerek bana iltifat ederdi,” diye belirttim.

“Buna mı ihtiyacın var? Herkes sana ne kadar iyi bir kız olduğunu mu söylesin?”

Alaycı kelimeleri doğrudan bacaklarımın arasına bir elektrik şoku gönderdi.

Vay canına.

Pekâlâ.

Vücudumun böyle bir tepki vermesini hiç beklemiyordum. Ve bu hiç hoşuma gitmemiştii. Özellikle de şu anda kızgın olmam gerekirken. Ryder, maçın uzatmalara gitmesinin sebebinin ben olduğumu söylüyordu resmen.

“Gözden mi kaçırdın bilmiyorum ama bize uyguladıkları baskı muazzamdı,” dedim gergince.

Ryder cevap vermedi.

“Ne?” diye homurdandım.

Yine konuşmadı.

Hokey çantamı sertçe yere bıraktım ve kollarımı göğsümde birleştirerek ona dik dik baktım. “Durma. Düşüncelerini söyle.”

Gözlerime baktı. “Kalenin arkasında panikliyorsun.”

Kınaması paslanmış bir bıçak gibi göğsüme battı.

Normalde bunu hoş karşılar, eleştiriyi yapıcı olarak kabullenir ve canımı bu kadar yakmasına izin vermezdim. Fakat Ryder, daha az önce Fairlee'nin dediği şeyi tekrar ediyordu ve şu anda buna hiç ihtiyacım yoktu.

İki adam da birkaç dakika arayla bana kalenin arkasında berbat olduğumu söylemişti.

“Rakip sahada baskı altındayken ve başka seçeneğin yokken otomatik olarak pakı kalenin arkasına taşınmalısın,” dedi Ryder, cevap vermediğimde. “Ama sen bunu yapmak yerine panikliyor ve yanlış paslar atıp pakı kaptırıyorsun. Az önce üçüncü periyotta yaptığın gibi.”

Sanırım konuşmamasını tercih ederdim.

Çenemi öyle sıkmıştım ki dişlerim zonklamaya başladı. Yeterneksizliğimi açıkça yüzüme vurmasını görmezden gelerek çenemi gevşettim. “Doğruyu söyle, neden buradasın?”

Koyu mavi gözlerinde rahatsızlığa benzer bir duygu belirdi. Oyalanmasını ya da hiç cevap vermemesini bekledim ama açık konuşarak beni şaşırttı. “Baban dün antrenmanımıza geldi.”

“Eee?”

Ryder tekrar şapkasını düzeltti. “Dediğine göre her yaz Hokey Kralları kampı düzenliyormuş. Umuyordum ki...”

“Of, sikler aşkına.” Bu konuşmanın nereye gittiğini bildiğim için aşırı rahatsız olmuşum. “Cidden mi? Sen de mi?”

“Ne?”

Çantamı yerden alıp omzuma astım. “Yıllar içinde kaç çocuk, babama ulaşmak için bana asıldı, biliyor musun? Bu ilk deneyimim değil.”

Kafamı iki yana sallayarak içimde yükselen düşmanlığı yuttum. En azından Ryder dürüstçe niyetini belirtmişti. Beni yeme-

ge götürmeye, elimi tutup kulağıma güzel sözler fısıldamaya, en son da benden bir iyilik istemeye kalkmamıştı.

Yine de içimdeki acı hissi bastıramadım. Zaten kötü bir ruh halindeyken beni kapana kısırmış ve bin kat daha beter hissetmememe neden olmuştu.

“Pislik olduğunu biliyordum ama bu başka bir seviye. Karşıma dikilip yeteneğimi aşağılıyorsun, sonra da babama ulaşmak için beni kullanmak mı istiyorsun?”

Yine omzunu silkti. Artık bunun imzası olduğunu düşünmeye başlıyordum.

“Ne?”

“Sen de onu kullanmıyor musun?”

Kaskatı kesildim. “Ne demeye getiriyorsun?”

“Antrenman yaptığımız binanın adı Graham Center.” Neşesiz bir kahkaha attı. “Bu akraba kayırmanın işareti değil de ne?”

Yanaklarım alev almıştı. Kıpırmızı olduklarını biliyordum. “Briar’a kendi yeteneğimle girmediğimi mi ima ediyorsun?”

“Yani iyisin ama soyadının da bir etkisi olmuştur mutlaka.”

Sakin kalmakta, derin nefes almakta zorlanıyordum.

En sonunda, “Siktir git,” dedim ve yanından uzaklaştım. Onunla işim bitmişti. Zaten o da peşimden gelmedi.

Bir dakika sonra otobüse bindiğimde öfkeden köpürüyordum.

Ryder yanıliyordu. Briar’ın -ve hokey konusunda önemli yarım düzine diğer okulun- beni bünyesine katmak için yalvarmasının sebebi soyadım değildi. Bu sporda iyi olduğum için... hayır, mükemmel olduğum için beni istemişlerdi.

Mükemmel olduğumu *biliyordum*.

Fakat özgüvensizlik barajının kapağı açılmıştı bir kere. Ve ben, kanıma karışan şüpheye engel olamıyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

GIGI

İtaluya uzanmak

BİRKAÇ SAAT SONRA yurda vardığımda öfke fırtınalarım hâlâ dinmemişti. Ama sonra odanın ortak alanında iki devasa valiz gördüm ve anında neşem yerine geldi.

“Aman Tanrım,” diye haykırdım. “Döndün mü?”

Mya Bell, bembeyaz gülümsemesiyle kapı eşiğinde belirip dramatik bir tavırla, “Döndüm!” diye bağırdı.

Kollarımızı birbirimize dolayıp zıplama, dans etme ve kucaklaşma arası bir şeyler yaparken neredeyse yere devrilecektik.

“Erken gelişini neye borçluyuz?” diye sordum mutlulukla. “Pazar günü döneceksin sanıyordum.”

“Manhattan’da çok canım sıkıldı. Ayrıca annem sinirlerimi bozuyordu. Biraz sessizlik ve huzur istedim.”

“Sen bile sessizlik istediysen annen katlanılması zor şeyler yapmış olmalı.”

Mya sessiz bir insan değildi. Yani insanın sinirlerine dokunacak kadar gürültü yapmazdı tabii ama çok konuşkandı.

“Bana bir eş bulmaya kararlıydı. Söz hakkım bile yoktu,” diye açıkladı gözlerini devirerek.

“Cidden mi? Nasıl aynı anda hem evlenip hem de medikal alanda yıldız olabilirsin? İkisinden birini seçmen gerekmez mi?” Mya şu anda biyoloji okuyordu ama buradan tıp fakültesine geçiş yapmak istiyordu. Hedefi cerrahlıktı.

“Aynen. Cerrah olmak için ihtisas yaparken otuz altı saat boyunca uyanık kalıp bir de aptal bir partnerle uğraşamam. Ama anneme bunu anlatamıyorum. Yaz boyu karşılaştığımız tüm diplomatları, bekâr kızları ya da oğulları var mı diye sorularıyla darladı. Şu anda da adaylardan oluşan bir liste hazırlıyor.”

“En azından adayın kız olabileceğini kabullenmiş.”

Mya üniversitenin birinci yılında ailesine biseksüel olduğunu açıkladığında annesi bir süre bunu kabul edememişti. Sanırım bunun en büyük sebebi, midilli alabileceği bir toruna sahip olamayabileceği düşüncesi idi. Mya en sonunda onunla bir konuşma yapmış ve bugünlerde çocuk sahibi olabilmek için pek çok çeşitli yöntem olduğunu açıklamıştı. Bayan Bell o zaman biraz yumuşamıştı.

“Doğru,” dedi Mya. “Ama annemin bana birini bulmasına hiç ihtiyacım yok. Onunla tanıştın mı? Gezegendeki en züppe insan olabilir. Beni tutucu bir vârisle ya da serçeparmağına yüzük takan bir prensle evlendirmeye çalışacağından o kadar eminim ki.”

Sonrasında bir şişe şarap açtık ve arayı kapatmak için kanepeye oturduk. Mya bana ailesiyle yaptıkları yaz seyahatlerini anlatırken ilk başta epey eğlendim ama kısa süre içinde zihnim bugün olanlara kaydı ve içim yine öfkeyle doldu.

Brad Fairlee’yi de Luke Ryder’ı da sikerler. Bu maçtaki pasım başarısız olduysa ne olmuştu yani? Ayrıca...

“Ne?” dedi Mya gülerek. “Çıplak Yunan partisi hakkındaki hikâyem seni yeterince eğlendirmede mi?”

“Hayır, çok komik bir hikâye. Kusura bakma. Bir an için düşüncelere daldım ve bugünkü kızgınlığımı hatırladım. Senin o güzel yüzünü görmeden önce öfkeden köpürüyordum da.”

“Birincisi, lütfen bu iltifatlara devam et çünkü annem yaz boyu özgüvenimi acayip zedeledi. İkincisi, niye öfkeden köpürüyoruz?”

“Emma Fairlee yüzünden. Lisedeki kankam.”

“Ahh, şu küçük hain.”

“Evet.” Kelime seçimi beni güldürdü ama içimde bir sızının oluşmadığını söyleyemezdin. Çünkü biri lise mezuniyetinde Emma ile arkadaşlığımızın bitmiş olacağını söylese asla inanmazdım.

Mya aşırı uzun bacaklarını gerip orta sehpa uzattı. “Eee, niye şimdi Şeytan Emma’yı düşünüyoruz?”

“Aslında onu değil de babasını düşünüyorum. Bu akşam, Bay Fairlee’nin hokey milli takımı baş antrenörlüğüne getirildiğini öğrendim.”

“Yok artık. Bu kız babasını sana karşı doldurmuş mudur?”

“Bilmiyorum. Mezuniyetten bu yana o aileden hiç kimseyle konuşmadım. Ama Emma’nın benim hakkımda iyi şeyler söylemediğine eminim diyebilirim. Üç yıldır sosyal medyada beni linçliyor çünkü.”

İlk başlarda ben ve ailemin ne kadar korkunç, bencil ve kötücül insanlar olduğumuzla ilgili fazla agresif gönderiler paylaşmıştı. Zamanla bu iftiralar üstü kapalı “düşüncelere” ve bana ya da kişilik kusurlarıma yönelttiği apaçık belli olan alıntılara dönüşmüştü.

Bu ergenlikten başka bir şey değildi ama Emma hep görmezden gelinmekten nefret etmişti. Daima ilgi odağı olmalıydı. Partilere meraklı olunan küçük yaşlarda; maceraya balıklama dalan, eğlenceli ve şen şakrak bir arkadaşınız olması harika bir şeydi. Fakat Emma, istediği şeyleri yapmayanlara ve egosunu beslemeyenlere anında sırtını dönerdi.

“Her neyse. Babasının bana adil davranmayacağından endişeliyim,” diye itiraf ettim, içkimin neredeyse yarısını kafama dökerek. Şarap midemi doldurup rahatsız edici şekilde çalkalandı. “Şu anda hâlâ kadroya alınacak oyuncuları değerlendiriyorlar ve...” Altdudağımdaki damlayı yaladım. “Bilmiyorum, çok gerginim işte. İçimde kötü bir his var.”

“Kötü düşünme. Sen dünyanın bir numaralı kadın hokey oyuncususun.”

“Bu biraz abartı oldu.”

“Tamam, ilk üçtesin o zaman,” diye kabullendi. “Global olarak.”

“İlk ondayım. Ulusal olarak.”

“Pekâlâ, global olarak ilk beş diyoruz o zaman,” dedi elini sallayarak. “Yani şimdi bu dingilin, dünyanın en iyi oyuncularından birini takımına seçmeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Seçim ona göre yapılmıyor.”

“Neye göre yapılıyor?”

Bir süre düşündüm çünkü açıklamak zordu. Seçim sürecinin işleyişi genelde belirsiz olurdu.

“Antrenörler, oyuncuları yalnızca objektif kriterleri göz önünde bulundurarak seçmez. Ulusal maçlara çıktıysa oradaki performansına bakarlar ki ben çıkmadım. Ayrıca takıma en fazla uyum sağlayabilecek kişileri seçerler. Bazen seçmeler yapılır ama geçmiş performanslar çok daha önemlidir.” En basit şekilde özetlemeye çalışmıştım. “Yani durum şu, buza adım attığım her an milli takım için seçmelerde olduğumu düşünebilirim.”

Ve görünüşe bakılırsa pek de iyi bir izlenim bırakmamıştım. En azından Brad Fairlee’ye göre.

Hüsran dolu bir ses çıkardım. “Neyse, artık bunu konuşmak istemiyorum.”

Kanepeden aşağı kayıp pelüş halıya uzanarak sırtımı gererken yüksek sesle inledim.

“Buyur buradan yak.” Mya içini çekti.

Gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. Yüzünde hem bir şeyi komik bulmuş hem de benim için endişe ediyormuş gibi bir ifade vardı.

“Ne?” diye homurdandım.

“Mercimeği fırına verme zamanın gelmiş.”

“Yooo, hiç de bile. Gayet iyiyim ben.”

“Değilsin. Daha bir saattir buradayım ama sen haliya böyle uzanmadan önce de bunun işaretlerini görmüştüm. Haliya uzandığında da emin oldum.”

“Saçmalama. Ben öyle sık sık haliya uzanmıyorum ki.”

“Uzanıyorsun. Stres seviyen çok yükseldiğinde ya da bir şeye kafanı çok taktığında yapıyorsun. Sonrasında da aşırı huy-suz oluyorsun ve üstünde adının baş harfi olan şişenden su içtim diye bana patlıyorsun. Ardından Case gelip seni bir güzel beceriyor ve eski, tatlı Gigi olmaya geri dönüyorsun.”

“Ben hiç tatlı biri olmadım.”

“Tamam, orası öyle. Ama diğer dediklerimi inkâr edemezsin. Öngörülebilir bir ihtiras döngün var. Tatmin olduğundaysa huy-suz moddan çıkıp halıyı da rahat bırakıyorsun.”

“Seni hiç sevmiyorum.”

“En son ne zaman tatmin oldun?”

Zafer kazanmış gibi ağzımı açtım.

“Elinle değil, insan olan bir erkek aracılığıyla,” dedi Mya, ben daha konuşmadan.

Bu sefer yenilgiyle iç geçirdim. “Case’ten beri olmadı.”

“Nasıl yani? Mayısın sonundan beri mi? Dört ay oldu, kızım.”

“Dört ay seksten uzak yaşamak için o kadar da uzun bir süre değil,” diye karşı çıktım.

“Çoğu insan için öyle. Senin gibi stresten bile stres çıkaran insanlar içinse sonsuzlukla eşdeğer.”

Ona bu memnuniyeti yaşatmak istemesem de haksız olmadığını itiraf etmeliydim. Bir ilişkim olmasını tercih etmemin sebeplerinden biri düzenli seks yapabilmekti. İnsanlar hep dışarı çıkıp tek gecelik ilişkiler bulmanın ne kadar kolay olduğuyula bō-bürlenirdi. Ama kim *her* gece bunu yapmak isterdi ki? Sevdiğim kişiyle düzenli bir şekilde seks yapmak ya da tanımadığım kişilerle öylesine birlikte olmak arasında seçim yapmam gerekirse tercihim daima ilkinden yana olurdu.

“Telefonuna flört uygulaması falan mı indirsek?”

Doğrulup sırtımı kanepeye dayadım. “Hayır. O uygulamalardan nefret ediyorum. Ayrıca biliyorsun, tek gecelik seksten de nefret ediyorum.”

“Eh, ya bunu yapacaksın ya da Case’e geri döneceksin.” Eğilip kadehini tekrar doldurdu. “Bu bir seçenek mi?”

“Değil.”

Daha sonra, maçın ardından aceleden saçımı yıkayamadığım için duşa girmeye hazırlanırken Case sanki ondan bahsettiğimizi anlamış gibi beni aradı.

Parmağım ekranın üzerinde bir süre asılı kaldı. Neredeyse açmayacaktım ama alışkanlık galip geldi.

Bir de... dürüst olmak gerekirse bazen sesini duymayı özliyordum.

“Maç nasıldı?” diye sordu Case.

Özel banyomdan çıkıp yatağımın kenarına oturdum ve eskiden yaptığım gibi Case’e içimi döktüm. “Çok fenaydı. Bu sezon Providence’a çok dikkat etmemiz gerekiyor.”

“Yoruldu mu?”

“Evet. Birkaç yerimde bere de oluştu ama yarın güzel bir buz banyosu yaparsam düzelirim.”

“Şimdi sıcak bir duş almak da işe yarar.” Yumuşacık, kısık sesi kulağımı okşadı. “İstersen gelip sana eşlik edebilirim.”

Bu epey... cezbedici bir teklifti.

Case’le çıplak kalmayı, bedenini bana yaslamasını ve saçlarımı okşayıp boynumu öpmesini hayal edince tüm bedenim ürperdi.

Mya haklıydı. Cidden fena durumdaydım.

Bu yüzden aramayı derhal sonlandırmak zorundaydım. “Hayır,” dedim. “Gerek yok. Duş alıp yatacağım.”

“Ben buradayım, G. Biliyorsun, değil mi? Her zaman burada olacağım.”

Ama burada değildi. İhtiyacım olduğunda yoktu.

Şimdi bu dediklerine nasıl inanacaktım?

Of, şu anda bunu düşünecek halim bile yoktu. Hızlıca duş alıp dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı kurutup yatağa girdim. Fakat bir türlü uykum gelmedi. Huzursuzdum ve... tamam, belki de tatmin olmaya ihtiyacım vardı. Saat bire gelirken hâlâ uyku tutmayınca dudağımı ısırdım ve elimi bacaklarımın arasma kaydırdım.

Buna mı ihtiyacın var? Herkes sana ne kadar iyi bir kız olduğunu mu söylesin?

Luke Ryder'ın pürüzlü sesi hiç beklemediğim anda zihnime girivermişti. Bu cümleyi ilk söylediğinde olduğu gibi merkezimdaki kaslar kasıldı ve vücudum, *"Evet, bana iyi bir kız olduğumu söyle,"* diye fısıldadı.

Klitorisimi hafifçe okşamaya başlamıştım ki bunu kimi düşünerek yaptığımın farkına vardım.

Ve şehvetim anında söndü. Bugün maçtan sonra karşıma geçip bana kusurlarımı sayan ve D1 hokeyinde oynamayı hak etmediğimi ima eden pisliği düşünerek kendime dokunamazdım.

Akraba kayırmakmış, kıcımın kenarı.

Sık kafalı herif.

Uykuya dalmam çok uzun sürdü. En sonunda dalsam da sağa sola dönüp durmaktan doğru düzgün dinlenemedim ve yorgun uyandım.

Bu yüzden de sabah koşumda epey zorlandım. Neyse ki Mya bana eşlik etmeyi kabul etmişti çünkü yalnız gitmek istememiştim. Karamsar ruh halimi düzeltmek için elinden geleni yaptı ama pek de işe yaramadı. Beni gerçekten güldürmeyi başardığında koşu çoktan bitmişti ve Hartford Binası'na dönmüştük.

Fakat bina girişine yaklaşırken kahkaham anında kesildi, zira Ryder kapıda bizi bekliyordu.

Ve elinde bir buket papatya vardı.

ONUNCU BÖLÜM

GIGI,

Uluslararası Elma Yeme Günü

“YANI MALTA YETMİŞLERDE monarşi yönetim sistemini terk etmişken çıkıp da ‘Ben prensim’ diyemezsin. Dostum, aç gözünü, ailen artık kapı pencere satıyor. Bir zamanların lanet olası kraliçesiyle akrabalığın olması umurumda de...” Mya, Ryder’ı fark ettiğinde konuşmayı kesti. “Vay canına. Neler görüyorum ben böyle?”

Geldiğimizi görünce Ryder geniş omuzlarını doğrultup öne doğru bir adım attı. Dünkü gibi kot pantolon ve siyah tişört giymiş ama şapka takmamıştı. Parmaklarını dağınık, koyu renkli saçlarından geçirdi.

“Selam,” dedi kısaca.

“Selam,” diye yanıtlarken sesimde soğukluk vardı.

Sonrasında oluşan sessizlikte birbirimize baktık. Ben kuşkuluydum. O ise ifadesizdi.

Mya o sırada, “Selam!” diye şakıdı.

Onun burada olduğunu tamamen unutmuştum.

“Ryder, bu Mya,” dedim gönülsüzce. “Oda arkadaşım.”

Genç adam, arkadaşımı kafasıyla selamladı.

Onu baştan aşağı süzerken Mya'nın dudaklarının hafifçe kıvrılması, karşısındaki manzarayı beğendiğini gösteriyordu.

Ryder, hâlâ elinde olan papatyaları bana uzatmadı. Acaba başka birine mi almıştı?

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu.

“Ay tabii,” dedi Mya. Sonra Ryder'ın yüz ifadesini gördü ve durumu çaktı. “Ah, Gigi'yle baş başa konuşmak istiyorsun. Tüh ya, konunun ne olduğunu aşırı merak ettim şimdi.”

“Sana sonra anlatırım,” diye söz verdim.

Arkadaşım sırtıtarak kapıya yöneldi ve kartını okutarak yurda girdi.

“Bir şey soracağım,” dedim Ryder'a, yalnız kaldığımızda.

“Sor.”

“Çiçekleri bana mı getirdin?”

“Evet,” diye mırıldandı.

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Daha önce hiç kimsenin kendi yaptığı bir şeyden bu kadar tiksindiğini görmemiştim.

“Bak, koca bir pislik olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ama bu senin kişiliğin, evlat. Bana özür çiçekleri getirerek kendini küçük düşürmek zorunda değildin.”

Bana hafifçe sırtıtarak baktı. “Özür çiçekleri olduklarını kim söyledi? Belki de kutlama çiçekleridir.”

“Hı hı, evet. Neyi kutluyoruz?”

Arka cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açtı ve bir süre ekranda bir şeylere baktı. Durduğum yerden, takvimi incelediğini görebiliyordum.

“Bugün Uluslararası Elma Yeme Günü.” Kafasını kaldırdı. “Bana kutlamamız gereken bir günmüş gibi göründü.”

Ona öylece baktım. “Uyduruyorsun.”

Ekranı bana çevirdiğinde, dediği şeyin gerçekten de uluslararası önemli günleri gösteren listede bulunduğunu gördüm.

“Elma severim,” dedi rahat ve kibirli bir tavırla.

“Biliyor musun? Bu Ryder hoşuma gitti. Böyle acayip biri olduğunu bilmiyordum.”

“Acayip biri değilim ben,” diye homurdandı.

“O zaman neden elma sevgini kutluyoruz?”

Buketi göğsüme bastırdı. “Uzatma da siktiğimin çiçeğini al işte.”

Yüzümde engel olamadığım bir gülümseme belirirken ıstırabına son verip papatyaları kabul ettim.

“Çiçekleri severim,” dedim. “Kelebekleri sevdiğim kadar olmasa da yakın sayılır.”

Ryder içini çekti.

“Ne?” Sesim savunmacıydı.

“Çiçekleri ve kelebekleri seviyorsun, ha? Ben de tam havalı olduğunu düşünmeye başlıyordum.”

“Hadi ya? *Sen* ne seviyorsun?” dedim meydan okur gibi.

“O şeyleri sevmediğim kesin.”

“Bunu bir kız için özür çiçekleri alıp kapısında beklemeye bütün sabahını ayıran kişi mi söylüyor?”

“Bütün sabahımı ayırmadım. Çiçekleri komşumun saksısından çaldım. Bir dakikamı falan aldı.”

“Aman Tanrım.”

“Ayrıca onlar özür çiçeği değil,” dedi yine homurdanarak.

“Hı hı.”

“Üzgün değilim ki, neden özür çiçeği olsun?” Tek kaşını kaldırdı. “Söylediklerim gerçikti.”

Ona dik dik baktım. “Seni maçının ardından bir köşeye sıkıştırıp tüm kusurlarını yüzüne saysam nasıl hissederdin?”

“Ben öyle yapmadım. Düşüncemi soran sendin.”

“Cevap vermek zorunda değildin.”

“Cevabını istemediğin sorular sorma o zaman.”

“Konuşmadığın zamanlar daha çok hoşuma gidiyorsun.”

Bu sözlerim üzerine yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kahretsin. Bunu yaparak hata etmiştim çünkü gülümsemesi cidden fenaydı. Camila, bu çocuğun partilerde surat asarak bir kenarda dursa da kızların kendilerini kucağına attığını söylemişti. Şimdi nedenini anlıyordum.

“Bak, buraya özür dilemek için gelmiş olsaydım -ki öyle değil ama sadece varsayımsal olarak konuşuyorum- sanırım bazen fazla açık sözlü olduğumu kabul edebilirdim.”

“Hadi canım?” dedim şoke olmuş gibi yaparak.

“Daha önce kimse bundan şikâyetçi olmadı.”

“Ah, eminim herkes bayılıyordur.”

Gözlerini kıstı. “Bu kötü bir fikirdi.”

“Hayır,” diye ısrar ettim. “Varsayımsal özrünü beğendim. Pekâlâ, diyelim ki sırf fazla açık sözlü olduğun için birine Briar’da oynamasının tek sebebinin akraba kayırması olduğunu söyleyerek kendini bok gibi hissetmesine neden oldun. Sonra ne yapardın?”

Yüzü ciddileşti. “Ben onu kastetmedim. Akraba kayırması yorumum doğru değildi, biliyorum.”

Samimiyetine inanıyordum. Pislik olabilirdi ama gaddar olmadığına emindim.

Gerçi onu pek tanıımıyordum.

“Niyetim sana kendini kötü hissettirmek değildi. Konu hokey olunca her zaman dürüst davranırım. Kendimi daima geliştirmek

ve zayıflıklarımı iyileştirmek asıl hedefimdir. Herkesin bu türden tavsiyelere açık olmayabileceğini unutmuşum.” Duraksadı. “Burada olmanın sebebinin baban olduğunu ima ettiğim için özür dilerim. O gün maçınızı izledim. Olağanüstüydün.”

İltifatının neden olduğu sıcaklığa rağmen içinde bir şüphe kırıntısı duruyordu. “Bunu kendimi bok gibi hissetmemem için söylemiyorsun, değil mi?”

“Ben boş konuşmam.”

Bunun gerçekliğinden kuşku duymaya başlıyordum.

“Eh, peki. Teşekkür ederim o zaman.” İsteksizce de olsa ekledim: “Sen de iyi bir oyuncusun.”

“Ben iyi olduğunu söylemedim, olağanüstü olduğunu söyledim.”

“Ben de senin iyi olduğunu söylüyorum işte.”

Kısık sesle güldü. “Her neyse.” Elimdeki buketi işaret etti. “O çiçekler sana barış teklifim. Shane kızların papatyaları sevdiğini söyledi. Ayrıca papatya yanlış fikirlere kapılmalarını önlüyormuş.”

“Ne gibi yanlış fikirlere kapılabilirim ki? Bana asılmaya çalıştığın gibi mi? Yoksa babama seni övmem için bana yağ çektiğin gibi mi? Dün maça bu yüzden gelmemiş miydin zaten?”

“Evet,” dedi dürüstçe. “Ama fikrini açıkça belirttin, bu yüzden tekrar rica etmeyeceğim. Ben öyle biri değilim.” Omuz silkti. “Artık seni rahat bırakayım.”

Dönüp uzaklaşmaya başladı.

“Tavsiyeni istiyorum,” dedim kendimi tutamadan.

Ryder bana dönüp alaycı bir bakış attı. “Buna yine inanmamı bekleyemezsin, Gisele.”

“Hayır, ciddiym. Dün modum çok düşüktü, sana ters davranmamın sebebi de buydu. Aslında ben de senin gibiyim, kendimi geliştirmek için her şeyi yaparım.” Yoğun mavi gözlerine baktım. “Bana bir tavsiye verecek olsan ne derdin?”

Tereddütlü şekilde elini saçlarından geçirdi.

“Lütfen. Kalenin arkasında ne yapmam gerek?”

“Oradan çıkmak için çabalamamakla başlayabilirsin,” dedi sonunda. “Eğer kendini geliştirip o bölgeyi doğru kullanmayı bilirsen sonsuz gol fırsatı elde edersin.”

“Ne kadar risk o kadar ödül mü diyorsun?”

Kafa salladı. “Kale arkasında ofansif pozisyon yakalayabilirsen hem kaleciyi hem de rakip defansı o bölgeye odaklanmaya zorlayabilirsin. Dikkatlerini arkaya çektiğinde ön tarafta olanlara odaklanamazlar.”

Yutkunarak hüsrânımı bastırmaya çalıştım. “Ama kalenin arkasındayken pakın kontrolünü kaybediyorum. Çünkü alan çok dar.”

“Dediğim gibi, bu konuda uzmanlaşman lazım. Bazen şansın yaver gider ve iki rakip defans oyuncusunu da kendine çekersin. Eğer iletişimleri iyi değilse ikisi de sana doğru hücumla geçer ve bu sayede takım arkadaşlarından birine ya da birkaçına gol atmak için fırsat tanımış olursun.” Omuz silkti. “Bu bilgiyi kullanarak kendini geliştirebilirsin.”

Beni yurt binamın kapısında elimde bir buket çiçekle bırakıp gitmek için döndü.

Kafamı eğip çiçeklere baktım ve birinin ipeksi beyaz yaprağını okşadım. Çok güzeldiler. Çalınmış olmaları umurumda değildi. Sonra Ryder’in sırtını, kaslı kollarını ve özgüvenli adımlarını izledim.

Ve kendi sesimin, “Ryder,” diye seslendiğini duydum.

Bana baktı. “Evet?”

Kafamda bir ampul yanmıştı. Fikir ta gerilerden kıvrılarak gelmiş, zihnimin en önüne yerleşmişti. Ryder’a doğru yürüdüm. O da ellerini ceplerine sokarak beni bekledi.

“Sana bir teklifim var,” diye bildirdim.

Gözlerinde alaycı bir gülüş belirdi. “Ne gibi bir teklif?”

“Karşılıklı bir anlaşma diyebiliriz sanırım. Sen bana yardım edeceksin, ben de sana.”

Şimdi gülüşü keskin bir ilgi parıltısına dönüşmüştü.

“Babam hokey kampına asistan koç olarak kimi seçeceği konusunda çok detaycıdır. Yalan söylemeyeceğim, seninle ilgili izlenimi pek de iyi değil. Bu fikri son zamanlarda mı edindi bilmiyorum. Ama seni yıllardır izlediğini biliyorum. İyi olan bütün üniversiteli oyuncuları takip eder.”

İfadesi bulutlandı. “Yani bana o görevi vermeyeceğine eminsin, ha?”

“Öyle demiyorum. Ama kötü bir tavrın olduğunu düşünüyor. Yani seni biraz övsem, liderlik özelliklerinden falan bahsetsem işine yarayabilir. Onunla sürekli telefonda konuşuyoruz, ayrıca hafta sonu evi ziyaret edeceğim. İstersen her fırsatta senden bahsederim. Gerçi sürekli bahsetmem şüphesini çekebilir ama arkadaş olduğumuzu söyleyip sana bir şans vereceğinden emin olabilirim.” Omuz silktim. “Fikirlerim onun için çok önemlidir.”

Ryder bana beklentiyle baktı. “Karşılığında ne istiyorsun?”

“Kale arkasındaki sorunlarımı çözmeme yardım etmeni. Birlikte birkaç antrenman yapabiliriz mesela. Teke tek.” Sırıttım. “Hem ben de sana bir iki şey öğretebilirim.”

“Ondan şüphem yok. Bu işte bayağı iyisin.”

“Gördün mü? İkimizin de yararına olacak bir anlaşma. Sen benimle antrenman yapacaksın, ben de senin için bir şeyler yapacağım. Kazan-kazan.” Gözlerine baktım. “İster misin?”

O kadar uzun düşündü ki teklifimi geri çevireceğini sandım. Ama bu çok aptalca ve mantık dışı olurdu çünkü...

“İsterim,” dedi huysuzca. “İlk antrenmanımızın yerini ve zamanını söyle. Orada olacağım.”

Benden cevap beklemeden dönüp gitti. Arkasından bakarken kendimi nasıl bir işe bulaştırdığımı düşünmeden edemedim.

BRIAR ÜNİVERSİTESİ ERKEKLER HOKEY TAKIMI ANA KADROSU

OYUNCU ADI	POZİSYONU	SINIFI
Case Colson	Forvet (K)	3
Luke Ryder	Forvet (K)	3
Will Larsen	Forvet	3
David Demaine	Defans	4
Shane Lindley	Forvet	3
Beckett Dunne	Defans	3
Tristan Yoo	Forvet	1
Austin Pope	Defans	1
Joe Kurth	Kaleci	4
Matt Tierney	Defans	3
Tim Coffey	Defans	4
Nick Lattimore	Forvet	3
Nazem Talis	Forvet	2
Todd Nelson	Kaleci	2
Micah Kucher	Forvet	4
Jim Woodrow	Defans	2
Jordan Trager	Forvet	3
Rand Hawley	Defans	4
Hugo Karlsson	Defans	4
Patrick Armstrong	Forvet	2
Mason Hawley	Forvet	2

ON BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Chad Jensen, drama kraliçesi

GIGI O GECE, yarın sabah ilk özel antrenmanımız için müsait olup olmadığımı soran bir mesaj attı. Adını telefonumda görmek çok tuhaftı; özellikle de “Gigi” olarak. Yıllardır aklımda Gisele olarak kalmıştı ve bence telefonum da bunu yansıtmalıydı. Bu yüzden rehberimi açtım ve bunu bilse nasıl sinir olacağını düşündükçe kıkırdayarak adını değiştirdim.

Ben:

Yarın bana uyar. Ama rinki kullanmadan önce Jensen ya da Adley'den izin almamız lazım.

Giselle:

Aslında ben daha gözden uzak bir yer biliyorum. Antrenmanı başka bir yerde yapsak olur mu? Ama akşam sekizden sonra olmalı.

Ben:

Anlaşıldı. Küçük kirli sırtın olmamı istiyorsun.

Giselle:

Öyle söyleyince karanlık işler yapacakmışız gibi görünüyor.

Ben:

Ama öyle geliyor.

Gigi bir şeyler yazıyordu. Muhtemelen düşmanla görülmesi gerektiğiyle ilgili bir açıklama yapacaktı. Bu yüzden mesajını gönderemedi önce ben tekrar yazdım.

Ben:

Beckett da gelse olur mu? Aldımda birkaç alıştırma var ama bunun için üçüncü bir kişi lazım. Defans oynayan biri.

Noktalar kayboldu, sonra geri döndü.

Giselle:

Olur. İşe yarayabilir.

Ben:

Merak etme, kirli küçük sınımları saklamasını isterim. İyi kız itibarına leke sürülmez.

Giselle:

Yarın mesaj atıp detayları bildiririm.

Giselle:

Seninle sohbet etmek her zamanki gibi keyif vericiydi!

Sırıtarak buzdolabından bir bira aldım ve kapağını açıp oturma odasındaki arkadaşlarıma katıldım. Cuma akşamıydı ama kimse dışarı çıkma planı yapmamıştı. Shane, kucağında siyah saçlı bir amigo kızla koltuktaydı. Onunla, bugün erken saatlerde o ve arkadaşları üstsüz şekilde çimlerde güneşlenirlerken tanışmıştı. Şimdi de kızın dili boğazının derinliklerindeydi. Odaya girdiğimde beni fark etmediler bile.

Tekli koltukta oturan Beckett video oyunu oynuyordu. Nereye baktığımı görünce gözleri parladı ve kafasıyla çifte işaret etti. “Katılabilir miyim diye sorup duruyorum ama...”

Gülerek *L* koltuğun diğer ucuna, öpüşen çiftten uzağa oturdum ve Beckett’in zombileri vurmasını dalgınca izledim. Sürü onu bir tel örgüye sıkıştırdığında oyunu kaybetti ve kumandayı bırakıp telefonunu aldı.

“Liste hâlâ yok,” dedi.

Kafa salladım. Eğitim kampı bu sabah sona ermişti ama final kadrosu hâlâ ilan edilmemişti. Jensen iki ayrı liste oluşturacağını söylemişti. Biri tam ana kadro olacaktı, diğeri de ilk maçta forma giyecek kişilerin listesi.

Eastwoodlu takım arkadaşlarımdan bazıları için endişeliydim. Kadroya seçilmeme ihtimali olanlar vardı ve bunu kabullenmeleri zor olacaktı.

“Gün sonunda e-postayla gönderirler diyordum,” dedi Beckett. “Yani iş saatleri içinde.”

Biramı dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. “Pislik herif dramayı seviyordur belki.”

Beck alaycı bir şekilde güldü. “Olabilir. Chad Jensen, Drama Kraliçesi.”

Koltuğun diğer ucundan kısık bir inleme yükseldi. Shane elini amigo kızın tişörtünün içine daldırmıştı.

“Hey,” dedi Beckett. “Başka yere gidin.”

Shane dudaklarını kızınkilerden ayırdı. Gözleri biraz camlaşmıştı ama içlerindeki alaycılık belliydi. “Diyor tanıdığım en teşhirci adam,” diye kışkırttı.

“Haklısın, ne diyeyim.”

“Ayrıca gösterinin hoşuna gitmediğini söyleyemezsin.”

“Herhalde yani,” diye homurdandı Beckett. “Kara, burada benim gibi iyi bir adam dururken o pislikle ne işin var senin?”

Partneri kucağından inip yanına otururken Shane’in sanki her yerini daha önce görmemişiz gibi üstünü başını düzelttiğini fark ettim. Adam, kız arkadaşı onu terk ettiğinden -pardon, birbirlerini *karşılıklı* terk ettiklerinden- beri sıradan, tek seferlik ilişkileri alışkanlık haline getirmişti.

Kolunu Kara’nın omzuna atıp orta sehpadaki biraya uzandı. “Liste hâlâ gelmedi mi?” dedi kendi telefonunun ekranına bakarak.

O sırada telefonum çınlayınca iki arkadaşım da öne eğildiler.

“Geldi mi?” dedi Shane.

“Tanrım. Sakin olun. Hayır, Owen’dan mesaj geldi.”

Owen Mckay:

Konuşabilir miyiz? Vaktin var mı?

Tam mesajla cevap verecekken “*Siktir et,*” diye düşünüp onu aramaya karar verdim.

Arkadaşlarıma, “Hemen dönerim,” diyerek oturma odasından ayrıldım ve mutfağın sürgülü cam kapısından dışarı yalınayak çıktım. Eylülün ilk günleriydi ve güneş daha yeni battığından dolayı hava ılıktı. Bu sokakta bulunan diğer evlerinki gibi

yeterli boyutta olan arka bahçemizin küçük ahşap verandasının en üst basamağına oturdum. Shane'in anne babası bize veranda mobilya seti almıştı ama fazlasıyla tembel olduğumuz için hâlâ kurmadığımız masa garajda duruyordu. Sandalyelerin plastik ambalajlarını bile sökmemiştik.

Birkaç ev aşağıdan biraz gürültü geliyordu. Çoğu erkek se-siydi, arada bir de kadın konuşmaları duyuluyordu. Kahkahalar, sözlerini anlayamadığım bir pop-rock şarkısına karışmıştı. Birileri parti veriyor olmalıydı.

“Selam,” dedim Owen cevap verdiğinde.

“Selam.” Tanıdık sesi kulağımı doldurdu. “Nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor, dostum. Senden ne haber?”

“Son zamanlarda acayip yoğunum. STA’lar yüzünden tem-muzdan beri boş bir dakikam bile yok.”

Sezon dışı takım aktivitelerinden bahsediyordu. Doğruyu söy-lemek gerekirse bir NHL yıldızını şahsen tanımak epey havalı bir şeydi. Bu konuda Gigi’yi anlıyordum yani.

Bazen Owen’ın maçlarını izlediğimde üniversitede ne de-meye vakit harcadığımı düşünmeden edemiyordum. Owen, liseden mezun olur olmaz, daha on sekiz yaşındayken Los Angeles’a transfer olmuştu. Çaylak olduğu için ilk sene pek buza çıkamamıştı ama ikinci sezonunda rinkin tozunu attırma-ya başlamıştı. Profesyonel hokeye başlamasının üzerinden dört sene geçmişti ve her sezonda bir öncekinden daha mükemmel olmayı başarmıştı.

Aslında beni üniversite konusunda ikna eden Owen’dı. Eğitim almamın ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve liseden sonra, onun ayak izlerinden gidip profesyonel lige adım mı atsam yok-sa okusam mı diye bocaladığımda bana kendim için koyduğum eğitim hedeflerini hatırlatmıştı.

Sanırım en doğrusu buydu. On sekiz yaşında profesyonel lige çıksam bununla baş edebilir miydim bilmiyordum ama Dünya Şampiyonası'nın sonundaki çocukça davranışım düşünülürse muhtemelen yapamazdım. Neyse ki o olaya rağmen yine de profesyonel bir takıma seçilmiştim ve üniversite mezuniyetinden sonra Dallas'a gitmek için sabırsızlanıyordum.

Görünüşe bakılırsa Owen'in aramasının sebebi de Dallas'tı.

“Dinle, dün akşam bir golf turnuvasında Julio Vega'yla konuştum. Kupa seremonisinden sonra beni bir kenara çekip seninle ilgili konuşmak istedi.”

Sırtım gerildi. “Ne dedi?”

Bir duraksama oldu.

“Ne oluyor?” diye ısrar ettim.

“Dünya Şampiyonası'ndan bahsetti ve yukarıdakilerin seni izlediğini ima etti.”

Yüzümü ekşittim.

Siktir. Bunu duymaktan nefret ediyordum. Julio Vega, Dallas'ın yeni başkanıydı. Adam bu göreve geleli pek olmamıştı ve iki hafta kadar önce de beni aramıştı. Konuşmamızın iyi gittiğini sanıyordum ama anlaşılan Dünya Şampiyonası'ndaki davranışım sonsuza dek yakamı bırakmayacaktı.

Derin bir nefes alıp verdim. “O gün olanlar üstüme yapışıp kaldı resmen. En kötüsü de normalde asla öfkeme yenik düşen biri olmamam. Bunu en iyi sen biliyorsun.”

“Biliyorum tabii.” Kıkırdadı. “Buzdan adam gibisin. Soğukkanlılık damarlarına işlemiş. Klein ciddi bir şey söylememiş olsa kendini öyle kaybetmezdin.”

Michael Klein, şampiyonada çenesini kırıp hastanelik ettiğim takım arkadaşımdı.

O gün soyunma odasında sarf edilen sözleri kimseye söylememiştim. Söylemek gibi bir planım da yoktu.

“Evet, evet, biliyorum,” dedi Owen, ben cevap vermeyince. “Her şey geçmişte kaldı ve artık o günü konuşmuyoruz.”

Owen “her şey geçmişte kaldı” mottomla alay etmeye bayılırdı. Birileri beni istemediğim şeyler hakkında konuşmaya zorladığında hep böyle söylerdim ve bu özellikle kadınları çıldırtırdı. Ya da geçmişinde sadece gün ışığı ve gökkuşakları olan kişileri. Geçmişin kapılarını neden sıkı sıkı kapatıp kilitlediğimi anlamazlardı.

O kapıların ardında karanlıktan ve acıdan başka bir şey yoktu. Kim böyle bir pisliği hatırlamak isterdi ki? Olanların üzerinde kafa yorup her şeyi yeniden yaşamak iyi bir şey miydi? En iyisi kapıların kilidini sağlam tutmaktı.

“Her neyse, sana haber vermemin iyi olacağını düşündüm,” dedi Owen. “Kulağımı açık tutacağıma dair sana söz vermiştim, bunu unutmadım.”

“Çok teşekkür ederim,” dedikten sonra konuyu değiştirdim. “Sezon başlayacağı için heyecanlı mısınız?”

“Nasıl olmam? Buza ayak basmak için sabırsızlanıyorum. Sende ne haberler var? Briar’da her şey yolunda mı?”

“Burası bok çukuru gibi. Eğitim kampı berbattı. Pasif agresif saçmalıklarla, çoğunlukla da işin agresif tarafıyla uğraşmak zorunda kaldık.” Duraksadım. “Bu hafta Garrett Graham antrenmanımıza katıldı. Ve bu tam da benim geç kaldığım tek günde oldu.”

“Geç kalmak mı?” Owen çok şaşırmış gibiydi. “Sen hiç geç kalmazsın ki.”

“Jeep’imin şanzımanı mahvolmuş. Şu anda Hastings’deki bir garajda bekliyor çünkü tamir için param yok. Okula Shane’le gidip geliyorum.”

“Sana biraz para atayım.”

“Hayır, buna hiç...” diye karşı çıkmaya yeltendim ama sözümü kesti.

“Dostum, sana kontratımı göstermedim mi ben? Birazcık para göndersem batmam. Ayrıca geleceğin yıldızlarından birine yatırım yapıyor olacağım. Çömezimin antrenmanlara geç kalmasına izin veremem.”

Tartışmanın bir anlamı yoktu çünkü Owen benden çok daha inatçıydı. “Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu ama sağ ol. Sonra borcumu ödeyeceğim.”

“Ödemeni istemiyorum.”

Arkamdaki kapı açıldı.

“Kanka,” dedi Shane. “İçeri gel. Hemen.”

“Kapatmam lazım,” dedim Owen’a. “İçeride bir şeyler oluyor sanırım.”

“Tamamdır. Arayı açma.”

“Açmam. Sonra görüşürüz.”

Eve girdiğimde ben telefonla konuşurken Jensen’in e-postasının geldiğini öğrendim.

Oturma odasının nüfusu artmıştı. Nick Lattimore ve kız arkadaşı Darby’nin yanı sıra Hawley kardeşler de buradaydı. Eskiden Rand’in gittiği her yere küçük kardeşini de götürdüğünü zannederdim ama sonra Mason’ın, ağabeyini kontrol altında tutabilmek için onun yanında olmayı tercih ettiğini anlamıştım.

Rand’in gözlerindeki zafer parıltısı, haberlerin iyi olduğunu gösteriyordu.

Shane isimleri saymaya başladığında ve en yakın arkadaşları-mın ikisinin de takımda olduğunu duyduğumda içim rahatladı. Gerçi tabii ki de kadroya gireceklerdi. Jensen, Beckett gibi iri bir defansı ve Shane gibi güçlü bir sağ kanat oyuncusunu almamakla aptallık ederdi. Rand, Mason ve Nick de takıma seçilmişlerdi. Colson ve ben de artık geçici değil, resmi kaptanlardık.

“Dostum, kazandık,” dedi Rand.

Ona kaşlarını çatarak baktım. “Neyi *kazandık*?”

“Maçlara çıkacakların listesine baksana. Bizden on bir kişi, onlardan dokuz kişi var.”

Shane listeyi incelemeye devam etti. “Evet, ilk maç için öyle ama ana kadronun yüzde altmışını Briar, yüzde kırkını Eastwood oluşturuyor.”

“Kanka, yedektekiler kimin umurunda?” dedi Rand. “Buzun üzerinde sayıca biz fazlayız ve önemli olan da bu. Değil mi, Ryder?”

Omuz silktim. Kendi telefonumda listeye bakmaya odaklanmıştım. Jensen gerçekten de çok iyi ve yerinde seçimler yapmıştı. Maça çıkacaklar listesinde bizim çoğunlukta olmamız da sadece favorilerini seçmediğini gösteriyordu.

“Yedektekileri umursayan *birileri olduğuna* emin olabilirsiniz.” Shane’in seks partneri Kara, alaycı bir ifadeyle sohbete katılmıştı. “Ve bu kişiler şu anda aşırı sinirli olmalı. Zamanlama da cidden berbat doğrusu. Liste tam da Miller’ın veda partisinde yayımlandı. Çok zalimce.”

“Miller mı?” dedi Rand boş bir suratla.

“Miller Shulick, okul değiştiriyor.” Kız bize ciddi bir şekilde baktı. “Buradan beş ev aşağıda oturduklarını bilmiyorsunuz galiba.”

“Yok artık. Şaka mı bu? Onlarla komşu musunuz cidden?” Rand mahalleye bulaşıcı uçuk yayıldığı haberini almış gibi görünüyordu.

“Hiçbir fikrim yoktu.”

“Case, Miller ve Jordan, sokağın sonundaki evde yaşıyorlar,” diye açıkladı Kara. “Gerçi Miller, pazar günü taşınıyor.”

“Sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Rand.

“Eskiden Jordan’la çıkıyordum.”

“Trager’la mı?” Takım arkadaşım şoktaydı.

Kız kafa salladı.

“Öyle bir bok çuvalıyla ne işin vardı?”

Kara, Rand’e dik dik baktı. “Sen de ondan farksız değil gibisin.”

Kız haklı olsa da Rand bunu duymazdan geldi ve tam bir pislik olduğunu kanıtlamak ister gibi, “Oraya gitmeliyiz,” dedi neşeyle.

“Yok artık, dostum.” Nick rahatsız olmuşa benziyordu. “Böbürlenmek için evlerine gitmeyeceğiz.”

“Aynen, bu kötü olur,” diye katıldı kız arkadaşı.

Beckett bu konuda Rand’dan yana olarak beni şaşırttı. “Aslında o kadar da kötü bir fikir olmayabilir.”

“Ciddi misin?” Shane ona ağzı bir karış açık halde baktı. “Hava atmak mı istiyorsun?”

“Hayır tabii ki.” Beckett gözlerini devirdi. “Düşündüm de zeytin dalı uzatmak fena olmaz. Bir kutu bira da götürür, Miller’a iyi şans dileriz. Ne de olsa okul değiştirmek zorunda kalması kötü oldu.”

“Senin tek isteğin partilemek,” dedi Shane suçlayıcı şekilde.

Ev arkadaşımız sıırttı. “O da var tabii.” Kara’ya baktı. “Herkes Briar partilerinin muhteşem olduğunu söylüyor ama hiç görmedik nedense.”

“Dersler daha başlamadı,” diye karşı çıktı kız. “Yunan Evleri şu anda hayalet kasaba gibi. İnan bana, herkes kampüse döndüğünde parti neymiş göreceksin.”

“Eh, o zamana kadar beklemeyelim derim. Şu partiye gidip biralarımız ve otlarımızla barış teklifi sunalım,” dedi Beckett.

Herkes bana döndü. Başıma isteğim dışında yerleştirilmiş bu taç hakkında ne hissettiğimi hiç bilmiyordum.

Rahatsız bir tavırla, “Siz salaklar adına karar verecek değilim,” diyerek Darby’yi güldürdüm. “Canınız ne istiyorsa onu yapın.”

Rand çoktan diğer takım arkadaşlarımıza mesaj atmaya koyulmuştu. “Ben diğerlerini çağırıyorum.”

Aynen.

Bu cidden mükemmel ötesi bir fikirdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

GIGI

Tatlım, Briar hokey takımındasın

“SENİ ÖZLEYECEĞİM, G.” Miller kolunu bana sarıp kafasını boynumla omzum arasına yasladı.

Etrafımızda parti tam gaz devam ederken oturma odasındaki kanepede yan yana oturmuştuk. Henüz partinin vahşi saatleri başlamamıştı; Trager’ın tişörtü hâlâ üstündeydi. O tişörtünü çıkardığında ve Tarzan gibi göğsüne vurarak bağırmaya başladığında genelde bu, gitme vaktinin geldiği anlamına gelirdi.

Belki bu akşam fazla abartmazlardı, zira Chad Jensen’in e-postası bir bomba etkisiyle partinin ortasına düşmüştü. Son kırk dakikadır çocukların çoğu ana kadro hakkında yakınıp duruyordu. Buradaki en az on kişi seçilmemişti ve morali bozulan birkaç kişi partide kalmak istemeyip, Miller’a sarılarak veda ettikten sonra gitmişlerdi. Üzüntülerini anlayabiliyordum.

Odanın karşısına, Case’in Whitney’yle muhabbet ettiği yere baktım. Elinde sulandırılmış birayla dolu kırmızı plastik bir bardak tutuyor ve bir şeyler anlatan Whitney’yi dinlerken mavi gözlerini birkaç saniyede bir bana çeviriyordu.

“Ben de seni çok özleyeceğim, Shu. Minnesota konusunda emin misin gerçekten?” Hoparlörlerden yükselen rock şarkısının gürültüsü arasında beni duyabilmesi için kulağına konuşuyordum.

“Geçen yıl Frozen Four’u kazandılar. Tabii ki eminim.” Hafif bir hüznle omuz silkti. “Ayrıca değişiklik iyidir. Yeni bir başlangıç yapmak için sabırsızlanıyorum.”

Miller’ın bu özelliğini hep çok sevmiştim. Her duruma kolayca uyum sağlardı. Onun aksine ben değişikliği hiç sevmez, istikrara önem verirdim. Bir konuda -bu ister bir insan olsun ister bir mekân ya da bir rutin- rahat hissediyorsam sonsuza kadar aynı kalmasını isterdim.

Fakat hiçbir zaman aynı devam etmezdi ve bundan nefret ederdim.

“G, gel bizimle bir şeyler iç,” diye seslendi Case.

Miller ellerimi tutarak beni ayağa kaldırdı. “Hadi gel. Benim bardağımı doldurmam lazım. Sen de bir şeyler içmelisin.” Bir kendi boş bardağını bir de benim boş ellerimi işaret etti.

Sırıttım.

Üstleri başları ot kokan dört takım arkadaşı odaya girerken etraflarından dolaştık. Parti hem evde hem de bahçede devam ediyordu. Daha önce hepimiz dışarıdayken etrafta dolaşan sigaraların sayısına şoke olmuşum. Eh, sanırım Jensen’ın geçen hafta yaşattıklarından sonra bu hafta sonu biraz gevşemeyi hak ediyorlardı.

Biz yaklaşırken Case birden durduğu yerden ayrıldı. İlk anda bana bilerek sırtım döndüğünü sandım ama sonra ön kapıdaki gürültüyü duydum. Trager biriyle tartışıyordu.

Miller’la bakiştık. “Olay var galiba,” dedi.

Birlikte koridora vardığımızda gerçekten de öyle olduğunu gördüm. Verandada bir grup hokey oyuncusu vardı; daha doğ-

rusu Eastwood oyuncularını. Camila'nın, ringte ilk gördüğü andan beri sosyal medya hesaplarını ağzının sularını akıtarak takip ettiği sarışın bomba Beckett Dunne'in elinde yirmi dörtlü bira paketi vardı.

Biri müziği kapatınca konuşulanları daha iyi duymaya başladık.

"Cidden, zeytin dalı uzatmaya geldik." Beckett'in gri gözlerinde samimiyet vardı.

"İyi. Zeytin dalınızı da alın ve siktirin gidin," dedi Trager sertçe.

"Rahat ol." Case araya girip elini Trager'ın koluna koydu, sonra öne çıkıp diğerlerine baktı. "Hey," dedi ihtiyatla. "Ne oluyor?"

Başka kimlerin bizim partiye çökmeye çalıştığını anlamak için Beckett'in iri omuzlarının ötesini görmeye çalıştım. Nedenini bilmiyordum ama gözlerim sadece Ryder'ı arıyordu. Sanırım Eastwoodluların lideri olduğu için bu konuda ne düşündüğünü anlamak istiyordum. Onu verandanın bir ucunda, sıkkın bir halde tırazana yaslanmış şekilde buldum. Hiç şaşırmamıştım.

"Arkadaşına da dediğimiz gibi, zeytin dalı uzatmaya geldik," dedi Beckett, Case'e.

"Ve ben de dedim ki siktirin gidin," diye hırladı Trager.

Shane Lindley rahatsız olmuş gibi öne çıktı. Bu hafta ben de araştırma yapmış ve Eastwood çocuklarını tanımaya başlamıştım. Lindley uzun boylu, koyu tenli ve yakışıklıydı. Yapılı ve açık tenli olan Dunne ise en az onun kadar yakışıklıydı.

"Bakın, listeyi gördüğünüzü biliyoruz. Buraya geldik çünkü artık bir takım olarak hareket etmemiz gerekiyor. Briar'da işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama biz Eastwoodlular takım olarak kazanır, takım olarak kaybederiz. Partilerde de takım olarak hep beraber oluruz."

"Biz de öyleyiz," dedi Case, gönülsüzce.

“Hadi ama C,” dedi Trager, asık suratla. “Bu adamlarla parti yapamayız.” Diğerlerine bir bakış attı. “İlk maç listesinde sayıca bizden fazlasınız, sikikler.”

“Siz de toplamda bizden fazlasınız,” dedi Eastwood çocuklarından biri.

Bu, Jordan’ın kampın ilk günü kavga ettiği çocuktur. Yanlış hatırlamıyorsam adı Rand’di ve görünüşe göre kendisi Eastwood’un Trager’iydi. Yüzüne aynı kaba kaş çatış hâkimdi. Yanakları öfkeyle kızarmıştı. Patlayıp elektrik saçmaya hazır bir kablo gibiydi.

“O sayılmaz,” diye mırıldandı Trager. “Lanet pozisyonlarımızı çaldınız.”

“Of, neyse ne.” Lindley’nin sesi sikkindi. “Boş verin gitsin. Akşamınızın tadını çıkarın, hanımlar.”

“Hayır, durun,” dedi Case. “İçeri gelin. Yeterince içkimiz var.”

Şaşkınlığımı saklamaya çalıştım. Case’in en azından potansiyel bir felaketi önlemek için onları göndermesini bekliyordum. Eastwoodlular’ı partiye davet etmek... tehlikeliydi.

Sekiz kadar yeni hokey oyuncusu eve girerken Whitney keyifle bana bakarak, “Eğlenceli olacak,” diye mırıldandı.

Kot pantolon ve gri kapüşonlu hırka giymiş olan Ryder grubun en sonundaydı. Yüzünde tek bir ifade bile yoktu ama mavi gözleri etrafı dikkatlice inceliyordu. Çevresinde olup biten her şeyin farkında olan bir tip olduğunu görebiliyordum. Takım arkadaşısı Rand gibi her an patlamaya hazır olmasa da her an her şeye hazırды.

Bana kafasıyla selam verip, “Gisele,” dedi heceleri uzatarak.

Case gözlerini kıstı. “Şansını zorlama,” diye uyardı Ryder’i.

Ryder sırtıp mutfığa yönelirken ben Case’e temkinli bir bakış attım. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Deneyimleyip göreceğiz.”

Yeni gelenler sekiz kişiyle sınırlı kalmadı. Birkaç dakika sonra birkaç Eastwood oyuncusunun yanı sıra benim takım arkadaşlarım da partiye katılmıştı. Vücudunu sıkıca saran kırmızı bir elbise giymiş olan Camila, kolunda basketbol takımından bir çocukla geldi ve Beckett Dunne'in burada olduğunu görünce suratını astı. Çünkü diğer çocukla birlikteyken Beckett'le flört edemezdi.

Diana ve Mya'yı da mesajla davet ettim ama Mya'nın başka planları vardı. Diana da hakkında yorum yapmamayı tercih ettiğim yeni bakım rutininin bir parçası olan ezilmiş bezelyeli kömür maskesini sürmüştü ve *Fling or Forever*'i izliyordu. Sanırım onun hakkındaki en sevdiğim şeylerden biri, kendiyile vakit geçirmekten zevk almasıydı. Son zamanlarda böyle kişiler nadirdi.

Sulu biramı yudumlayıp Miller ve Whitney'yle muhabbet ederken temkini elden bırakmadım. Bu çocuklar hafta başından beri kadroya girmek için mücadele veriyordu. Aralarındaki düşmanca hava, nükleer bomba sonrası asılı kalan radyasyon bulutu gibiydi. İçki içerken, dans ederken ve ot tütürürken bile iki grubun arasında belirgin bir bölünme vardı.

En az iki saat boyunca sular dingin kaldı. İçerisi fazla boğucu olunca biraz hava almak için dışarı çıktım ve buna izin olmasa da arka bahçenin ucunda birilerinin ateş yakıldığını gördüm. Annem, alevlerin çite bu kadar yakın olduğunu görse kalp krizi geçirirdi.

Rüzgâr yön değiştirdiğinde birden yüzüme vuran duman gözlerimi sulandırdı. Geri geri gidince omuzlarım sert bir duvara çarptı.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm ve Ryder'ın göğsüne çarptığımı fark ettim.

Yüce İsa. Adam sırf kastan oluşuyordu.

"Kusura bakma," dedim.

"Sorun değil." Yanındaki çocuğu işaret etti. "Shane'i tanıyor-sun, değil mi?"

“Resmi olarak tanışmadık.” Elimi uzattım. “Ben Gigi.”

Shane elimi sıktıktan sonra bırakmadı. Kışkırtıcı bakışları yüzümdeydi. “Gisele’in kısaltması, değil mi?”

Elimi geri çekip Ryder’a dik dik baktım. “Aslında hayır, öyle değil. Bay Balo Kralı şerefsizlik ediyor.”

Shane kahkaha attı. “Vay, şunlara bakın,” dedi arkadaşına dönerek. “Özel esprileriniz bile var, ha? Ne kadar sevimli.”

Ryder ona sert bir bakış fırlattı.

O sırada ateşin yanındaki biri, “Lindley!” diye bağırdı. “Çakmağın lazım.”

“Ben kaçır,” dedi çocuk neşeyle, bana göz kırparak. “Seni görmek güzeldi, Gisele.”

“Yaptığını beğendin mi?” dedim Ryder’a, suçlayıcı şekilde.

“Adının bir şeyin kısaltması olmadığına inanmayı reddediyorum.”

“Gerçekten değil. Suçlusu da babam. İsmimi o koymuş. Erkek kardeşime isim verme görevi annemdeymiş ve o normal bir isim seçmiş.”

Ryder bir süre havada dans eden turuncu-kırmızı kıvılcımları izledi. Sonra bana döndü. “Yarınki gizli görüşmemiz için heyecanlı mısın?”

“Niye sanki müstehcen bir şeymiş gibi söylüyorsun?”

Kafasını yana eğdi. “Hiç de o şekilde söylemiyorum. Bence sen öyle anlıyorsun.”

Tanırım. Haklı olabilirdi. Son zamanlarda günün yirmi dört saati aklımda seks vardı. Dün akşam *Fling or Forever*’daki çiftlerin özel süitte işi pişirmelerini izledikten sonra iki kez kendimi tatmin etmek zorunda kalmıştım. Aptal program ve aptal, seksi yarışmacılar.

Niye Ryder’ın yanında kalmayı tercih ettiğimi bilmiyordum. Gidip mutfakta Case ve Miller’a katılabilir ya da kendilerini partiye kaptırmış Whitney ile Cami’yi bulabilirdim.

Fakat dışarıda kaldım ve Ryder’la ateşi izlemeye devam ettim.

“Çok tehlikeli işler yapıyorlar,” dedi Ryder, alevlere bakarak “Sert bir rüzgâr esse çit alev alır.”

“Aynı annem gibi konuştun. Televizyonda itfaiyecilerle ilgili bir programa takılmış, şimdi habire yangın güvenliğinden bahsediyor. Babam bunu ‘çok sevimli’ buluyor,” dedim. “Kardeşimle bense kafayı yemek üzere olduğunu düşünüyoruz. Geçen gün her ihtimale karşı evin en üst katına bir halat merdiven aldı. Yanında da hayvanları da aşağı indirebilmek için evcil hayvan sepeti var. Bunu duyunca ‘Dumpy ve Bergeron o lanet sepetlere hayatta binmezler’ dedim. Onları camdan havuza fırlatmak daha mantıklı olur.”

Ryder bana öylece bakıyordu.

“Ne?”

“Köpeklerinizin adı Dumpy ve Bergeron mu?”

“Evet. Bir sorun mu var?”

“Yok mu?”

Gözlerimi devirdim. “Suçlusu babam. İsim verme konusunda kötü olduğunu söylemiştim.”

“Babandan bahsetmişken... hakkımda hiç konuştunuz mu?”

“Bugün konuşmadık ama merak etme, bir sonraki görüşmemizde sana övgüler yağdıracağım.”

Ateşin yanından bir kahkaha yükselince oraya döndüm ve birinin nihayet Eastwood-Briar köprüsünü aşmaya karar verdiğini fark ettim. Bu kişi Will’den başkası değildi. Shane, Beckett ve adını bilmediğim diğer iki kişiyle sohbet ediyordu. Shane’in dediği bir şeye tekrar güldü ama bu çok uzun sürmedi çünkü arkadaşlarından biri onu tuttuğu gibi Eastwoodlular’ın yanından uzaklaştırmıştı.

Ryder da aynı şeyi fark edip kısık sesle homurdandı.

“Eee, bu iş nasıl yürüyecek Bay Eş Kaptan?” diye kışkırtmadan edemedim. “Bir çıkmazda gibisiniz. Kimse de geri adım atacak gibi görünmüyor.”

“Sen attın ya.”

“Ben bunun bir parçası değilim.”

“Öylesin. Briar hokey takımındasm.”

“Tatlım, *sen de* Briar hokey takımındasm.”

Yüzünü ekşitti.

Saf bir keyifle güldüm. “Ayy, bunu duymaktan nefret ediyorsun, değil mi? Burada olmanın sana nasıl acı verdiğini bilmek hoşuma gidiyor. Neden başka okula geçiş yapmadın?” Son sorunun cevabını gerçekten merak ediyordum.

Ryder cevap veremeden evin açık arka kapısından dışarı bağırışlar süzüldü.

İşte beklenen an gelmişti.

Bunun olacağını biliyordum ama böyle uzun sürmesine şaşırmıştım.

Koşarak içeri gittiğimde oturma odasında iki kişinin yumruk yumruğa kavgaya tutuştuğunu gördüm. Bu iki kişi tabii ki Trager ve şu Rand denen çocuktü. Vuruşları çok kuvvetliydi ve yine kimse bir şey yapmıyordu.

Trager tükürükler saçarak, “Dediğin şey çok mu komikti?” derken yumruğunu Rand’in yanağına geçirdi.

Kafası geriye doğru savrulsa da çocuk bir saniye bile kaybetmeden Trager’in üstüne atladı ve ikisi ahşap zemine yuvarlandılar. Rand, diğerinin burun deliklerinden kan fışkırmasına neden olacak kadar güçlü bir darbe indirdiğinde oda mide bulandırıcı bir kemik kırılma sesiyle doldu. Etrafımızı saran tezahürat sesleri müziğı bastırmıştı.

“Niye kavga ediyorlar?” diye fısıldadım endişeli bir yüzle yanımda beliren Camila’ya.

“Eastwoodlu çocuk, Miller’ın kadroya giremeyeceğinden korktuğu için başka okula geçtiğiyle ilgili bir espri yaptı ve Jordan kendini kaybetti.”

Yerde Trager, Rand’in üstüne binmişti ve kanlı bir gülümsemeyle, vahşetle parlayan gözlerle ona bakıyordu.

“Kadrolardan bahsetmeye mi meraklısın? Tamam o zaman. Eastwood kadrosu bok gibi. Jensen sizi takıma aldı çünkü okunuz battığı için kötü hissetmişti.”

Rand pis pis sırtarak, “Biz hepinizin toplamından daha iyiyiz,” dedi ama Jordan’ın yumruğu ağzına inince mecburen sustu.

İnsanların arasmdan geçip Case’i buldum. “Hadi Case, durdur şunu,” dedim.

“Durdursam mı bilemiyorum,” dedi ciddiyetle. “Belki de ödeyip bunu sistemlerinden atmaları en iyisi olur.”

Hayır, bu kadarla kalmayacaktı. Eğer durdurulmazlarsa birbirlerini öldürene dek dövebileceklerini biliyordum. Diğer parti konukları kavga izlemeye bayılıyor, hatta bazıları video bile çekiyordu ama bence hiç eğlenceli değildi.

Rand, “Siktiğimin şerefsizi,” diye kükreyerek Jordan’ın ellerinden kurtulup ayağa kalktı. “Siz sadece kendini bir halt sanan bir avuç Ivy League züppesisiniz.”

“Senin çulsuz olman benim suçum mu?” diye hırladı Jordan, ayağa kalkarken.

“Siktir git.” Rand tekrar Trager’a doğru atıldı.

Ben de Case’i bırakıp Ryder’in kolunu kavradım. O kadar uzundu ki koyu mavi, ölümcül gözlerine bakabilmek için kafamı kaldırmak zorundaydım.

“Şunu durdurur musun?” dedim yumuşak sesle.

Kiminle konuştuğumun farkına varan Case'in yüzü kınamayla doldu. Eh, ona da şans vermiştim ama geri çevirmişti.

Ryder bir an için bana öylece baktı. Sonra derin bir nefes verdi ve elmacıkkemiğinin hemen yanından geçen yumruktan hiç etkilenmeden öne doğru bir adım attı.

“Yeter.”

Sert ve otoriter bir sesle söylenmiş bu tek kelime yetmişti.

Rand olduğu yerde tamamen hareketsiz kaldı. Ryder, takım arkadaşını göğsünden itti. “Kendine gel, Hawley.”

Rand nefes nefeseydi. Yarılmış kaşından akan kan yüzünün yan tarafını yapış yapış yapmıştı. Trager da ondan pek farklı değildi. Muhtemelen kırılmış olan burnu şişmiş, kanlar içinde kalmıştı. İkisine bakarken yüzümü buruşturdum.

Fakat Ryder, Rand'i durdurmuş olsa da Trager hâlâ serseri mayın gibiydi. Tekrar öne atıldığında bu sefer takım arkadaşlarından biri olan Tim Coffey, kahramanlığa soyunup onu engellemek istedi.

“Dostum, *dur*,” diyerek Trager'ın kolunu yakaladı.

Fakat serbest kalmış vahşi bir canavara benzeyen Trager, çocuğu üzerinden itti.

Bunu o kadar sert yapmıştı ki Coffey dengesini kaybedip orta sehpanın üstüne düştü. Sehpa ağırlığının altında dayanamayıp iskambil kartlarından yapılmış bir kule gibi yıkılıp parçalara ayrıldı. Sehpadan çatırdama sesleri gelirken Coffey de tuhaf bir açıyla yere çarpıp acıyla haykırdı.

Çünkü tam el bileğinin üstüne düşmüştü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Randevu gecesi

ERTESİ SABAH, SPOR Bilimleri bölüm başkanımızdan gelen ciddi bir mesaja uyandım.

Tüm Briar hokey programlarının, bu öğlen saat tam 13.00'da Graham Center'da olması gerektiğini söyleyen e-posta sadece iki cümleden oluşsa da harflerden sertlik akıyordu. Orada olmayan oyuncular ya doktor raporu getirmeli ya da ölmüş olmalıydı; başka bahane kabul edilmeyecekti. Bu son kısmın Chad Jensen tarafından eklendiğini düşünüyordum çünkü tam onun tarzıydı.

Babam gibi eski öğrencilerin bağışları sayesinde Briar Hokey Tesisleri, kampüsteki küçük bir krallıktan farksızdı. Özel spor salonumuz, kişisel antrenörlerin çalıştığı bir antrenman merkezi-miz, ağırlık odalarımız, saunalarımız, sıcak ve soğuk jakuzileri-miz vardı. İki dev medya odası, iki rink ve kocaman iki soyunma odası da pastanın kremasıydı.

Dün akşam olanların konuşulacağı acil toplantımız da tesis-teki büyük oditoryumda yapılacaktı.

Hem erkekler hem de kadınlar takımlarının tüm antrenörleri sahnede yerlerini almış, oyuncular da yumuşak minderli koltuk-

ların ilk üç sırasını kaplamıştı. Podyumun yanında dikilen, beyaz bir pantolon-cekete takım giymiş uzun, ince kadının duruşu “Ben halkla ilişkiler uzmanıyım” diye bağıırıyordu.

İş arkadaşları da dahil salondaki herkesi öldürmeye hazır görünen Koç Jensen, podyumdaki mikrofona yaklaşıp rahatsızlığını belli eden sert bir sesle açılışı yaptı.

“Torunumla cumartesi planımı mahvettiğiniz için her birinizi tek tek tebrik ederim. Kendisi on yaşında ve son günlerde kaplan köpekbalıklarına ilgi duymaya başladı. Bugün onu akvaryuma götüremeyeceğimi söylediğimde hüngür hüngür ağladı. On yaşındaki bir kızı ağlattığınız için kendinizi alkışlayın.”

Yanımdaki Cami, kazağının koluyla gülüşünü bastırmaya çalıştı.

“Diğer bir konuya gelirsek,” diye devam etti Jensen. “Tim Coffey, bileği burkulduğu için en az dört hafta oynayamayacak. Sezon öncesi hazırlıkları ve muhtemelen birkaç maçı kaçırarak.”

Jensen bunu takım doktorumuza imalı bir bakış atarak söylemişti. Sanki çocuğun bileğini burkan oydu. Dr. Parminder bu bakışlardan hiç etkilenmedi ama ön sırada oturan Tim Coffey, utançla başını öne eğdi. Duyduğum kadarıyla dün gece saatlerce acil serviste kalmış, röntgen falan çektiymişti.

“Dün gece ne kadar aptalca ve sorumsuzca davrandığınızı uzun uzun açıklama zahmetine girmeyeceğim. Ben de bir zamanlar gençtim, partileri severdim. Yani sizleri anlıyorum ve bazılarınızın henüz yaşı tutmuyor olsa da alkol tüketme konusunda nutuk çekmeyeceğim.” Küçük sınıflara imalı bir şekilde baktı. “Kavga konusunu da büyütmeyeceğim. Fakat her şeyi videoya çekip internette paylaşan mankafaya birkaç lafım var.”

Jensen alkış tuttuğunda Camila tekrar sessiz kahkahalara boğuldu.

“Tebrikler, mankafa. Sayende destekçiler ve taraftarlar korku içinde.” Başını tiksintiyle iki yana sallayarak podyumdan indi.

Yerini bizim ko aldı ve boğazını temizleyerek seyirci koltuklarını inceledi.

“Chad’in söylemeye çalıştığı şey şu ki takımlarımızı destekleyenler, mezunlar ve bağışçılar son derece endişeli,” dedi manalı bir biçimde. “Hatırlatma gerekiyor mu bilmiyorum ama bu son teknoloji ürünü tesisin sorunsuzca işlemeye devam edebilmesi için bağışlara ihtiyacımız var. Soyunma odalarınızdaki son model ekipman onlar sayesinde alınıyor. Yılda birkaç maçınız onlar sayesinde televizyonda yayımlanıyor. Başka D1 programları bunlar gibi avantajlara sahip mi? Bu okul, Doğu Yakası’ndaki en elit hokey programına sahip fakat bunu şans sayesinde elde etmedik. Yetenekli kişileri bünyemize çekiyor olabiliriz ancak eğitilmeleri için paraya ihtiyacımız var. Fakat dün gece olanlar yüzünden şu anda destekçilerin telefon ve e-posta yağmuruna tutulmuş durumdayız. Programımızın neden bu halde olduğunu, aynı takımda oynayan oyuncuların neden birbirlerinin bileğini kıldığını ve böyle devam ederse şampiyonayı bırak, *play-off*lara bile çıkıp çıkamayacağımızı merak ediyorlar.”

Korkusuz, ukala kaptanım elini kaldırdı.

Koç Adley ona doğru kafasını salladı. “Evet, Whitney?”

“Bilmenizi isterim ki kadınlar takımının dün akşamki kavgayla hiçbir alakası yoktu. Biz okulumuzu utandıracak bir şey yapmadık.”

Kapalı salonda onay uğultuları yankılandı.

“Anlaşıldı,” dedi Adley. “Fakat bu, hasar kontrol moduna girmemiz gerektiği gerçeğini değiştirmez. Kadınlar da erkekler de aynı şekilde çaba göstermeli.”

Adley ona dönüp kafa sallayınca beyaz takımlı kadın mikrofona geçti.

“İyi günler. Ben Christie Delmont. Briar Üniversitesi pazarlama ve halkla ilişkiler müdür yardımcısıyım.”

Son zamanlarda meslek isimleri kulağa neden bu kadar uydurma geliyordu?

Sonraki on dakika boyunca Delmont, bundan böyle işleyemeyeceğimiz günahların listesini çıkardı. Kimse kavgaya çıkmayacak, kamuya açık alanda birbirine düşmanca davranışlar sergilemeyecekti. Eğer bir çatışma çıkarsa kimse bunu videoya almayacaktı. Doğrudan Delmont'tan ya da spor bilimleri departmanından onay almadıkça hiçbir şekilde röportaj vermeyecek, açıklamada bulunmayacaktık.

Delmont son olarak, yeni Briar/Eastwood takımı için tüm Boston gazetelerinde yayımlanacak mükemmel bir profil oluşturduğunu bildirdi.

“Takım arkadaşlarınıza övgüler yağdıracaksınız,” dedi erkeklere, itiraz kabul etmediğini belirten bir sesle. “Özel röportajlarınızda ağızlarınızdan sadece güzel kelimeler ve iltifatlar çıkacak. Düşmanlığın d'sini göstermeyeceksiniz. Bundan böyle her biriniz birbirinizi seveceksiniz.”

Podyuma koyduğu küçük kâğıt yığnında bir sonraki sayfaya geçti. “Öncelikli hedefimiz, taraftarı ve bağışçıları teskin etmek. Bana önümüzdeki bağış ve tanıtım etkinliklerinin listesini verdiler. Zamanı gelince pek çoğunuzun bunlara katılmasını isteyeceğim. Ayrıca aralık ayındaki Briar mezunlar etkinliğinin, sessiz açık artırma da dahil birkaç elementini siz organize edeceksiniz.”

Tekrar kâğıtlara baktı, ardından kafasını kaldırıp kalabalığı inceledi.

“Gigi Graham ve Luke Ryder?” diye seslendi. “Sizi görebilmem için elinizi kaldırır mısınız?”

İçimi bir rahatsızlık kapladı. İlk başta oturduğum yere gömülerek saklanmayı düşündüm ama Cami beni dürterek elimi kaldırmaya zorladı. Önümüzdeki sırada oturan Ryder da benimkini yansıtan bir isteksizlikle el kaldırdı.

“Bu akşam herhangi bir planınız varsa iptal edin,” dedi Christie Delmont katı bir tavırla. “Ailesi en büyük bağışçılarımızdan biri olan Leesa Wickler, Boston’da bir bağış galası düzenliyor. İkiniz, Briar Üniversitesi’ni ve hokey programlarınızı temsilen orada olacaksınız.”

Erkeklerden biri, “Randevu gecesi,” diyerek güldü.

Bir dakika, az önce duyduklarım doğru muydu? Beni istemediğim etkinliklere katılmaya zorlayamazlardı, değil mi?

Ayrıca onca insan arasından neden Ryder’ı seçmişlerdi? Beni isteme sebeplerini tahmin edebiliyordum. Ryder’ın sürekli belirtmeye bayıldığı gibi, soyadım Graham’dı ve bir ağırlığı vardı.

Peki Briar’ın temsil edileceği, sürekli gülümseyip birileriyle tokalaşmayı gerektiren bir galaya benimle birlikte neden tanıdığım en antisosyal, en pislik adamı yolluyorlardı?

Toplantı bitene kadar bekleyip Koç Adley’yi yakaladım. Dönüp baktığımda Ryder da bir kenarda Jensen’la konuşuyordu. Asık suratına bakılırsa Jensen’dan istediği cevapları alamamıştı.

Adley, Ryder’m neden seçildiğini bilmediğini itiraf etti ama benim seçilmemin arkasında tahmin ettiğim şeyin olduğunu doğruladı.

“Böyle şeylerden nefret ediyorsun ama destekçiler babana bayılıyorlar,” dedi özür diler gibi. “Üzgünüm. Bu işin dışında kalmayı tercih ederdim, biliyorum.”

“Sorun değil,” diye yalan söyledim. “Üzerime düşeni yapmaktan memnuniyet duyarım.”

Oditoryumdan ayrılırken göğsüme kızgınlığın ve rahatsızlığın bir karışımı hâkimdi.

“G, sen iyi misin?”

Case, yakışıklı yüzünde endişeyle koridorda bekliyordu. Eşofman altı ve Briar *sweatshirt*’ü giymişti ve beni beklerken parmaklarını saçlarından defalarca geçirmiş gibiydi.

“Evet, iyiyim.”

“Şu Ryder meselesi tam bir saçmalık. Jensen’la konuşup onun yerine beni gönderip gönderemeyeceğini sormamı ister misin?”

“Hayır, gerek yok,” dedim ve şüphesini görünce ekledim: “Cidden. Sorun oluşturmak istemiyorum.”

Koridordan lobiye doğru birlikte yürümeye başladık.

“O çocuğun etrafında olmanı istemiyorum,” diye homurdandı Case.

Bu akşam Ryder’la zaten görüşeceğimizden hiç bahsetmem en iyisiydi. Jordan Trager, Tim’in bileğini kırmanın çok daha önemli olduğuna karar verince her şey gibi antrenman planımız da bozulmuştu. Aptal herifin yüzünden şimdi tekrar program yapmamız gerekecekti.

“Sorun yok, Case.”

Ayrıca artık erkek arkadaşım değilsin, diye eklemek istedim. Kiminle vakit geçireceğime karışma hakkı yoktu.

Lobiye vardığımızda, takım arkadaşlarımın kapıda beklediğini görüp ona veda ettim.

“Gigi,” dedi Case, ben uzaklaşmadan önce. “Beni bu sefaletten kurtar. Lütfen.”

Boğazımda mutsuzluktan bir yumru oluştu. “Ben... yapamam. Artık beraber değiliz, Case. Bunu istemiyorum.”

Hüsrana uğramış hali kalbimde bir suçluluk sızısı oluşmasına neden olsa da kendimi onu görmezden gelmeye zorladım ve yürümeye devam ettim.

O akşam ilerleyen saatlerde gala için Ryder’i evinden almaya gittim. Briar halkla ilişkiler müdür yardımcısının gönderdiği

e-postaya bakılırsa etkinliğin kıyafet kodu yarı resmi ve resmi arasındaydı.

İşte bu konularda, özellikle moda anlamında beni kaygılandıran şey tam olarak buydu.

Yani şimdi galaya katılan bazı kadınlar kumaş pantolon ve bluz giyerken bazıları payetli kokteyl elbiseleri içinde mi olacaktı?

Nasıl bir galaydı bu böyle?

Ne yapacağımı bilemeyince ben de seçimimi siyah bir mini elbiseden yana yapmış, saçlarımı salık bırakmış ve hafif yüz makyajına cesur bir kırmızı ruj eklemiştim. Bugünkü toplantıdan sonra Fransız manikürü bile yaptırmaya gitmiştim. Gerçi bu, parayı çöpe atmamla eşdeğerdi çünkü haftaya antrenmanlar başladığında tırnaklarım yine bozulacaktı.

Topuklu ayakkabılarımla veranda basamaklarını tırmanıp zili çalarken, Ryder'la bir saatlik araba yolculuğunun nasıl geçeceğini düşünmeden edemedim. Adam neredeyse hiç konuşmuyordu. Aslında ailem ve arkadaşlarımla birlikteysem rahatlatıcı bir sessizliğe hayır demezdim ama tuhaf sessizlikler beni rahatsız ederdi. Sanırım meditasyon çalma listelerimden birini açıp Ryder'm varlığını unutmaya çalışmam en iyisi olacaktı.

Kapı aralandığında beni tamdık bir yüz ve muzip bir çift göz karşıladı. Shane bana gülümsedi, sonra elbisemi fark ederek kısık sesle inledi.

“Of, çok iyi. Bu geceki randevuda kavalien ben olsam?”

“Bir daha randevu dersin kıymetli yerlerine tekmeyi yersin,” dedim tatlı bir sesle.

“Beni böyle güzel sözlerle tehdit etme.” Sırıttığında anlık olarak dikkatim dağıldı. O gamzeler ciddi tehlike oluşturunuyordu.

İçeri girmem için kapıyı iyice açtı. “Gel. Bize bir konuda fikir vermene ihtiyacımız var.”

“Ne konuda? Kimin için fikir vereceğim?” Geniş omuzlarının arkasına baktığımda başka kimseyi göremedim.

Elimi tutup beni içeri çektiğinde gülerek peşinden oturma odasına gittim. İçerisi tabii ki de tipik bir erkek mağarasıydı. Dev bir L koltuğa iki deri tekli koltuk ve dev ekran televizyon eşlik ediyordu. Orta sehpanın üstüyse bir sürü bira şişesiyle doluydu. Kalabalık sehpaye rağmen oda son derece temiz ve düzenliydi. Demek ki fazla pis insanlar değildiler.

Koltuğa yayılmış olan Beckett Dunne da ölümcül gamzelerini göstererek beni selamlayıp dostmuşuz gibi, “Graham,” dedi.

“Ryder nerede?” diye sordum.

“Bir dakikaya gelir.” Cevap veren Shane’di. “Önce bizim meselemizi çözmen lazım.”

“Peki. Meseleyi anlatın.”

Shane ellerini kotunun arka ceplerine sokup topuklarının üzerinde yaylandı. “Hangi tavlama lafına kanardın?”

“Tavlama sözleri mi çalışıyorsunuz? Mükemmel.”

“Çalışmıyoruz. Hangimizin haklı olduğuna karar vermek istiyoruz. Bence ben haklıyım.”

“İçimden bir ses ikinizin de haklı olmadığını söylüyor.”

“Yooo,” dedi Beckett heceyi uzatarak.

O gamzeler yine ortaya çıktı. Bu adamlardan gelecek tavlama sözlerini duyan kadınlar yanmıştı. İtiraf etmeliydim ki benim de buna bağışıklığım yoktu. İkisi de aşırı çekiciydi. Eğer erkek arkadaş olarak bir başka hokey oyuncusu isteseydim ikisini de kabul edebilirdim. En azından görüntü olarak. Kişiliklerini henüz bilmiyordum.

“Bence işin sırrı cazibeli olmak,” dedi Shane. “Biraz da esprili.”

“Sen kendi tavlama lafının esprili olduğunu mu düşünüyorsun ciddi?” Beckett onu yuhaladı.

Shane bunu duymazdan geldi. "İnan bana, gayet esprili."

Beckett'e döndüm. "Sence işin sırrı ne?"

"Ben doğrudan yaklaşımı savunuyorum. Ben de kız da bir-birimizden ne istediğimizi biliyoruz sonuçta. Onu tavlama için kullandığım sözler de bunu yansıtmalı."

İlgimin uyandığını itiraf etmeliydim. "Pekâlâ, sizi dinliyorum."

Shane sehpadan dolu bir bira şişesi alıp bana uzattı.

"Ah, şimdi içemem. Araba kullanacağım."

"İçmene gerek yok. Elinde tutup karaktere gir yeter."

O şişeyi elime tutuşturup beni odanın ortasına yerleştirirken ve bir yapımcı edasıyla sahneyi oluştururken gülmeden edemedim.

"Evet. Şu anda gece kulübündesin, tamam mı? Hoparlörlerden müthiş bir R&B şarkısı yükseliyor. Çok eğleniyorsun."

Olmayan müzikle kafamı sallamaya başladım.

Beckett bana hoşnutsuzlukla baktı. "Olamaz. Böyle dans ediyorsan sana yaklaşmam bile."

Gözlerimi yüzüne diktim. "Oyununu oynamamı istiyor musun istemiyor musun? İstemiyorsan gidip Ryder'ı bularak yola çık..."

"İyi, tamam. Devam edelim. Hazır mısınız?"

"Hazırımır herhalde."

Hokey oyuncularında ne vardı bilmiyordum ama hepsi bir derece deliydi. Seksi ama deli.

Shane kapıya gitti, parmaklarını küttetti ve karaktere girip etrafına saf bir özgüven yayarak bana yaklaştı. Yine az önceki gülümsemesini takınırken bir eli havalı şekilde cebindeydi.

"Selam," dedi.

"Selam."

"Ben Shane."

"Ben de Gigi."

“Bir soru soracağım, Gigi.” Kafasını yana eğdi. “Sen organ kaçakçısı mısın? Çünkü kalbimi çaldın.”

Odayı ölüm sessizliği kapladı.

Sonra kahkahalarla boğularak iki büküm oldum. O kadar ki gülme krizi yüzünden neredeyse bira şişesini yere düşürecektim.

Beckett son anda birayı elimden alıp halıyı kurtardı ve kükürdayarak arkadaşına baktı. “Gördün mü?”

“Sen gör. Kız güldüğüne göre söylediğim şeyi beğendi.” Shane gözlerini kısarak bana döndü. “Beğendin, değil mi?”

“Şey...”

“Hadi ama Gisele. Bunun seni etkilediğini inkâr etme.”

“Yani, bana ne yaptığını bilemiyorum ama...” Derin bir nefes alıp yeni kahkaha dalgasını bastırdım. “Seninkini duyalım bakalım,” dedim diğer çocuğa.

Şişeyi bana geri verdi. “Şu tuhaf kafa sallamayı tekrar yap.”

Kafamı sallamaya başladım.

Beckett de Shane’inkine eşdeğer bir özgüvenle bana yaklaştı. Siktir. Bu çocuklar kendilerinden nasıl bu kadar emin görünebiliyorlardı?

“Selam,” dedi.

“Selam.”

Dudağının köşesini ısırdı. “Biliyor musun? Seni becermek istiyorum. Sen de beni becermek ister misin?”

Çenem yere değdi.

Ağzımı kapattım, sonra tekrar açtım.

Nihayet sesimi bulabildim. “Sanırım... bundan etkilendim.”

Tahrik edici şekilde gülümsedi. “Başka bir yere gitmek ister misin?”

“Evet,” dedim sersemce. “Sanırım isterim.”

“Of, siktirin gidin,” diye yakındı Shane. “Böyle bir cümleye bu şekilde tepki vermen dünyada mümkün değil.”

Biraz düşündüm. “Onunla gerçekten yatmak istiyorsam bu şekilde tepki verebilirim.”

“Ama benim lafım seni güldürdü.”

“Doğru,” dedim. “Ama ikimiz de seks için oradaysak...” Başımınla Beckett’i işaret ettim. “... büyük ihtimalle onu seçerdim.”

Beckett bana parlak bir yüzle baktı. “Seni en başından sevmiştim zaten, Graham.”

“Bir şeyi mi bölüyorum?”

Birden Ryder’in eşikte durduğunu fark ettim.

Nefesim kesildi. Çünkü... vay canına. Siyah kumaş pantolonu, siyah gömleği ve gri ceketıyla son derece şık görünüyordu. Kravat takmamış, gömleğin yakasını iliklememişti. Sinekkaydı tıraş olmuştu ama koyu renkli saçları her zamanki kötü çocuk havasıyla dağınıktı.

Hoş görünüşünü görmezden gelmeye çalıştım. “Arkadaşların beni yatağa atmaya çalışıyor,” diye açıkladım.

Ryder omuz silkti. “Shane’i seç. Daha yeni terk edildi ve biraz teselli seksine ihtiyacı var.”

Shane ona ortaparmağını gösterdi. Sonra bana dönüp, “Terk edilmedim. Bu şerefsizlere de sürekli söylediğim gibi karşılıklı anlaşarak ayrıldık,” dedi.

“Ah, tatlım. Karşılıklı anlaşarak ayrılık diye bir şey yoktur,” dedim dürüstçe. “Böyle bir şey asla mümkün değil.”

Beckett alaycı bir kahkaha attı. “Gördün mü dostum? Gigi bile anladı.”

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Ryder.

“Evet. Gidelim.”

Ona doğru ilerlerken safir mavisi gözlerinin beni baştan ayağa süzdüğünü kaçırmadım.

“Ne?” dedim özgüvensizce.

Bakışlarını üstümden ayırdı. “Bir şey yok. Hadi çıkalım.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Tehlikeli

RYDER'LA EVDEN ÇIKARKEN sessizdik. Ona tekrar bakarken hoş görüldüğünü söylemek istedim ama o bana iltifat etmemişti. Bu yüzden ben de sustum.

“Şu araç benim,” dedim, kaldırıma park ettiğim SUV’me işaret ederek.

Ben sürücü koltuğuna yerleşirken o da yolcu tarafına oturdu. Kemerlerimizi takarken ve yola çıkarken de sessizdik.

Sonunda ona döndüm. “Bak, yol boyunca makineli tüfek gibi konuşacağını biliyorum. Bu yüzden önceden uyarayım, ara sıra kulaklarıma biraz dinlenmeleri için zaman ver.”

Burnundan alaycı bir nefes verdi.

“Pekâlâ Luke, serüven başlıyor.”

“Bana öyle seslenme,” diye mırıldandı.

“Adın değil mi?” Gözlerimi devirdim.

“Evet ama sevmiyorum. Ryder’ı tercih ederim.”

Ben Luke ismini seksi buluyordum ama gözlerindeki sertlik bu konuda onunla dalga geçmemem gerektiğinin işaretiydi. Bu yüzden omuz silkmekle yetindim.

“Jensen bu saçma sapan görev için niye seni seçtiğini söyledi mi?” diye sordum merakla.

“Beni seçen o değildi, Christie Delmont’tu.” Alaycı bir sesle devam etti. “*Profesyonel takımların bir numaralı seçimi olan oyuncunun, potansiyel bağışçıları etkileyeceğini düşünüyor.*”

“Peki senin fiziksel anlamda bir sohbet engelin olduğundan haberdar mı?” diye sordum nazikçe. “Biri onu uyarmalıydı.”

“Değil mi ama?”

Sonrasında, dediğimi kanıtlamak ister gibi çenesini kapattı ve ben muhabbet açmak için elimden geleni yapsam da katkıda bulunmadı.

Jensen’in seçtiği kadro hakkında tartışmaya çalıştım. Bu etkinliğe gitmek zorunda olduğumuz için yakındım. Ders programımdan bahsettim. O ise hepsine homurdanarak, iç geçirerek, omuz silkerek ve çeşitli yüz ifadeleri takınarak cevap verdi. Bunlardan biri, genellikle yüzünde gördüğüm sikkınlıktı. Diğeriyse kafa karışıklığı ve inanmazlık karışımı bir şeydi; bakışlarıyla sanki “*Hâlâ benimle mi konuşuyorsun?*” der gibiydi.

En sonunda pes ettim ve çalma listemi açıp bir parça seçtim. Saniyeler içinde hoparlörden tanıdık, rahatlatıcı bir ses yükseldi.

“*Kanada’nın vahşi doğası beni çağırdığında henüz reşit olmuş genç bir adamdım. Fakat kendimi keşfetme umuduyla çetin ve vahşi yolları aşacak kadar da yaşıydim.*”

Ryder’ın kafasını bana doğru çevirmesini gözucuyla gördüm.

“*Bana türlü türlü şeyleri çağırıştıran, çok yönlü, işitsel bir seyahate çıktım. Kendimi bir derenin şırıltısında, çalılıkların arasında dolaşan bir geyiğin adım seslerinde, uzaklarda öten bir altın tepeli çalikuşunun cıvıltısında kaybettim. Nefesimi kesecek kadar güzel bir deneyimdi. Şimdi... sizleri de oraya götüreceğim.*”

Altın tepeli çalığışuna ait olduğunu düşündüğüm kanat çırpma sesleri aracın içini doldurdu ve birkaç saniyenin ardından bunu yaban hayatı senfonisi takip etti.

Ryder sonunda konuştuğunda on dakika geçmişti. “Bu ne siki kim bir şey böyle?”

“Dan Grebbs’le Ufuklar,” dedim.

Bana boş boş baktı. “Adamın kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Ah, Dan Grebbs harikadır. Kendisi Güney Dakota’dan bir fotoğrafçı. On altı yaşında evden kaçmış, bir süre trenle ülkeyi dolaşmış, gitar çalmış, fotoğraf çekmiş. Sonra bir gün ani bir dürtü hissedip gitarını bir açık alan ses kaydedicisiyle takas etmiş ve Güney Amerika’ya giden bir gemiye bilet almış. O günden bu yana da seyahat tutkusuyla dünyayı gezip açık alan ses kayıtları yapıyor. Pek çok farklı albümü var. Bu da vahşi doğa serisi.”

“Yüce İsa.”

“Vahşi doğaya garezin mi var? Senin için fazla mı iyi?”

“Aynen. Vahşi doğa benim için fazla iyi. Tam olarak böyle düşünüyorum.”

Gülümsememi bastırıp sesi kısıtım. “Bu ses kayıtlarını meditasyon amaçlı kullanıyorum. Bazen her şey çok gürültülü geldiğinde kafamın içini sessizleştirmem gerekiyor.” Ne demek istediğimi sormasa da açıklamaya devam ettim. “Bilirsin, hayat bazen gürültülü olur. Hokey dünyası da öyle. Bazı zamanlar sessizliğe, o baskıyı hafifletmeye ihtiyaç duyarsın.”

Bana tekrar baktığında bunu devam etmek için izin olarak kabul ettim.

“Sürekli fazlasıyla baskı altındayız.” Yutkundum. “En kötüsü de en çok kendi kendime baskı yaptığımın farkında olmam. En iyisi olma arzusu içimden hiç çıkmıyor. Hey, terapi için saatlik

ücretin ne kadar bu arada? Ayrıca bana bunun nasıl hissettirdiğini sormadığın için teşekkürler. Bir keresinde terapiye gittiğimde kadım devamlı bunu sormuştu. *Bu kendini nasıl hissettiriyor? Yaşadığın bu olay sana neler hissettiriyor? Peki bu ne hissettiriyor?*

“Sen hiç susmaz mısın?” diye sordu Ryder.

“Sen hiç konuşmaz mısın?” dedim.

İçini çekti.

“O halde Dan Grebbs’le devam.”

Sesi açtım ve yolun geri kalanında, kırk dakika boyunca vahşi doğayı dinledik. Dalgıçkuşlarının sesi ve kurtların uluması aracın içini ormana dönüştürmüştü.

GPS yönergelerini takip ederken Brookline’daki evimin yakınlarından geçeceğimizi fark ettim. Üç tarafı Boston’la çevrili bu banliyö, Massachusetts’in en varlıklı mahallesi sayılabilirdi. Öyle olmasa bile listenin zirvelerindeydi.

İtiraf etmekten bir nevi utansam da, “Buradan üç blok ötede büyüdüm,” dedim.

Bir şehir kulübünün kırpışan ışıkları görüş alanımıza girdi. Eyaletteki en eski kulüptü bu. Araziyi dolduran tepeler ve yirmi yedi ödüllü parkurun bulunduğu alanlar yemyeşildi. Mürekkep karası gökyüzünün önünde parıldayan tarihi kulüp binası ve golf sahası gece bile muhteşem görünüyordu.

“Dur tahmin edeyim, ailenin buraya üyeliği vardı,” diye mırıldandı Ryder.

“Hayır ama ben on dört yaşımdayken bizi kaydettirmek için bayağı çabaladılar,” dedim hüzünlü bir tebessümle. “Annem, ‘*Bir deneyelim, kim bilir belki severiz,*’ diyordu. Bu yüzden bir gün tüm öğleden sonramızı denemekle harcadık. Babam golften ve tenisten nefret ettiği için *squash* oynadı ama bundan, diğerlerinden daha çok nefret etti. Raketi çalıp eve götürerek şöminede

yaktı. Annem de kadınlar için kıyafet kodunun yalnızca beyaz ve pastel renkler içerdiğini öğrenince çok sinir oldu. Wyatt'la ben de *skeet* atışı yapmayı denedik ama ben onu geçtiğim için kardeşim sinirlendi ve öfkeyle yanımdan uzaklaşıp mutfak çalışanlarının birinden ot kapmaya çalıştı." Kendi kendime kıkırdadım. "O gün, şehir kulüplerine uygun bir aile olmadığımızı anladık"

Galanın yapılacağı binanın görkemli dairesel garaj yoluna girip vale sırasındaki bir BMW'nin arkasında durdum ve anahtarımı beyaz polo tişörtle haki renk pantolon giymiş genç çocuğa verdim. Çocuk benim için kapıyı açarken valelere bahşiş vermek için yanımda nakit bulunmadığımı fark ettim ama artık çok geçti. Neyse ki Ryder öne çıkıp çocuğa on dolarlık banknot verdi.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Vay, elin bol," diye mırıldandım, arabam gözden kaybolurken.

Omuz silktilti. "Bu çocuklar bahşişlerle geçiniyor sayılırlar. Onun için en azından bunu yapabilirdim."

Kemerli girişten geçip süslü kapılara ulaştık.

Ryder rahatsızca yakasını çekiştirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi insanlarla kaynaşacağız."

"Öldür beni," diye yalvardı.

"Cinayet işleyip sonra intihar etmek hakkında fikrin nedir? Seni kolaylıkla öldürebilirim ama kendimi öldürebileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden sen beni öldürüp sonra kendi işini bitirmelisin. Yapabilir misin?"

Bana baktı. "Dediğimi unut."

Şık lobiye yan yana girdik ama aramızda yarım metre mesafe vardı. İçerisi buram buram para kokuyordu. Maun duvar panelleri ve beyaz mermer zemin döşemeleri sayesinde görünüşü de zenginliği çağırıyordu. Lobinin bir köşesine yerleştirilmiş masadaki görevliye isimlerimizi verdik ve konukları ana salona

yönlendiren tabelaları izleyip smokinler ve gece elbiseleri içindeki insanlardan oluşan bir denizle karşı karşıya geldik.

Yarı resmiymiş, kıcımın kenarı. Herkesin resmi rutini takip ettiği açıktı.

Yanından geçtiğimiz her kadın Ryder'ı süzmeden edemiyordu. Uzun boylu, yakışıklı her erkek böyle bakışların hedefi olurdu fakat Ryder'ın havası bir başkaydı. Galadaki erkeklerin hepsi şık, varlıklı işadamları, avukatlar ve doktorlardı. Ryder'da ise... ilkel bir şeyler vardı. Vücudunun gücü, yürüyüşü, bakışlarının yoğunluğu çok etkileyiciydi. İfadesi hiç kimseyi umursamadığını ve burada olmak istemediğini belli ediyordu. Kötü çocuk enerjisi insanı resmen içine çekiyordu. Kadınlar ve çoğu erkek bunu çekici bulurdu.

"Gigi Graham!" Şık bir takım elbise giymiş, şakaklarındaki saçlar grileşmeye başlamış tıknaz bir adam yolumuza çıkıverdi.

Adamı hayal meyal tanısam da adını çıkartamadım.

"Jonas Dawson," diye tanıttı kendini. "Firmam, babanın vakfını temsil ediyor."

"Ah, doğru." Hatırlamasam da hatırlamış gibi yaptım. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay Dawson."

Beş adım daha atmıştık ki kendini en yakın dostum zanneden bir başka yabancıyla karşılaştık.

"Gigi, seni görmek ne güzel!" diye gürledi boylu poslu bir kadın, ellerimi ellerine alarak. "Ben Brenda Yarden; Bruins genel merkezinden. Geçen sene babanın formasının emeklilik töreninde tanışmıştık."

"Ah, tabii." Bunu da hatırlıyormuş gibi yaptım. Sonra Ryder'ı işaret ettim. "Bu Luke Ryder. Briar erkekler takımının eş kaptanı."

"Tanıştığuma memnun oldum." Yarden, Ryder'ın elini hızlıca sıktıktan sonra tekrar bana döndü. "Kulaklarımıza Hall of Fame"

* Kariyeri boyunca olağanüstü performans ve başarı gösteren sporcuların, tüm zamanların en başarılı koçlarının, hakemlerin ve sporla ilgilenen diğer önemli kişilerin onurlandırılması için kurulan müzeler. (ç.n.)

hakkında fısıltılar ulaştı. Ne kadar heyecanlandığımızı anlata-
mam. Baban bu konuda ne düşünüyor?”

“Yani, kuruldan ne karar çıkacak bilinmez,” diye hatırlattım.
“Babam aday gösterilip gösterilmediğiyle ilgili ne düşünüyor bil-
miyorum doğrusu.”

Ardından, Chad Jensen’ın bu yıl Frozen Four’u kazanmayı
bekleyip beklemediğiyle ilgili bizi sorguya çeken üç erkek des-
tekçi tarafından durduruldum. Jensen adına konuşabileceğimi
ya da erkekler takımıyla ilgili detaylar verebileceğimi neden
düşünmüşlerdi bilmiyordum. Ryder’ın da hiçbir şekilde desteği
olmadı. Bu yüzden on dakika boyunca elimden geldiğince bir
şeyler anlattım. Neyse ki sonrasında beni rahat bıraktılar.

Sonraki saat boyunca düşünemeyen robotlar gibi balo salo-
nunda dolaşıp durduk. Destekçileri ve bana anlattıkları şeyleri
umursuyormuş gibi davranmak, okulun reklamını tek başıma
yapmak çok yorucuydu. O kadar ki en sonunda Ryder’la baş başa
kaldığımızda boğazım acıyordu.

Siyah üniforma giyip kırmızı papyon takmış bir garsonun
tepsisinden iki kadeh şampanya kaptım.

Ryder, “Ben istemiyorum...” diye başlamıştı ki, “Sana alma-
dım zaten,” diye homurdandım.

İlk içkiyi, durumu komik bulmuş gibi görünen garsonun kar-
şısında kafama dikip boş kadehi tepsiye bıraktım. O gittikten
sonra da ikincisini yudumlamaya koyuldum.

“Yavaş ol, ortak,” diye uyardı Ryder.

“Ortak mı? Aramızdaki şey ortaklık mı? Benim baktığım yer-
den öyle görünmüyor da. Briar’ı övmek için çabalayıp duran tek
kişi var, o da benim. Bu arada eve dönerken arabayı sen kulla-
nacaksın çünkü bunlardan en az... on tane içmeyi planlıyorum.”

“Jensen’a böyle saçmalıklarda iyi olmadığını söylemiştim.”

“Aynen. Söylediğinden daha da betermişsin. Birazcık gülüm-
sesen ölür müsün?” Kadehimin üzerinden ona baktım. “Daha
önce güldüğünü gördüm; yani yüzündeki kasları gülmek için
hareket ettirebildiğini biliyorum.”

Gözlerini kıstı.

O sırada bize doğru gelen küçük bağışçı grubunu fark ettim.
Amaçları tabii ki belliydi.

“Of, Tanrım, hayır,” diye inledim. “Beş dakikacık huzura ve
sessizliğe ihtiyacım var.”

“Gel.” Ryder şampanya kadehimi alıp yanımdan geçen bir
garsonun tepsisine koydu, ardından elimi tuttu.

Kendimi balo salonunun öbür ucuna, sahnenin bulunduğu
tarafa doğru ilerlerken buldum. Sahnenin iki yanında, yukarı
çıkan basamakları saklayan iki perde asılıydı. Gözlerimi kırptı-
ğında perdelerden birinin arkasında, karanlığın içindeydik.

“Böyle daha iyi mi?”

Ryder’ın kalın sesi kulağımı gıdıkladı.

Karanlıkta, aramızda birkaç santim mesafeyle durduğumuzu
fark ederken yutkundum. Nabzım deli gibi atmaya başlamıştı.

“Aklımdaki bu değildi,” diye mırıldandım, kalbim gümbür-
derken.

“Eh, başka seçenek yok, ne yapalım?”

Derin bir nefes alıp bir süre sessiz kaldım. Balo salonunun
müziği boğuk geliyordu ama sebebi sadece perde değil, kabur-
gama şiddetle çarpan kalbimin sesleriydi. Ryder’ın odunsu ve
baharatımsı kokusu etrafımı sarmıştı. Hafif de deri kokusu alı-
yordum ama bu tuhaftı çünkü üstünde deri bir giysi yoktu. Leziz,
erkeksi bir kokuydu ve muhtemelen bundan bu kadar keyif al-
mamalıydım.

“Seni anlamıyorum,” diye itiraf ettim.

“Anlayacak bir şey yok, ondandır.” Omuz silktiğinde kolu benimkine değdi.

“Cidden, bu Bay Sessiz havalarının, bu huysuzluğunun rol olup olmadığını, dışarıya kendini bilerek mi böyle gösterdiğini çözemiyorum.”

“Niye o kadar zahmete gireyim?”

“Aynen. Bu yüzden gerçek olduğunu düşünmeye başladım. Sen cidden huysuz, tehlikeli bir...”

“Tehlikeli, ha?” diye lafımı böldü, yumuşak sesle.

Gözlerim karanlığa alışırken beni baştan aşağı inceleyen gözlerinin yarı kapalı olduğunu fark ettim. Dudaklarının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı.

“Şu anda tehlikede hissediyor musun, Gigi?”

“Hissetmeli miyim?”

“Hayır,” dedi kısık ve boğuk bir sesle gülerek.

Fakat tehlikeli bir şeyler oluyor, aramızda garip bir farkındalık oluşuyordu. Belki de bu, seksi bir erkekle karanlık bir alanda yalnız kalmanın doğal sonucuydu.

Ryder gözlerini üzerimden ayırmadan bana bir adım daha yaklaştı.

“Ne?” dedim çekingence.

“Hoş görünüyorsun.” Sesi boğuktu.

Duyduklarım beni şaşırttı. “Ne?”

“Daha önce evde söylemeliydim. Kabalık ettim.”

“Sen ne zamandan beri kaba olup olmamayı umursuyorsun?”

“Umursamıyorum.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Vay be. Sağ ol. Sen de hoş görünüyorsun.”

Kısa bir sessizlik daha oldu.

“Burada sonsuza kadar saklanabilir miyiz sence?” diye sordum umutla.

“Hayır. Eninde sonunda biri seni bulup babanı övme konuşmalarına başlayacaktır.”

“Bundan nefret ediyorum, biliyor musun?” Ona bakmak için kafamı kaldırdım. “Benimle ya da soyadıyla ilgili ne düşünürsen düşün, ilerlemek için adımları kullanmıyorum. Hiç kullanmadım. Babamın kalbini kırmayacağını bilsem gidip resmi olarak soyadımı bile değiştiririm, o kadar yani. Ama böyle bir şey yap-sam çok üzülür. Ayrıca tüm zamanların en iyi hokey oyuncusu olması onun suçu değil. Tüm sevgiyi ve övgüyü hak ediyor.”

“Ama... sen böyle şeyleri sevmiyorsun.”

Altdudağımı ısır-dım. “Evet. Bu tür etkinliklerden nefret ediyorum. Hiçbirinde eğlendiğimi hatırlamıyorum. Başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederim.”

“Eskiden Colson’la çıkıyordun, değil mi?”

“Evet...?”

Sorusu alakasız gelmişti ama sonra konuya bağladı.

“Böyle etkinliklere seninle gelir miydi?”

“Bazen.” Tuhaf hissederek kıpırdandım. Luke Ryder’la bu konuyu konuşmak garipti.

“Peki hiç yaratıcı şeyler yapmaz mıydı? Seni eğlendirmek için bir şeyler bulmaz mıydı?”

“Sen eğlenmeyi nereden bilirsin acaba?” diye takılmadan edemedim.

Her zamanki gibi omuz silkti.

“Cidden merak ediyorum,” diye zorladım. “Şu anda Case olsaydın ne yapardın? Akşamımı nasıl eğlenceli hale getirirdin?”

“Colson olsaydım?”

“Aynen.”

“Ve sen benim sevgilim olsaydın?”

“Evet.”

Ryder öne eğildi. Sıcak nefesi kulağıma çarpınca vücudumdan minik bir ürperti geçti. “Bu salona girmemizin üzerinden beş dakika geçmeden perdenin arkasına gelmiş olurduk”

“Niçin?”

Bu soruyu sordum ama anında pişman oldum.

“Seni hazırlamak için.”

Boğazımın şehvetle sıkıştığını hissettim. Yutkunamıyordum.

“Hazırlamak mı?” diye tekrar ettim cılız bir sesle. “Neye?”

“Bana.”

Aman Tanrım.

“Muhtemelen parmaklarımı kullanırdım.” Sesi biraz çatallanmıştı. “Evet. Parmaklarımı içine daldırır, seni uçurumun kıyısına sürüklerdim. Ama boşalmana izin vermezdim. Tüm bedenini sarsılana dek hazza yaklaştırırdım, sonra en başa geri döndürürdüm. Ve dışarıdaki yabancılarla sohbet ederken kıvrınmanı izlerdim. En sonunda dayanamayıp seni eve götürmem ve tatmin etmem için yalvarırdın.”

Onunla tanıştığımdan beri ilk defa bu kadar canlı konuştuğunu duyuyordum.

Ve nefes alamıyordum. Eli yanağıma bulduğunda ve sert parmak uçları yanan tenimi okşadığında oksijenim tamamen kesildi.

Kafasını eğip ağzını benimkine yaklaştırdı. Dudaklarımızın arasında bir fısıltı kadar mesafe vardı. Bir anlığına beni öpeceğini düşünerek kalbim dururken gözlerim kapandı.

“Ama... Colson değilim,” diye bitirdi. Doğrurken dudaklarında ufacak bir gülümseme vardı.

Ardından perdeyi çekerek etrafı kontrol etti ve beni hissetmeyi hiç ummadığım bir hayal kırıklığıyla bırakıp gitti. Dediklerini yapmamıştı ama tam olarak söylediği gibi hissediyordum.

İhtiyaçla kıvranıyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GIGI

Her ekipte bir sürtük erkek vardır

Ryder:

Plan hâlâ geçerli mi?

Ben:

Evet. Hâlâ müsaitsiniz, değil mi?

Ryder:

Evet.

Ben:

Bunu yaptığın için tekrar teşekkür ederim.

Ryder:

Bir şey değil.

Ben:

Düzgün bir omuz silkme emoji'si olmaması seni sinir ediyor olmalı. Var olan omuz silkme emoji'si senin için fazla duygu barındırıyor ne de olsa. Senin hissiz omuz silkmelerini yansıtmayacak kadar dramatik, değil mi?

Ryder:

Planı iptal etmek için çok mu geç?

Ben:

Acayip espri anlayışına bayılıyorum!
Beni çok güldürüyorsun.

Ryder'ın son mesajı ortaparmak emoji oldu.

Aynen. Bu ona daha uygundu.

Antrenman için yeni bir gün ayarlamamız biraz zamanımızı almıştı. Pazartesi derslerle birlikte resmi hokey idmanlarımız da başlamıştı, bu yüzden ikimize de uygun bir gün bulmak zordu. Tabii bir de bu akşam Ryder'ın aklındaki alıştırılmalarda bize yardımcı gelecek Beckett'in programı vardı.

Antrenmana kadar işlerimi halletmek için dışarı çıktım. Aralarında Della'nın Yeri'nde amcalarımla buluşmak da vardı fakat bu, benim için işten daha çok ziyafet anlamına geliyordu.

Ben bir sürü amcayla büyümüştüm. Neyse ki hiçbirisi düğünlerde uygunsuz şeyler söyleyen ya da yeniyetme kızlara asılan tipler değildi.

“Duyduğuma göre yine bekâr kalmışsın.”

Uygunsuz şeyler söylemiyorlar mı demiştim?

“Bu eski haber,” dedim Dean Di Laurentise. “Sana güvercinle mi ulaştı yoksa?”

“Hayır, küçük ukala. Bir süredir biliyordum ama seninle yalnız kalamadığımız için sormadım.”

Kahveme uzandım. Köşe masalardan birindeydik ve boğazına düşkün amcalarım neyli turta yiyeceklerine karar veremedikleri için her çeşitten sipariş etmişlerdi.

Logan Amcam, üç vaftiz annemden biri olan Grace'le telefonda görüşmek için dışarı çıkmıştı. Vaftiz babalarım da üç taneydi çünkü ebeveynlerim en yakın arkadaşlarının arasında seçim yapmakta zorlanınca böyle bir karar almışlardı. Ailem dindar olmasa da anneannemle dedem, Wyatt'la ben doğunca vaftiz edilmemiz için ısrar etmişlerdi. O gün çekilen fotoğraflar o kadar saçmaydı ki. Koca bir hokey takımı sunağa dizilmiş, uçuş uçuş beyaz giysiler içindeki Wyatt'la beni kucakta tutuyorlardı.

Kan bağımız olmasa da böyle büyük bir ailem olmasına bayılıyordum. Annem de babam da tek çocuktuk ve dev bir klanın içinde büyümemişlerdi. Birkaç teyzeleri ve amcaları, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar kuzenleri vardı. Babam, ölümünden önceki yıllarda kendi babasıyla bile konuşmamış, cenazesine katılmamıştı. Bu yüzden, sonradan bulduğum teyzelerle, amcalarla ve kuzenlerle çevrili olmak çok güzeldi. Hayatım hep sevgiyle dolu geçmişti.

Tabii meraklı sorular da hiçbir zaman eksik olmamıştı.

“Bu konuyu konuşman için seni babam mı zorladı?” diye sordum kahvemi yudumlamadan önce.

“Yani, konuyu açtı ama sence ben zorla bir şey yapacak birine benziyor muyum?”

Dean bana bir tebessüm attı. Yaş aldıkça daha da yakışıklı olmuş bir mankene benziyordu. Üniversite günlerindeki fotoğraflarında da ortalığı yakıyordu ama şimdi daha iyi göründüğünü düşünüyordum.

“Ayrıldığınızı duyduğumda çok şaşırdım. Sen ve Colson birbiriniz için yaratılmış gibiydiniz. İkiniz de çok iyi görünüyorsunuz ve hokey oynuyorsunuz.”

“Eh, orası öyle. Fakat ruh eşi olmak için aynı sporu sevmek ve eşit düzeyde çekici olmak yetmiyor.”

“Alaycılık genini annenden almışsın.”

“Bunu iltifat olarak kabul edeceğim. Ama evet, Case’le ayrıldık ve bir daha birleşmeyeceğiz. Bu konuda daha fazla konuşmayacağım.”

“Yani artık yeni kismetlere açıksın, ha?”

“Ben bu şekilde söylemezdim ama öyle sayılır.”

Dean’in yüzünde kabullenme belirdi. “Tüh be. Keşke bu noktaya gelmeseydik.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum şüpheyle.

Anında dikkat kesilmiştim zira yetişkin birer erkek olmalarına rağmen babamın arkadaşları akla hayale gelmeyecek şeyler yapabilirlerdi.

Dean Amcam, bank koltukta yanına koyduğu postacı çantasına uzandı. Çantayı ilk gördüğümde onunla dalga geçmiştim ama sanırım içinde işiyle ilgili şeyler taşıyordu. Yale’in kadınlar hokey takımının koçu olarak aslında teknik açıdan benim düşmanım sayılırdı fakat aynı ligde olmadığımız için tam olarak da öyleyiz diyemezdik. Tabii finallerde karşı karşıya gelirsek o zaman iş başkaydı. Amcam olsun olmasın, kızlarını zevkle parçalayıp bir kenara atabilirdim.

“Al bakalım,” dedi.

Masaya bir kutu prezervatif koyduğunda neredeyse kahvem tükürecektim.

Kutu derken, içinde elli adet prezervatif bulunan dev paketlerdendi.

“Oha, bu ne şimdi?” dedim şaşkınlıkla. “Aman Tanrım!”

“Artık bekâr olduğuna göre sorumsuzca davranmana izin vermem. Sonra üzölmektense önlem almak her zaman iyidir, Gigi.”

“Sen benim sürekli seks yaptığımı falan mı sanıyorsun? Hayır, bekle...” İşaretparmağımı kaldırıp katı bir sesle devam ettim. “Cevap vermemen en iyisi.”

Dean alaycı bir nefes verdi. "Söylemem lazımdı. Üniversite günlerini dün gibi hatırlıyorum. O hormonları, partileri... Güvende olmanı istiyorum, tamam mı? Ama annenle babana bunları sana verdiğimden bahsetme."

"Ah, inan bana bu konuyu hiçbir yerde hiçbir zaman açmam."

"Ayrıca," diye devam etti, çatalıyla pikan cevizli turtadan bir parça keserken. "Herhangi bir çocukla samimi olmadan önce ekibin sürtüğü olmadığından emin ol. Eğer öyleyse test yaptırmasını iste. Çünkü her ekipte bir sürtük erkek vardır."

Sormak üzere olduğum şeyden şimdiden pişmandım ama merak etmeden edemedim. "Sizin ekipte sürtük kimdi?"

"Tucker." Cevabı hızlıydı.

Kahvemden bir yudum daha alırken şüpheyi ona baktım. "Tucker mı?"

"Evet, ne sandın?" Dean masumca gözlerini kırıştırdı. "Adam tek gecelik ilişkiye girdiği kadını hamile bıraktı. Bundan daha zampara olunabilir mi?"

"Sabrina Teyze'ye ilk görüşte âşık olduğunu söylüyor ama?"

"Tucker sürekli bir şeyler söyler zaten. Özellikle de ben ve benim çapkınlığımla ilgili." Dean göz kırptı. "Tek kelimesine bile inanma."

John Logan tam o anda masaya gelmeyi seçti ve önce dev prezervatif kutusuna, sonra arkadaşına bakarak iç geçirdi.

"Babasma söyleyeceğim, biliyorsun değil mi?"

"Bok söylersin."

Logan yanıma oturup çilekli-raventli turtayı önüne çekti. Onlarla buluşabildiğim için mutluydum. İkisi de bugün buradaydı ki bu çok nadir bir şeydi. Çünkü Dean Amcam, ailesiyle birlikte New Haven'da yaşıyordu.

"Şunları kaldırır mısınız?" diye homurdandı Logan, Dean'e. "Garsonlar yanlış anlayacak."

“Eve götüremem ama,” diye karşı çıktı Dean. “Allie bir sürü soru sorar.”

“Prezervatifleri kabul edeceğim,” dedim. “Ama sadece büyük bir kâseye doldurup partilerde dağıtmak için.”

“İyi fikir. Erkek birlik evlerinde çok işe yarayacağından eminim.”

Logan turtasmı çiğnerken bana baktı. “Colson’la bir araya geldiniz mi?”

“Aman Tanrım. Şu konuyu konuşmasak artık?”

“O çocuğu seviyordum,” dedi.

“Ama artık ilişkimiz bitti. Ve hayır, şu anda kimseyle çıkmıyorum. Ayrıca bu prezervatifleri kullanmayacağım. Kullanacak olsaydım bile size söylemezdim. Asla. Yani...”

“Aynen, ben de bilmek istemiyorum zaten,” dedi Logan sırtarak.

Hesap geldi ve iki adam kimin ödeyeceği konusunda tartışmaya başladılar. Muhtemelen sadece yirmi dolar falan ödenmesi gerekiyordu, bu yüzden uzanıp fişi ben aldım.

“Sevgili amcalarım, bugünkü yiyecekler benim size ikramım olsun.” Onlara parlak bir tebessüm attım. “Gençler her zaman yaşlıları düşünmeli, değil mi?”

İkisi de kızmış gibiydi.

“Bunu unutmayacağım,” diye hırladı Dean.

“Ben de babana söyleyeceğim,” diye ekledi Logan.

“Yaşlandığını kendi de biliyor, hatırlatmana gerek yok.”

Hesabı ödedim ve cüzdanımla rink anahtarlarını büyük boy deri çantama attım.

O sırada aptal prezervatif kutusu gözüme takıldı. Kısa bir tereddüdün ardından onu da çantaya koydum. Prezervatif gibi şeylerden utanmayacak kadar havalı ve kaygısız olduğumu amcalarıma göstermek istemiştim.

Sonra Luke Ryder’la buluşmak için yola düştüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

RYDER

Prezervatif matematiği

MUNSEN, HASTINGS YAKINLARINDAKİ küçük bir kasabaydı ve duyduğum kadarıyla tam bir bok çukuruydu. Fakat rinkin bulunduğu yer, pırıl pırıl camları olan yepyeni, geniş bir binaydı.

Kasvetli ve endüstriyel kasabanın tam zıttı olan binaya yaklaştığımızda Beckett, Jeep'imın yolcu koltuğunda oturduğu yerden bir ıslık öttürdü. Evet, Owen sayesinde arabamı nihayet tamir ettirebilmiştim ama ona borcumu ödeyecektim. Ben asla sadaka kabul etmezdim.

Gigi'nin beyaz SUV'si, otoparktaki tek arabaydı. Saat gecenin dokuzu olduğu için bina çoktan halka kapanmıştı.

"Benim gelmemi sıkıntı etmeyeceğinden eminsin, değil mi?" diye sordu Beckett, elini sarı saçlarından geçirerek.

"Ona mesaj atıp doğruladım. Sorun yok."

"Eş kaptanımızın eski sevgiliyle mesajlaşıyorsun, ha? Şuna bak, hayatı uçlarda yaşıyor resmen."

Gözlerimi devirdim. "Colson'dan korkacak değilim."

"İtiraf et, yasak meyveden ısırık almak her zaman daha zevkli oluyor."

“Onu yatağa atmayı planlamıyorum. Sadece kale arkasında daha iyi olması için yardım edeceğim. O da babasına beni övecek. Kazan-kazan durumu yani.”

“Hı hı, sadece bu kadardır eminim.”

“Dostum, bu iş senin fikrindi.”

“Aslında Lindley’nin fikriydi.”

“Her neyse. Sen de ona katıldın ama.”

Gigi şu anda bagajını açıyordu. Kot pantolon ve dapdar, beyaz bir askılı tişört giymiş, koyu renkli saçlarını sırtına düşen uzun bir örgü halinde toplamıştı. O bagaja eğilip hokey çantasıyla sırt çantasını alırken biz de Jeep’in arkasından eşyalarımızı aldık.

“Selam,” dedi ona yaklaştığımızda. Beckett’e doğru biraz ihtiyatlı bir bakış atmadan edememişti.

Beckett ona gayet kaygısız bir şekilde, o çekilmez Avustralyalı gülümsemesini attı. Bunu yaptığında gamzeleri iyice ortaya çıkıyordu. “İyi görünüyorsun, Graham.”

“Sağ ol.”

“Ne yani? İltifatın karşılığını vermeyecek misin?”

Gigi alaycı bir nefes verdi.

“Vay canına, bu canımı acıttı,” dedi Beckett, sahte bir acıyla elini kalbine koyarak.

“Kesin. Egonu okşamama ihtiyacın var sanki.”

“Egomu değil de diğer yerlerimi okşasan belki...” İsteddiği etkiyi oluşturmaması için cümlesini bilerek yarım bıraktı. Böyle bir şeyi başka bir erkek yapsa sülük gibi görünürdü ama Beckett bir şekilde başarılı oluyordu.

Gigi’nin kıkırdaması, kadınlar söz konusu olunca Beckett Dunne’in söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin yanlış olamayacağı düşüncemi doğrulamış oldu.

Gözlerimiz buluşunca gülüşü kesildi. Dudağını ısırduğında hafta sonunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Çünkü ben düşünüyordum. Günlerdir, o perdelerin arkasında saklanırken aramızda oluşan cinsel gerginliği mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordum.

Onu neredeyse öpecektim ve bu gerçeği kafam bir türlü almıyordu. Evet, kız çok seksiydi. Galada bronz bacaklarına gözlerimi dikmemek için elimden geleni yapmıştım. Vücudunun geri kalanı da sıkı ve muhteşemdi. Kanımı kaynatacak kadar ateşli olduğunu kabul ediyordum.

Fakat galadan önce buna kafamı fazla yormazken sonrasında onu becermeyi daha sık düşünür olmuştum.

“Her neyse.” Gigi boğazını temizledi. Bir omzunda bagajdan aldığı çantaları, diğerindeyse içinden bir anahtar çıkardığı deri bir kol çantası asılıydı. “Hadi girelim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sende bu yerin anahtarı mı var?”

“Tanıdığım birinden aldım.”

“Kimden?” diye sordu Beckett merakla.

“Amcamdan. Kendisi burada büyümüş.”

Binanın giriş kapısının hemen yanındaki duvara asılmış küçük, altın rengi tabelaya baktım.

**MUNSEN, MASSACHUSETTS KASABASINI
GÜZELLEŞTİREN CÖMERT BAĞIŞLARI İÇİN
JOHN LOGAN'A ADANMIŞTIR**

“Amcan John Logan mı?” diye mırıldandım, inanamayarak.

“Kan bağıımız yok tabii ama babamın en yakın arkadaşıdır. Kardeşimle ben ona Logan Amca diyerek büyüdük.”

Çocukluklarımız arasında devasa bir fark olduğu gerçeğine odaklanmamaya çalıştım. Adeta iki farklı gezegende büyütül-

müştük. İçimde beliren hoşnutsuzluğa engel olamadım. Gigi, soyadının onu her yerde takip etmesini istemiyor olabilirdi ancak işin doğrusu şuydu ki soyadı sayesinde, benim hayal bile edemeyeceğim kapılardan içeri girebiliyordu.

Cumartesi akşamı galaya giderken geçtiğimiz bakımlı, lüks mahalle aklıma geldi. Orası da benim çocukluğumda yaşadığım yerden tamamen farklıydı. Annem ölmeden önce ebeveynlerimle birlikte Phoenix'teki iki yatak odalı küçük bir dairede yaşıyorduk. Sonra koruyucu ailelerin, bakımsız bahçeleri ve kırık demir çitleri olan köhne evlerinde kalmıştım. Gigi'nin masallara layık hayatını hayalimde canlandırmam bile neredeyse imkânsızdı.

“Kahretsin, büyüdüğümde sen olmak istiyorum,” dedi Beckett.

“Neyse. Logan'a antrenman için özel bir yere ihtiyacım olduğunu söylediğimde burayı önerdi ve bana anahtarları verdi.”

“Baban sayesinde süper avantajların var,” demekten kendimi alamadım.

“Hey, burada olmamızın nedeni de babam değil mi? Seni övmemi istemiyor musun?” Gülümsemesinden bal damlıyordu. “Şikâyet etmesen iyi olur bence. Yoksa şansını kaybedersin, balo kralı.”

Bir bakıma haklıydı.

“Soyunma odaları şurada,” dedi bizi floresan ışıklarıyla aydınlatılmış bir koridorda yönlendirirken.

Kot pantolonunun yapıştığı sıkı, dolgun kıkına bakmadan edemedim. Beckett de benimle aynı durumdaydı. Baktığımı fark ettiğinde bana sırtıttı, ben de ona kaşlarımı çattım.

Erkekler soyunda odasına vardığımızda kilitli olduğunu gördük. Gigi elindeki anahtarlıkla oynadı. “Bir dakika. Hangisi olduğundan emin değilim.”

İlk anahtarı denemek için eğildiğinde omzundaki deri çanta kaydı ve o yakalayamadan yere düştü. İçindekiler de etrafa yayıldı.

Dev bir prezervatif kutusu yuvarlanarak ayağımın dibinde durdu.

Beckett de ben de yere baktık, sonra gülerek birbirimize döndük

Gigi'nin yanakları doğada bulunmayan bir kırmızı rengini almıştı. Hızlıca eğilip eşyalarını toplayarak çantasına tıktı.

"Bunu görmediniz," diye emretti.

Tek kaşımı kaldırdım. "Dev kutu, ha? Hafta sonu için büyük planların var galiba."

"Benim değil o," dedi dişlerini sıkarak.

"Kötü bir yalancısın, Gisele."

"İyi, tamam, benim. Ama isteyerek almadım."

"Sırf meraktan soruyorum, tek seferde kaç prezervatife ihtiyacın oluyor?" diye araya girdi Beckett, keyifle sırıtarak.

Gigi doğrulup başka bir anahtarı denedi ama bu da kapıyı açmadı.

"Kahretsin. Anahtarların bana garezi var herhalde," diye inledi.

Beckett ise hâlâ prezervatif matematiğiyle uğraşıyordu. "El-lilik kutudan bahsediyoruz. Yeterince azimli olsak ve gecede üç veya dört raunt yapsak ya üç ya dört prezervatif gider. Tabii eğer grup olursak... Ne de olsa burada üç kişiyiz..."

"Tanrım. Susar mısın lütfen?"

"... O halde bir kerede iki prezervatif gider ve yine üç dört sefer yaptığımızı düşünürsek bir gecede altı ya da sekiz prezervatif harcanmış olur. Bu hesapla bakılırsa... vay canına, koca bir kutu bir haftadan kısa sürede biter."

"Hep böyle midir?" diye sordu Gigi, içini çekip bana bakarak.

"Aynen," diye doğruladım.

Gigi sonunda doğru anahtarı bulup rahat bir nefes alınca kıkırdamadan edemedim.

"İşte." Bizim için kapıyı açtı. "Gidip hazırlanın bakalım."

"Prezervatifleri önce mi sonra mı takalım?" dedi Beckett.

"Senden nefret ediyorum." Genç kadın koridorun diğer tarafına, muhtemelen kadınlar soyunma odasına yöneldi. "Birazdan görüşürüz. Rink B'ye geleceksiniz."

Beckett'le soyunma odasına girdiğimizde tişörtümü çıkarıp ona baktım. "Düşündüğün kadar sevimli değilsin, biliyor musun? Ayrıca onunla üçlü yapamazsın."

"Zırva. Gayet de ilgilendi bence."

Duraksadım.

İlgilenmiş miydi?

"Yok ya," dedim sonunda. Çünkü Gigi Graham üçlü seks yapacak bir kız gibi görünmüyordu.

"Yazık. Sayıca fazla olmak hep daha eğlencelidir. Bilirsin, benim mottom bu."

Şaka yaptığını söylemek isterdim ama öyle değildi. Birbirimizi tanıdığımız şu iki sene içinde Beckett Dunne'in sayısız sıradışı zamparalığına şahit olmuştum. Üstelik Eastwood'da birlikte olduğu kızların hiçbirinden onun hakkında kötü bir laf duymamıştım ki bu son derece önemliydi. Hatta kızların çoğu arkadaş grubumuzda kalmıştı. Yakışıklılığı ve Gold Coast bronzluğu pek çok şeyden paçayı sıyrmasını sağlıyordu.

"Senden ne haber?" diye sordu, patenlerini bağlamak için karşımdaki banka oturarak.

"Ne haberi?"

"İlgileniyor musun?"

Kafamı kaldırdığımda bana sırtarak baktığını gördüm. "Kusura bakma dostum. Yakışıklısın ama senden elektrik alamıyorum."

"Gigi'den bahsediyorum. İlgileniyormuş gibi görünüyorsun da."

Kafamı tekrar eğip patenlerimle ilgilendim. "İlgilenmiyorum."

"Harbiden mi?"

"Harbiden," dedim çünkü "*Evet, ilgileniyorum*" kelimelerini dile getirme düşüncesi beni biraz... rahatsız etmişti.

Çünkü onunla ilgilenmiyordum.

Yani ilgilendiğimi sanmıyordum.

Siktir. Şu anda neden buna kafa yoruyordum ki? Bu akşam bunun için burada değildik.

Gigi'yle rinkte buluştuğumuzda buz temizleyici makine işi ni yeni bitiriyordu. Tam formalarımızı giymemiştik ama istersek birbirimizi itip kakabileceğimiz kadar koruyucu takmıştık. Beck'le getirdiğimiz turuncu konileri ve su şişelerini ev sahibi banklarının önüne koydum.

“Pekâlâ,” dedi Gigi, kocaman gülümseyerek buzda birkaç tur kayarken. “Öğrenciniz bütün hevesiyle hazır.”

Beckett hafifçe inledi. “Böyle şeyler söyleme. Kaskatı bir aletle kayamam.”

Genç kadının gülüşü daha da genişledi. “Sizi çözdüm, biliyor musunuz?” dedi Beckett'e.

“Hadi ya?”

“Evet. Sen seks konuşmalarıyla insanların gardını düşürmelerini sağlıyorsun.” Başparmağıyla beni işaret etti. “Sen de suskun, huysuz adamsın.” Omuz silkti. “İnsanları analiz etmeyi severim.”

Ben de öyleydim. Bu özelliğimiz benziyordu. Ortak olan bir diğer özelliğimizse kendimizi hokeye yüzde yüz adanmış olmamızdı. Antrenmana başlar başlamaz Gigi dikkatini asla bölmeden ve saptırmadan anlattıklarına verdi.

“Pekâlâ, ilk alıştırma fırsat yakalama,” diye başladım katı bir sesle. “Çok yönlü oyuncular nasıl gol fırsatları oluşturulacağını iyi bilirler.”

Beckett rinkte kayarak konileri stratejik noktalara yerleştirdi. Biri kalenin önünde, ikisi de mavi çizginin yakınındaydı.

Bazı insanlar bu türden alıştırma pek önemsemez, hatta yapmak istemezdi. Hiçbir şeyin, gerçek bir maçtaki anlık kararlara hazırlanmalarını sağlayamayacağını düşünürlerdi. Bence bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Evet, içgüdüler maçta büyük rol oynuyordu fakat alıştırma yapmak insanı her zaman mükemmelleştirirdi.

“Beck, kişisel alanına girmek için her şeyi yapacak,” diye uyardım Gigi’yi.

Bize yardım etmesi için Dunne’i seçmemin sebebi buydu. Takımdaki en agresif defans oyuncusu oydu ve rakibine klostrofobi hissettirmek için neler yapması gerektiğini çok iyi bilirdi.

“Fakat bu senaryoda seni zorlayan tek kişi o olmayacak. İki adam... daha doğrusu iki kadın daha üzerine gelecek,” dedim, Beckett kalenin arkasına bir koni daha yerleştirirken. “Yani dönüp diğer taraftan kaçabileceğini düşünme. Bunu yapamazsın. Amacın rakipten kaçıp kendin gol atmak değil. Pakı bana ya da başka bir takım arkadaşına ulaştırmalısın,” dedim, rinkteki turuncu konilere işaret ederek.

“Anlaşıldı.”

“Hazır mısın?” Kale önüyle mavi çizginin arasma geçtim.

“Dünden hazırım,” dedi Gigi, sopasını buza vurarak.

Ona sırtıtp pakı yere attım ve kenar panolarına doğru gönderdim.

Gigi roket gibi fırlayınca Beckett de hemen peşine düştü. Genç kadının sopasının ucu paka değer değmez de dirseğiyle onu iterek pakın kontrolünü ele geçirmeye çalıştı.

Bir an için bunun kötü bir fikir olmasından korktum. Benim boyum 1.95’ti. Beck ise 1.87 civarındaydı. Kaslarımız da Gigi’ninkilerden epey fazlaydı. Fakat genç kadın kendini korumaktan geri durmuyordu. Omzunu ona çarptığında Beck’in homurdandığını duydum. İkisi pak için mücadele ederken ben pozisyonumu koruyup Gigi’nin bir şeyler yapmasını bekledim.

Nihayet kurtulup pas attı ama parlak siyah pak, bana ya da konilerden herhangi birine değil, kenar panolarına doğru kaydı.

“Bu şekilde rakibe fırsat vermiş oldun,” dedim Gigi’ye, Beck’le birlikte bana doğru geldiklerinde.

“Kesin olarak öyle olacağını söyleyemeyiz.” Maskesinin ardında yanakları kıpkırmızıydı.

“Sol kanat oyuncum hazır halde o köşede bekliyor olurdu, emin olabilirsin. Ona mükemmel bir pas atmış oldun. Bunu yapmamalısın.”

“Hey, denedim tamam mı? Bu canavar beni rahat bırakmadı, ne yapayım?”

“Ay, teşekkürler,” dedi Beckett memnuniyetle.

Gözlerimi devirdim. “Pekâlâ, tekrar deneyin.”

Aynı alıştırmayı beş altı kez yapsak da Gigi kalenin arkasında gereken kontrolü sağlayıp doğru pası atamadı. Fakat sıkışık olmayan alanlarda muhteşem ötesi oynuyordu. Koçların ağızlarının suyunu akıtarak izleyeceği türden elit bir hokey oyuncusuydu. Saha kenarlarında mükemmel çalışıyordu. Ayrıca maç kaydından izlediğim kadarıyla hiç olmadık yerlerde kendine şut ve pas atma fırsatları yaratabiliyordu. İş kale arkasına gelince bu mükemmellikten eser kalmıyordu.

“İşe yaramıyor,” dedi hüsrarla.

“Gel buraya.”

Bana doğru kayıp kaskını çıkararak alnındaki teri sildiğinde bu hareketi inanılmaz seksi geldi. Tek omzunun önüne düşen örgüsü ise içimde ilkel bir dürtüyü uyandırmıştı. Onu örgüsünden tutup kendime çekmek ve dilimi büzdüğü dudaklarına sürmek istedim.

Sonra kendimi toplayıp odaklanmaya çalıştım.

“Beck, seninle yer değişelim,” diye seslendim. “Ben defansa geçeyim.”

Arkadaşım banka doğru kayıp sulardan birinin yarısını kafasına dikerken ben de Gigi’ye talimatlar verdim.

“Her şeyini vererek oynamanı istiyorum, tamam mı? Bana baskı yap ve nasıl hareket ettiğimi izle.”

Onunla teke tek mücadeleye girişince gala akşamı hissettiğim gerginlik geri geldi. Yakınlığı yüzünden nabzım hızlandı, ağzım kurudu. Soluk soluğa kalmasını duymak, onu becerirken nasıl sesler çıkaracağını düşünmeme neden oluyordu.

Sopasını patenlerimin arasına sokup pakı almaya çalıştığında dönüp vücudumu bükerek ondan kurtuldum, birkaç metre öteye kayarak tekrar döndüm ve pakı doğrudan Beckett'e yolladım. O da kolayca gol attı.

“Of, sizden nefret ediyorum. Çok kolaymış gibi gösteriyorsunuz.” Gigi'nin yüzünden gönülsüz bir hayranlık okunuyordu.

İstesem Beckett'le tekrar yer değiştirebilirdim ama yapmadım. Sanırım Gigi'yle yakın olmak hoşuma gitmişti. Ona baskı uyguladığımda bu kez bir şekilde Beckett'e pas atmayı başardı. Pakın uçuşu, vuruşunun ne kadar güçlü olduğunun kanıtıydı. Bu sefer de Beck pakı yakalayamadı ama hata Gigi'de değil, ondaydı.

“Bu iyiydi işte!” dedim takdirle kafa sallayarak. “Gerçekten iyiydi. Hadi bir kez daha yapalım.”

Sonraki bir saat boyunca onu olabildiğince zorladık. İlk başlarda sıkıntı yaşasa da hızlıca adapte oldu ve bize karşılık vermeye başladı.

“Biraz da çömelerek kayma alıştırması yapmalısın,” diye tavsiyede bulundu Beckett. “Tabii bunu sadece kıcını iyi gösterdiği için söylemiyorum.”

Gigi sırttı.

“Çömelerek kaymakta ne kadar iyi olursan yön değiştirmen o kadar kolay olur.”

Gigi onayladı ve pak buzla buluştuğunda öyle hızlı hamle yaptı ki beni hazırlıksız yakaladı. Daha ben mücadele etmeye fırsat bulamadan pakı Beckett'e mükemmel bir açıyla yollayarak arka taraftan güzel bir gol atmasını sağladı.

“İşte bundan bahsediyorum sürtükler,” diye bağırdı, kollarını zaferle kaldırarak.

Dudaklarım bir gülümsemeyle gerilecek gibi oldu ancak kendimi tuttum çünkü bunu yaparsam benimle dalga geçeceğini biliyordum. Yine de kaydettiği gelişmeyle gurur duyduğumu itiraf etmeliydim.

“Pekâlâ,” dedi Gigi. “Koç Adley’nin her zaman dediği gibi, antrenmanı zirvede bırakalım.”

Banka gidip suların kalanını içtik.

“Eee, milli takıma girmek istiyorsun, ha?” dedi Beckett.

Gigi boş şişenin kapağını taktı. “Evet.”

“Seni seçmemeleri için bir neden göremiyorum. Bu sporda acayip iyisin. Ryder maç kayıtlarını gösterdi. Kayma konusunda şimdiye dek gördüğüm en yetenekli sporculardan birisin.”

Gigi sırtarak bana baktı. “İnsanlara maç kayıtlarımı mı gösteriyorsun? Ne tatlı. Bana takıntılı olduğunu biliyordum zaten.”

Gözlerimi devirdim.

Soyunma odalarına döndük ve direkt eve geçeceğimiz için Beckett de ben de duş almaya zahmet etmeden üstümüzü değiştirip dışarı çıktık. Otoparkın aydınlatmaları altında Gigi’nin gri gözlerinde minnettarlığı okumak çok kolaydı.

“Çok teşekkür ederim,” dedi ikimize. Fakat gözleri bende idi. “Bir daha yapalım mı? Mesela haftaya?”

“Olur,” dedim kısaca.

“Bu hafta sonu ne yapacaksın?” diye sordu Beckett.

“Henüz bilmiyorum. Neden?”

“Cuma günü eğlenmek için birilerini davet ettik. Sen de gelmelisin.”

Arkadaşıma bir bakış attığımda bana göz kırparak cevap verdi. Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Beckett çok saydam biriydi; çoğu zaman niyetini saklamaya hiç zahmet etmiyordu.

Fakat Gigi’nin gözleri hâlâ bende idi. Düşünüyordu. Sonra omuz silkip, “Belki gelirim,” dedi ve arabasına binerek uzaklaştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

GIGI

Durmamı ister misin?

“BENCE GİTMELİYİZ,” DEDİ Mya, cuma akşamı. Çıplak bacaklarını orta sehpaye uzatmıştı ve ten rengine inanılmaz yakışan bir açık pembe ojeyle boyadığı tırnaklarının kuruması için ayak parmaklarını oynatıyordu. Ben bu rengi süremeyecek kadar açık tenliydim. Annem gibi bana da koyu renkler yakışıyordu.

“Düşmanın partisine mi gideceğiz?” dedim şüpheyle.

“Eh, onlar senin düşmanın, benim değil. Ayrıca eğlenmek istiyorum. Canım çok sıkılıyor. Hem senin de sekse ihtiyacın var. Gidelim işte, ne olacak?”

“Sekse ihtiyacım yok benim,” diye köpürdüm.

“Yalancı. Geçen gün Diana geldiğinde anlatıp duruyordun ya. O günden beri ıstırapın daha da artmıştır.”

Ona dik dik baktığımda mükemmel şekillendirilmiş kaşını kaldırdı.

“İyi, tamam, haklısın,” diye homurdandım.

İki gece önce Beckett Dunne prezervatifler ve üçlü seks hakkında bana takılırken tahrik olmam ve şimdi bile düşünürken bacaklarımın arasının karıncalanması cidden feci durumda olduğumu gösteriyordu.

“Sen hiç üçlü seks yaptın mı?” diye sordum Mya’ya.

Arkadaşım gülmeye başladı. “Oha, birileri *fena* alev almış. İki çüke birden mi ihtiyacın var? Bir tanesi yetmiyor mu?”

“Aman Tanrım, hayır. Geçen akşam Ryder’ın arkadaşı üçlü seks hakkında bana takıldı da, oradan aklıma geldi.” Mya’ya gözlerimi kısarak baktım. “Yaptın mı yapmadın mı?”

“Yapmadım,” dedi. “Birinci sınıfta çıktığım kızı hatırlıyor musun? Adı Laura’ydı hani? O böyle şeyler severdi. Beni, Kink diye bir uygulamada bizim için profil oluşturmaya ikna etmeye çalışıp dururdu. Ama ben tek kişiyle olmayı tercih ederim. O samimiyete ihtiyacım var. İki kişiden fazlası dahil olursa işin samimiyeti kalmaz bence; mümkün değil yani.”

“Bence de.”

“Pekâlâ, şu anda ikimiz adına da karar vermiş bulunuyorum. Partiye gidiyoruz.” Kalktı. “Benim saçlarımı yapmam lazım. Sen de git düşmanı tahrik etmek için seksi bir şeyler giy.”

Sırtarak odama gittim. Kimseyi tahrik etmeyi planlamıyordum ama normalden daha açık bir kombin seçtim. Uyluklarımı zar zor kapatan siyah bir etek ve gri renkli, dar bir *crop*. Bütün akşam meme uçlarımı sergileme konusunda önce emin olamazsam da sonra hayatı yaşamaya karar verdim.

Arabaya atlayıp Hastings’e giderken klişe bir seksenler şarkısına eşlik ediyorduk ki babamın aramasıyla şarkı bölündü.

“Selam baba,” dedim. “Hoparlördesin. Beni Mya’nın önünde utandıracak bir şey söyleme sakın.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Selam Bay G,” diye şakıdı arkadaşım.

Babam, Mya’ya selam verdikten sonra bana hitaben, “Beni aramışsın, Stan,” dedi.

“Ah, önemli bir şey değildi. Sadece sohbet etmek istemiştim.”

“Bu hafta çalışmalar yoğun mu?”

“Tanrım, yoğunluğumu anlatamam. Kale arkasındaki sorunlarımı çözmek için akşamları antrenman yapmak istediğimi söylediğimde Logan Amcam bana rinkini kullanmam için izin verdi.” Duraksadım, sonra kaygısız bir tonla devam ettim: “Ryder da çok yardımcı oluyor.”

Ryder’la anlaşmamızdan haberdar olan Mya bana sırtarak baktı.

Babam tabii ki de kuşkulandı. “Case yerine niye ondan yardım istediğini hâlâ anlamıyorum.”

Geçen hafta, Ryder’la birlikte çalışacağımızdan ilk bahsettiğimde de bunu söylemişti. İyi İzlenim Operasyonu şimdiye dek pek iyi gitmiyordu.

“Çünkü Case’ten daha iyi bir oyuncu,” diye yanıt verdim.

Doğruyu söylüyordum. Case süper bir oyuncuydu, ona şüphe yoktu. Ryder’la istatistikleri çok benzerdi ve ikisi de NHL’e seçilmişlerdi. Fakat Ryder bu oyunu doğuştan gelen bir yetenekle hissederek oynuyordu ve Case’te bu eksikti.

“İçgüdüleri inanılmaz,” dedim. “Onu izlemek çok keyif verici.”

Yolcu koltuğundaki Mya fazla abartmamam için işaret verdi.

İyi ki de yapmıştı çünkü neredeyse Ryder’ın, Hokey Kralları kampı için iyi bir seçim olacağını söyleyecektim. Bunu bir sonraki konuşmaya saklamam daha iyiydi. Övgüleri ardı ardına sıralamamak en iyisiydi.

“Neyse, bu akşam başınızı nasıl bir belaya bulaştıracaksınız bakalım?” diye sordu babam.

“Arkadaşlarımızla buluşmaya gidiyoruz,” dedim detay vermeden.

Ryder’ın evinin önüne çekerken babama veda edip aramayı sonlandırdım ve kaldırım kenarına park ederek rahatsızca soka-

ğın diğer ucuna baktım. Geçen haftanın tekrar etmemesini, bu sefer de Briar'ın Eastwood partisini basmamasını umuyordum.

İçeride müzik o kadar yüksekti ki sokaktan duyuluyordu. Verandaya çıkıp zile bastım ancak bunun boşa çaba olduğunu biliyordum. Bu gürültüde kimse zili duymazdı. Ama sonra kapı açıldı ve kıkırdayan iki kız tökezleyerek dışarı çıktı. Bizi sadece kafası iyi insanların hissedebileceği dizginsiz bir coşkuyla karşıladılar.

“Selam!” diye bağırdı ilk kız. “Aman Tanrım, ikiniz de ne kadar güzelsiniz!”

“Göz alıcısınız,” dedi diğeri de.

Sarhoş kızlardan gelen iltifatlar gibisi yoktu.

“Çok tatlısınız,” dedim yabancılara.

Kızlar veranda basamaklarını güç bela inip bekleyen Uber'e giderek arka koltuğa kendilerini attılar.

Mya ve ben de omuz silkip davet beklemeden eve girdik. Müzik içeride sağır ediciydi ve çalan hip-hop parça, insanın istemeden de olsa kalçalarını sallamasına neden oluyordu. Kafamı oturma odasına uzattığımda Beckett'in, Miller'ın partisinden hatırladığım birkaç Eastwoodlu çocukla gülüştüğünü gördüm. Hâlâ çoğunun adını hatırlamıyordum. Grubun etrafında da mini etekler ve Delta Nu kazakları içindeki birlik kızları vardı.

Mya birini tanıyarak heyecanla, “Kate?” diye seslendi.

“Mya.” Siyah saçlı güzel kız, gruptan ayrılıp yanımıza geldi.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye bağırdı Mya. “Louisiana Devlet Üniversitesi'ne geçiş yaptığını sanıyordum.”

“Evet, öyle. Hafta sonu için geldim sadece.”

Aralarındaki sıcak bakışmaya bakılırsa birbirlerini yakından tanıyorlardı.

“Ben de tam içkimi tazelemeye gidecektim,” dedi Kate, kırmızı plastik bardağını göstererek. “Sen de bir şeyler içmek ister misin?”

“Tabii.”

Kate onun elini tutunca Mya da benim elimi tutup çekiştirdi ama Beckett’in geldiğini görünce durdum. Genç adamın üstünde tişörtle kargo pantolon vardı ve sarı saçları hoş bir şekilde dağınıktı.

“Siz gidin,” dedim kızlara. “Ben de birazdan mutfağa gelirim.”

“Gelmişsin,” dedi Beckett, kafasını onaylar gibi sallayarak.

“Evet. Geldim.”

“Epey... iyi görünüyorsun.” Meme uçlarımı fark ettiğine şüp-
hem yoktu ama bakışlarını orada tutmak yerine karnıma odakladı.

“Siktir,” diye inledi, gözleri camlaşırken.

“Ne oldu?”

“Şu karın kaslarına bak.”

“Kıskandın mı?” dedim kibirle.

“Yoo.” Tişörtünün eteğini kaldırıp kendi karnını gösterdi. Tanrı aşkına, kasları altılı değil, on ikiliydi resmen. “Benimkiler de gayet güzel sayılır.”

“Fena değiller.”

Shane Lindley, elinde bir teneke birayla koridora gelip de beni görünce şaşırdı ama memnun da oldu. “Selam,” dedi boştaki kolunu omzuma atarak. “Seni düşman bölgesine çekmeyi nasıl başardılar?”

“Kimse kimseyi çekmedi. Canım sıkıldı ve sizi varlığımla şe-
reflendirmeye karar verdim.”

Shane alaycı bir nefes verdi. “Şeref duyduk cidden.”

Beckett hafifçe omzuma dokundu. “İçki ister misin?”

O sırada oturma odasındaki biri, “Beck, şu çalma listesini na-
sıl değiştiriyorum?” diye bağırdı.

Genç adam bana, “Bir dakika bekle,” deyip göz kırptı ve di-
linin ucunu hafifçe üstdudağına değdirdi. Doğruyu söylemem
gerekirse bu hareketi bayağı sekti-ydi.

Seksi şeylerden bahsetmişken, gözücüyla Ryder'ın sağ tarafımızdaki merdivenden indiğini gördüm. Beni fark ettiğinde ağzı belli belirsiz kıvrıldı.

“Gisele.”

“Ryder.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp her zamanki gibi tepemde kule misali dikildi. Ben bir kadına göre ortalama boydaydım ancak Luke Ryder'ın yanında kendimi aşırı minik hissediyordum.

“Boyun kaç senin?” diye sordum merakla, yüzüne bakmak için başımı geriye yatırarak.

“Bir doksan beş.”

Kahretsin, adam bir canavardı. Babamdan bile birkaç santim uzundu.

Vücudumdan bir ürperdi geçerken, uzun boylu, güçlü kuvvetli erkeklere düşen ilk kız olmadığımı düşündüm. Ama bir dakika... Karşımdaki bu erkeğe düştüğüm söylenemezdi. Sadece... genel olarak bu vücut tipini beğeniyordum.

Tabii tabii, karşındaki erkek seni hiç etkilemiyor, diye kışkırttı kafamdaki ses.

Ryder yine sessizliği doldurmak için bir şey söylemeye tenezzül etmedi.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Dostum, iki kelime edip muhabbet açsan ölür müsün?”

Tek kaşını kaldırdı. “Diyor, boyumun kaç olduğu gibi düşündürücü bir soruyla muhabbet açan kişi.”

“Birazcık çaba sarf etsen ne olur yani? ‘Selam Gigi, günün nasıl geçti? Hafta sonu için planın ne?’ gibisinden şeyler sorabilirsin mesela.”

“Selam Gigi, günün nasıl geçti? Hafta sonu için planın ne?”

“Ne kadar da heveslisin.”

“Ne söylemem gerektiğini sen söyledin. Bana ait olmayan soruları sorarken nasıl hevesli görünebilirim?”

“İyi. O zaman sana ait olan sorular sor.”

Sıcak, koyu mavi gözlerini üzerimde dolaştırıp tekrar yüzüne baktı. “Üstündekini sevdim.”

Bu iltifatı beklemediğim için epey şaşırdım. “Ah,” dedim tiz bir sesle. “Sağ ol.”

“Vay be.” Shane araya girdiğinde, onun varlığını tamamen unuttuğumu fark ettim. “Bu...” Bir bana bir Ryder’a baktı. “... büyüleyici.”

“Ne büyüleyici?” dedim afallayarak.

Shane kafasıyla Ryder’ı işaret etti. “Bu adamın tek seferde bu kadar kelime söylediğini hiç duymamıştım. Üstüne bir de iltifat ekledi. Ona ilaç mı verdin, ne yaptın?”

“Siktir git,” diye homurdandı Ryder.

Sonra birden dikkati başka bir yere çekildi ve gözlerinden tanımlayamadığım bir duygu geçti. Gergin bir sesle, “İzninle,” deyip ön kapıya yöneldi.

Kalabalık hafifçe ayrılınca içeri bir kızın girdiğini gördüm. Çok güzeldi. Uzun ve inceydi. Dapdar bir kot pantolon ve dolgun göğüslerini gözler önüne seren korse bluz giymişti. Kıvrık siyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

Gözlerinde çaresiz bir parıltıyla parmak uçlarında yükselerek Ryder’ın kulağına hızlı hızlı bir şeyler fısıldadı. Ryder elini beline koyarak onu daha sessiz olan ön verandaya yönlendirdi.

Pekâlâ.

Beckett yanıma döndü. “Hey, kusura bakma. Hadi gidip içkiyi alalım. Ryder nereye gitti?”

Shane sırtarak verandayı gösterdi. Kapı açık olduğu için Ry-
der'la kızın konuştuğunu görebiliyordum.

Beckett de oraya bakıp gözlerini devirdi.

“Ryder'ın konuştuğu kız kim?” diye sordum, fazla meraklı gö-
rünmemeye çalışarak.

Shane'in bilmiş bakışları, cevabı duymayı sabırsızlıkla bekle-
diğimi anladığını belirtir gibiydi. “Carma.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani? Ryder bir şeyi hak etmek için
bir şey mi yaptı?”

“Hayır. Kızın adı bu.”

“Carma ama C harfiyle,” diye açıkladı Beckett. “İstersen ka-
derle ilgili espri yapabilirsin.”

Gözlerimi zorla Ryder'dan ayırdım. “Kız arkadaşı mı?”

Beckett omuz silkti. “Komşumuz. Bir kere yattılar ama arala-
rındakinin bittiğini sanıyordum. Kim bilir, belki de bitmemiştir.”

Midemdeki düğümü görmezden gelmeye çalıştım. Eh, sanı-
rım Ryder yasak bölgeydi.

İrdelemek istemediğim rahatsız edici bir sebepten ötürü, his-
setmemem gereken bir hayal kırıklığıyla dolmuştum.

Mutfağa gittiğimizde Mya ile Kate tezgâhta dip dibeydi. Kate
kolunu arkadaşımın koluna koymuş, kulağına bir şey fısıldıyor-
du. Mya cevap olarak kıkırdadı.

Beckett'i onunla tanıştırdığımda Mya'nın gözlerindeki takdi-
ri gördüm. Evet, çocuk acayip yakışıklıydı, bu inkâr edilemezdi.
Seksi görünmek için çaba bile sarf etmiyordu. Beyaz bir tişört ve
o güzel surat yetip de artıyordu.

Beckett, mutfak masasındaki likör şişelerini işaret etti. “Ne
içmek istersin? Kokteyl istersen senin için tatlı bir şey hazırla-
yabilirim.”

“Aslında ben bu konuda çok sıkıcıyım.”

“Kesinlikle öyle,” diye doğruladı Mya.

“Ya? Ne tercih ediyorsun?”

İçimi çektim. “Viski kola.”

“İlginç. Havalimanı barından içki sipariş eden elli yaşındaki bir adam mısın sen?”

“Biliyorum, biliyorum. Ama bu, babamla içtiğim ilk içkiydi,” diye itiraf ettim. “Çok sevmiştim. Yani artık ya bunu ya da biray tercih ediyorum.”

“Eh, bizde viski olduğunu sanmıyorum. Birayla idare etmen gerekecek.”

Mutfağın öbür ucundaki masanın üzerinde duran büyük soğutucuyu açıp iki şişe bira çıkardı ve birini bana verdi.

Şişesini benimkine vurmak için uzatıp, “Şerefe,” dedi.

O esnada yanımıza Patrick ve Nazem adında iki ikinci sınıf öğrencisi, “benden uzak durun” ifadesi takınmış Nick adında bir çocuk ve onun ciddi duruşunu, makineli tüfek gibi konuşmasıyla telafi eden kız arkadaşı Darby geldi. Kız çok konuşsa da hoş birine benziyordu.

Patrick soğutucudan bir bira alıp kapağını açtı. “Eee?” dedi bana odaklanarak. Gözleri ya heyecandan ya da alkolden parlıyordu. Ama çok sevimliydi. “Hazır mısın Graham?”

“Neye?”

“Seni hayrete düşürecek bir düşünce deneyine.”

“Of, Tanrım,” dedi Darby.

Biramdan bir yudum aldım. “Peki. Hazırım diyeyim. Dinliyorum.”

Patrick tezgâha oturup bacaklarını salladı. “Sıradan bir günün içindesin. Normal, güneşli bir öğleden sonrası. Dışarıya işlerini halletmeye çıkmışsın. Kaç baykuş görürsen endişelenmeye başlarsın?”

“Hmm, mükemmel bir soru.”

Beckett kıkırdarken Darby yalvaran gözlerle bana döndü. “Lütfen, şunların deliliğini destekleme.”

“Niye ki? Bence gayet iyi bir soru.”

“Benden söylemesi. Cesaretlenmelerini istemezsin.”

Nick ciddiyetle kafa salladı. “Doğru söylüyor.”

“Rahat bırakın kızı,” diye homurdandı Patrick. Sonra bana döndü. “Eee, kaç baykuş?”

“Şehirde miyim kırsalda mı? Yoksa hiçliğin ortasında mı?”

“Burada, Hastings’tesin.”

Şişemi dudaklarıma götürerek ciddi ciddi düşündüm ve sonunda, “Üç,” yanıtını verdim.

Ona Naz ya da Nazzy diye seslenebileceğimi söyleyen Nazem havada parmağını salladı. “Nedenini açıklar mısınız?”

Biramdan bir yudum daha aldım. “Tabii. Bir tane baykuş görürsem, ‘Ah, gün ortasında bir baykuş, vay canına,’ diye düşünürüm. İki baykuş görürsem, ‘Bu biraz tuhaf, normalde burarlarda hiç baykuş görmezken şimdi iki baykuş görüyorum,’ derim. Üçüncü baykuşu gördüğümdeyse tüylerim diken diken olur çünkü bu artık uğursuzluk anlamına gelir.”

Mya kafa salladı. “Ben dört derdim ama sebeplerim aynı olurdu.”

“Sen kaç baykuş diyorsun?” diye sordum Patrick’e.

“Yedi.”

“Yedi mi!?” diye bağırdım. “Ben bir gün içinde yedi baykuş görsem eşyalarımı toplayıp Meksika’ya doğru yola çıkarım.”

Bir süre daha saçma sapan şeylerden konuştuk, sonra biri arka bahçede *beer pong*’ oynandığını söyleyince benimle Beckett hariç herkes dışarı çıktı. Düşmanla vakit geçiriyor olabilirdim ama çok eğleniyordum. Mya’nın bu akşam zorla da olsa beni buraya getirmesine memnundum.

* Plastik bira bardaklarına pinpon topu sokma oyunu. (ç.n.)

Zihnimin gerilerinde Ryder'in ne yaptığını düşünmeden edemedim. "Komşu kız" geleli bir süre olmuştu. Belki de ikisi üst kata çıkmışlardı. Ama bu beni rahatsız etmiyordu. Neden etsindi ki?

Oturma odasına giden geniş kapı aralığının ötesinde Mya ile Kate'in oturma odasında, orta sehpa ve tekli koltuklar kenara itilerek oluşturulmuş dans pistinde uydurma bir dans ettiklerini gördüm. Az önce çalan hip-hop şarkısının yerini şehvetli bir R&B parça almıştı. Bu tam Mya'nın havasıydı. Vücudunu ritme göre tahrik edici şekilde oynatıyor, Kate'in ince bedenini striptiz direği gibi kullanıyordu. O ikisinin bu gecenin sonunda aynı yatağa gireceği artık kesinleşmişti.

Beckett bakışlarımı takip etti. "Dans etmek ister misin?"

"Yok, istemem."

"Tanrı'ya şükür. Danstan nefret ederim."

Gülmeden edemedim. "O zaman neden sordun?"

"Vücudunu benimkine bastırmak istiyorum demekten daha kibar geldi." Göz kırptığında kalbim tekledi.

Kalbimi hızlandırmasından korkmuyordum. Hissettiğim şey normal bir heyecandı. Luke Ryder'in geçen haftaki galada neden olduğu dörtlüye koşudan daha sakindi. Bir insanın kalbinin o kadar coşması normal değildi. Öyle bir anksiyete sağlıklı sayılamazdı.

Tutkuydu o, diye fısıldadı beynimdeki küçük ses. Anksiyete değil.

Anksiyete, dedim kararlı bir şekilde.

Ve Beckett Dunne, bana anksiyete hissettirmiyordu.

"Fazla düşünüyorsun," diye takıldı.

"Evet. Kötü bir huyumdur." Benimkilerden çok daha açık gri olan gözlerine baktım. "Belki düşünmeyi bırakmama yardım edebilirsin."

Dudakları kıvrıldı. "Hmm. Nasıl yapabilirim?"

"Yaratıcı birine benziyorsun. Yaratıcı bir çözüm bulabilirsin."

Gümüşi gözleri anlık olarak parlarken bir eliyle yanağımı kavradı. Bunu yapacak kadar sarhoş değildim. Hatta yeterince ayık olduğum için bunun kötü bir fikir olabileceğini düşünüyordum.

“Beck, bize birkaç bardak daha atsana,” diye seslendi Shane dışarıdan. “Şu aptal dört tanesini ezdi.”

Patrick’in, “Kazara oldu,” diye karşı geldiğini duydum.

Anın bölünmesi, hormonlarımı ve mantığımı toparlamamı sağladı.

Beckett hüzünlü bir gülümsemeyle elini indirdi. “Hemen dönerim.”

“Aslında zamanlama mükemmel oldu,” dedim, onun masadan birkaç kırmızı plastik bardak almasını izlerken. “Benim de tuvalete gitmem lazımdı.”

“Üst kattakini kullan,” dedi.

“Emin misin?”

“Evet. Yukarı çıkınca sola dön ve koridorun ucuna kadar git. Ryder’la benim tuvaletim orada.”

“Teşekkürler.”

Boş şişemi tezgâha bırakıp yukarı fırladım. Neyse ki müzik burada o kadar gürültülü değildi çünkü kafamı toplamak için biraz sessizliğe ihtiyacım vardı. Banyo kapısına vardığımda tam karşısındaki kapı açıldı ve siyah saçlı bir kız çıktı.

“Ah, pardon,” dedi bana çarpınca.

İkimiz de tuhaf biçimde gülerek geri çekildik.

“Sorun değil,” dedim.

Kızın Carma olduğunu fark edince birazcık gerildim. Deminki düşüncemde haklıydım; Ryder’la ikisi yukarı çıkmışlardı. Ryder’in odada olup olmadığını görmek için kafamı uzatma dürtümü bastırdım. Tişörtünü düzelttiğini ya da pantolonunun fermuarını çektiğini gözümde canlandırabiliyordum.

Carma yüz ifademi görünce hızlıca, “Merak etme, buraya çıkmak için izin aldım,” diye ekledi. “Geçen geldiğimde kol-

yemi Ryder'in odasında unutmuşum, onu almaya gelmiştim." Ucundan minik gümüş bir haç sarkan gümüş kolyeyi gösterdi. "Her neyse... iyi geceler."

"Sana da," diye mırıldandım.

Gitmesini izledikten sonra içimdeki hissi bastırıp tuvaletimi yapmak için banyoya girdim. Ellerimi yıkarken aynadaki yansımama bakarak belki de makyaj yapmalıydım diye düşündüm. Sadece biraz kapatıcı ve dudak parlatıcı sürmüştüm. Az önce koridorda gördüğüm kızın yanında rahatsız edici şekilde sade görünüyordum.

Gerçi Beckett'in beni bütün gece gözleriyle becerdiği düşünülürse *o kadar* da kötü görünüyor olamazdım. Onunla daha fazlasını yapma düşüncesiyle bacaklarımın arasında beliren karınca lanma, birazcık rahatlamamanın bana iyi geleceğini hatırlattı. Bekâr olmak güzeldi ama insan sekse de ihtiyaç duyuyordu.

Banyodan çıktığımda Beckett'i duvara yaslanmış beni beklerken buldum.

"Selam," dedi. "Kaybolmuş olabileceğini düşündüm."

"Yoo." Genelde örgü yapmayı tercih ettiğim, nadiren salık bıraktığım saçlarımı düzeltip kulağımın arkasına sıkıştırdım.

İkimiz de merdivene yönelmedik. Beckett'in gözleri yavaşça üzerimde dolaştı ve bu kez karnım yerine sutyensiz göğüslerime odaklandı.

"Gerçekten inanılmaz görünüyorsun. Bunu ne kadar söylesem az."

"Şu anda bana asılıyor musun?"

"Evet. Durmamı ister misin?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır."

Bana biraz daha yaklaşıırken gri gözleri dans ediyordu. Her zaman eğlenmeyi, gülmeyi tercih eden, seksten uzak durmayan biri olduğu her halinden anlaşıyordu.

"Sende bir şey var," dedi kısıp, boğuk bir sesle.

“Bu bir tavlama lafı mı?”

“Hayır. Ben tavlama lafları kullanmam, aklımdaki neyse onu söylerim. Ve sende öyle bir şey var ki adamın...” Sustu, düşünceliydi.

“Adamın?”

“Kafasını karmakarışık ediyor.” Gülümsedi. “Gözlerine baktığımda içlerinde kayboluyorum.” Şimdi biraz utangaç gibiydi. “Bunun kulağa tavlama lafı gibi geldiğinin farkındayım ama yemin ederim ki doğruyu söylü...”

Sözünü bitiremeden parmak uçlarımda yükselip onu öptüm.

Beckett irkildi. Sonra dudaklarının benimkilerin üzerinde bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim.

“Özür dilerim,” dedim, utançla kızarak. “Bunu yapmadan önce sormalıyım.”

Yanıtı beni tekrar öpmek oldu.

Sonra birden sırtımın duvara yaslandığını hissettim. Dili ağzıma girerken kollarımı boynuna doladım. Beckett cidden iyi öpüşüyordu.

Sertleştiğini fark ettiğimde vücudumdan bir ürperti geçti. Onu bacağımda hissettiğimde kendimi kollarına bırakıp eridim ve ihtiyatı bir kenara atıp iyi vakit geçirme fikrine sıcak bakmaya başladım. Bu akşam biriyle yatacaksam Beckett iyi bir seçim olurdu. Benden başka bir şey istemeyecek ya da daha fazlası için peşimden gelmeyecek biriydi.

Dili tekrar benimkine dokunurken birinin yüksek sesle boğazını temizlediğini duydum.

Ayrıldığımızda Ryder’ın basamakların en üstünde durduğunu gördüm ve nabzım daha da hızlı atmaya başladı.

“Böldüğüm için kusuruma bakmayın.” Rahat konuşsa da yüzeyin altında bir gerginlik seziliyordu sanki. “Aşağıda bir problemimiz var.”

Beckett omzunun üstünden geriye baktı ama Ryder ona değil, bana bakıyordu.

“Erkek arkadaşın alt katta.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYDER

Ben kimseyi kiskanmam

“NEREDE O DİYORUM!?”

Merdivenden inmemi izlerken Colson’ın yüzünde fırtınalar kopuyordu. Öfkeden köpürmenin onun için doğal bir şey olmadığı belliydi. Tam izcilik kulübüne üye olacak tipteydi. Bay İyi Çocuk, her zaman gülümser ve zorlukları sakince karşılarıydı. Fakat Carma’yı geçirdikten birkaç dakika sonra onunla garaj yolumuzda karşılaşmıştım. Peşinde de dalkavuğu vardı tabii. Hiddetle içeri daldıklarında Trager’in kırmızı yüzü ve sıkılı yumrukları, Case’e tasmaşını çözmesi için yalvarır gibiydi. Fakat Colson bunu yapmadı.

Buna rağmen ikisi de öfkeden patlamak üzereydiler.

“Sana onu çağıracağımı söylemiştim,” dedim kaygısızca, kafamla arkayı işaret ederek.

Gigi hemen ardından hızlıca merdivenden iniyordu.

Colson onu görünce rahat bir nefes aldı. Sonra en arkadan gelen Beckett’i fark etti.

“Burada ne oluyor? Yukarıda onunla birlikte miydin?” diye tısladı.

“Tuvalete gitmiştim,” dedi Gigi.

Yalan ağzından kolayca çıkarsa da ikimiz de yukarıda yaptığı şeyin bu olmadığını biliyorduk.

Onu ve Beckett’i o halde bulduğum anı hatırladığımda içimde beliren hissi... açıklayamıyordum.

Siktir.

Sanırım bu kıskançlıktı.

Bu kız beni yavaş yavaş etkilemeye başlamıştı ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

“Sen burada ne arıyorsun?” Case’in sesinden kınama akıyordu. “Niye bu adamlarla takılıyorsun?”

“Partiye davet edildik,” diye cevap verdi Gigi omuz silkerek Colson’ın memnuniyetsizliğinden etkilenmiş benzemiyordu.

“Edildik derken?”

“Mya ile ben. *Sen* neden buradasın?”

“Malone’s’tan dönerken arabayı sokakta gördüm. İlk başta, ‘Yok canım, Gigi’nin burada olması imkânsız’ diye düşündüm.” Sesi sertti. “Ama buradasın.”

Trager tüm tiksінçliğiyle araya girdi. “Bu şerefsizler Coffey’nin bileğini ezdiler, G,” diye hatırlattı.

“Hey, o senin başının altından çıktı,” dedi Shane gözlerini devirerek. “Adamı masaya iten sendin. Suçu bize atma şimdi.”

“Sizin adamınız başlattı!”

Onları dinlemeyi bıraktım. Colson da bırakmıştı. Gigi’ye kaş çatmakla meşguldü.

“Git Mya’yı çağır,” diye emretti. “Gidiyoruz.”

Gigi karşı gelmek istermiş gibi göründü, sonra rahatsızca nefes verip teslim oldu. “Bir saniye.”

Genç kadın mutfağa giderken müzik yine başladı ve dallama Trager'in koca çenesinden dökülenleri bastırdı.

Gigi'yi beklerken Colson'ın dikkati benim üzerimdeydi. Bakışları, tüm bunlardan ben sorumluymuşum gibi sertti.

Fakat sorumlu ben değildim. Başımızı derde sokan, her zamanki gibi Beckett'in sikiydi. Şaşırtıcı olan şeydu ki Gigi Graham da buna düşmüştü. Zamparalarla tek gecelik ilişki yaşayacak türde bir kız gibi görünmüyordu.

Colson evime dalmadan önce zaten kötü olan ruh halim şimdi daha da kötüleşmişti. Carma, kolyesini unuttuğu iddiasıyla geldiğinde sinirlerim bozulmuştu. Kolyenin aslında çantasında olduğundan neredeyse emindim. Tamam, bu fazla şüphecilikti ama ihtiyatı elden bırakmamak gerekirdi. En kötüyü beklemek, haksız çıkınca mutluluğu değerli kılardı ama bu da sık sık gerçekleşen bir şey değildi.

Bu sağlıklı bir yaşam biçimi olmayabilirdi ama ben altı yaşından beri böyleydim. Bu sayede yıllar içinde pek çok hayal kırıklığından kendimi kurtarmıştım.

Gigi bir dakika sonra döndü. "Mya kalacakmış," dedi ters ters. "Arkadaşı Kate onu getirecek."

"İyi. Gidelim o zaman." Case'in katı ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

O arkasını dönünce Gigi omzunun üstünden Beckett'e bakarak sessizce, "*Kusura bakma,*" dedi.

Beckett de omuz silkip sıırttı.

Kapıya gidip garaj yolundan kaldırıma doğru ilerlemelerini izlerken hâlâ tetikteydim. Trager telefonunda bir şeyler yazıyordu. Colson ise rahatsız görünen Gigi'ye kısık sesle bir şeyler söylüyordu. Gigi'nin SUV'sinin yanında durdular.

Colson ön yolcu kapısını açtığında ve Gigi elini sallayarak ona binmemesini işaret ettiğinde içimde bir tatmin hissi belirdi.

Saniyeler sonra genç kadın motoru çalıştırıp uzaklaştı.

Kaldırımında kalan Colson, varlığını hissetmiş gibi gerildi, ardından dönüp bana sertçe baktı. Gözlerimi devirdiğimde topuklarının üzerinde dönüp evlerinin yönüne doğru ilerledi.

Eş kaptanın dostça bir ziyaretini daha geride bırakmıştık.

“Eğlenceliydi,” dedi Beckett, verandada bana katılarak.

Başımı iki yana salladım. “Damarlarına basıyorsun, dostum. Başka kız bulamadın mı gerçekten?”

“Ona özel ders veren ben miyim kanka? Bana nutuk çekme şimdi.”

Sinirim daha da arttı. “Bir dahaki sefere daha dikkatli olmanı istiyorum sadece. Ya Colson üst kata çıksaydı? Ben gelmeseydim kızı neredeyse koridorda becerecektin.”

Beckett gözlerini kırıştırdı. Sonra gülmeye başladı.

“Aha. Şimdi anlaşıldı.”

“Ne?”

“İlgilenmediğini söylerken aslında tam tersini kast ediyordun.”

Cevap veremeyecek kadar gergin ve dengesiz hissediyordum. Bu yüzden yüzümü buruşturmakla yetindim.

Beckett gülmeye devam ederken omzuma vurdu. “Peki, kanka. Ben geri çekiliyorum o zaman.”

Buna gerek olmadığını, canının istediğini yapabileceğini söylemek istedim. Fakat yapamadım. Çünkü bu, Gigi’nin peşinden koşması için ona müsaade etmek olurdu.

Hafta sonu biterken tüm takıma, pazartesi sabah antrenmanının ardından bir saat daha tesiste kalmamız gerekeceğine dair bir e-posta gönderildi.

Görünüşe bakılırsa halkla ilişkiler gurusu Christie Delmont'un yine söyleyecekleri vardı.

Detaylar belirsizdi ancak Jensen da e-postaya imzasını atmış ve yine zehir saçmıştı. Bu da tek bir anlama gelebilirdi.

Shane ve ben, bellerimizde havlularla aynı anda duş kabinlerimizden çıktık. Briar tesisleri Eastwood'dan sonra saray gibi geliyordu. En önemli değişiklik kokuydu. Briar'ın rakipsiz filtreleme sistemi sayesinde içeride neredeyse sıfır kötü koku oluyordu. Eastwood'dayken soyunma odasına adım atmak, eski çorap fabrikasına girmek gibi bir şeydi. Banka oturunca kıçımıza ahşap kıymıklar batar, duşlar küf kokardı. Duş terliklerimizi unutursak et yiyen bakteriler yüzünden ayaklarımızın ampute edilme riskiyle karşı karşıya kalabilirdik.

"Kızların sikimin fotoğrafını isteyip durmasından bıktım," dedi Shane, üstümüzü değiştirmek için odaya geçerken. "Sürekli fotoğraf çekmek çok çaba gerektiriyor."

"Sana radikal bir fikir vereyim mi? Bir tane fotoğraf çek ve her isteyene onu gönder," diye önerdi Beckett.

"Tembel teneke seni. O kolayca kaçmak olur." Shane çoraplarını giymek için banka çöktü. "Kadınlar özel hissetmeye ihtiyaç duyar. Bir kadın sikimi görmek istiyorsa onun için özel hazırlanmış bir fotoğraf göndermeliyim."

"Özel hazırlanmış mı?" dedi Nick Lattimore. "Dostum, nasıl bir hazırlıktan bahsediyorsun merak ediyorum. Her kadının kişiliğine göre özel bir sahne mi oluşturuyorsun? Kadın yabani çiçekleri seviyorsa gidip çayırda mı fotoğraf çekiyorsun?"

Rand kahkahalarla iki büklüm olup avucunu dizine vurdu. "Lynsey'ye fotoğraf gönderirken sikine minik, pembe bir tütü mü taktın yoksa?"

Shane'in eski sevgilisi balerindi. Nick ile Rand'in tarif ettikleri şeyi gözümüzde canlandırırken hepimiz kahkahalara boğulduk. Briar oyuncularından birkaçının bile gülmek için kendilerini tuttuğunu fark ettim. Cesur liderleri Colson onlara gözlerini kısarak bakınca yüzlerindeki gülüşü sildiler.

Beynimin mantıklı yanı, bir türlü kaldırılamayan sınırların takım için ne kadar kötü olduğunu biliyordu.

Fakat bu liderlik rolünü mecburen üstlenmek zorunda olan kısım bir şeyleri düzeltmek için zahmete girmek istemiyordu.

Ayakkabılarımı giydiğimde dolabımdan telefonumu alıp kontrol ettim. Ekranda Gigi'den gelen mesajı görünce omuzlarım gerildi.

Gisele:

Yarın akşam buluşalım mı?

Antrenmandan bahsettiğinin farkındaydım ama bu, aletimin seğirmesine engel olmadı. *Buluşma* kelimesinin pek çok farklı anlama gelebileceğini, bunların arasında müstehcen şeyler de olduğunu biliyordu.

Gizlice bir cevap yazdım. Colson bir metre ötemde, kendi dolabındaydı. Cuma akşamı Gigi'yi bizim evden alıp götürmesinin ardından bir de mesajlaştığımızı görmesini istemezdim.

Ben:

Olur. Aynı yer ve saat mi?

Gisele:

Evet. Görüşürüz.

Bunu yapmak muhtemelen iyi bir fikir değildi ama anlaşmamız aklımdan çıkmıyordu. O antrenörlük görevini almama yardım edebilirse gerçekten çok iyi olurdu. Garrett Graham ve Jake Connelly ile çalışma fırsatı için Colson'ın gazabıyla her şekilde yüzleşmeyi kabul edebilirdim.

Fakat kendime karşı dürüst olmam gerekirse Gigi'yle görüşme konusunda tereddüt etmemin asıl nedeni Case Colson değildi.

Onu becermek istemediğim düşüncesini kendime kabul ettirmem gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

Oditoryuma girip de sahneye daire şeklinde dizilmiş sandalyeleri gördüğümde midem kalktı. Koç Jensen, bir Disney Channel dizisinden fırlamış sinir bozucu ebeveynler gibi görünen, kırklarının ortasındaki bir kadınla adamın yanında duruyordu. Aslında biraz birbirlerine benziyorlardı, yani kardeş de olabilirlerdi. İkisi de haki renkli pantolon ve pastel renkli tişörtler giymişti. Kadının ki yeşil, adamın ki pembeydi. Tabii ona sorulursa muhtemelen somon rengi olduğunu söylerdi.

“Sikeyim,” diye mırıldandı Shane. “Bu sahne bana...”

“... ekip oluşturma çalışmasını hatırlattı,” diyerek cümlesini onun yerine bitirirken vücudumdan bir ürperti geçti.

Koçların ara sıra böyle şeyler yapası gelirdi. Sanki bir böcek beyinlerine girip yumurtalarını bırakır, o yumurtalar da çatlayıp, takımın böyle lanet olası bağ kurma egzersizi gibi şeylerle gelişebileceğini düşündüren parlak fikirlere dönüşürdü.

Geçen sezon Eastwood'dayken takıma yeni bir defans koordinatörü geldiğinde ve Koç Evans'ı, takım bağlarını güçlendirmenin mükemmel olacağına ikna ettiğinde böyle bir işkenceden geçmiştik. Üç gün boyunca aptalca oyunlar oynamak, fiziksel bağlanma egzersizleri için bedenlerimizi saçma sapan pozisyonlara sokmak zorunda kalmıştık.

O zamandan beri en büyük kâbusum buydu.

“Herkes otursun,” diye kükredi Jensen.

Sahneye çıkıp sandalyelere yerleşen herkesin burada neler döndüğünü bildiğinden ve kimsenin mutlu olmadığından emindim.

Herkes oturunca Koç Jensen korkularımızı doğruladı.

“Halkla ilişkiler departmanından Bayan Delmont bizim için, önümüzdeki altı hafta boyunca her pazartesi gerçekleşecek bir ekip oluşturma kursu ayarladı.”

Kalecimiz Joe Kurth kusacak gibi görünüyordu. Oturduğu yerde eğilip yüzünü avuçlarına gömdü.

“Halkla ilişkiler denen şey toplumun baş belası, yemin ederim,” diye mırıldandı yanımdaki Shane.

“Şu dünyada ekip oluşturma aktivitelerinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur,” diye devam etti Jensen. “Fakat size harika bir haberim var. Bana, bu çalışmalara şahsen katılmaya mecbur olmadığımı bildirildi.”

Jensen hayatında ilk kez samimi bir şekilde gülümsüyordu.

“Sizi Sheldon ve Nance Laredo’yla tanıştırayım. İstedikleri her şeyi yapmak zorundasınız, yoksa kendinizi takımdan atılmış bilin. Karar sizin.”

Saçma çiçek falan takıp küçük bir kız gibi kıkırdayarak sahnedən inmesini bekledim ama o çıkışa giderken sadece gülmekle yetindi.

Nance Laredo, parlak bir gülümsemeye öne çıkıp hevesle bize el salladı. “Sizinle tanıştığımız için çok heyecanlıyız!”

Herkes ifadesiz yüzlerle onlara baktı.

“Sheldon ve bana, takım birliği konusunda problemi olan bir grup şapşalla ilgilenmemiz gerektiği söylendi,” diye devam etti, yavru köpeklerle ya da çocuklarla konuşulan ses tonunu kullanarak.

Bu kadından nefret edeceğime şimdiden emindim.

“Tanrım, bu zor bir iştir,” diye şakıyarak araya girdi Sheldon. Adamdan da nefret edeceğim kesinleşmişti.

Takım arkadaşlarım, pasteller içinde sırttan robotlara öylece bakmaya devam etti. Hepsi benim gibi bu iki insanı anlamaya çalışıyor olmalıydı.

“Biri beni öldürsün lütfen,” diye mırıldandı Rand Hawley. “Bunun için para bile öderim.”

Briarlılar da dahil birkaç kişi kıkırdadı.

Patrick Armstrong, robotların dikkatini çekmek için elini kaldırdı. “Gördünüz mü? Bizim takım birliğine falan ihtiyacımız yok!” Rand’e ve Trager’a işaret etti. “Bu ikisi birbirlerinden nefret ediyorlar ama *biri, diğerinin* esprisine güldü. Bu da demek oluyor ki burada işimiz bitti. Hadi gidelim, millet.”

Disney ikizleri, takımdakiler sandalyelerinden doğrulmaya başlayınca talim çavuşlarına dönüşüp boyunlarındaki düdüklere aynı anda öttürdüler.

Oditoryumda yankılanan tiz sesler karşısında yüzümü ekşittim.

“Nance’in de dediği gibi,” dedi Sheldon, kulak zarlarımız iyileşince. “Üniversite yetkilileri, bu takımın davranışları nedeniyle gerçekten endişeli oldukları için bizimle iletişime geçtiler.”

“Gerçekten endişeliler,” diye tekrar etti Nance.

“Aranızdaki düşmanlık yüzünden biri yaralanmış,” dedi Sheldon azarlayıcı bir tonla. “Bu düşmanlığın devam etmesine izin veremeyiz.”

“Buna izin vermek, takım için ölüm cezası gibi bir şey olur,” dedi Nance.

Shane, “Bu birazcık dramatik kaçmadı mı?” diye sordu ama ikisi de onu duymazdan geldi.

“Gerginliği ve düşmanlığı yok etmenin en iyi yolu, birbirimize düşman gibi yaklaşmayı bırakıp birer insan olduğumuzu hatırlamak ve öyle davranmak.”

Nance, “İnsan gibi davranmak,” diye tekrar ederek kafa salladı. Ardından sözü devraldı. “Önümüzdeki bir saat bunun için çalışacağız. Herkes hazır mı?”

Hazır değildik. Ona boş boş baktık.

“İlk aktivitemizin adı İsim ve Şey. Minik kum torbamızı çıkar, Shel!”

“Niye hep kum torbası kullanırlar?” dedi Beckett, iç geçirerek.

Sheldon, hayatım boyunca bir daha görmemeyi umduğum dehşet verici şeylerle dolu plastik kutuya koşup küçük, pembe bir kum torbası alarak çemberin ortasına döndü ve torbayı bir elinden diğerine atmaya başladı. O kadar heyecanlı görünüyordu ki bir an haki pantolonunun önünde sidik lekesi belirecek sandım.

“Ben artık hokey oynamak istemiyorum,” dedi Nazzzy ciddiyeyle etrafına bakınarak. “Takımdan ayrılıyorum.”

Nance güldü. “Sheldon! Ekibin jokerini bulduk.”

“Kesinlikle.” Sheldon mutlu robot bakışlarını üzerimizde dolaştırdı. “Oynayacağımız oyun çok kolay ve fazla açıklama gerektirmiyor. Ben yine de kısaca anlatayım. Torba elinize geçtiğinde isminizi ve sevdiğiniz bir şeyi söylüyorsunuz. Söyledikten sonra da torbayı başka birine atıyorsunuz. Herkes tamamlanınca oyun bitiyor.”

“Sevdiğiniz herhangi bir şeyi söyleyebilirsiniz,” diye bağırdı Nance. “Makarna olabilir. Hayal kurmak olabilir. Canınız ne söylemek isterse yani. Sorusu olan var mı?”

Tristan adındaki son sınıf öğrencisi elini kaldırdı.

“Niye bu kadar neşelisiniz? Ne tür bir uyuşturucu kullanıyorsunuz? Uyuşturucu testinde tespit edilebiliyor mu?”

Çemberden kahkahalar yükseldi.

Nance soruya samimiyetle yanıt verdi. “Sheldon adına konuşmam fakat ben neşeliyim çünkü neşe hissediyorum. Neşe his-

sediyorum çünkü insanları birleştirmeyi seviyorum. Aslında... torbayı bana atsana Sheldon.”

Adam torbayı onun açık avuçlarına attı.

“İsmim Nance. İnsanları birleştirmeyi severim. İşte, oyunu başlattım.”

Torbayı Sheldon’a geri attığında adam bize kocaman gülümsemi. “Benim ismim Sheldon,” dedi. “Ve *cheesecake* severim.”

“Gördünüz mü? Çok kolay.” Nance’nin gülümsemesi öyle genişti ki çenesi neredeyse ikiye ayrılacaktı. “Pekâlâ, devam edelim.”

Torbayı attığı kişi, Briar’dan Boone Woodrow oldu.

Normalde sessiz olan ikinci sınıf öğrencisi boğazını temizledi. “Şey, benim adım Boone ama herkes bana Woody der.”

“Ah, bu beklediğimden daha eğlenceli,” diye araya girdi Sheldon, Nance’e bakıp kafa sallayarak. “Lakabınız varsa onu da paylaşın, çocuklar. Evet, devam et Woody. Sevdiğin şey nedir?”

“Ben, şey...” Woodrow bir süre düşündü. “Hokeyi severim.”

O, torbayı çemberdeki başka birine atamadan önce Nance parmağını salladı.

“Ah, hayır. Bundan daha iyi şeyler bulabiliriz, Woody. Hokey takımında olduğunuza göre hepinizin hokeyi sevdiği zaten belli.”

“Aynen öyle,” dedi Tim Coffey gülerek.

Woodrow gözlerini devirdi. “İyi. Beyzbolu da severim. Baharda Briar’da oynayacağım.” Testi geçtiğinden emin olmak için pastel robotlara baktı.

“Mükemmel,” dedi Sheldon. “Beyler, bundan böyle cevap olarak herhangi bir sporu seçemezsiniz.”

“Of, siktiğimin Woody’si,” diye mırıldandı Trager. “Tek spor cevabına kondu.”

“Ufkumuzu genişletmeyi deneyelim,” diye önerdi Sheldon.
“Biraz derinlere dalalım.”

“Pekâlâ, Woody,” diye şakıdı Nance. “Torbayı at bakalım.”

Woodrow, torbayı Austin Pope’a fırlattı.

“Ben Austin.” Birinci sınıfta okuyan çocuk biraz düşündü.
“Video oyunları severim.” Torbayı Patrick Armstrong’a attı.

“Peki. Ben Patrick, namı diğer Kansalı Çocuk. Köpekleri severim.” Torba bu sefer Shane’e geçti.

“Shane Lindley. Golf severim. Herhangi bir spor dalı seçemeyeceğimizi söylemiş olmanız umurumda değil. Çünkü golf oynamayı seviyorum.” Torbayı Beckett’e attı.

“Beckett Dunne. Seks severim.”

Boğuk kahkahalar yükseldi.

Fakat nedense cevabı bende bunun aksi bir etki oluşturdu. Birden Beckett’in dilini Gigi’nin ağzına daldırdığı an gözümün önünde belirdi ve göğsüm sıkıştı.

Kahretsin, kıskanmış olamazdım.

Ben kimseyi *kıskanmazdım*. Kıskançlık, bir şeyi şiddetle arzulayacak kadar çok umursamak demekti ve benim kitabımda umursamak diye bir şey yoktu.

“Kanlı canlı her Amerikalı hokey oyuncusunun seksi sevdiğini hepimiz tahmin edebiliriz,” dedi Sheldon samimi bir tavırla.
“Başka bir şey seç.”

Beckett dudaklarını büzdü. “Peki. Zaman yolculuğuyla ilgileniyorum.”

Nance ellerini çırpı. “Vay, bu enteresan! Detayları duymak isterim. Siz de duymak ister misiniz?”

Will Larsen merakla Beck’e döndü. “Zaman yolculuğu hakkında konuşmayı mı seviyorsun? Teoriler üretmeyi falan?”

"Aynen. Konuşmayı, teori üretmeyi, filmlerini izlemeyi. Kurgu da olur belgesel de..."

"Zaman yolculuğu gerçek olmadığı için hakkında belgesel falan yok," diye homurdandı Shane, bitkinlikle. "Bunu daha kaç kez konuşacağız acaba?"

"Her neyse," dedi Beckett, ev arkadaşımızı duymazdan gelerek. "Sevdiğim şey bu. Zaman yolculuğu." Ardından torbayı Will'e doğru fırlattı.

"Will Larsen. Aslında zaman yolculuğu derdim çünkü ben de seviyorum. Bunun yerine bir şey seçmem gerekirse bilim kurgu filmleri diyebilirim." Torbayı Case'e attı.

"Case Colson," dedi eş kaptan. "Kamp yapmayı severim."

Sıradakinin ben olduğumu çoktan biliyordum. Colson, avucuma çarpmasını ister gibi torbayı sertçe fırlattı.

"Luke Ryder," dedim. "Tarih belgesellerini severim. İkinci Dünya Savaşı falan."

"Psikopat," dedi Trager.

Ona gözlerimi devirdim.

İşkence, herkes ismini ve sevdiği saçmalığı söyleyene kadar devam etti. Sonra Nance avuçlarını birbirine vurarak, "Bu muhteşemdi!" dedi.

Sheldon da hevesle onayladı. "Bir sonraki egzersizimizin adı..."

Trager, "... biri beni öldürsün," diyerek cümleyi tamamlayınca birkaç kişi güldü.

Fakat birkaç kahkaha yeterli değildi. Bu takım gün gelir de birlik olur muydu gerçekten hiç bilemiyordum. Eş kaptanlardan biri, diğerinin evine dalıp eski kız arkadaşını sırf bizimle sosyalleşti diye zorla götürürken bu nasıl mümkün olabilirdi? Biz Colson'a göre hâlâ düşmandık ve muhtemelen sonsuza kadar da öyle kalacaktık.

Bu yüzden, sanırım yarın akşam eski sevgilisiyle yine görüşeceğimden haberdar olmaması en iyisi olurdu.

HOKEY KRALLARI PROGRAM TRANSKRİPTİ

ORİJİNAL YAYIN TARİHİ: 09/23

© SPOR YAYIN KURULUŞU

GARRETT GRAHAM: Şimdi profesyonel ligi geride bırakalım ve biraz da yapımcımız Zara'nın erkekler üniversite ligi hakkında bir araya getirdiği muhteşem haberleri konuşalım. Öğrendiğimiz üzere bu sene ligde, sekiz ya da daha fazla birinci sınıf öğrencisini barındıran on takım bulunacak. En fazla birinci sınıf nüfusu barındırma onuru St. Anthony'ye ait. Minnesota State ise onları yakından takip ediyor. Sezon resmi olarak başladığında buz üzerinde bu kadar çok çaylağı izlemek ilginç olacak.

JAKE CONNELLY: Ayrıca DI programları bu sene NHL'e yüz seksenden fazla oyuncu kazandırdı. Bu da inanılmaz bir şey.

GRAHAM: Fakat bu konunun detaylarına girmeden önce yeni sponsorumuz TRN'den bahsetmeden geçmeyelim. TRN'in güz sezonu programlarını, özellikle de babaların randevu adaylarını seçmede büyük rol oynadığı yeni flört programı *The Blessing*'i mutlaka izlemelisiniz. Jake de ben de böyle bir konseptin arkasında dururuz, değil mi Connelly?

CONNELLY: Kesinlikle, G.

GRAHAM: İzleyecek bir *reality* programı arıyorsanız TRN'in yayın akışına göz atmadan geçmeyin. TRN. Hayatın içinden. Gerçek insanlar. Gerçek duygular

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

GIGI

Beckett önüne gelenle yatıp kalkar

SÖMESTR BAŞLAYALI İKİ hafta olmuştu ve ödevlerim acayip biriktiği için okuldan sonra program yapmam çok zordu. Neyse ki salı günü akşam altıda, Munsen'daki rink hâlâ halka açıkken kendimize özel bir seans ayırtmayı başarmıştık.

Ryder buza adım attığımız andan beri katlanılmazdı. Bunun her zamanki hali olduğunu söylemek isterdim ama normalden daha fazla sinir bozucu konuşuyordu. Tamam, hokey konusunda tam olarak istediğim bilgileri veriyor, o kaslı bedeniyle beni zorlayıp kendimi geliştirmem için her şeyi yapıyordu. Fakat bitmek tükenmek bilmeyen uyuzluğuna bir de kişisel alanımı işgal etmesi eklenince en sonunda kendimi tutamayıp patladım.

“Tanrım, ne kadar kibirlisin ya! Şu çeneni bir kapatsan mı artık? Canlı yorum yapmana gerek yok.”

Ryder'm gözleri parladı. “Beni atlatmayı başarırsan belki susarım.”

“Ne kadar da güzel antrenörlük yapıyorsun. Senden daha büyük ve güçlüyüm. Eğer birdenbire otuz santim boy atıp kırk beş kilo alarak beni atlatırsan bu konuda tam bir pislik gibi davranmayı keserim.”

Bunları söylediğimde sırttı.

“Sen az önce gülümsedin mi?”

Sinirim aniden yok olmuştu. Ryder'dan her zamanki huysuz bakışları dışında normal bir tepki almayı başardığım her seferinde bunun tadını çıkarmazsam olmazdı.

“Hayır,” dedi dik dik bakarak.

“Kesinlikle gülümsedin.”

“Hayal görüyorsun.”

Su şişesini almak için rink kenarına kaydım ama uzaklaşmadan önce kıkırdaması kulağıma geldi.

“Şimdi de güldün!” diye bağırdım keyifle, peşinden kayarak “Bunu herkese söyleyeceğim.”

“Git söyle. Kimse sana inanmaz.”

“Bu rinkin dört bir yanında gizli kamera var.”

“Hadi ya?” İlgisi uyanmış gibiydi. “Yani bu, düşmanından yardım dilendiğini tüm dünyanın göreceği anlamına geliyor, değil mi?”

“Ben yardım dilenmiyorum. Bir anlaşma yaptık.”

Ryder şişenin kapağını açtı. “Peki sen üstüne düşeni ne zaman yapacaksın?”

“Çoktan yaptım, ukala. Babam her aradığında senden bahsediyorum. Bu hafta sonu eve gittiğimde daha çok şey anlatacağım.”

“İyi olur.”

“Belki hafta sonundan önce onu görüntülü arayıp iyi dostum Ryder'ı biraz över, birlikte Dan Grebbs dinlemeyi çok sevdiğimizi söylerim.”

“İtibarımı mahvetmezsen sevinirim.”

“Ama babam *Ufuklar*'a bayılır,” dedim cezbedici bir tavırla.

Ryder tereddüt etti.

“Oha!” diye bağırdım. “Babama yaranmak için meditasyon müziklerimi sevdiğin yalanını söylemeye bile hazırsın, ha!? Seni sahtekâr. Ben bir yalancıyı asla övmem.”

Ryder bir kahkaha attı.

“Aman Tanrım, beş dakikadan kısa süre içinde iki kez güldün.”

Şişesini ağzına götürüp suyunu içerken, hain gözlerim boğazının hareketlerini hayranlıkla izlemeyi ihmal etmedi.

Aklımdaki soruyu dillendirmemem gerektiğini bilsem de aptal merakıma engel olamadım. “Eee, komşu kızla görüşüyorsun, ha?”

Ryder şişeyi yavaşça indirip ağzının kenarını sildi. “Kimseyle görüşmüyorum.”

“Gerçekten mi?” Kaşımı kaldırdım. “O zaman geçen akşam Carma neden senin odanda kolyesini arıyordu?”

Yüzü karardı. “Bence o konuda yalan söylüyordu. Benim odamda pek eşya bulunmaz, hatta bomboş bir alan bile sayılabilir. Kolyesi orada olsaydı görürdüm.” Omzunu silkti. “Onunla bir kez yattım, sonra da tekrar etmek istemediğimi söyledim. Sanırım beni görmek için bahane arıyordu.”

“Yok artık. Kendini bu kadar mı beğeniyorsun?”

“Ne?”

“Bir kadının, kolyesinin odanda kaldığı yalanıyla seni görmeye gelecek kadar harap olacağına inanıyor musun cidden? Ya o odandayken yanma gitseydin ne yapacaktı?”

“Bir yolunu bulurdu, eminim. Ben bakmıyorken kolyeyi cebinden çıkarır, yatağın altından falan bulmuş gibi yapardı.”

“Belki de kolyeyi *gerçekten* düşürmüştü. Belki *gerçekten* yatağının altındaydı.”

“Olsaydı görürdüm diyorum.”

“Eh, öyle olsun.” Gözlerimi devirdim. “Bir kadının penisin için böyle oyunlar oynamak isteyeceği kadar iyi seks yaptığına inanman çok hoş.”

“O kadar iyi seks yapıyorum.”

Gayet ciddi görünüyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Bu adamda çok ama çok seksi bir şeyler vardı. Carma'nın onu kazanmak istemesine şaşırıyordum aslında.

Su şişemi bırakırken kalbim dört nala koşmuyormuş da gayet normal atıyormuş gibi davranmaya çalıştım ve ringin ortasına doğru kayarak, “Biraz daha çalışalım mı?” dedim. Buzun serinliği yanan yanaklarıma iyi gelmişti.

“Beckett önüne gelenle yatar.”

Bu söylediği olduğum yerde durmama neden oldu. Dönüp ona baktım. “Ne?”

“Bilmen gerektiğini düşündüm.” Ryder bana doğru kayarken sopasını dalgınca buza sürtüyordu. “Tek bir kadınla ilişki yürütecek bir adam değildir o. Sen de birkaç adamla birlikte olacak bir kıza benzemiyorsun.”

Meydan okur gibi çenemi kaldırdım. “Kim demiş? Belki de tercihim tek gecelik ilişkiler ve birden çok partnerdir.”

“Öyle mi?”

Birkaç saniye sonra sinirle homurdanarak, “Hayır,” dedim.

Ryder beni incelemeye devam ederken gözlerinde kayboldum. Ne anlattıklarını bir türlü anlayamıyordum. Üzerlerinde bir film var gibiydi ama o koyu maviliğin ardında bir şeylerin parıltısını görebiliyordum. Tam olarak alev değildi ama...

Ben gizemi çözemediğim önce gözlerini kırpıştırıp başını çevirdi.

Başlangıç noktalarından birinde pozisyon aldığım da Ryder da elinde pakla karşıma geçti. Hâlâ beni izliyordu.

“Pekâlâ, bu kadar boşboğazlık yeter. Pakı at bakalım, sürtük.”
Alaycı bir nefes verdi. “Sen bana cidden sürtük mü dedin?”

“Evet. Küfür alıştırmayı yapıyorum diyelim.” Durdum. “Bir dakika. Bunu maça kullanamam. Ayrıca içten içe öyle olduğunu düşünsem de bir kıza asla sürtük demem. Çok aşağılayıcı bir kelime.”

“Ama *bana* diyebilirsin, ha?”

“Aynen. Gayet de kolay söyleyebilirim. Aslına bakılırsa bu biraz endişe verici.”

Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi.

Eldivenli elimle suratını işaret ettim. “İşte böyle. Gülümsemenin dizginlerini serbest bırak. Bunu sen de istiyorsun, biliyorum.”

“Çenenin kapatmazsan pakı atmam,” dedi fakat hemen ardından pakı yere bırakarak beni hazırlıksız yakaladı.

“Hey!” diye karşı çıktım.

Daha ben sopamı hareket ettiremeden Ryder son sürat kaymaya başlamıştı. Peşine düşüp yapmam gerektiği gibi onu kalenin arkasında sıkıştırdım. Dar alanda pak için mücadele ederken kısa süre içinde nefes nefese kaldık. Bu şimdiye dek yaptığım tüm antrenmanlardan yorucuydu. Nihayet kale arkasından çıkmayı başardığımda terden sıırılsıklam olmuş, soluksuz kalmıştım.

“Ayak hareketlerin iyiydi,” dedi. “Kalça hareketin de öyle.”

“Kalça hareketi mi?”

“Evet. Dönerken kalçanı büküşün süperdi.”

“Vay canına. Kulaklarım bir iltifat mı duyuyor?”

“Tekrar yapalım mı?”

Kafa salladım.

Sonraki su molasında, defans oyuncularıyla kalecinin dikkatini dağıtmanın yollarını konuşurken Ryder hiç olmadığı kadar canlıydı.

“Defansın, seni ne zaman ve nasıl püskürteceğiyle ilgili bir karar vermesi gerekiyor. Hedefin, birini kalenin yan tarafına çekip arka taraftan gol fırsatı yakalamak için bir açıklık oluşturmak. Seni geri püskürtmeye öyle odaklanmalılar ki siz gol atmadan önce dikkatlerini takım arkadaşlarına verme şansları kalmasın.”

“Zor ya. Ben açık alanda çok daha iyi oynuyorum,” diye itiraf ettim.

“Herkes açık alanda daha iyidir. Hepimiz geniş bir yerde oynamayı, kaslarımızı ve birtakım numaraları kullanmaktansa hızımıza ve isabet yeteneğimize güvenmeyi tercih ederiz.”

İstemesem de ona iltifat etmeden geçemezdim. “Sen iyi bir antrenörsün.”

Omuz silkti.

“Ciddiyim. Önümüzdeki yaz Hokey Kralları kampında koç olabilirsen o çocuklara çok şey öğreteceğine eminim. Bunu babama mutlaka söyleyeceğim.”

“Sağ ol.” Sesi biraz boğuklaşmıştı.

On dakika daha çalıştıktan sonra akşamı bitirdik. Hokey sezonu artık başlayacağı için ikimiz de kendimize fazla yüklenmek istemiyorduk. Kauçuk zeminli koridorda soyunma odalarına doğru ilerlerken aramıza rahat bir sessizlik çökmüştü.

“Arkadaşınla evlenmeyi planlamıyorum,” dedim birden.

Ryder bana yandan bir bakış attı. “Ben de öyle düşünmedim zaten.”

“Beckett’in tek eşliliği tercih etmediğini özellikle belirttin. Bu konuda endişeli olduğun belli.”

“Hiç de endişeli değilim.”

“O zaman kıskandın, ha?” diye takıldım.

Gözlerini kıstı. “Kıskanmadım.”

“Neyse. Onunla çıkmakla ilgilenmiyorum. Üzerimde çok fazla stres olduğu için biraz... çıplak stres atmak istemiştim sadece.”

Ryder gözlerinde minik bir gülüşle tekrar bana baktı.

Bunu yapmamam gerektiğini bilsem de bu sessiz hali her defasında beni daha da fazla konuşmaya itiyordu.

“Düzenli seks yapmayı özledim. Neredeyse iki yıldır ilişkim vardı ve bir partnerim olmasına alışkındım. Stresliyken, sinirini falan atman gerekirken ya da ihtiyacın varken ulaşabileceğin birinin olması çok güzel. Önce randevuya çıkmak, flörtleşmek, aranızda çekim var mı yok mu diye ölçmek, hastalık endişesi taşımak zorunda olmadan sevgilini arayıp, ‘Bebeğim, seni becerip aklını başından almak istiyorum,’ diyebiliyorsun. O da mutlulukla kabul ediyor.”

Ryder’in düşünceli bakışları suratımdan ayrılmadı.

Boğazım birden kuruyunca yutkundum. “Ne?”

Omuz silkti. “Bir şey yok.”

“Bir şey söylemek istiyor gibisin,” diye zorladım.

Yine omuz silkti.

İçimi çektim. “Her neyse. Üstümde yoğun bir baskı hissetmeye başladım çünkü ilk maç yaklaşıyor. Stresimi atmak için bir yol bulmam lazımdı.” Ryder’a bakıp sıırıttım. “Ve Beckett, Avustralya aksanıyla konuşuyor.”

“Kızlar buna bayılıyor ciddi,” dedi Ryder kuru bir sesle.

“Ama Case’in gelmesi bir bakıma iyi oldu. Yoksa Beckett’i kullanıyor olurdum. Tamam, tamam, kullanılmayı sorun etmeyeceğine eminim. Fakat birini seks için kullanma düşüncesi kötü hissetmeme neden oluyor.” Onu dürttüm. “Rica ederim, bu arada.”

“Ne için?”

“Kız muhabbeti için. Sevgililerle ilgili sohbet etmek, dertleşmek, duyguları paylaşmak gibi şeyleri seviyor gibisin. Ben de sana ihtiyacın olan şeyi veriyorum işte. Bu yüzden rica ederim.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sanırım yine gülüşünü tutmaya çalışıyordu.

Soyunma odalarına girip on beş dakika kadar sürede işimizi hallettikten sonra otoparkta buluşup kendi araçlarımıza bindik. Her defasında önce benim otoparktan çıkmamı beklemesi çok hoşuma gidiyordu. Bu beklenmedik bir centilmenlikti.

Yurda döndüğümde yemekhanede Mya'yla bir şeyler yedik, ardından Diana oyun akşamımız için geldi. Bu, birinci sınıf yurdunda üçümüz birlikte kalırken başlattığımız bir gelenektir. Haftada bir akşam bir oyun seçer -genelde Scrabble olurdu- ve bir şişe şarap açıp sehpanın başına otururduk. Mya ile Diana sürekli kedi köpek gibi didişirlerdi. Bazen Diana'nın kendi evine çıkmasının iyi olduğunu düşünmüyor değildim. Üç yıl daha birlikte yaşamak zorunda kalsalar birbirlerini öldürebilirlerdi.

“Sıkı durun... Percival'ı becerdim,” dedi Diana, kadife harf torbasını sallarken.

Şarabını yudumlayan Mya boğulacak gibi oldu. “Bir dakika. Yeni flörtünün adı Percival mı?” Başını hızla bana çevirdi. “Sen biliyor muydun?”

“Maalesef.”

Diana rasgele yedi harf seçtikten sonra minik torbayı Mya'ya verdi. “Talihsiz bir durum, evet,” dedi karamsarca. “Ama ondan hoşlanıyorum, bu yüzden seksi bir adı varmış gibi düşünüyorum.”

“Thunder gibi mesela,” dedi Mya. “Ya da Blaze.”

“Seksi bir isim dedim, gladyatör ismi değil.”

Harflerimi tahtama yerleştirirken sıırıttım. Gözüme çarpan ilk kelime YARAK oldu.

Bir dakika. T harfim de vardı.

TARAK.

İşte. Aklımın fikrimin sekste olmadığını kanıtlamıştım.

Mya PANCAR yazarak oyunu başlattı.

“Eee, seks nasıldı?” diye sordu sonra Diana’ya. “Percival diye birinin yatakta nasıl olabileceğini hayal edemiyorum.”

“Biraz abartılıydı,” diye itiraf etti diğer arkadaşım. “Habire yüzümü tutup durdu.”

“Yüzünü mü tuttu?” diye tekrarladım sırtarak.

“Evet. Öyle agresif şekilde değildi ama yanaklarımı avuçlarının arasına alıp sürekli gözlerimin içine bakmak istiyordu. Ben de göz temasını biraz kesmek için arkamı dönüp köpek stili yapmak istedim ama beni döndürüp yine gözlerime bakmaya devam etti.”

Gülmemeye çalıştım. “Bu epey... romantik bence.”

“Tabii. Evlilik yıldönümü seksi falan yapıyorsan öyle. Ama ilk seksin eğlenceli, vahşi ve tutkulu olması gerekir. Duygular o kadar dahil olmamalı.”

“Aslında haklısın.” Mya kendi itirafına şaşırmış gibiydi. “Bir dakika, bu nasıl mümkün olabilir? Ben seninle asla aynı fikirde olmam ki.”

Diana gülerken platin sarısı saçlarını omzunun arkasına attı. “Evrenin bir sorunu olmalı.”

Bu didişmelerinin arkasında kötü niyet taşımadıklarını biliyordum. Birbirlerini seviyorlardı. Sanırım. Sevmiyorlarsa bile beni karşılıklı nefretlerinden koruma konusunda mükemmel iş çıkarıyorlardı.

Evren bu akşam *cidden* dengesini şaşırmış olmalıydı çünkü ortadaki tahtayı inceleyerek TARAK kelimesini nereye yerleştirebileceğimi düşünürken telefonum bir çağrıyla titremeye başladı.

Ryder arıyordu.

Kalbim teklede. Beni neden arıyor olabilirdi?

Arkadaşlarıma, “Bir saniye,” deyip telefonu açtım ve temkinli bir şekilde, “Efendim?” dedim.

Hattın diğer ucundan ne bir selam ne de normal bir cümle geldi.

Ryder’ın kalın sesiyle söylediği tek şey, “Beni kullan,” oldu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

GIGI

Bunu seninle yapmak istiyorum

TELEFONUMU KULAĞIMDAN AYIRMADAN kaşlarımı çatıp Ryder'ın esrarengiz sözlerini anlamaya çalıştım. "Pardon, ne?"

"Seks için beni kullan," diye açıkladı.

Tam o konuşurken nefes alma hatası yapınca hava yutup yüksek sesle öksürdüm.

Seks için beni kullan.

Bu bir şakaydı.

Şaka yapıyordu, değil mi?

Bir daha öksürmem Diana'nın dikkatini üzerime çekti. "İyi misin? Kim arıyor?"

"İyiyim, iyiyim," dedim, elimle telefonun altını kapatarak. "Nefes almak bazen karmaşık oluyor."

Diana, "Niye bu kadar tuhafsın?" derken Mya sıırttı.

"Ben telefonla konuşup geleyim."

Kızlar beni daha fazla sorgulayamadan ayağa fırlayıp odama kaçtım ve kapıyı sıkıca kapatınca yeniden telefona döndüm.

“Cidden seks için seni kullanmamı mı istedin?” deyiverdim. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, avuçlarım terliyordu.

“Beckett’i seks için kullanmak istediğini söylemiştin. Ben de sana alternatif sunuyorum.”

Kalm sesine her zamanki gibi alaycı bir ton hâkimdi.

Yine de ciddi olduğunu hissediyordum. Ryder’ın kızları durup dururken arayıp böyle müstehcen teklifler yapan biri olduğundan şüpheliydim.

Şu anda gerçek fikrini söylüyordu.

“Bu... öyle bir şey değil ki,” demeyi başardım sonunda. “Geçen hafta sonu seks yapmak istemem önüme geleni becerebileceğim anlamına gelmez. Beckett’le aramızdaki doğal gelişen bir şeydi. Partinize onunla yatmayı planlayarak gelmedim.”

“Yani artık stres atman gerekmiyor mu?”

“Onu demiyorum.”

“O zaman hâlâ çıplak stres atmaya *ihtiyacın var*.” Boğuk bir kıkırtıyla kendi cümlemi bana sattı.

“Demek istediğim şu ki bir şeye ihtiyaç duymam...”

“Yani becerilmeye,” diye açıkladı benim yerime.

Yanaklarım kavruluyordu. Kalbim vahşi bir ritimle çarpmaya devam ederken yatağımın kenarına oturdum.

“Bir şeye ihtiyaç duymam o konuda çaresiz olduğum anlamına gelmez,” dedim kızgınlıkla. “Acıma seksiyle ilgilenmiyorum.”

Hırıltılı gülüşü kulağımı gıdıkladı. “Gisele, hadi ama.”

“Ne?” Yutkundum. Boğazım fena sıkışmıştı.

“Seni acıdığım için mi becermek istediğimi sanıyorsun?”

“Öyle değil mi?”

“Hayır.” Duraksadı. “Benim de ihtiyaçlarım var.” Bir duraksama daha. “Ve bunu seninle yapmak istiyorum.”

Bacaklarımın arası kasıldı.

Hem de ne kasılma...

Ryder'ın sözleri kanımı saf bir şehvetle doldururken, oturma-
ma rağmen dizlerim titremeye başlamıştı.

Tekrar yutkundum. "Sen ciddisin, değil mi?"

"Evet."

"Benimle yatmak istiyorsun."

"Yatmak demeyelim. Sikişmek diyelim."

Vücudumun her bir santimi gerilmiş, alev almıştı. Böylesine güçlü bir arzu hissetmeyeli seneler olmuştu. Hatta böyle bir şeyi daha önce hissettiğimi hiç hatırlamıyordum. Case'le birlikteyken de olmamıştı, geçen hafta Beckett'le birlikteyken de.

"Stres atman, ihtiyacını karşılayan gerektiğini söylemiştin. Ben sana yardımcı olabilirim. Zaten iyi bir anlaşmamız var," diye belirtti. "Niye buna daha keyifli maddeler eklemeyelim?"

"Ben..."

Beynim kısa devre yapmak üzereydi. Gülüp geçmek, bunun iyi bir fikir olduğunu ama akıllıca olmayacağını söylemek istedim. Fakat kelimeler ağızımdan çıkmadı. Bunun yerine çok aptalca bir şey söyledim.

"Senden etkilenip etkilenmediğimden bile emin değilim."

Bunu der demez neredeyse isterik kahkahalara boğulacaktım çünkü bu ne saçma bir şeydi? Biri sesimi ele geçirmiş olmalıydı.

Çünkü... Ryder'dan tabii ki etkileniyordum.

Hatta bir anlık sessizlik oldu. Sonra, "Pekâlâ. Bir dakika bekle," dedi.

Birtakım hışırtıları takip eden fotoğraf çekme sesi dışında hat sessiz kalmaya devam etti.

Telefonum gelen bir mesajla titrediğinde nefes almayı bıraktım.
Aletinin fotoğrafını attığını düşünmüştüm.
Fakat çok daha iyisiyle karşılaştım.

Ryder'ın çıplak, geniş göğsü varlığını bile bilmediğim kaslarla doluydu. Karnının da eksik yanı yoktu. Adam taştan oyulmuştu sanki. Eşofman altının düşük beline başparmağını takmış ve obliklerinin müthiş görüntüsünü sergilemek için biraz aşağı çekmişti. Kalça kemiğinde iki santim uzunluğunda beyaz bir yara izi olduğunu görünce sebebini merak ettim. Sonra da... bu kaslı, sert tenin parmaklarımın altında nasıl hissettireceğini hayal ettim. Elimi eşofmanının belinden içeri kaydırısam ne bulurdum?

Ağzım sulandı. Fotoğrafa baktıkça daha da ıslanıyordum.
“Eee?”

Sesindeki gülüş, nutkumun kesilmesine neden olduğunu anladığını gösteriyordu.

“Nasıl yani? Aletinin fotoğrafını göndermedin,” dedim rahat olmaya çalışarak.

“Daha önce hiç çekmedim.”

“Yalancı.”

“Doğruyu söylüyorum,” diye ısrar etti.

“Niye?” Gerçekten merak etmiştim. Daha önce birine penisinin fotoğrafını göndermemiş hiçbir erkek akranımla tanışmamıştım. Ve bunu genelde izinsiz, habersiz yaparlardı.

“Niye yapayım ki?” Sorumu saçma bulmuş gibiydi. Sonra sesi yine boğuklaştı. “Bir kadının, sikimi ilk gördüğü andaki bakışlarını şahsen görmeyi tercih ederim.”

“Neden? O kadar mı muhteşem?”

“Teklifime evet dersen kendi gözlerinle görürsün.”

Yanan yüzümü ovuşturdum. “Bak, balo kralı. Sen seksi bir erkek-sin,” diye kabullendim. “Kendin de bunun farkındasın. Ama kaslı bu göğüs fotoğrafı, aramızda kimya olup olmadığını göstermez.”

“Aramızda kimya olmadığını mı söylüyorsun?”

Kısık kıkırtısı boğazımı kuruttu.

“Bilmem. Belki de yoktur. Öpüşmedik bile.” Niye bu kadar mücadele ettiğimi bilmiyordum.

Aslında... sanırım biliyordum.

Bu kapıyı açtığım anda geri dönüşü olmayacağını farkındaydım.

Ve bu beni korkutuyordu.

“Hiç öpmediğim biriyle seks anlaşması yapacak değilim,” dedim, Ryder cevap vermeyince.

“Peki. Öyle hissediyorsan öyledir,” dedi ve telefonu kapattı.

Şimdi hissettiğim tek şey inanmazlıktı.

Gerçekten de telefonu yüzüme mi kapatmıştı?

Ekrana baktığımda öyle olduğunu gördüm.

Acaba bağlantı kesilmiş olabilir miydi? Tekrar araması için bir dakika bekledim ama aramadı.

Oturma odasına döndüğümde Diana ile Mya, *Fling or Forever*’ın dâhice bir program mı yoksa çöp mü olduğunu tartışıyorlardı.

Diana tabii ki de dâhice olduğunu düşünen taraftı.

“Genç, seksi insanların romantik randevu bahanesiyle gittiği bir yerde seks yapmasını izliyorsun. Her hafta bir yabancı gelip çiftlerden birinin arasını bozuyor ve bu yeni çift, randevu bahanesiyle birlikte olup kamera karşısında sikişiyorlar. Böyle bir programın gelmiş geçmiş en iyi program olmadığını mı söylüyorsun harbiden?”

"İnsanın beyin hücrelerini öldüren türden bir çöp olduğunu söylüyorum. Beni aksine asla ikna edemezsin."

Diana bana bakıp sıırttı. "N'oldu? Oyun gecesi sarmadı mı?"

"Arayan kimdi?" diye sordu Mya merakla.

"Luke Ryder."

"Vayy, düşman yani," dedi Diana. "Ne istiyormuş?"

Tüm konuşmayı kelimesi kelimesine aktarmak istesem de daha kendim bile tam olarak anlayamamışken arkadaşlarıma anlatamazdım.

"Antrenman programıyla ilgili konuştuk," diye yalan söyledim, koltuğa oturup Scrabble harflerimi alırken.

"Ona hâlâ devam ediyor musunuz?" Konu hokey olunca Diana ilgisini kaybetmişti.

"Evet. Ondan çok şey öğreniyorum."

Oyuna devam ettik ama aklım başka yerlerdeydi. Telefon görüşmesinin üstünden on beş dakika geçmiş olsa da içten içe hayretim devam ediyordu.

Ryder'daki cürete inanamıyordum. Önce bana, onu seks için kullanmamı söylüyor, sonra ben düşünmek isteyince, "*İyi, unut gitsin,*" diyebiliyordu.

Kim böyle bir şey yapardı ki?

"Pancarlı diye bir kelime yok!" diye bağırdı Mya öfkeyle, Diana tahtaya L ve I harfleri eklemek isteyince.

"Tabii ki de var."

"O zaman cümle içinde kullan da görelim."

"İçindeki pancar yüzünden bu salatayı sevmedim. Fazla pancarlı."

"G, beni desteklesene," dedi Mya.

Bakışlarımı tahtamdan kaldırdım. "*Pancarlı* ek almış bir kelime, zaten olmaz."

“Hain,” diye yakındı Diana.

Tam yeni kelimemi yazacakken telefonum bu kez de yeni bir mesajla titredi.

Ryder:

Aşağıdayım.

Kalbim durdu. Atmayı tamamen bıraktı.

İçimden bir ürperti geçti ama sebebi adrenalini mi yoksa beklenti mi bilemiyordum. Birdenbire ayağa fırladığımda başımın döndüğünü hissettim.

Arkadaşlarım irkilerek kafalarını kaldırdılar.

“Aşağı inmem lazım,” deyiverdim.

Bana öylece baktılar.

“Şey, yemek sipariş etmiştim de.”

Uygulamadan bildirim gelmiş gibi göstermek için telefonumu salladım ama ekranı göstermedim. Odaya döndüğümde yanımda yemek olmamasını nasıl açıklayacağımı da düşünmedim. Baskı altında maalesef hızlı düşünemiyordum. En azından rink dışındayken.

“İki saat önce akşam yemeği yedik,” dedi Mya şaşırarak. Fakat ben çoktan spor ayakkabılarımı giyip kapıya yönelmiştim.

Küçük lobimize inip güvenlik görevlisine selam verdim. Kadının endişeli bakışları, kapının yanındaki pencereye odaklanmıştı. Ryder oradaydı.

“Sorun yok,” dedim. “Tanıdığım biri.”

Aslında kadın, kapının önünde siyah kapüşonluyla bekleyen dev adam yüzünden endişelenmekte haklıydı.

Dışarıda hava beklediğimden daha serindi. Ekim ayı yaklaşıyordu ve yakında etraf daha da soğuyacak, spor taytı ve tişörtle

dışarı çıkmak bir seçenek olmayacaktı. O zaman gelince, meme uçlarımı sertleştiren bu hafif serinliği özleyecektim.

Gerçi... bunun sebebi Ryder da olabilirdi.

“Niye geldin?” diye homurdandım, onu kapıdan uzağa çekerek.

Kenara geçtiğimizde ellerini *sweatshirt*’ünün ceplerine sokarak yarı kapalı gözkapaklarının ardından bana baktı.

“Seni öpmek için.”

Ağzım bir karış açık kaldı. Bir süre ona öylece baktım.

“Onca yolu... beni öpmek için geldin, ha?”

“Evet.”

“Ben... Sen...” Cidden ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ryder omuz silkti. “Hiç öpmediğin biriyle sikişmeyeceğini söylememiş miydin?”

“Ben...” Konuşabilecek kadar düzgün düşünemiyordum.

“Eee?” Büyüleyici mavi gözleri yüzüme odaklandı. “Seni öpmeme izin verecek misin Gigi?”

Bana Gisele değil de Gigi dediğini fark ettiğimde nabzım hızlandı. Çünkü gerçek adımı kullanması, benimle dalga geçmediğini, oyun oynamadığını, son derece ciddi olduğunu gösteriyordu.

Ellerini ceplerinden çıkarıp bana yaklaştığında iri bedeni kişisel alanımı işgal etti ve baharatımsı parfümü duyularımı ele geçirdi. Bir nefes aldım ama anında pişman oldum çünkü her zamanki gibi çok güzel kokuyordu ve bu dikkatimi dağıtıyordu.

“Evet mi hayır mı?” diye sordu kısık sesle.

Altdudağımı yalayıp gözlerine baktım.

“Evet.”

Sonra kararımdan şüphe duymadan uzanıp parmaklarımı saçlarına daldırarak onu aşağı çektim.

Ağzılarımız hafifçe birbirine değdi. Çok, çok yumuşak bir dokunuştı. Fakat dudaklarımız birbirine öyle uyuyordu ki kendime engel olamayıp öpücüğü derinleştirdim. Ryder bir küfür

homurdanarak dilini aralık dudaklarımın arasına kaydırduğunda vücudumdan bir elektrik akıntısı geçti.

Onu olabildiğince kendime çekebilmek için kollarımı boynuna dolayarak bedenine yaslandım. Ağzını keşfetmeyi çaresizce istiyordum. Onun dudakları da benimkiler kadar açtı ama bana baskı uygulamıyordu. Dilinin dilime dokunuşu neredeyse katlanılmazdı ve daha fazlasını istememe neden oluyordu. Ellerinin üzerimde dolaşmasını da istiyordum ama bunu yapmıyordu. Birini hafifçe kalçama koymuş, diğeriyle de yanağımı kavramıştı. Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi beni öperken başparmağı çenemi okşuyordu.

“Mmmm.” Boğuk iniltisi dudaklarımı gıdıkladı, ardından belimdeki eli birden hareketlendi. Avucunu arkama kaydırıp kıcırmı sıktı ve ereksiyonunu hissedebilmem için beni kendine iyice bastırdı.

Karşılık olarak inlediğimde ufak bir sırtıtışla geri çekildi. Alaycı tavrı hiç değişmiyordu.

“Testi geçtim mi?”

Nefes alıp verişlerim kesik kesik, zihnim allak bullaktı.

“Ben...” Ellerimi omuzlarından çekip bir adım geriledim. “...duygusuz seks yapabileceğimi sanmıyorum.” Ryder’a uzanmak için ellerimi bacaklarımın yanlarına bastırdım çünkü şimdiden öpücüğünü özlemiştim. “Senin istediğin bu, değil mi?”

“Evet.”

Kararsızdım. Niye onu istediğimi söyleyemiyordum gerçekten bilmiyordum.

Tereddüdüm devam edince Ryder uzanıp saçlarını düzeltti. Az önce onları fena dağıtmıştım.

“Peki.” Sonunda omuz silkip kaşlarını kaldırdı. “Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Evren onaylıyor

“LUKE, DUR!”

Cuma sabahı soğuk terler içinde uyandım. Tişörtüm sıırsıklam olmuş, göğsüme yapışmıştı. Hâlâ beynimin gerilerinde yankılanan dehşet verici sesi kovaladım çünkü ihtiyacım olan son şey güne karanlık eşliğinde başlamaktı.

Yatakta dönüp telefonumu aldığımda Phoenix bölge koduyla başlayan bir numaranın arayıp sesli mesaj bıraktığını gördüm ve kâbusun, bu saçmalığın işareti olduğunu anladım.

Siktir.

Doğrulup ekran parolamı girdim.

“Luke, ben Maricopa İlçe Savcılığı'ndan Peter Greene. Sana birkaç hafta önce de ulaşmaya çalışmışım. Savcılıktan da e-posta gönderildi ama sanırım adresin yanlıştı. Dosyadaki bilgiler eski olmalı. Bunun senin için hassas bir konu olabileceğini anlıyorum fakat seninle duruşma hakkında konuşmamız ve...”

“Mesajınız silinmiştir.”

Telefonu yatağa fırlatıp duş almak için koridordaki banyoya geçtim. Bugün saat yedide değil, sekizde tesiste olmayı planlıyor-

dum. Artık dersler resmi olarak başladığından dolayı fazladan idmanla kendimi zorlamayacaktım.

Bu dönem sabah antrenmanları ve idman programı nedeniyle hokey takımındaki herkesin dersleri öğleden sonraydı. Beckett kampüse benimle gelmek istedi ama Shane kendi aracıyla geleceğini söyledi. Onu mutfakta protein içeceği hazırlarken bırakıp çıktık.

Yolda giderken Beckett dün gece izlediği bir filmi anlatmaya koyuldu ama onu tam olarak dinleyemiyordum. Aklım yine üç gündür beynimi kemirip duran konudaydı.

Yani Gigi Graham'da.

Öpüşmemizin üzerinden üç gün geçmişti.

Ve öyle bir öpücüktü ki aletimin kaya gibi sertleşmesine, eve dönüş yolculuğunda acı verici şekilde sızlamasına neden olmuştu.

Gigi'nin şimdiye bana çoktan ulaşacağını düşünsem de aramadığı için bu kadar hayal kırıklığına uğramamalıyım aslında.

İlk maçımız yaklaşırken antrenmanlarımız da daha zorlu bir hal almıştı. Jensen bizi eşek gibi çalıştırmış, sonrasında da bu sezon ilk rakibimiz olan Northeastern'in bir maç videosunu izletmek için medya odasına gitmemizi istemişti.

Asistan Koç Peretti'nin gelmesini beklerken Gigi'nin sessizliğini ve o gün hayatımızın en seksi öpüşmesini yaşamamışız gibi davranma kararını düşünmeye devam ettim.

Öyle alev ateş olacağımızı asla tahmin etmezdim. İkimizin de kuvvetli bir çekim hissettiği belliydi ve her an yanıp tutuşacaktık gibiydi.

Takım arkadaşlarım etrafımda muhabbet ederken o günü aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Her zamanki gibi orijinal Briar ekibi ilk sırayı kaparken biz Eastwoodlular ikinci sıradaydık.

“Solucan deliklerinin var olmadığını kanıtlayamazsın,” diyor-du Beckett, bir yandan kızın biriyle mesajlaşırken. Konu zaman yolculuğu ve seks olunca çoklu görev uzmanı olup çıkıyordu.

“Sen de var olduklarımı kanıtlayamazsın,” dedi Nazzy bitkinlikle.

“Naz, dostum. Kaybedeceğin bir savaşa girme,” diye önerdi Shane. O da biriyle mesajlaşıyordu. Dün geceki bir erkek birliği partisinde bir başka amigo kızla tanışmıştı. Ulusal Olimpiyatları kazanmak istercesine amigo kız takımını tek tek elden geçiriyordu resmen.

“Size bir soru sormak istiyorum ama beni yargılamayacağınıza söz vereceksiniz,” dedi Patrick gergince.

“Kimse öyle bir söz veremez,” dedi Rand.

“İyi, sormuyorum o zaman.”

Rand burnundan nefes vererek güldü. “Tabii tabii. Bir kere ağzından çıktıysa söyleyeceksin.”

“Boş ver dedim.” Patrick inatla kafasını iki yana salladı.

“Kaptan?” dedi biri, fikrimi söylemem için.

Ön sıradaki Trager, “Eş kaptan,” dedi ama kimse onu umursamadı.

“Sor hadi şu soruyu,” diye mırıldandım, Kansalı Çocuk’a.

“Şey. Şu solucan delikleri...” Tereddütle bize baktı. “İçlerinde gerçekten solucan var mı?”

Grubumuzu sessizlik kapladı. Will Larsen bile ona bakmak için arkasını döndü.

“Teorik solucanlardan mı bahsediyoruz yani?” diye düzeltti Patrick, cidden konuyu hiç anlamıyormuş gibi. “Doğru mu?”

Shane ona acıyıp, “Sorun yok, üzülme. Senin yakışıklılığın yeter,” dedi ve amigo kızına mesaj atmaya döndü.

Patrick'in hakareti anlaması biraz uzun sürdü. "Siktir git be," diye hırladı.

"Solucan deliklerinde solucan olmaz," diye açıkladı Beckett, şoke edici derecede yumuşak bir tonla. "Özetle açıklamak gerekirse solucan delikleri, evrende iki uzak noktayı birbirine bağlayan teorik tünellerdir ve..."

Onları dinlemeyi kestim. Evde zaten sürekli bu konulara maruz kalıyordum. Beckett Dunne'in kampüs hayatımı da mahvetmesine izin vermeyecektim.

Bir saat sonra video bittiğinde tesisten çıktım ve bugünkü tüm derslerimin yapılacağı sınıfların bulunduğu sarmaşık kaplı eski binaya doğru ilerledim.

Okul başlayalı daha iki hafta olmuştu ama Briar'ın akademik açıdan Eastwood'dan çok daha zorlayıcı olduğu şimdiden belliydi. Ana dalım işletmeydi ancak tarih bölümünde yan dal yapıyordum. Önümüzdeki haftaya yetişmesi gereken iki ödevim vardı. Hemen sonraki hafta da iki tanesiyle daha uğraşmak zorundaydım. Aşırı zordu ama sanırım Ivy League okulu olmak bunu gerektiriyordu.

Günün son dersinden çıkıyordum ki Gigi'nin adı ekranımda belirdi ve nabzım hızlandı.

Gisele:

Farkındayım, son dakikada yazıyorum ama bu akşam Munsen'da antrenman yapmak ister misin?

Bunun altında bir ima olduğunu sanmıyordum. Beni gerçekten de antrenman için çağırıyor olmalıydı. Tabii bunu aletime anlatamazdım; öyle bir sertleşmişti ki gören de bana çıplak fotoğraf atıp "gel beni becer" demiş sanırdı.

Otoparka giderken hızlıca cevap yazdım.

Ben:

İsterim.

Gisele:

21.15 uygun mu?

Ben:

Uygun. Görüşürüz

Evren, seks yapmamızı onaylıyordu.

Gigi'yle rinke vardığımızda kadınlar soyunma odasının hizmet dışı olduğunu gördük. Kapıya yapıştırılmış beyaz kâğıtta odayı su bastığı yazıyordu. Okurken lağım kokusu burnuma doldu.

Gigi omuz silkip anahtarları çıkararak erkekler soyunma odasına yöneldi. Buluştuğumuz andan beri onu süzmeyi kesememiştim. Siyah spor taytı, biçimli bacaklarını sarıp kıcını ortaya çıkarmıştı. Daha birkaç akşam önce o kış avuçlarımın arasındaydı. Nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlayan parmaklarım ona tekrar dokunmak için sızlıyordu.

“Haftan nasıl geçti?” diye sordu kaygısızca.

Kaşımı kaldırmamak için kendimi tuttum. Demek hiçbir şey olmamış gibi rahat davranacak, geçen akşam dilimi nasıl bir açgözlülükle emdiğini hatırlamayacaktık. Peki.

“İyiymi. Senin?”

“Çok yoğunum,” dedi. “Her sene hokeyle dersleri dengelemenin ne kadar ağır bir iş olduğunu unutuyorum.”

“Bölümün neydi?”

“Spor yönetimi.” Omuz silkti. “Hep iyi bir menajer olacağımı düşünmüştüm, bu yüzden bu bölümü seçtim. Sen ne okuyorsun?”

“İşletme. Neden bunu seçtiğimi bilmiyorum ama.”

Giyinme alanına vardığımızda kot ceketini üstünden sıyrıp banka bıraktı. Bir an için burada soyunmaya devam edeceğini sandım -libidom bunu tüm kalbiyle onaylıyordu- ama sonra spor çantasını alıp duş alanına gitti.

Tıpkı geçen seferlerde olduğu gibi tüm rink bize aitti ve ür-kütücü şekilde sessizdi. Pleksiglasa çarpan pak sesleri olmadan gerçek bir hokey arenasına benzemiyordu. Bir pakın hedefiyle bulunduğu anda çıkardığı keskin ses, binayı inletebilirdi ve dün-yada en sevdiğim sestti.

Gerçi bu gece hokeye odaklanmam biraz imkânsız gibiydi. Böyle bir şeyin olacağını asla düşünmezdim, zira ben *daima* ho-key odaklıydım. Bu kanımda vardı.

Fakat bu gece kanım başka bir şey için kaynıyordu.

Gigi'nin de dikkati dağınık gibiydi; normalde uykusunda bile atabileceği birkaç pası ıskaladı.

Herhangi bir sporu dikkat dağınıklığıyla yapmanın kötü bir fikir olduğu, ancak biri yaralanınca fark edilirdi.

Pakı kapmak için mücadele ediyorduk ki Gigi tüm bedeni-min kasılmasına neden olan bir haykırış koyuverdi.

Olduğum yerde durup hemen, “İyi misin?” diye sordum.

Eldivenlerini çıkarıp bileğini çevirirken yüzünü ekşitince içim endişeyle doldu. Kahretsin. Eğer yaralandıysa tüm sezonu mahvolurdu.

“Gel buraya.”

Onu banka götürüp oturmasını istedim ve bir elimle bileğini kavrayıp diğeriyle kontrol ettim. Parmaklarımı nazikçe tendon-ların üzerinde gezdirirken yüz ifadesini inceledim.

“Böyle yapınca acıyor mu?”

“Hayır.” Güçlkle yutkundu. “Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Kenar panolarının orda mücadele ederken biraz burkuldu sadece.”

Gözlerimi yüzünden ayırmadan bileğinde başka bir noktaya basturdum. “Şimdi acıyor mu?”

“Hayır.”

“Emin misin?” Nabzını başparmağımın altında hissedebiliyordum.

Gigi rahatlamış şekilde kafa salladı. “Az önce hissettiğim acı anlık olmalı. Şimdi geçti bile.”

Bileğini tekrar çevirdi ama elimden kurtarmaya yeltenmedi.

“Aslında daha önce hiç kemiğim kırılmadı,” dedi. “Sanırım şanslıydım. Kardeşim küçükken tam üç kez kolunu kırdı. Senin başına geldi mi?”

“Kaburga kırığı sayılır mı?”

“Tabii.”

“O zaman birkaç farklı seferde birkaç farklı kaburga kemiğim kırıldı diyebilirim. Bunun dışında sadece hafif bilek burkulmaları yaşadım.” Omuz silktim. “Önemli bir kırığım olmadı.”

“Kaburgalar da önemsiz sayılmaz.” Uzanıp terli formamın üzerinden göğüs kafesime dokundu.

Çıplak tenime dokunuyor olmasa da parmaklarının birer damga gibi tenimi dağladığını hissediyordum.

“Aslında...” diyerek düşünceli bir şekilde duraksadı. Gri gözleri üzerimdeydi.

Bana bakışları huzursuzluk vericiydi. Benim göremediğim bir şeyi görüyor, haberim bile olmayan bir sırrımı biliyordu sanki.

Sonunda cümlesini bitirdi. “Pisliğin teki değilsin.”

“Öyleyim.”

“Hayır. Sadece rol yapıyorsun. Önemsediğin şeyler var, sadece kimsenin bunu bilmesini istemiyorsun. Seni aşırı kibirli biri sanıyordum ama kaba davranışların sadece bir şeyleri saklayan bir maske.” Gigi’nin dudakları hafifçe kıvrıldı. “Merak etme, sakladığın şeyi sormayacağım. Bana anlatmayacağını biliyorum.”

O yüzümü incelemeye devam ederken kafamı eğme dürtüme karşı koydum. Tuhaf bir şekilde korunmasız hissetmiştim. Tenimde karıncalar dolanıyordu.

“Sen de benim hakkımdaki bir varsayımını söylesene.”

İsteği beni şaşırttı. Buna pek kafa yormamıştım ama şimdi düşününce onun hakkında birkaç önyargım olduğunu fark ediyordum.

“Ukala ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmüştüm,” diye itiraf ettim.

Bunu bekliyormuşçasına kafa salladı.

“Ama beklediğimden daha alçakgönüllü çıktın. Şaka yollu bile olsa kendinle pek övünmüyorsun. Biri sana güzel bir şey söylediğinde sanki ilk defa iltifat almış gibi şaşırp mutlu oluyorsun. Her seferinde de teşekkürle karşılık veriyorsun.”

Bileği hâlâ avuçlarımın arasındaydı ve parmaklarımı açık renkli, narin teninin üzerinde dolaştırmadan edemiyordum.

“Daha önce de ünlülerin çocuklarıyla tanıştım,” dedim. “Senin de onlar gibi olacağını sanmıştım ama tamamen farklısın.”

Gigi dişlerini altdudağma geçirdi. Sonra dudaklarını yalaya-rak gözlerime baktı.

“Emin olmak için soruyorum, amacın benimle çıkmak değil, değil mi?”

“Hayır.” Kıkırdadım. “Tatlı sözler söyleyip seni randevulara çıkaracak birini istiyorsan o ben değilim. Öyle konularda iyi değilimdir.”

“Nasıl konularda iyisin peki?”

Bu imalı bir soruydu; ikimiz de farkındaydık.

Elini döndürüp başparmağımı avcunun içinde dolaştırdığımda ürpermesi gözümünden kaçmadı.

“Seni ıslatma konusunda iyi olacağımı söyleyebilirim mesela,” dedim, çatallanan sesimle. “Ve seni aklını başından alacak, günlerce zihninden çıkmayacak kadar iyi becerebilirim. Hayatının en iyi anlarını yaşatabilirim.”

Tekrar dudağını ısırdı. Gözlerindeki bulanık ihtiyaç parıltısı neredeyse oracıkta çözülmemeye neden olacaktı. Onu kucağıma çekip dudaklarına yapışmam an meselesiydi. Fakat Gigi tereddütlüydü ve ilk adımı atan o olmalıydı.

Adım atmadı.

Patenlerini çıkarmadan yavaşça doğrulduğunda bedenim hayal kırıklığıyla haykırdı.

“Bu akşamlık bu kadar antrenman yetsin,” dedi. “Odaklanmakta güçlük çekiyoruz. Sakatlığa davet çıkarmayalım.”

Peşinden erkekler soyunma odasına gittim ve banka yan yana oturup patenlerimizin bağcıklarını çözdük. Gigi sporcu sutyeni, askılı tişörtü ve dar şortuyla kalana dek soyunduğunda ona bakmamak için elimden geleni yaptım.

“Hızlıca bir duş alacağım,” dedi, odanın diğer ucundaki kapıya yönelerek.

Ben bankta kalıp burnumdan derin, dengeli nefesler almaya çalıştım.

Tanrım. Onu istiyordum. Bunu hiç beklemezdim ve hiç hazırlıklı değildim. Ne yapacağımı da bilmiyordum.

Duşun açıldığını duydum ve soyunma odası kısa sürede buharla doldu. Benim de duş almam lazımdı. Gigi'yi beklerken

antrenman giysilerimi çıkarıp sırt çantama tıktım. Akan suyun arasından boğuk sesi geldiğinde diğer eşyalarımı topluyordum.

“Ryder?”

“Efendim?” diye seslendim duşlara doğru.

“Havlu almayı unutmuşum. Getirebilir misin?”

Aletim, elimdeki hokey sopasından daha sertti. Derin bir nefes alarak sopayı çantama yasladım.

“Tabii. Bir saniye.”

Temiz havluların bulunduğu raflara gidip iki tanesini aldım ve havada asılı buharın arasında ilerleyerek duş kabinlerine yöneldim. Buharın kaynağı üçüncü kabindi.

Kalbim gümbürderken beyaz plastik perdenin önünde durdum. Gigi’nin vücudunun şehvet uyandırıcı hatlarını, bronz tenini görebiliyordum.

Geldiğimi haber vermek için boğazımı temizleyip havluları kabin girişine doğru uzattım. “Getirdim.”

Perde hışırdadı.

Sonra açıldı.

Gigi havluları benden almak yerine karşımda öylece, çırılçırılak durdu.

İnanılmaz görünüyordu.

Karşımdaki manzarayı izlerken nefeslerim sıklaştı. Memeleri dimdik, kahverengimsi pembe meme uçları suyun sıcaklığına rağmen sertti. Dilim onları yalama isteğiyle sızladı.

Şehveti bastırmak için göğsünden ayırdığım bakışlarım bacaklarının arasına kaydı. Tertemiz ve aşırı kışkırtıcıydı. Bu kez de orayı yalama arzusuna esir olmuşum.

Gözlerindeki daveti gördüğümde havluları askıya astım ve tek kelime etmeden kabine girip perdeyi arkamdan kapattım. O ta-

mamen çıplakken ben hâlâ *boxer* şortumla duruyordum. Belki de sızlayan aletimle onun arasmda bir bariyer olması iyi bir şeydi.

Sıcak bakışları uzun uzun üzerimde dolaşp göğüs ve karın kaslarımda, şişkin aletimde oyalandı. Gözleri beğeniyle karardığında göğsüm tatminle doldu. Vücudumu beğenmesini, kendine özel oyun parkı olarak kullanmasını istiyordum.

İkimiz de uzun bir süre boyunca konuşmadık. Sular Gigi'nin üzerine dökölüyor, mükemmel memelerinin arasından dümdüz karnına ve şekilli bacaklarına doğru süzölüyordu.

“Ryder,” diye yakarması, ona katılmam için yeterli oldu.

Suyun altına girip bir elimi bacaklarının arasına kaydırırken ağzına yapıştım.

Gigi keskin bir nefes aldığında sesini yuttum ve onu yavaşça duvara doğru itip parmak eklemlerimi kıvrımlarına sürttüm. Kalçasını elime doğru bastırmaya çalıştığında klitorisini hafifçe okşadım ve baskı uygulamak için, ağzıma doğru inlemeye başlamasını bekledim.

Öpüşmeye ara verdiğimde etrafımızı saran buhar bulutunun bir kısmı ağzıma doldu. Upuzun kirpiklerinin arasından bana bakarken Gigi'nin dudakları su damlalarıyla süslenmişti.

“Daha fazla,” diye yalvardı.

“Daha fazla istediğin ne?” Dudaklarım bir gülümsemeye seğirdi. “Bu mu?”

Merkezini kavradım.

Gigi yüksek sesle inledi.

O kendini elime bastırırken ben de onu öpmek için tekrar eğildim. Tadına bayılıyordum. Avucuma sürtünmesine bayılıyordum. Bacaklarından birini kaldırıp kalçama yaslayarak içine iki parmağımı daldırabilmek için alan açtım. İç kasları kasıldığında neredeyse şehvetle dizlerimin üzerine çökecektim.

Tanrım. Aletimi içine sokmaya ihtiyacım vardı.

Onu kendimden geçerek öperken avcumu klitorisine bastırıp parmaklarımı içinde ileri geri hareket ettirdim. Diğer elimle de memelerini sıkıyor, sertleşmiş uçlarıyla oynuyordum.

Islak çamaşırımı zorlayan aletime dokunmak için parmaklarını aramıza kaydırmaya çalıştığı anda elini hafifçe ittim. Şu anda halimden çok memnundum ve dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Varlığımın her bir zerresi Gigi'nin çıkardığı seslere, dengesiz nefeslerine ve minik inlemelerine odaklanmıştı.

Parmaklarımın üzerinde tutkuyla hareket ederken gözlerini kapatmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

Başka zaman olsa onunla oynamak, onu kıskırtmak için saatlerimi harcayabilirdim ama şu anda tek istediğim olabildiğince şiddetli ve hızlı şekilde boşalmasını sağlamaktı.

Kulağına, "Bırak kendini," diye fısıldayıp dilimi narin ense-sinde dolaştırdım. "Boşalırken parmaklarımı sıkıştığını hissetmek istiyorum."

Dediğimi yapıp kendini orgazma ve bana bırakırken boğazından şehvet dolu bir haykırış yükseldi.

Vücudu zevkle seğirip solukları buhara karışırken gülümse-dim. Gigi dudaklarını göğsüme bastırıp beni hafifçe ısırduğında arzuyla ırkıldım. Parmaklarım hâlâ içindeydi ama artık daha yavaşladım. Klitoris avcumun içinde şişmişti ve orgazm sıvısı elimin her yerindeydi.

Ereksiyonum o kadar acı verici bir hal almıştı ki ayakta durabildiğime şaşırıyordum.

O sırada şaşırılmış bir erkek sesi, "Hey, içeride biri mi var?" diye seslendi.

Sıçrayarak birbirimizden ayrıldık.

"Burayı temizleyecektim," dedi aynı ses.

Gigi derin bir nefes aldı. “Evet. Kusura bakmayın, hemen işimi bitirip çıkarım,” diye seslendi. “Bina sahibinden özel iznim var. İşinizi böldüğüm için özür dilerim.”

Aletim hâlâ sert olsa da o büyülü an geçmişti. Gigi telaşla dışarıdaki havlulardan birini kendine alıp birini bana attı.

“Siktir,” diye mırıldandı. “Bu çok utanç verici.”

“Adam burada seninle olduğumu bilmiyor. Sorun yok.”

Havlularımızı üstümüze sarıp giyinmek için odaya geçtik. Ereksiyonum biraz bile yatışmamıştı. Gigi onu pantolonumun içine sığdırmaya çalışmamı izlerken hafifçe sırttı.

“Bir problem mi var, balo kralı?”

İçimi çektim.

Saçlarını dağınık topuz yaptıktan sonra bir süre beni izledi, ardından konuştu.

“Bu hafta sonu ailemin evinde olacağım. Yarın yola çıkarım.” Duraksadı. “Pazar öğleden sonra dönmeyi düşünüyorum.”

“Bizimkiler de bütün hafta sonu evde olmayacaklar. Boston’daki bir konsere gidiyorlar. Shane, pazar akşamına kadar dönmeyeceklerini söyledi. Ev bana kaldı yani.”

Gigi bakışlarını kotumun önündeki kabarıklığa indirdi, sonra yine yüzüme baktı. “Pazar günü sana gelebileceğimi mi ima ediyorsun?”

“Yoo.” Omuz silktim. “Direkt söylüyorum. Pazar günü bize gel.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tamam.” Gözlerime baktı. “Orada olacağım.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

GIGI

Kendini fazla kaptırma

“ÜZGÜNÜM, HENRY. SENİN için yolun sonuna geldik.” İngiliz sunucu, bakışlarını mayolarıyla hasır plaj mobilyalarında oturan çiftlerin üzerinde gezdirdi. “Geri kalanlarınız için şans hâlâ devam ediyor. İyi geceler.”

“Off, çok fena bir bölümdü,” dedi Wyatt şaşkınlıkla. “O İskoç adam villaya adımını atar atmaz Annabeth ile Henry’yi ayırdı.”

Cumartesi akşamıydı ve Brookline’daki evimizin salonunda ailece oturuyorduk. Aslında burası da oturma odasıydı ama kendimi bildim bileli “salon” diyorduk. Sebebi muhtemelen yüksek tavanı ve tamamen camla kaplı duvarıydı. Evdeki ev sevdiğim yer bu odaydı. Gömme kitaplıklara ve taştan yapılmış dev şömine-nin karşısındaki rahat L koltuklara bayılıyordum. Oda, mülkün pek çok verandasından birine açılıyordu ve verandanın ötesinde de hem havuzu hem de çardağı olan geniş bahçe bulunuyordu.

Diğer L koltukta oturan annem sonraki bölüme geçmek için kumandayı alırken babam ağzına bir avuç patlamış mısır tıktı.

“Ben Mac ile Samantha’yı destekliyorum,” dedi çiğnerken.

“Ciddi misin?” dedim. “Mac pisliğin teki. Tek yaptığı kızın giyimini eleştirmek.”

“Samantha farklı mı sanki?” Babam savunmaya geçti. “Sürekli Mac’in görünüşünden yakınıyor. Kulaklarının küçük olduğunu söyledi diye zavallı adam ameliyat olmayı düşünüyor.”

“O ikisi aşırı toksikler,” diye fikrimi belirttim. “Ben Cam ile Abby’yi tutuyorum.”

“Cam mi!?” Babam gözlerini kocaman açtı. “Hadi ama Stan. O adam resmen bronzlaştırıcı yağ banyosu yapıyor.”

“Doğru,” dedi Wyatt. “Bebek yağı fabrikası patlamasından kurtulmuş gibi görünüyor.”

Annem uluyarak gülmeye başladı.

“Bu kanala bayılıyorum,” dedim.

“Aynen ben de.” Wyatt, son patlamış mısırımı çaldı. Annem kâseleri getirdiğinde kendininkini beş saniyede bitirmişti.

“Ciddi misin?” diye sordum şüpheyle. “Yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Cidden seviyorum. *Plate Pleasers* müthiş bir program mesela.”

Annem ona katıldığını belirtir gibi kafa salladı. “O minik jüri üyeleri çok tatlı. Hiçbir yarışmacının yemeğini beğenmeyen çocuğa bitiyorum.”

“Çok fena değil mi? Burnunu nasıl da kırıştırıyor,” dedi Wyatt keyifle. “Ben de bayılıyorum.”

O sırada Bergeron birden köpek yatağından fırlayıp Fransız kapıların önünde inlemeye başladı.

“Sonraki bölümü başlatma,” dedim anneme. “Bergy’nin dışarı çıkması gerek.”

“Ben çıkarırım.” Wyatt koltuktan kalktı.

Ben de mutfağa geçip mikrodalgaya bir paket patlamış mısır daha koydum. Patlamasını beklerken babam içeri girip kollarını bana sardı.

“Evde olduğun için çok mutluyum, Stan.”

Kafamı geniş omzuna yasladım. “Ben de. Buna ihtiyacım vardı.”

Son birkaç gün bana epey... ağır gelmişti. Tabii detayları babama anlatacak değildim. Luke Ryder’la aramda olanlar, Luke Ryder’la aramda kalacaktı. En azından bir süreliğine. Ayrıca daha kendim bile mantık çerçevesine oturtamamışken kalkıp da babama yarın akşam seks yapmayı planladığımı söyleyemezdim.

Zaten planın gerçekleşip gerçekleşmeyeceği de henüz belli değildi.

Duşta olanlardan sonra aramızdaki şeyi ilerletmekten çok korkuyordum. Çünkü bir süre önce, bunun anksiyete değil de *tutku* olduğunu söyleyen kafamdaki şu sinir bozucu ses haklı olabilirdi.

Ve bu dehşet vericiydi.

“Milli takımdan haber var mı?” diye sordu babam.

Başımı iki yana salladım. “Yok. Umarım ilk maçımızdan sonra işler değişir. Fairlee ve ekibi beni dikkatle izleyecektir, değil mi?”

“Muhtemelen.” Babamın benimkiyle aynı tonda olan gri gözlerinde tereddüt belirdi.

“Ne?”

“Cevabının hayır olacağını biliyorum ama yine de... Brad’i bir aramamı ister...”

“Hayır,” dedim keskin bir sesle.

Teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Tamam tamam, geri çekiliyorum,” dedi gülerek. “Hayır diyeceğini bilsem de teklif etmek istedim. Buna ihtiyacın olursa her an beni arayabileceğini biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Bu konuda onu aramayacağımı ikimiz de biliyorduk.

Hayatım boyunca bir kez bile babamdan, beni istediğim pozisyona aldirmek için bağlantılarını kullanmasını istememiştim. Yıllar içinde kabul edildiğim tüm elit hokey kamplarına, aldığım tüm üniversite tekliflerine ve kazandığım tüm ödüllere... kendi başarımla ulaştığıma inanmayı çok istiyordum.

Bazen modum düşük olduğunda içimdeki şüpheli eleştirmen çirkin başını çatlaktan dışarı uzatıyor, tüm o şeyleri kendi başarımla elde etmediğimi fısıldıyordu. Fakat bu çok ezici, çok karamsar bir histi. Bu yüzden de onu dinlememek için elimden geleni yapıyordum.

“Senden ne haber?” dedim. “Bu yaz kampında kimi asistan olarak seçeceğine karar verdin mi?”

“Sayılır. Net değil ama kısa bir liste oluşturdum. Senin bir önerin var mı?” diyerek Ryder’ı övmem için bana mükemmel bir fırsat verdi.

Bir süre düşünüp dikkatli bir ses tonuyla cevap verdim. “Will Larsen iyi bir seçim olabilir. Ama ilgi çekmeyi sevmediği için nasıl bir otorite figürü olur emin değilim. Kurth de değerlendirilebilir ama kalecilerin bazen ne kadar tuhaf olabildiklerini sen de biliyorsun. Luke Ryder eş kaptan olarak iyi gidiyor, onu da düşünebilirsin. Bence iyi bir seçenek.”

“Ryder konusunda emin değilim. Harika bir oyuncu ama tavırları iyi değil. Dünya Şampiyonası’ndaki davranışı beni endişelendiriyor.”

“O zaman daha on sekiz yaşındaydı. Dedğim gibi son zamanlarda liderlik rolüne iyice girdi.”

Bu sözlerimin yalan olduğundan neredeyse emindim. Briar erkekler takımının antrenmanlarına o ilk günden sonra bir daha

gitmemiştim ama Ryder'ın liderlik rolüne girmektense rahat bırakılmayı tercih edeceğini düşünüyordum.

“Son günlerde Ryder’i öve öve bitiremiyorsun. Hayırdır?”

“Onunla antrenman yaptığımı söyledim ya baba,” dedim ve hemen, “Beckett Dunne da geliyor,” diye ekledim. Ryder’la baş başa vakit geçirdiğimi ya da duşta parmaklandığımı düşünmesini istemiyordum.

“Peki Dunne’i kamp için önermez misin?”

“Dunne hiçbir şeyi ciddiye almıyor. Kampı da eğlence yeri olarak görür. Benim fikrime göre Ryder ile Larsen en iyi seçenekler.”

“Ama Larsen ile Ryder arasından birini seçmen gerekse Ryder’i seçersin, öyle mi?” Yüzündeki şüphe bulutu dağılmamıştı.

Mikrodalga bipleyince mısır kâselerini doldurma bahanesiyle ona sırtımı dönebildim. “Muhtemelen. Ama bu benim düşüncem. Sen hangisinin daha uygun olacağını düşünüyorsan onu seç.”

Ertesi sabah üstümüzde eşofmanlarımızla arka verandada ailece kahvaltıya oturduk. Annem, babam ve ben pastırmalarımızla yumurtalarımızı yerken, her öğünü beş saniyede mideye indirme rekoruna sahip olan Wyatt köpeklerle sopa atıp tutmaca oynuyor, sopayı her atışından önce onlara şapşalca bir şarkı söylüyordu. Ne dediğine tam olarak dikkatimi vermiyordum ama “*Koşmaya hazır ol küçük bey, sopa sana geliyor hey hey*” gibi bir şeydi. Dumpy’nin oyuna katılmasına şaşırılmışım doğrusu. Hatta katılmakla kalmıyor, Sibiry kurdumuzun hızına bile yetişiyordu.

Babama, “Dumpy’ye steroid mi verdin?” diye sorduğumda alaycı bir kahkaha attı.

Bir ara sopayı kaybedince Wyatt ve köpekler bahçede arama görevine başladılar. Bu esnada kardeşim şapşal şarkısına devam ediyordu.

“Hey, şampiyon,” diye seslendi babam, taş verandamızın korkuluğundan. “Şarkında *sopa sana geliyor* diyorsun ama bir sopayı bile bulamıyorsun.”

“Köpeklerle yalan söyleme, Wyatt,” diye bağırdı annem.

Kahkahalarla iki büklüm oldum. Ailemi çok seviyordum.

Fakat masanın üzerindeki telefonumun ekranı yandığında göğsümdeki hafiflik kayboldu. Annemler bildirimi görmeden telefonu aldım.

Ryder:

Bu akşam geliyorsun, değil mi?

Kalbim gümlmeye başladı. Babam anlamasın diye rahat görünmeye çalışarak, acele etmeden cevap yazdım. Zaten tek bir kelime yeterliydi.

Ben:

Evet.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Bu epey kolay

“OHA. ŞAKA YAPMIYORMUŞSUN.”

Ryder’ın odasında şaşkınlıkla etrafıma bakındım. İçeri girmeden önce epey gergindim. Bir erkekle, onun odasında, tek başıma ne işim vardı? Sonra bomboş odayı görmüştüm ve merakım diğer duygulara galip gelmişti.

“Ordu mensubu olmadığına emin misin?”

Ryder düşünür gibi yaptı, sonra, “Hayır, değilim,” dedi.

“Sen esprime mi katıldın az önce? Aman Tanrım! İnanamıyorum.”

“Kapa çeneni.”

Sırıttım. Onu sinir etmeyi seviyordum. Bu çok eğlenceliydi. Ayrıca bazen huysuzluk maskesini indirip o büyüleyici gülümsemesini de ortaya çıkarabiliyordum.

Odayı afallamış halde incelemeye devam ettim. Tek bir yerde dağınıklık yoktu. Süs eşyaları, fotoğraflar da göremiyordum. Yatağı çift kişilikti ve bir şifoniyeri vardı. Çalışma masasındaysa sadece dizüstü bilgisayar, ders kitapları ve birkaç okuma kitabı duruyordu. Yatağı güzelce toplanmış, yerler süpürülüp temizlenmişti. Eğilip karyolanın altına göz attığımda orada bile tek bir toz

zerresi olmadığını gördüm. Carma'nın kolyesi konusunda neden o kadar direttiğini şimdi anlıyordum.

"İncelemen bitti mi?" diye sordu nazikçe.

"Dolabına da bakabilir miyim?" diye yalvardım. "Lütfen."

Gözlerini devirdi. "Buyur, bak."

Dolabın kapaklarını açtığımda tam da düşündüğüm gibi ordu düzeninde olduğunu gördüm. Her şeyi kusursuzca asmıştı ama renkler siyah ve griden ibaretti. Bir de kotları vardı.

"Boxer çekmeceme de bakmak ister misin?" dedi heceleri uzatarak.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Merakım için beni bağışla. Bu kadar az eşyan olmasına şaşırdım sadece."

"Eşyalar abartılıyor."

"Ne kadar da derin sözler bunlar. Karşımda Platon var sanki."

Yatağına uzanıp eline kumandayı aldı. "Bir şeyler izlemek ister misin?"

Biramı komodine bıraktım. Buraya geldiğimde Ryder mutfığa geçip ikimiz için birer bira getirmişti. Oturma odasında oturacağımızı sanmıştım ama sonra üst kata çıkmamızı önermişti. Bu yüzden şu anda buradaydık.

Bakışlarımı onun üstünde fazla tutmamaya çalışsam da gözüm kayıyordu. Kot pantolonla sarılı bacaklarım yatağına yaymıştı ve ayakları çıplaktı. Mavi tişörtünün önündeki sörf logosunu görünce o güçlü bedeninin sörf tahtası üzerinde nasıl görüneceğini hayal etmeden duramadım.

Vücudumdan küçük ürpertiler geçerken boş sayılabilecek odada dolaşmaya devam ettim. Gergindim. Yatağına gidersem ne olacağını bilemiyordum.

Yani... aslında biliyordum.

Ve bedenim buna hazırdı. Ryder'a yaklaşmam için bana adeta yalvarıyordu.

Fakat beynim bu akşam hiçbir şeyi aceleye getirmememi söylüyordu. Geçen akşam duşta beni tatmin etmesi, bundan sonra ona ihtiyatla yaklaşmayacağım anlamına gelmiyordu.

“Eee, ev arkadaşların konsere gitti demek, ha?” Şifoniyere yaslandım.

“Evet. Vizza Billity diye saçma sapan sahne adı olan rapçinin konseri.”

“Ne? Vizza Billity mi?” diye bağırdım. “Oda arkadaşım ona takıntılı. Bilseydim şehirde kalıp bize bilet alırdım.”

“Ah, doğru. Bu hafta sonu orada olduğunu unutmuşum.”

“Tabii ki unutmadın. Hadi sor aklındakini. Ailemle zamanımın nasıl geçtiğini sormayı düşünüyordun, değil mi?”

“İyi, tamam. Nasıl geçti?”

Yatak başlığına dayandı ve bira şişesini, kaldırdığı dizine yasladı.

“Güzel geçti,” dedim. “Berbat bir *reality* programının birkaç bölümünü arka arkaya izledik. Hepimiz bağımlısı olduk çünkü.”

Ryder duyduğuna inanamamış gibiydi. “Garrett Graham *reality* programı mı izliyor?”

“Biz zorladığımızda mecbur izliyor.” Güldüm. “Ama zamanla onun da ilgisini çekti. Desteklediği çift de programın en toksik çifti. Bu arada merakını da gidereyim; babamla konuşurken adını birkaç kez geçirdim.”

“Ne dedi peki?”

Babamın gönülsüz itirafını düşündüm. “Harika bir oyuncu olduğunu söyledi.”

Ryder gözlerini kıstı.

“Ciddiyim,” dedim ısrarla. “Çünkü gerçekten öylesin. Babamın seninle ilgili sorunu bu değil.”

“Yani benimle ilgili bir sorunu var.” Geniş omuzları biraz çöktü.

“Davranış problemin olduğunu düşünüyor. Ama sen bunu biliyorsun zaten.”

Ryder kafasını eğip ellerine baktı. Bu mahcup hali çok sevimliydi ve nedense bana çok seksi gelmişti. “Böyle düşünen tek kişi o değil. Profesyonel ligde oynayan bir arkadaşımın dediğine göre Dallas’ın gözü üzerimdeymiş. Yeni başkan benim hakkımda şüpheye düşmüş sanırım.”

“Yani itibarın çok da mükemmel sayılmaz.” Ona imalı bir şekilde baktım. “Dünya Şampiyonası’nda ne olduğunu anlatmayı düşünmez misin? Babam da dahil herkes çok merak ediyor.”

Bana sessizce bakmakla yetindi.

“Tabii. Sormam hataydı, değil mi Bay Konuşkan?” Tek kaşımı kaldırdım. “Önemli konularda asla konuşmama alışkanlığın çok kötü.”

“Bu doğru değil. Sürekli hokey hakkında konuşuyoruz ya.”

“Hokey sayılmaz. Ne demek istediğimi biliyorsun.” Birama uzanıp biraz içtikten sonra geri koydum. “Ara sıra, küçük de olsa bir şeyleri paylaşmak seni öldürmez. Mesela eşyalara ne garezin olduğu gibi.”

“Eşyalar mı?”

Az önce söylediği şeyi tekrarlardım. “‘Eşyalar abartılıyor’ dedin ya. Neden öyle düşünüyorsun mesela? Dağınıklıktan mı hoşlanmıyorsun? Düzen takıntın mı var? Yani, öyle olduğu açık da bu biraz abartı değil mi? Burada hiç şahsi eşya göremiyorum. Sanki otel odasındayım.” Etrafı işaret ettim. “Hadi ama. Bir şeyler söyle.”

Bir süre düşündü. Rahatsız olduğu halinden belliydi.

“Çocukken çok sık taşındım,” diye cevap verdi sonunda. “Eşyalarım hep çalınırdı.”

“Ailenle mi taşınyordunuz?”

“Koruyucu ailelerde kaldım,” derken sesi gergindi.

Yumuşadım. “Ah, bunu bilmiyordum.”

Birasından bir yudum aldı. “Kaldığım evlerin çoğunda çok fazla eşya vardı. Çocuklar oyuncaklar için, ebeveynlerin ilgisi için kavga edip dururdu. Bu yüzden de uğruna kavga edilecek ya da çalınacak bir şeyim olmaması hayatımı kolaylaştırıyordu.” Her zamanki gibi omzunu silkti. “Düzen alışkanlığım da o günlerden kalma. Odamızı temiz tutmazsak başımız belaya girerdi.”

“Gördün mü bak?” dedim. “Başardık.”

“Neyi?”

“Gerçek bir konuşma yapıyoruz şu anda.”

“Siktir. Haklısın. Şimdi gel buraya.”

Ryder sessiz biriydi ama konuştuğunda söyledikleri, aklındaki her şeyi anlatıyordu. Şimdi de “gel buraya” demesinde tarifsiz bir yakıcılık vardı. Mavi gözleri, daha fazla konuşmayacağımızı söylüyordu.

Gidip yatağın ayakucunda durdum.

Bir kaşını kaldırdı. “Oturacak mısın?”

“Oturmamı mı istiyorsun?”

“Evet.”

Kalbim gümbürdüyordu. Çanta getirmedığım için arka cebime koyduğum telefonumla kimliğimi çıkarıp komodine koydum ve yatağa oturup bağdaş kurdum.

“Eee, bir şeyler mi izleyeceğiz?” dedim televizyonun siyah ekranına bakarak.

“İzlemek ister misin?”

“Hayır.”

Birasından uzun bir yudum alırken bileğindeki bilekliği görüp sııttım.

“Arkadaşlık bilekliği takacak biri gibi durmuyorsun,” dedim açıkça.

“Değilim zaten.”

“Anladım. O zaman bu fazla duygusal bir arkadaşın tarafından yapıldı, öyle mi?”

“Aynen öyle. İçinde köpek olan her filmde ağlıyor. Bilekliği kesip atarsam sinir krizi geçirir sanırım. Zaten artık bileğimde olmasına alıştım.”

Dönüp şişesini diğer komodine koydu.

“Hâlâ stresli misin?” diye sordu boğuk sesle.

“Epey stresliyim.”

Ona yaklaşıp elimi uyluğuna koydum.

Gülen gözlerle önce elime, sonra bana baktı.

“Elim bacağında,” dedim.

“Farkındayım.”

Gülümsediğinde nefesim kesildi.

Sonra kıkırdadı. “Yapacaklarını söylemen çok hoş. ‘Elim bacağında,” diye beni taklit etti. “Böyle bir durumda çoğu kişi hamlesini yapıp işe yarayacak mı diye görmeyi bekler.”

“Ne yapabilirim? Ben tam bir asiyim.”

“Belli. Eee, sonraki hamleniz ne Bayan Asi?” diye sordu, karakterine tamamen zıt bir neşeyle.

“Beni öpüp öpemeyeceğini sor.”

Gözkapakları yarı kapandı. “Seni öpebilir miyim?”

“Hayır,” dedim. “İlgilenmiyorum.”

Bir kahkaha patlattı.

“Ha! Gördün mü? Seni güldürdüm.”

“İnsanları güldürme takıntın nereden geliyor?”

“İnsanları değil, sadece seni. Gülmezsen korkutucu oluyorsun.”

“Korkutucu mu?” Sesi yine boğuklaşmıştı. “Seni gerçekten korkutuyor muyum?”

“Bazen. Ama çok kötü anlamda değil,” dedim. “Birinin ne düşündüğünü anlamadığım zaman geriliyorum.”

“Ne düşündüğümü mü bilmek istiyorsun?”

“Şu anda ne düşündüğünden eminim.”

Avucumu yavaşça uyluğunda gezdirdim.

“Öyle mi? Ne düşünüyorum?”

“Elimi birkaç santim sola kaydırmamı istediğini düşünüyorsun.”

Düşünceli bir şekilde kafa salladı. “Sonra?”

“Sonra pantolonunun fermuarını açmamı istiyorsun. Nasıl? Aklını okudum mu?”

“Yanıldın.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Gerçekten mi? Bunu düşünmüyor musun?”

Bana yaklaştığında artık aşına olduğum odunsu, erkeksi kokusu etrafımı sardı.

“Hayır. Elim eteğinin altına kaydırıp seninle oynamak istediğimi düşünüyorum.”

“Ah,” dedim tiz bir sesle.

“Ama önce...” Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. O kadar yakışıklıydı ki nefesimi kesiyordu. “... seni öpebilir miyim?”

Tek kelime etmeden başımı salladığımda ağzı benimkine kapandı. Yavaş ve kışkırtıcı öpücüğü hatırladığım kadar bağımlılık yapıcıydı. Beni içine çekiyordu. Dudakları dudaklarıma sürtü-

nüyordu ama ne zaman öpücüğü derinleştirmek istesem hafifçe geri çekiliyordu. Soluklarım sığlaştı. Sonra bir anda kendimi onun kucağında buldum. Kollarımı boynuna doladığımda o da ellerini belime kaydırды ve ince kazağımın kot eteğimle buluştuğu kısımla oynamaya başladı. Parmakları çıplak tenimi bulduğunda tenimin cızırdadığını hissettim.

Bu sefer öpücüğü derinleştirmeye çalıştığımda bana izin verdi. Gırtlığından çıkan hırıltı benzeri ses duyduğum en seksi şey olabilirdi. Dilim onunkinin üzerinde kayarken telefonumun titrediğini duydum.

“Şey,” diye mırıldandım. “Telefonuma bakmam gerek.”

Ryder beni tekrar öpmek için yanaklarımı kavrayarak, “Hayır,” dedi.

“Ama mecburum. Mya trenle Manhattan’a gitmişti ve eve dönünce bana mesaj atacağını söylemişti. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

Komodindeki telefonuma doğru uzandığımda Ryder yüzünü tenime gömüp boynumu öptü. O kadar iyi hissettiriyordu ki tüm bedenimi kontrolsüz bir ürperti sarmıştı.

“Hemen cevap yazıp...” Ekranı gördüğümde sustum.

Case:

Bu akşam birlikte bir şeyler yapmak ister misin?

“Neyse,” dedim hızlıca. “Mesaj Mya’dan değilmiş.”

Ryder ses tonumdaki değişimi kaçırmadı. “Kimdenmiş peki?”

“Başka biri.”

Ben telefonu geri koymaya çalışırken ekrana baktı ve bildirimi görüp alaycı bir gülüş koyuverdi. “Hmm. Ona söylesek mi?”

“Pislik olma.” İ geçirerek telefonu bıraktım.

“Ben söyleyelim derim.” Sesi ipeksiydi. Kışkırtıcıydı. “Şu anda kucağında oturduğunu...” Beni kucağına geri çekip şaşkın cıyıklamamı yakıcı bir öpücikle hapsetti. Nefesi dudaklarımı gıdıkliyordu. “Dilimin ağzında olmasına nasıl bayıldığını anlatalım.”

“Bayıldığımı kim söylemiş?” Dudakları benimkileri keşfe çıkarken, dilinin darbeleri beni sersemletirken soluksuz haldeydim.

Beni öpmeyi tekrar bıraktığında ikimiz de nefes nefeseydik.

“Bayılıyorsun,” dedi cezbedici şekilde.

“Sen de bayılıyorsun.”

“Evet, bayılıyorum,” diye hırladı ve bir kez daha ağzımı esir aldı.

Bu, hayatımdaki en seksi öpüşmeydi. İkimiz de aç ve çaresizdik. Tam kalbimin daha fazla gümleyemeyeceğini düşünürken elleri kazağımın altına kaydı. Kumaşı kafamdan çekip tertemiz zemine fırlattığında keskin bir nefes aldım. Ryder büyülenmişçesine sutyenime, ince kumaştan belli olan meme uçlarıma bakıyordu.

Dudağımı ısırarak sertleşmiş meme ucumla oynarken, “Seni çıplak görmek istiyorum,” diye mırıldandı.

“O zaman üstümdekileri çıkar.”

Hiç konuşmadan sutyenimi çıkarıp kazağımın yanına gönderdi ve beni sırtüstü yatırıp eteğimle külotumu aynı anda bacaklarımdan sıyırdı.

Karşısında çıtırçıplak uzandım. O ise tamamen giyinik halde hayranlıkla vücuduma bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum cılız bir sesle. Bir şeyler yapması için sabırsızlanıyordum.

“Sana doya doya bakıyorum. Ne kadar inanılmaz olduğunun farkında değilsin.”

Yutkundum. Yakıcı bakışlarının altında savunmasız hissetmeye başlamıştım. Nihayet bana acıyıp iri, yetenekli elini karnımdan kaburgama doğru kaydırды ve göğüslerimden birini avuçladı. İçimi bir zevk dalgası sararken kalçamı hafifçe kaldırdığımda bakışları bacaklarımın arasma kaydı.

“Siktir. Çok güzel,” diye mırıldandı. “Bacaklarını iyice aç. Seni görmeme izin ver.”

En mahrem yerime bu şekilde bakması çok erotikti. Duşta bana dokunmuş, parmaklarını içime daldırmıştı ama şimdi adeta karşısında uzanan bir ziyafettim.

Bakışlarını zorlukla merkezimden ayırıp meme ucumu sıktı, sonra yataktan kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

Fazla uzağa gitmedi. Yere diz çöktü ve gözleri parlarken beni yatağın kenarına doğru çekti. Kalçamı kavrayıp bacaklarımı iki yana ayırdığında nabzım deli gibi atmaya başladı.

Ryder bir küfür savurdu. “Geçen akşam bunu yapmayı nasıl istedim tahmin bile edemezsin. Eğer temizlik görevlisi gelmeseydi...”

“Ne yapardın?”

“Dilimi içine sokardım.”

O leziz, pis ağzı üzerime kapandı ve uzun bir öpücük kondurduktan sonra hırlayarak klitorisimi boydan boya yaladı.

Kalçam yataktan otomatik olarak kalkınca kıkırdayarak bir süre klitorisimle oynadı, ardından arzuyla sıırıslık olmuştı kıvrımlarımın arasma bir parmağını kaydırды.

Parmağını oynatırken bana bir yırtıcının gülümsemesiyle baktı. “Neden bu kadar ıslaksın?”

“Nedenini biliyorsun,” dedim nefes nefese.

“Söylemeni istiyorum.”

“Çünkü tahrik oldum. Beni tahrik ediyorsun.”

Aramızda geçenler inanılmaz derecede ateşliydi. Batmaya başlayan güneşin son ışıkları tül perdelerden içeri giriyor, Ryder’ın muhteşem yüzünü aydınlatıp mavi gözlerinin parlamasını, açlığının belirginleşmesini sağlıyordu. Dudaklarını yalayıp kafasını tekrar bacaklarımın arasına gömmesi bugüne dek gördüğüm en seksi şeydi. Klitorisimi nazıkçe, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişçesine emerken beğeniyle homurdandı. Bedenimle oynuyor, beni uçurumun kıyısına yaklaştırıyordu.

Yatağın üzerinde kıvranmaya başladım.

Kafasını kaldırdı. “Bunu yapmaya devam edersem boşalır mısın? Yoksa ben seni sikerken mi boşalmak istersin?”

“İkisi de.”

Dudakları hoşnutlukla kıvrıldı. “Açgözlü kız.”

Göğsüm arzunun ateşiyle, heyecanla, adrenalinle kavrulurken Ryder bir parmağını daha içime daldırdı ama dilini de üzerimden çekmedi. İnleyerek elimi saçlarının arasına daldırdım. “Bunu yapmaya devam et,” diye yalvardım.

Orgazm, alevlerden oluşan bir dalga misali üzerime çarparken saf haz hissi tüm sinir uçlarımda dans etti. Kalçamı aç ağzına daha da yaslarken kafasını uyluklarımın arasına hapsettim.

Halinden memnunmuş gibi hırladı ve onu serbest bırakıp, “Bu çok ateşliydi,” dediğimde kıkırdadı.

Ben hâlâ nefes almaya, titreyen vücudumu sakinleştirmeye çalışırken Ryder doğrulup tişörtünü çıkararak yere attı. Devasaydı. Upuzundu ve göğsü kastan ibaretti. Elini kotunun düğmesine kaydırduğında doğrulup ona doğru emekledim.

“Siktir. Şu anda ne kadar iyi görüldüğünü tahmin edemezsin,” diye inleyerek fermuarına uzandı.

“Bana bırak.” Dizlerimin üzerinde doğrulup ona uzandım. Geçen akşam duşta ona dokunmayı çok istesem de bana izin vermemişti. Ama şimdi elime düşmüştü.

Fermuarını indirip elimi belinden içeri daldırdım ve kotuyla *boxer* şortunu aşağı çektim. Bir saniye sonra etkileyici aleti özgülüğüne kavuşup göbeğine doğru yaylandı. Duşta dış hatlarını görmüştüm ama şimdi avcumun içinde tüm kalınlığı ve ağırlığıyla duruyordu.

“Pantolonunun içinde bu şeyle dolaştığına inanamıyorum,” dedim sersemce. Aleti alışkın olduğumdan çok daha büyüktü ama onu içime almak için sabırsızlanıyordum.

Bana sıırttı. “Ne tatlı konuşuyorsun sen öyle.”

“Ay inanmıyorum, *tatlı* kelimesini cümle içinde kullandın.”

Onu okşamaya başladığımda gözlerinde kıvılcımlar çıktı.

“O ukala ağzını işe yarar şeylerde kullansan daha iyi olur ben-
ce,” dedi.

“Ama seninle dalga geçmek için kullanmak hoşuma gidiyor.”

“Beni emmek daha çok hoşuna gidecek.”

Nabzım hızlandı. “Daha önce bu kadar konuştuğunu görme-
miştim.”

“Eh, bu epey kolay,” dedi omuz silkerek.

“Ne kolay?”

“Sana iyi hissettirmeyi istediğimi, bana ne kadar iyi hisset-
tirdiğini söylemek kolay. Bu tür konuşmalarda fena sayılmam.”

“O zaman bunu daha sık yapmalıyız,” dedim kısık sesle. “Çün-
kü konuşmanı dinlemek istiyorum.”

Yataktan kayıp yere indim ve aletini ağzıma alıp tüm du-
yularımı onu ilk tattığım ana odakladım. Buna bayılmışım.
Çıkardığı seslere de öyle. Hırlaması, tıslaması, küfür etmesi ku-

lağırma müzik gibi geliyordu. Bir ara bana *uslu kız* dediğinde içim tatminle doldu ve sahip olduğumu hiç bilmediğim bir cinsel zevkim olduğunu fark ettim.

Onu sertçe emerken gözlerine baktım.

Ryder da bana bakıp, “Seni sikmek istiyorum,” dedi. “Seni sikmeme izin verecek misin Gigi?”

Cevap olarak inledim. Bacaklarımın arası ihtiyaçla şişmişti ve zonkluyordu. “Lütfen.”

Beni kucakladığı gibi yatağa yatırdı ve sıcak, güçlü bedeniyle üstüme çıktı. Dudakları benimkileri bulurken eli komodinin üst çekmecesine uzandı. Sonra durdu.

“Ah, kahretsin. Prezervatifim kaldı mı bilmiyorum.” Düşünceli bir şekilde bana baktı. “Senin beş yüzlük kutundan bir tane kullanabilir miyim?”

“Siktir git,” dedim gülerek.

O da sırtıttı.

“Gerçekten prezervatifin yok mu?”

“Var. Sadece senin toptan prezervatif alışverişini hatırlatmak istedim.”

“Sana söyledim, onlar benim de...”

Bir öpücükle beni susturduktan sonra normal boyuttaki kutusundan bir prezervatif alıp taktı ve bacaklarımın arasında pozisyon aldı. Aletinin ucu açıklığıma değdiğinde keskin bir nefes aldım.

“İyi misin?” dedi hırıltılı sesle.

“Evet. Bunu bir süredir yapmamıştım.”

“Nazik olurum,” derken çatallanmış sesi pek de nazik değildi. Fakat vücudu saf kuvvetten oluşsa da sözünü tuttu. İçime girerken o kadar yavaştı ki beklenti yüzünden soğuk terler dökmeye başladım.

“Tanrım,” dedi boğulur gibi. “Çok iyi hissettiriyorsun.”

Çok, çok yavaş bir şekilde derine ilerledi ve içime iyice gömüldü. Büyüklüğü ürkütücüydü. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Kendini kontrol etmeye çalıştığını, beni incitmemek için elinden geleni yaptığını da hissedebiliyordum. Omuzlarının titremesi bunun en büyük işaretiydi.

Tırnaklarımı kaslı sırtında dolaştırdım. “Biri bana hayatımın en iyi seksinin sözünü vermişti,” diye hatırlattığımda boğuk bir kahkaha attı.

Sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, “Nasıl istersen, Gisele,” diye fısıldadı.

Önce yavaş başladı. İçime girip çıkarken tutturduğu tempo işkenceden farksızdı.

İç kaslarım onu içeride hapsedmeye çalıştığında, “Açgözlü,” diye fısıldadı yine.

“Çok açım,” diye mırıldandım ve tekrar içime girdiğinde yüksek sesle inledim.

Tembel ritmi yüzünden insanın nefesini kesen, beklenti dolu bir seksti bu.

“Bu şekilde boşalabilir misin?” Kalçası hareket ediyordu. Ağzı da boş durmuyordu. Dudakları boynumu keşfederken dişleri omzuma batmak için can atıyor gibiydi. Sonra göğsümü avuçlayıp taşlaşmış meme ucumla oynamaya başladı.

“Muhtemelen hayır,” diye itiraf ettim. “Klitorisime dokunmam lazım.”

“Dokun o zaman. Ben de seni izleyeyim.”

Pozisyon değiştirip dizlerinin üzerinde hafifçe doğruldu. Göğsünün sıcaklığını özlesem de içime girdiği noktayı görmekten daha seksi bir şey yoktu.

“Hadi,” diye ısrar etti. “Göster bana.”

Elimi bacaklarımın arasına kaydırıp parmaklarımı patlamak üzere olan sinirlere bastırdım.

Ryder da uyluklarımı sıkıca tutup kalçasını öne arkaya hareket ettirmeye başladı. Hem içime soktuğu aletini hem de benim kendime dokunmamı izliyordu.

“Yalnızken kendini böyle mi tatmin ediyorsun?”

Kafa salladım.

“Sadece klitorisini mi okşuyorsun? Parmaklarını içine sokmuyor musun?”

“Genelde hayır.”

“Ya ben bir ara yanma gelip sana yardımcı olsam? Sen klitorisini okşarken ben de parmaklarımla seni becersem?”

“Ya...” Nefes almak gitgide zorlaşıyordu. “Bunu aletinle yapsan?”

“O da olur. Sana her istediğini yapabilirim. Tatmin olmanı sağlayacak her parçamı kullanabilirsin.”

“Bu Ryder hoşuma gitti,” dedim, kendini öne ittiğinde inleyerek. “Böyle şeyler söyleyen Ryder yani. Kullandığın kelimeleri beğendim.”

Hafifçe gülümseyerek geriledi, sonra tekrar içime daldı. Bunu her yaptığında içimdeki enfes bir noktaya dokunuyor, beni doruğa daha da yaklaşıtıyordu.

Bu pozisyondayken ikimiz de birleştığımız noktayı rahatlıkla izleyebiliyorduk.

“Beni kolaylıkla içine alıyorsun,” dedi memnuniyetle.

Merkezimde biriken hisler dayanılmaz bir hal almıştı. Kalçamı kaldırıp ona sürtünmeye başladım.

“Bunu yapmaya devam edersen beni bitirirsin,” diye uyardı.

Ona gülümsedim. “Bu bir tehdit mi?”

Karşılık olarak vücudunu benimkinin üzerine kapadı ve kalçasını daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Açı değişikliği, hazzı bulmam için tam olarak ihtiyaç duyduğum şeydi. Pelvisi klitorisime sürtünürken ve aleti içimde hareket ederken, derinliklerimde başlayan orgazm tüm bedenimi alevlendirdi.

“Aman Tanrım, Ryder, sakın durma,” diye yalvardım, zevkin esiri olurken tırnaklarımı sırtına batırarak.

O da hemen peşimden geldi. Orgazma teslim olduğu belli olurken itişleri hızlanmıştı. En sonunda kendini iyice içime gömerek boşaldı.

Bu hayatımın en iyi seksiydi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

Küçük, kirli sır

BU HAYATIMIN EN iyi seksiydi.

Kalbimin sakinleşmesi epey zaman aldı. Gigi yanımda kıvrılmış yatıyor, parmaklarını göğsümde dolaştırıyordu. Derin bir nefes alarak elimi onunkinin üzerine kapadım ve parmaklarımı zı birbirine geçirdim. Bu normalde yapacağım bir şey değildi. Hatta her koşulda kaçınacağım bir hareketti. Ama nedenini sorgulamadım çünkü çok iyi hissettirmişti.

Gigi'nin konuşmaya, sorular sormaya başlamasını bekledim. Deneyimlerimden bildiğim kadarıyla kadınlar tam şu anda, vücutları hâlâ dopamin salgımlarken ve hazzın etkisindeyken konuşmak isterdi.

Fakat Gigi bir şey demiyordu.

“Aklında bir şey mi var?” diye sordum.

Hassiktir.

Konuşma başlatmıştım.

Hem de kendi isteğimle.

Şu anda neler oluyordu ve bunu nasıl durdurabilirdim? Neden durduramıyordum? Daha önce bir defa bile yatağıma aldığım bir kadına soru sormamıştım ama Gigi'nin kafasının içini görme konusunda fazla hevesli gibiydim.

“Milli takım meselesini düşünüyorum,” diye itiraf etti, parmak uçlarını elimin eklem yerlerinde gezdirirken. “Babam benim için baş antrenörle konuşmayı teklif etti.”

“Hayır demişsindir eminim.”

Bedeninin gerildiğini hissettim. “Herhalde yani.”

Onu tanıdıkça kendini babasından ayırmayı çaresizce istediğini görüyordum. Kendi ayaklarının üzerinde durmak için elinden geleni yapıyordu.

Bir an sonra gevşedi. “Kusura bakma. Biraz sert çıktım. Sadece...” İç çekişi göğsümü ısıttı. “Bir süre önce yaptığın akraba kayırma yorumu aklımdan çıkmıyor.”

İçimde bir suçluluk sızısı oluştu. “Özür dilerim. O şekilde konuşmamalıydım.”

“Bu hep en büyük korkularımdan olmuştur. Sanırım sen, korkuyla yüzleşmemi sağladın. Ve bundan nefret ettim.”

“Seni anlıyorum. Bir şeylerle yüzleşmek berbattır.”

Bana bakıp sıırttı. Ama bu fazla uzun sürmedi. Kafasını tekrar eğdiğinde yumuşacık saçları çenemi okşadı.

“Bu pozisyonda olmaktan da nefret ediyorum aslında. Brad Fairlee'nin bu fırsatı elimden bilerek alıp almayacağını merak etmekten nefret ediyorum. İnsanlar onun ne kadar iyi ve tarafsız bir koç olduğunu söyleyip duruyor. Eleştirilerinin nedeninin gelişmeme katkıda bulunma isteği olduğuna, beni takımdan uzak tutmaya çalışmadığına inanmak istiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Bunu neden yapsın ki?”

“Kızıyla bir geçmişimiz var. Küçükken yakın arkadaştık.”

Gigi'nin parmakları kasılınca hepsini tek tek gevşettim ve avcunu göğsüme yasladım.

“Kavga mı ettiniz?”

“Öyle de denebilir. Lise sonda kardeşimle yakınlaştı. Onu, Wyatt'ın ciddi bir ilişkiye kendini adamayacağı, kız arkadaş istemediği konusunda uyardım ama beni dinlemedi. Üç yıl geçti ama çocuk hâlâ sevgili yapmak istemiyor. Her neyse, Emma ciddi ilişki istemiyormuş gibi rol kesen şu kızların yaptığı gibi bir süre rahat davrandı. Hani birkaç kez seks yaptıktan sonra düğün planları yapmaya başlarlar, öyle işte. İşler ciddiye binecek gibi olunca Wyatt tabii ki onu bıraktı ve Emma ortalığı yıktı. Okulda kardeşimle ilgili dedikodular yaymaya, ne kadar kötü biri olduğunu anlatmaya başladı.”

Sesinde hem hüznün hem nefret vardı. “Emma ve ben, ikinci sınıftan beri ayrılmaz ikiliydik. Kız resmen ilişkimizi çöpe attı. Benim hakkımda da söylentiler yaydı, internette utanç verici şeyler paylaştı. Sadece ona anlattığım sırlarımı, erkek arkadaşım Adam'ın yatakta pek de iyi olmadığını itiraf ettiğim eski mesajlarımı yayınladı.”

“Yok artık,” dedim şaşkınlıkla. Kadınlar gerçekten de sosyal medya savaşında uzmandı.

“Tabii ki Adam benden ayrıldı ve tabii ki Emma'yla çıkmaya başladı. Ortak arkadaşlarımız Emma'dan uzaklaştı çünkü kötü tarafını görmüşlerdi. Başka insanların gönderilerine benim, Wyatt'ın ve onunla arkadaş olmayı kesen herkesin hakkında iğrenç yorumlar yazıyor ya da kendisi saçma sapan agresif paylaşımlar yapıyordu.” Gigi'nin sesi şimdi daha sert, daha öfkeliydi. “Aslında tüm bunlar basit şeylerdi. Çocuksuydu. Beni, onunla Wyatt arasında seçim yapmaya zorlaması, sonrasında hakkımda olur olmaz şeyler söylemesi, hatta erkek arkadaşımı çalması bile umurumda olmadı. Beni öfkeliendiren, annemi incitmek istemesi oldu.”

“Ne yaptı?” Yüzüne bakabilmek için yan döndüğümde gri gözlerinin alev aldığını gördüm.

“Mezuniyetten birkaç ay sonraydı. Annem bir sanatçıyla albüm kaydetmek için şehir dışına çıkmış, Wyatt da arkadaşlarıyla geziye gitmişti. Babamla ikimiz o yaz baş başaydık.”

Hikâye nereye gidiyordu bilmiyordum ama iyi bir sonu olmadığı belliydi.

“Emma ilişkimizi düzeltmek istermiş gibi beni aradı. Bir geçmişimiz var diye kabul ettim ama o hafta küçükler hokey kampına gidiyordum ve akşama kadar orada oluyordum. Sanırım telefonda ona evde sadece babamla ikimizin kaldığından bahsetmiştim ama konunun nasıl açıldığını hatırlamıyorum. Konuşmak istiyorsa akşam gelebileceğini söylemiştim.” Gigi hafifçe güldü. “Ama bu kız, ben kamptayken evimize gelip yedek anahtarla içeri girmiş ve çırılçıplak soyunup annemlerin yatağına yatarak babamı baştan çıkarmaya çalışmış.”

“Ciddi misin?”

“Evet.” Gigi çok hiddetliydi. “Sonrasında bir süre babam hakkında çılgınca suçlamalar yapacağından korktuk çünkü o kadar dengesizdi. Ama sanırım o bile bu derece bir nefret yayacak kadar aptal değildi. Söylediği yalanlar ve yaptığı şeyler neyse ki kimsenin hayatını mahvetmedi. Sadece dedikodu olarak kaldılar.”

Gigi yatakta oturdu. Hâlâ çıplak olduğu için bakışlarım göğüslerine kaydı ve aletim seğirdi ama ciddi bir konu konuştuğumuz için daha fazlasını yapamazdım.

“Sana bir sır verebilir miyim?” dedi dudağını ısırarak.

“Tabii.”

“Ondan iğreniyorum.”

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “Haklı olarak.”

“Bunu hiç yüksek sesle söylememiştim.”

“Gerçekten mi? Hakkında onca sırrı yaydıktan sonra bile ondan nefret ettiğini dile getiremedin mi? Kızların dünyasında sır yaymak büyük ihanet değil mi?”

“Öyle. Ama ben her zaman iyi yolu seçmek, yaptıklarına merhametle yaklaşmak istedim. Annesi, Emma daha on iki yaşındayken onları terk etmişti ve babası da bunu telafi etmek için onu çok şımartmıştı.” Gigi içini çekti. “Ailem bana, insanların iyi taraflarını görmeyi öğretti. Bu yüzden kimseyi kötülememeye çalışıyorum.”

“O seni kötülemiş ama. Kızgın olmaya hakkın var.”

“Arkadaşlarım da öyle diyor. Emma’yı çekıştirmemem onları delirtiyor. Onu affetmiş değilim. Duacısı da değilim. Kafamın içinde ona tonlarca kötü söz söylüyorum. Ama hiç dillendirmiyorum. Çünkü... nefret beslemeye hakkım olmadığını hissediyorum.”

Bu beni meraklandırmıştı. Onu anlamak istiyordum. “Kendi iyiliğin için mi yani?” diye sordum. “Yoksa layık olmasalar da herkese iyi kalpli yaklaşmak gerektiği gibi pozitif enerji saçmalıkları yüzünden mi?”

Rahatsızca kıpırdandı. “Nedenini hiç düşünmedim desem inanır mısın? Sanırım böyle bir şeye iznim yokmuş gibi geliyor.”

“Neden iznin olmasın ki?”

“Çünkü çok güzel fırsatlar içinde büyüdüm. Kurban değilim. Bugüne dek rahattım. Sorunlarımdan yakınmanın bencillik olduğunu hissediyorum.”

“Bu bencillik değil, gayet doğal bir şey. İnsanlar beni kızdırırsa onlara kızmak en doğal hakkımdır. Hayatımda sorun olsun ya da olmasın, önemli değil. Geçen bizde gördüğün şu kız vardı ya? Carma? Odamda kaldığı gece alarmımı kapatmış. Onun yüzünden antrenmana geç kaldım. Sonuç olarak o kız artık benim için ölüdür.”

Gigi bana bakıp sırtıttı. “Bu çok ağır oldu.”

“İnsanlara bir şey borçlu değilsin. Herkesi bağışlamaya mecbur hissetmemelisin.”

“Onlar için değil, kendin için affedebilirsin.” Dikkati dağılmış gibiydi. “Tam da bu yüzden üzülüyorum, biliyor musun? Nefrete tutunmayı sorun etmemem beni nasıl biri yapar?”

“Sana zararı yoksa kimin umurunda?”

“Ama iyi bir insan olmak istiyorum.”

“İyi biri olmadığını kim söyledi?”

Gigi tekrar yanıma uzandı ve sessizleşirken parmaklarını karnın kaslarımda dolaştırmaya başladı. Dalgınca yaptığı her hareketle dirseği bacağımdaki aletime değiyordu. Yarı serttim ama o dokundukça durum değişiyordu.

Gigi sonunda fark etti. “Vay canına,” dedi hayretle. “Derin sohbetler seni sertleştiriyor, ha?”

“Hayır. Derin sohbetler yaparken ona dokunarak *sen* sertleştiriyorsun.”

Tekrar oturdu ve uzun saçlarını yüzüne düşürerek bana baktı. “Sana bir sır daha verebilir miyim?”

Gözlerindeki muziplik kasıklarımda bir kıvılcım çakmasına neden oldu. “Hıı?”

“Seni yine istiyorum.”

“Doyamıyorsun, değil mi?” diye takıldım ama yüzüne vuran ihtiyacı görmek hoşuma gidiyordu.

“Dedim ya, çok stresliyim.” Dudaklarını yalayarak üzerime eğildi ve dudaklarını benimkilere iyice yaklaştırdı. “Bana yardım edeceğine söz vermiştin.”

“Evet, verdim.”

Komodine koyduğum prezervatif paketine uzandım ve birkaç saniye sonra Gigi'yi kucağıma çekip oturttum. Parmaklarımı aletime sarıp yavaşça kaydırırken, "Kullan beni," diye emrettim.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gigi beni içine kabul ettiğinde ve sıcaklığıyla sıkıca sardığında tüm dünyam "of, siktir" ve "sakın durma" gibi cümlelerden ibaret oldu. Üstümde hareket ederken kafasını zevkle geriye atmıştı. İnsanın aklını başından alan türden bir seksti bu. Gigi'nin melodik inlemeleri kulaklarımda senfoni gibiydi. Gırtlğından gelen seksi sesi ihtiyaçla sarsılmama neden oluyordu.

Boğulurcasına, "Boşalacağım," derken hâlâ aletimin üzerine aşağı yukarı sallanıyordu.

Gigi zevkle titreyip nefes nefese kalırken adımı bile hatırlayamaz haldeydim. Onu ters çevirip bir kez daha aklımı kaybedercesine içine dalıp çıkarken birdenbire yakıcı bir hazzın içine düştüm.

Bununla da bitmedi. Maratona bütün gece devam edip yarınlar yokmuşçasına sikiştik ve dinlenmek için verdiğimiz aralarda Gigi beni hiç beklemediğim sohbetlerin içine çekti.

Son bir turun ardından tam soluklarımız sessizleşirken dışarıdan gelen sesleri duydum. Kahretsin. Ev arkadaşlarımın geldiğini fark etmemiştim. Tuvalet gittiğimde de ön kapının açıldığını ya da Shane ile Beckett'in herhangi bir ses yaptığını duyduğumu hatırlamıyordum. Fakat şu anda sabahın ikisiydi ve kendimi Gigi Graham'a kaptırdığım o uzun saatler boyunca belki de çocuklar hep evdeydi.

"Siktir," dedi Gigi, saati fark ederek. "Benim gitmem lazım."

"Erken saatte antrenmanın mı var?"

"Hayır. Saat onda dersim var. Ama burada kalamam. Ev arkadaşların..." Sustu çünkü cümlenin gerisini getirmesine gerek yoktu.

Kafa salladım. “Hadi gel, gizlice çıkmana yardımcı olayım.”

“Önce Uber çağırmam lazım.”

“Kendi arabanla gelmedin mi?” Kafam karışmıştı. Bu akşam sadece bir bira içmişti, o da gün bile batmadan önceydi. O zamandan bu yana, çılgın seks seansları arasında su kaybı yaşamamak için yalnızca su içmiştik.

“Hayır. Şey...” Soru soran bakışlarımdan suçlulukla kaçındı. “Case’in arabamı sokakta görmesini istemedim.”

İçimden bir elektrik şoku geçti. Sebep tam olarak kıskançlık değildi ama rahatsız edici bir histi.

“Tabii. Bu bizim küçük, kirli sırrımız olduğu için, değil mi?” dedim tembelce.

Gerçi adil olmam gerekirse aramızdaki bu şeyi ulu orta yaşamamamız mantıklıydı. Bu hafta sonu ilk maçımız vardı ve Colson dahil herkesin dikkatinin yüzde yüz rinkte olması gerekiyordu.

“Hayır,” dedi. “Arabamı dışarıda son gördüğünde davetsizce evinize daldığı için.”

“Doğru.”

Gigi sessizce giysilerini toplayıp giyinirken ben de üstüme bir *boxer* şort geçirdim.

Tam kot eteğinin düğmesini iliklerken yüzünü ekşiterek bana döndü. “Kahretsin. Yine çışım geldi.”

O anda, bu yaz taş-kâğıt-makas oynayarak banyolu ana yatak odasını kazandığı için Shane’e içimden küfrettim.

Kapımı hafifçe aralayıp gölgeli koridora göz attım. Beckett’in de Shane’in de oda kapıları kapalıydı.

“Tehlike yok,” dedim.

Gigi sessizce dışarı süzölüp tuvalete girerken ben de sifon ve musluk seslerini duyana dek arkadaşlarımın kapılarını gözledim. Neyse ki ikisi de kapalı kaldı.

Sonrasında hiç ses çıkarmadan alt kata indik. Tam paçayı sıyırdığımızı düşünüyordum ki Shane mutfaktan çıktı.

Siktir.

Koyu renkli gözleri Gigi'nin dağılmış saçlarını, benim *boxer* sortumu ve göğsümdeki tırnak izlerini inceledi.

Ve dudakları bir sırtışıla seğirdi. "Geç saatlere kadar eğlendik galiba."

Gigi'nin yanaklarının kızarıklığı karanlığa rağmen belli oluyordu. "Bizi görmedin," diye yalvardı. "Lütfen."

Shane espri yapacak gibi oldu ama ona sert bir bakış attığımda, "Hiçbir şey görmedim," diye lafı çevirdi.

Gigi'ye dışarıda bekleyen Uber'a kadar eşlik ettim. Shane'e yakalandığımız için sarsılmıştı ve arka koltuğa yerleşirken yüzüme bile bakamadı. Birbirimize iyi geceler öpücüğü de vermedik.

Arabanın kırmızı farlarının karanlıkta uzaklaşmasını izledikten sonra eve girdiğimde Shane tabii ki de beni bekliyordu.

"Bu pek çok sebepten ötürü çok kötü bir fikir," dedi.

"Biliyorum."

"Colson duysa seni gebertir."

"Denesin de boyunun ölçüsünü alsın."

"Beckett de Gigi'yle ilgileniyordu sanki."

"Yok. Geri çekildi."

"Anladım. Sen de hemen devreye girip kızı kaptın, ha?" Shane gözlerini devirdi.

"Öyle olmadı."

Beni rahatsız edici şekilde uzun uzun inceledikten sonra içini çekti. “Ryder. O kız var ya...” Ön kapıyı işaret etti. “... sevgili olacak biri. Ama sende sevgili kumaşı yok.”

Ben de iç geçirdim. “Sen gördüklerini kendine sakla yeter, tamam mı? Dediğin gibi, bunun duyulmamasını gerektirecek çok sebep var. En önemlisi de Gigi’nin rica etmiş olması.”

Arkadaşım bir süre daha beni izledi. Sonra kafa salladı. “Tabii. Kimseye söylemeyeceğim.”

“Sağ ol kanka.”

Ertesi sabah Shane sözünün eri olduğunu kanıtladı.

Beckett mutfağa girip beni tezgâhta görünce tek kaşını kaldırdı. “Gün gece seks maratonu epey hareketli geçti sanki.”

O sırada telefonu çınlayınca kafasını eğip mesajı okudu ve kendi kendine kıkırdarak bayağı uzun bir mesaj yazdı.

Tezgâhın diğer tarafında, omletlerimiz için sebze doğramakta olan Shane ona baktı. “Sabahın köründe kiminle mesajlaşıyorsun?”

Beck telefonu cebine koydu. “Hiç kimseyle.”

“Tabii, öyledir,” dedi Shane.

“Of tamam, tanıştığım bir kız işte. Bu arada konuşmaktan kaçındığımı fark etmedim sanma, Ryder.” Yanımdan geçip buzdolabını açtı. “Seks maratonu diyorduk. Bilseydim ben de birini davet ederdim.”

“Ben kimseyi davet etmedim,” diye yalan söyledim.

“Atma şimdi. Dün gece birinin becerildiği çok açıktı. Biz saat kaçta döndük?” Shane’e dönmüştü. “On buçuk muydu? O sıralarda seks sesleri duymaya başladım.”

Tanrım. Evde olduklarını fark etmemden tam dört saat önce dönmüşlerdi. Daha önce bir kadınla beraberken kendimi bu kadar kaybettiğimi hiç hatırlamıyordum.

Asla olmamıştı.

Kilerden ekmek almak için dönerek oyalandım.

“Dostum,” dedi Shane. “O bendim.”

“Harbiden mi? Konserde şu kızın sana sakso çektiğini sanıyordum. Eve dönünde başka birini falan mı çağırdın?”

“Hayır. Porno izliyordum, kanka.” Sanki bu çok belliymiş gibi gözlerini devirdi.

“Seks sesleri saatlerce devam etti,” dedi Beckett şaşkınlık içinde. “O kadar uzun süre otuz bir mi çektin? Sikin hâlâ yerinde mi bari?”

“Bir süredir kulağıma gelen bir şeyi denedim. Boşalmanın eşiğine kadar gelip kendini tutuyorsun falan.”

“Öyle bir şey var, evet. Porno topluluğunda popüler olduğunu duydum,” dedi Beck ciddiyetle.

Shane ona ortaparmağını gösterdi. “Gencim, güzelim. Ale-timle de canımın istediğini yaparım. Sana ne?”

“Bir dahaki sefere sesi kıs o zaman. Ya da kulaklık denen icadı kullan.”

Beckett kıkırdayarak ocağa gitti ve yumurta için bir tava aldı.

Yanından geçtiğimde Shane bana göz kırparak kolumu yumrukladı ve “Bana borçlusun,” diye mırıldandı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

RYDER

iletisim arızaları

SEZON AÇILIŞ MAÇI akşamı Graham Center'a ev arkadaşlarımla beraber gitmeye karar verdim ve Shane'in Mercedes'inin arkasına yerleşerek Eastwood grup sohbetimize her zamanki mesajı attım. Bu, geçen sene başladığımız ve devam ettirdiğimiz bir batıl inançtı. Araç hareket ederken grup benim mesajın aynısıyla doldu.

Soyunma odasına girerken Beckett dün gece Shane'e zorla izlettiği filmi savunmaya çalışıyordu.

"Anlamıyorsun. Kahraman, erkek kardeşiyle aynı zamanda değildi..."

"Dün gece de dediğim gibi bu çok mantıksız bir şey ve tartışmak istemiyorum."

"Benim de dediğim gibi anlamak için en az üç kere izlemek gerek ve..."

"Öyle bir vaktim var mı sanıyorsun?" diye araya girdi Shane. "Bir filmi bir kez izlemeye bile zar zor vakit buluyorum. Aynı sıkık şeyi üç kez izleyecek değilim."

“Geçtiğimiz hafta sonu aralıksız dört saat porno izleyen kişi mi söylüyor bunu?” Beckett, Eastwoodlu arkadaşlarımıza döndü. “Dile kolay, tam dört saat. Ama hakkını vereyim, iyi bir şey seçmiş. Bütün videolarda inleyen aynı kız mıydı bilmiyorum ama sesi ve tonlaması muhteşemdi. Kulağa aşırı seksi geliyordu.”

Gerçekten de öyleydi. Kız saf ateşten oluşuyordu ve sıcaklığını hâlâ bedenimde hissedebiliyordum.

Ve tam bir pislik gibi dünden beri onu aramamıştım.

Arayamamıştım.

Dün gece bir şey olmuştu. Ben de her erkek gibi seksi seviyordum fakat Gigi henüz güneş batmadan gelmiş ve sabaha karşı yanımdan ayrılmıştı. Yemek bile *yememiştik*, Tanrı aşkına. Sadece suyla ve birbirimizle beslenmiştik. Hayatımın en uzun seks seansıydı ve sona erdiğinde hâlâ doyamamıştım. Bir de aralardaki boşluklarda öylece uzanıp sohbet ettiğimiz anlar vardı. Tabii konuşmanın çoğunu o yapmıştı ama ben de onu dinlemek istemiştım. Sorular sormuştım. Sohbeta katkıda bulunmuştım.

Bunu bir daha yapamazdım.

Gigi’ye seks teklifini ilk götürdüğümde tek isteğimin bu olduğunu belirtmiştim ancak unutan taraf yine *ben* olmuştum.

Kafamda neler olup bittiğini anlamadan önce onunla tekrar görüşme riskine giremezdim.

“O aksanımı da alıp başımdan git,” diye homurdandı Shane, Beckett’e, sırtını germek için öne eğilirken. “Avustralya’da değiliz.”

Will Larsen’in bu konuşma esnasında kıkırdadığını fark ettim ama Colson’ın kaşlarını çatıldığını görünce durdu.

Herkes formalarını giyip hazır olduğunda Koç Jensen sezonun ilk motivasyon konuşması için içeri girdi.

“O rinke çıkın ve tüm gücünüzle mücadele edin.” Kafasını tek bir kez sallayıp kapıya yöneldi.

“Nasıl yani? Bu kadar mı?” dedi Patrick.

Jensen bize döndü. “Ne? Başka ne olacaktı? Senin için dans falan mı edeyim, ister misin?”

“Ben şahsen isterim,” dedi Tristan Yoo.

Odada kıkırtılar yükseldi.

“Ben konuşma yapmam,” dedi koç, katı bir tavırla. “Antrenmanlar sırasında yeterince konuşuyorum.” Hepimize baktı. “Yine de şunu söylemeden geçmeyeceğim. Hepiniz bireysel olarak çok yeteneklisiniz. Fakat takım olarak.. Eh, bunu da birazdan göreceğiz.”

Maç daha ilk saniyelerden itibaren süratliydi ki bu çok şaşırtıcı olmuştu. Zira Northeastern normalde Briar ya da Eastwood kadar güçlü değildi.

Ayrıca izlediğim kayıtlarda, ikinci sınıf öğrencisi olan kalecilerinin tam bir kevgir gibi olduğunu görmüştüm. Buna rağmen adamı aşip gol atmayı henüz becerememiştik.

Ben sahaya ilk çıkan hatta, Colson ve Larsen’la beraberdim. Defansımızda da Demaine ile Beckett vardı. Takımın en kuvvetli oyuncularını olarak durdurulamaz olmamız gerekiyordu.

Ama maalesef durum böyle değildi.

Sonraki hat değişiminde var gücümüzle çabalamaya devam ettik. Hızlıca mavi çizgiyi geçerken rinkin soğuğu yüzüme çarpıyordu. Atağa geçmiştik.

“Dikkat,” diye seslendim, arkası dönük olan Colson’a. Rakip defans oyuncularını ona doğru kayıyordu.

Ancak uyarımı duymazdan geldi ve pleksiglası boyladı. Neyse ki mücadeleyi kazanmayı başarıp pakı elde etti.

Beckett müsait olduğunu belli etmek için seslendi ama Colson onu da duymazdan gelerek sikik bir kahraman olmaya çalıştı. Kaleye şut attı ve böylece pakı rakibin kucağına teslim etmiş oldu.

“Ne sikim bir şey bu böyle?” diye bağırdı Beckett. Aşırı sinirli görünüyordu.

Beckett asla öfkesine yenik düşmezdi ama henüz birinci periyot bitmemişken Colson’a ikinci bağırışıydı. Zira gözüpek eş kaptanımız rinkte sadece kendisinin olduğunu düşünüyor gibiydi. Rand Hawley’nin sömestr başında, maçlarda Colson’a güvenip güvenemeyeceğimizi sorduğunu hatırladım.

Sanırım cevabımızı bugün almıştık.

Koç değişim için seslendiğinde rakip takım kendi kalelerinin arkasında toplandı. Biz rink kenarına dönerken Shane, Austin ve ikinci hattın geri kalanı buza çıktı. Onlar da en az bizim kadar iyi ve belalıydı.

Ve şimdi bankta otururken sorunun ne olduğunu açıkça görebiliyordum.

Takımımızda iletişim namına bir şey yoktu. En azından Briarlılar ve Eastwoodlular arasında. Bu çok büyük bir problemdi çünkü rinkte en önemli şey takım arkadaşlarına güvenmekti. Aynı anda her yerde olamayacağımıza göre gözümüz kulağımız olmaları için takım arkadaşlarımıza bel bağladık. Maç sırasında buz üzerinde devamlı küçük mücadeleler verilirdi ve birinin gözüne çarpmayan fırsatları diğeri görebilirdi. Maalesef ki bizde gören olsa da söyleyen yoktu.

“Altın Çocuklar,” diye seslendi Jensen. “Sıra sizde.”

Pekâlâ, artık hattımızın bir takma adı da vardı.

Rinke döndüğümüzde teke tek bir karşılaşmada galip çıkıp Colson’a pas attım. İş pakı kontrol etmeye gelince rakibi kandırmada ve hem sağ hem de sol kanat defansı saf dışı bırakmada gerçekten mükemmeldi. Karşı takımın oyuncularının arasında dalgalar çizerek ilerliyor, paka vuruyormuş gibi yapıp onları tuzağa düşürüyordu. Sabır gücü de insanüstüydü. Fakat tüm bu yeteneğe rağmen pakı lanet rakibin filesiyle bir türlü buluşturamıyorduk.

Gol şansını zorlamak için atağa geçtiğimde kalenin arkasında Northeastern'in iki forveti tarafından sıkıştırıldım. Gigi'ye öğrettiğim bütün teknikleri kullanarak rakibin kafasını karıştırırken Demaine'in, "Müsaitim," diye bağırdığını duydum ve hızla ona pas verdim.

O da tek hamleyle gol atmaya çalıştı ancak başarılı olamadı.

Yeniden pakı ele geçirme savaşıma girerken Fransız Kanadalı takım arkadaşım, "Sikeyim böyle işi," diye homurdandı.

O sırada hakemin tiz düdüğü arenada yankılandı.

Beckett'in sopasıyla rakibe vurarak penaltı cezası aldığını gördüğümde sinirle inledim. Briar taraftarı hiddetle haykırırken rinkten ayrılıp yerimizi penaltı katili hatta bıraktık. Bu hatta hem Trager hem Rand vardı ve ikisi de üniversite liginin en iyi penaltı engelleyici oyuncularındandı. Ne yazık ki onların arasında da hiç uyum yoktu. Birbirlerinin alanını gasp etmeye çalışmakla öyle meşguldüler ki bir şekilde pakı gözden kaybettiler.

Northeastern'in sol kanat oyuncusu kolay bir hamleyle maçın ilk golünü attı.

Koç elindeki sekreterliği yere fırlattı ve banka dönen Trager ile Rand'e öfkeyle çıkıştı. "Bu nasıl bir şey? O lanet davranışlar neydi öyle?"

İki çocuk utanacakları yerde hâlâ birbirlerine dik dik bakmaya devam ediyorlardı.

"Golü havadan kaptılar," diye mırıldandı Rand, benim kaş çatışımı fark ettiğinde.

Ona inanamayarak baktım. Rakibin şans eseri gol attığını ima etmesi saçmalığın daniskasıydı. Trager da o da bok gibi oynamışlardı ve diğer takım bunu fırsat bilmişti. Kör olan biri bile bunu görebilirdi.

Yüz ifademi gördüğünde kararan suratını eğdi.

Zil sesiyle ilk periyot sona erince soyunma odasına gidip koçtan bir güzel azar işittik. Hak ettiğimiz için hiçbirimizin sesi çıkmadı. Trager bir şey diyecek gibi oldu ama neyse ki Jensen'in gazabından çekinerek o pis ağzını kapalı tuttu.

Maç devam ederken ne yazık ki çenesi tekrar açıldı. Bir şutu kaçırdıktan sonra hat değişimi için banka döndüğümde bana dik dik bakarak birkaç küfür savurdu ve, "Ne sikime pas atmadın? Case müsaitti," diye bitirdi.

Ben de ona sert bir bakış attım. "Müsait olduğunu görmedim. Kafamın arkasında gözüm yok herhalde."

"Yeter. Hepiniz sesinizi kesin." Koçun gözleri ölüm saçıyordu.

İkinci periyot da ilkinden farksız değildi. Hepimizin morali bozuktu ve tek avantajımız kalecimizin tam bir rock yıldızı olmasıydı. Ana kadroda olmayı kesinlikle hak etmişti. Profesyonel lig dışındaki en mükemmel kalecilerden biri olduğunu söyleyebilirdim.

"Bu çocuk inanılmaz," diye mırıldandı Shane, birlikte Kurth'ün eldiveninin havada savrulmasını izlerken. Kalabalıktan sağır edici tezahüratlar yükseldi.

"Cidden tam bir yıldız," dedi Briarlılardan biri hayretle.

Görünüşe bakılırsa kalecimizin kışımızı kurtardığı gerçeği, anlaşılabildiğimiz tek konuydu.

Maç son dakikaları yaklaşırken Northeastern'in kalecisi bizim için hâlâ aşılmaz bir engeldi. Çocuk aslında hiç iyi bir kaleci değildi. Yani gol atamamamız bizim sorunumuzdu.

Bitiş zili çaldığında Northeastern'in küçük taraftar grubundan tezahüratlar, Briar tribünlerinden yuhalamalar yükseldi.

İlk maçımız, Briar'ın uzun zamandır aldığı en büyük yenilgi oldu. Koç konuşma yapmayı sevmediğini söylemesine rağmen soyunma odasında bizi fena haşladı.

“Bu üniversitede koçluk yaptığım onca yıl boyunca gördüğüm en zavallıca maçı,” diye köpürdü. “Sebebi de kaybetmeniz değil. Daha önce de mağlubiyet aldığımız olmuştu.” Sert bakışları eski Briar oyuncularına kaydı. “Hepimiz kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Ama siz birlikte çalışmayı beceremiyorsunuz diye böyle bir hezimete uğramak kabul edilemez.”

Elindeki sekreterliği odanın karşısına fırlattığında sayfalar etrafa dağıldı. Sonra derin bir nefes alıp yavaş, dengeli şekilde verdi.

“Formalarınız üstünüzde kalsın, sadece patenlerinizi çıkarın. Ayakkabılarınızı giyiyorsunuz ve jimnastik salonuna Koç Maran’la buluşmaya gidiyorsunuz.”

Hiddetle odadan çıkıp gitti.

Biz de kafası kesilmiş tavuklar gibi koşturarak geçirdiğimiz üç periyotun ardından pertimiz çıkmış halde, formalarımızla öylece kalakaldık.

Herkes endişeli bakışlarla birbirine bakıyordu.

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi Patrick huzursuzca. “Niye üstümüzü çıkarıp duş alamıyoruz?”

Nick, “Hadi,” diye mırıldandı. “Gidelim de bitsin.”

Birkaç dakika sonra jimnastik salonuna girdiğimizde Nazem geniş alanda yankılanan acı dolu bir inilti koyuverdi.

Çünkü karşımızda kabul edilemez üç şey duruyordu.

Nance.

Sheldon.

Ve bir engel parkuru.

“Hayır,” diye inledi Shane. “Lütfen. Bunu yapamam. Olmaz.”

“Jensen burayı önceden hazırlatmış resmen!” diye bağırdı Patrick, ihanete uğramış gibi. “Yani kaybedeceğimizden eminmiş.”

Haklıydı. Bunu fark etmek şiddetli bir hırçınlık hissetmeme yol açtı çünkü nasıl bir antrenör, takımının mağlup olmasını bekleyerek önceden böylesine bir hazırlık yapardı?

Hepimiz suçlayıcı tavırlarla asistan koçumuza döndük.

“Ah hayır,” diye açıkladı Maran, omuz silkerek. “Kazansanız da kaybetmeniz de bunu yapacaktınız zaten.”

“Kazansak da cezalandırılacaktık yani, öyle mi?” Trager öfke-den köpürüyordu.

“Çocuklar, buna ceza demeyelim şimdi,” dedi Sheldon, rahatlatıcı bir tebessümle öne çıkarak.

Nance, “Bu bir ödül,” diyerek güvence vermeye çalıştı. “Ruhunuza gıda olarak düşünün. Tam potansiyelimize ulaşmamız için ruhumuzu beslememiz lazım.”

Sheldon dilini şıklattı. “Elbette. Fakat burada bir de ufacık, minicik bir problem olduğu kulağımıza geldi.”

Asistan Koç Maran alaycı bir şekilde güldü.

“Neyse ki bizde bu problemi çözmek için mükemmel bir yöntem var.”

Kardeşler yine pastelere bürünüp boyunlarına düdüklerini takmışlardı. İkisi de cuma akşamlarını bir grup öfkeli, terli hokey oyuncusuyla geçirmek için aşırı heyecanlı görünüyordu.

“Bunu yapamam,” diye inledi, Tim Coffey’nin bileği iyileşene dek ana kadroda onun yerine geçen birinci sınıf öğrencisi. “Hadi ama koç, daha şimdi üç periyot hokey oynadık. Çok yorgunum.”

“Aynen öyle. Şimdi de bir engel parkurunu tamamlayacaksınız,” dedi Koç Maran neşeyle. Sonra Laredolar’a kafasıyla işaret verdi. “Top sizde.”

Maran’ın peşinden saydırmamak için dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Lanet bir kâbusun içindeydik.

“Okul değiştirmeliydim,” diye mırıldandı Shane.

“Of, evet.” Beckett çok bitkin görünüyordu.

“Neyse ne.” Trager öne çıktı. Converse ayakkabıları, hokey formasının altında çok absürt görünüyordu ama bizim de onun kadar gülünç göründüğümüz bir gerçektir. “Yapalım şu saçmalığı da kurtulalım.”

“Pekâlâ,” dedi Nance, ellerini çırparak. “Şimdi eşleşeceksiniz. Her ikili, bir eski Eastwoodlu, bir Briarlı’dan oluşacak. Tek şartımız bu. Bunun dışında partnerinizi nasıl seçtiğiniz önemli değil.”

Yanımda duran Colson’a baktığımda gergince kafa sallayarak anlaştık. Diğer yanımdaki Beckett de Will Larsen’la eşleşti.

Öne doğru birkaç adım çıkıp karşıımızdaki parkuru inceledim. Salonun bir ucundan diğer ucuna üç ayrı dolambaçlı yol uzanıyordu. Bir tarafta hafiften yüksek, ahşap bir platform vardı. Burası başlangıç noktası, diğer taraftaki renkli matlar da bitiş çizgisi olmalıydı. Yollar renklerle belirlenmişti ama üzerlerindeki engeller benzerdi. Bir metre uzunluğunda denge kirişleri, yolun rengine boyanmış süt kasaları, birkaç büyük, siyah tekerlek gibi. Kasalar ve tekerleklerden oluşan mayın tarlasının ötesinde, üstünde daha geniş ve yere yakın bir denge kirişi asılı bir şişme havuz bulunuyordu. Havuzun öbür tarafında da kâğıt hamurundan yapılmış büyük kayalar vardı.

“Size nasıl ilerleyeceğimizi anlatayım,” diye başladı Nance, yüzünde saf bir neşeyle.

Tüm bu şeylerden tahrik olduğuna yemin edebilirdim. Muhtemelen evinde oturuyor ve üniversite öğrencilerine, takım uyu-mu egzersizi adı altında ne tür işkenceler yapabileceği hakkında fanteziler kuruyordu.

“Partnerlerden biri başlangıç platformunda dikilecek. Bu kişi anlatıcı olacak. Diğerine ise oyuncu diyeceğiz. Oyuncu gözle-ri bağlı şekilde, anlatıcının rehberliğiyle parkurda ilerleyecek. Anlatıcı, oyuncunun en iyi yoldan gitmesi için elinden geleni yapmalı ve önceden belirlenmiş renginden ayrılmadan parkuru

tamamlamasını sağlamalı. Oyuncular hem parkurdaki engellerden hem de aynı anda diğer yollarda ilerleyen diğer oyuncularından kaçınmalı. Oyuncu, belirlenmiş renkteki bitiş matına ulaştığında göz bağını çıkaracak ve anlatıcıyla yer değiştirecek. Şimdiden söyleyeyim, epey gürültülü bir oyun olacak. Lütfen küfür etmeyelim çünkü bir hanımefendi olduğum için küfür duymaktan hiç hoşlanmam.”

Sheldon, “Seksi bir hanımefendi,” diyerek ona gülümsedi.

Beckett tek kaşını kaldırarak onların duyamayacağı bir sesle, “İğrenç,” dedi.

“Bu egzersizin kilit noktası iletişim,” diye açıklamaya devam etti Nance. “Hayatımızın neredeyse her alanında olduğu gibi. Örneğin iletişim olmadan bizim evliliğimiz böyle iyi gidemezdi.”

Şimdi birbirlerine dönmüş, mutlulukla gülümsüyorlardı.

“Bir dakika, ne?” dedi Patrick. “Siz kardeş değil misiniz?”

Sheldon kaşlarını çatı. “Yirmi iki yıllık mutlu bir evliliğimiz var.”

Patrick pek de ikna olmuşa benzemiyordu. “Yok artık. Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Kardeşsiniz,” diye ısrar ederken, destek için bize baktı. “Böyle düşünen tek ben değilim, değil mi?”

Shane kafasını koluna gömüp sessiz kahkahalar atmaya başlamıştı. Geniş omuzları sarsılıyordu.

“Aslında ek işlerimizden biri de evlilik danışmanlığı,” dedi Sheldon. “Evlilikleri iletişim arızaları nedeniyle çıkmaza girmiş çiftlere yardımcı oluyoruz. Yani, aranızda evli olup rehberliğe ihtiyacı olan varsa...”

“Boşanmayı tercih ederim,” dedi biri.

Gruptan birkaç kişi alaycı kahkahalar attı.

Nance iç geçirip dikkatimizi yeniden parkura çekmeye çalıştı. “Başlamadan önce, sorusu olan var mı?”

Nazem, “Gerçekten kardeş değil misiniz?” diye sordu.

“Başka herhangi bir sorusu olan var mı?”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

GIGI

Ulusal Tatlı Günü

SPOR BİLİMLERİ FAKÜLTESİNİN aralık ayında düzenleyeceği bağış etkinliği komitesinin toplantısı, pazartesi öğleden sonra Briar kütüphanesinde gerçekleşecekti. Takım arkadaşlarım ve ben, antrenmandan sonra toplantı yerine gittik.

İlginç bir grup oluşturmuştuk. Kızlar takımından ben, Camila ve Whitney vardık. Erkekler takımından da Ryder, Shane ve Beckett eski Eastwood takımını, Will Larsen ile David Demaine de Briar'ı temsilen buradaydı. Onları görevlendirmek... ya da buna zorlamak Jensen'in stratejilerinden biri olmalıydı. Trager ya da Rand gibi çenesini tutamayanlar tüm planları mahvedebilirdi. Ama Case'in gelmemesine şaşırılmışım doğrusu. Eş kaptan olarak katılması gerekmez miydi?

Demaine yerine oturup, "Colson, profesörüyle görüşmek zorundaymış," dediğinde sorum cevaplanmış oldu. "Ona detayları iletmemi istedi. Bir dahaki sefere burada olacak."

Ryder'la göz göze gelmemeye çalıştım. Seks yapmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ve hiç iletişim kurmamıştık.

Ne konuşmuş ne mesajlaşmıştık. Tesiste koridorlarda bile karşılaşmamıştık. Bu da benden kaçtığını düşündürmüştü.

Sessizlikle geçen ilk birkaç günden sonra öfkelenmeye başlamıştım. O seks maratonunun ardından bir “*Merhaba, n’aber*” mesajını falan hak etmiyor muydum yani?

Sonra içim rahatlamıştı çünkü... gerçek şuydu ki ben de ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

O gece neredeyse hiç durmadan seks yapmıştık ve üç gün boyunca sızlamalarım geçmemişti. Reglim bile dört gün erken gelmişti; vücudum sanki Luke Ryder’la yaşadığım o vahşi gecenin ardından kendini yeniden başlatmak istemişti.

En kötüsü de onu tekrar istememdi. Bu istek o kadar güçlüydü ki beni korkutuyordu. Tam da bu nedenle mesafemi korumaya karar vermiştim.

Görünüşe bakılırsa o da benimle aynı fikirdeydi zira masaya oturduğumuzdan beri bana hiç bakmamıştı.

Masanın başındaki Whitney, not defterini açıp kalemmini çıkardı. “Hadi başlayalım,” dedi. “Akşam yemeği için planım var.”

Yanımdaki Camila, karşısında oturan Beckett’le bakışıyordu. Doğrusu ikisi de seks düşkünü oldukları için onları birbirlerine yakıştırıyordum.

“Komite başkanının e-postasını yazdırdım.” Whitney elindeki kâğıdı inceledi. “Sessiz açık artırma için ürün bulmakla yükümlüyüz.”

“Heyecan verici,” dedi Beckett, gözlerini Camila’dan ayırmadan. Camila da ona göz kırptı.

“Herkes açık artırmada kullanılabilecek şeylerle ilgili fikrini söylesin de not alalım. Bir şeyler bağışlamaları için işletmelere ve tanınmış kişilere ulaşmalıyız. Şöyle yapalım mı? herkes en az on işletme ya da on bireye ulaşıp ricamızı belirtsin, ne dersiniz?”

“Ben topladığımız tüm bilgiler için çevrimiçi bir form oluşturdum,” dedi Will. “İsimler, rakamlar, bağışlayabilecekleri şeyler gibi yani.”

Whitney ona teşekkür etti. “Daha büyük organizasyonlara, bağış yapmalarını rica eden e-postalar gönderebiliriz. Ama ben-
ce şahsen sormak daha iyi oluyor. Yerel işletmelere kendimiz gidebilir ya da en azından telefon edebiliriz.” David’e baktı. “Geçen seneki açık artırmada nasıl şeyler vardı, hatırlıyor musun?”

Bildiğim kadarıyla ikisi geçen senenin bağış etkinliğinde de çalışmışlardı. Ben o zaman paçayı kurtarmayı başarmıştım.

“Sanki hatırlıyorum,” dedi David, çok hafif olduğu için genelde zar zor duyulan Fransız-Kanada aksanıyla. “Serbest paraşüt paketi vardı sanırım. New Hampshire’daki bir otel, hafta sonu tatili hediye etmişti. Bir de her şey dahil tatil vardı.”

“Ah, evet. Bir de Bruins’ten süper bir ödül gelmişti; kazanan sabah idmanını izlemeye gidecekti,” dedi Whitney, yüzü aydınlanırken.

“Evet ama onu G’nin babası ayarlamıştı,” dedi Demaine. “Kendi başımıza öyle bir bağış bulabileceğimizi sanmıyorum.”

Beklendiği üzere Whitney’nin bakışları beni buldu. “Sihirini konuşturup babandan ya da ünlü arkadaşlarının birinden bir şeyler rica edebilir misin acaba?”

Kafa salladım. “Şansımı denerim. Babamın yine bir şeyler ayarlayabileceğinden eminim.”

“Ne hoş,” dedi Ryder, tembel bir tavırla.

Birden öfkelen dim. Cidden mi? Bir haftadır benimle ilk kez muhatap oluyordu ve söylediği şey bu muydu?

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Planlamaya mecbur bırakıldığımız hayır etkinliği için bağlantılarımı kullanmamamı mı tercih ederdin?”

Bu, çenesini kapatmasını sağladı. Ama kafasını eğmeden önce dudaklarının kıvrıldığı gözümünden kaçmamıştı.

Camila, “Benim üvey babamın Boston’da birkaç spor salonu var. Onunla konuşup ücretsiz üyelik paketi falan verir mi diye sorarım.”

“Mükemmel,” dedi Whitney, not alırken.

O sırada benim aklıma da bir fikir geldi. “Kuzenim yeni bir makyaj markası çıkarıyor. Belki ondan bir hediye sepeti hazırlamasını isteyebilirim.”

Camila bana bilmiş bir bakış attı. “Hey, biri Gigi’ye kuzeninin adını sorabilir mi?”

Beckett sırtıttı. “Ben sorarım. Kuzeninin adı ne?”

Cami’ye kaş çatarak baktıktan sonra Beckett’e döndüm. “Adı Alex. O kadar da büyütülecek bir...”

“Kuzeninin adı Alexandra Tucker,” diye düzeltti Camila. “Doğru duydunuz; süpermodel Alexandra Tucker. O kadar da büyütülecek bir şey değil, evet.”

Shane etkilenmiş gibiydi. “Yok artık. Gerçekten de yüksek yerlerde dostların varmış, Gisele.”

“Kuzenim ünlüyse ben ne yapabilirim?” diye homurdandım.

O sırada gözücuyla Ryder’in telefonuyla oynadığımı gördüm. Sanırım mesaj yazıyordu. Bu düşünceyle içimde birden bir şüphe belirdi. Belki de bütün hafta benimle iletişime geçmemesinin nedeni, o seks maratonunun ardından ne yapacağını bilememesi değildi.

Belki başkalarıyla da yatıyordu.

Nabzım rahatsız edici biçimde yavaşladı. Neden olduğunu bilmesem de onu başka bir kızla yatakta düşünmek...

Çantamdaki telefonum titredi.

Kaygısız görünmeye çalışarak birkaç saniye bekledikten sonra telefonu çantamdan çıkardım ve nefesim ciğerlerimde takılı kaldı.

Ryder:

Seni düşünmeyi kesemiyorum.

İşte *bunu* hiç *beklemiyordum*.

Yavaşça kafamı kaldırdığımda onu beni izlerken buldum. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra kafasını çevirdi ama gözlerindeki ateş dikkatimden kaçmamıştı.

“Pekâlâ,” dedi Whitney. “Herkes Google’da yerel işletmeleri arayıp iletişime geçmek için birkaçını seçsin. Bugün düzgün bir listemiz olmadan buradan ayrılamayız. Bir an önce bitirip kurtulalım çünkü bir daha bunu yapmak istemiyorum. Benim bir hayatım var.”

Beckett kıkırdadı.

“Ben babama telefon edeyim,” dedim gruba, saçlarımı geriye atarak. “Belki bir buluşma ya da özel bir antrenman hediye edebilir. Netleşince haber vereyim.”

Telefonumu alıp masadan kalktım ve arka taraftaki Avrupa tarihi bölümüne geçtim. Kalbim kaburgalarımın çarparken babamı aramak yerine Ryder’a mesaj attım.

Ben:

Çalışma odası B

Durduğum yerden, Çalışma Odası B’nin boş olduğunu görebiliyordum. Dar koridorların ötesinde grup kendi arasında sohbet ediyordu ama beni göremiyorlardı. İki koridoru daha geçip çalışma odasına daldım.

Tüm perdeleri indirdim ve beklemeye başladım.

Ryder'ın gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Bunu isteyip istemediğimden bile emin değildim. Arkadaşlarımız birkaç adım ötede otururken böyle bir şeye kalkışmak delilikti.

Üstelik Case'in yakın dostu Will de buradaydı.

Düşününce ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamaya başladım ama o sırada kapı açıldı ve Ryder içeri süzüldü. Kapıyı kapatırken aynı anda lambayı da kapatıp küçük odayı karanlığa boğdu.

Alçak sesle, "Bu çok tehlikeli," diyerek benim düşüncelerimi dile getirmiş oldu.

Dudağımı ısırıp gölgelerin arasında yüzünü inceledim. "Beni düşünmeyi kesemiyorsun, ha?"

"Evet." Sesinde huzursuzluk vardı. "Bu büyük bir sorun."

"Sana inansam mı bilemiyorum. Aklından çıkmıyorum ama bir haftadır beni aramıyorsun."

"Sen de beni aramadın."

Eh, bu konuda haklıydı.

Aramıza sessizlik çökerken farkındalık kıvılcımları çakmaya başladı. Dip dibeydik. Ryder'ın baharatımsı parfümü, vücudunun sıcaklığı çok yakınımdaydı.

"Niye buradayız Gisele?" Sesi kısık ve boğuktu.

"Bilmem. O gecedan beri konuşmadık, bu yüzden..."

"Hemen şimdi, kütüphanede, karanlık ve küçük bir yerde, takım arkadaşlarımız on metre ötemizdeyken mi konuşasın geldi?"

"Yani... pek düşünmedim."

Kısık sesle gülerek bana daha da yaklaştı.

Gözlerine bakmak için başımı geriye yatırdım. Karanlıkta canlı mavi tonunu göremesem de sıcaklığını üzerimde hissedebiliyordum.

“Aramızda olanlardan pişman mısın?”

Elini belime koyup hafifçe sıkarak başparmağını kazağımın altına kaydırduğında kalbim daha da hızlandı. Ryder’ın sert parmağı kalçamın hemen üzerinde tenimle buluştuğunda ürpermeden edemedim.

“Değilim. Ya sen?”

Parmağının tembel hareketlerinde bir şey vardı. Kaygısız gibiydi ama bir niyeti olduğu belliydi.

“Tekrar yapmalı mıyız?” diye fısıldadım.

Buna karşılık hafifçe gülümsedi. “Evet ama şu anda olmaz. Seni burada beceremem.”

“Neden?”

“Çünkü sessiz kalman imkânsız. Ben içinde hareket ederken dudaklarından dökülen bütün sesleri duyarlar.”

Zihnimde beliren edepsiz görüntüler istemeden de olsa inlememe neden olunca Ryder’ın dudakları sesimi yutmak için benimkilerle buluştu.

Kollarının arasında eriyerek öpücüğünü keyifle karşıladım. Beni yerden kaldırdığında keskin bir nefes aldım ve düşmemek için bacaklarımı beline doladım. Duvara doğru tökezlediğimizde perdeler dizimin arkasına çarparak takırtı sesi çıkardı.

İkimiz de donakaldık.

Kapının ötesindeki konuşmalar hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Kimse neler olduğuna bakmak için odaya gelmedi.

Ryder kaba bir iniltiyle beni tekrar öpmeye başladı. Tadına bayılıyordum. Bağımlılık yapıyordu. Her nefesimle birlikte sanki sistemime uyuşturucu enjekte edilmişçesine başım dönüyordu. Feromonları duymuştum ama güçlerine şu ana dek inanmamıştım. Şimdi Ryder’ın kokusunu içime her çekişimde mahvolduğumu hissediyordum.

Bacaklarımı kaslı bedeninde aşığı doğru kaydırıp dengemi sağladım. Sırtım kapıya yaslıyken Ryder elini kot pantolonumun belinde dolaştırıp düğmemi ustaca açtı.

“Burada olmaz dememiş miydin?” dedim soluksuzca.

“Seni beceremem demiştim. Başka bir şey yapmayacağımı söylemedim.”

Pantolonumu ve sırlıklam olmuş külotumu indirdi, ardından karanlıkta parlayan gülümsemesiyle dizlerinin üzerine çöktü.

Dudakları klitorisime değdiği anda tekrar inledim.

Ryder ağzını hızlıca üzerimden çekip gölgelerin arasına saklanan yakışıklı yüzüyle bana baktı.

“Sessiz olman lazım. Yoksa dururum. Durmamı istemezsin, değil mi?”

Titremelerin arasında, “Hayır,” demeyi başardım ve ağzı tekrar beni bulduğunda gözlerimi sıkıca kapattım.

Yüzüne utanmazca sürtünmeye başladığımda dişlerinin arasından neredeyse duyulmayacak bir onaylama tıslaması çıkardı. Sesi hafta sonu beni yalarken ve içimi doldururken çıkardığı hırıltılardan ve iniltilerden çok daha kısıktı.

Fakat sessizlik de başlı başına bir afrodisyaktı. Vücudumdaki her bir seğirmenin, titreyen kaslarımın ve sıcacık avcuyla kavradığında ürperen uyluğumun farkındaydım. Tam sessizliğe uyum sağlamaya başladığımı düşünüyordum ki Ryder hevesle yalamaya başlayınca kendimi tutamayıp tekrar inledim.

“Tabii. Hayır. Kesinlikle.” Kapının diğer tarafından tanıdık bir erkek sesi geldi.

Anında durduk ve Ryder sessiz olmamı sağlamak için parmaklarını uyluğuma geçirdi.

“Seninle konuşmak güzeldi. Aramana sevindim.”

Konuşan kişinin Shane olduğunu fark ettim. Nedense telefon görüşmesini bizim bulunduğumuz odanın tam önünde yapmaya karar vermişti.

Ryder durumu komik bulmuş gibiydi. Gülümsemesine bayılıyordum. Başımı döndürene kadar beni yalamasına da bayılıyordum. Şu anda da bunu yapmaya devam ediyordu. Kapının arkasındaki arkadaşının varlığından etkilenmemişçesine hem de. Shane'in hemen dibimizde olması aslında beni endişelendirirdi ancak Ryder'in yaptıkları odaklanmamı zorlaştırıyordu. Dilini bacaklarımın arasındaki şişmiş kıvrımlarda dolaştırırken aldığım haz giderek daha da arttı ve derin bir sancıya dönüştü.

O sırada ağzını üstümden çekip kafasını geriye yatırarak bana baktı.

“Yüzüme boşalmanı istiyorum,” diye fısıldadı. “Benim için bunu yapar mısın?”

Hafifçe kafamı sallamayı başardım.

Tek parmağını içime daldırdığında kaslarım öyle bir kasıldı ki Ryder bile inlemeden edemedi.

Duvarın diğer tarafından kısık bir küfür yükseldi. Galiba Shane burada olduğumuzu anlamıştı. Belki de başından beri biliyordu ve telefon konuşmamı bizi korumak için bahane olarak kullanmıştı. Ne olduğunu bilmiyordum ama yakınımızda olmasını, boğazımdan kaçan tüm minik inlemeleri duymasını umursayamayacak kadar tahrik olmuş durumdaydım. Ryder'm bana yaptığı şeyler inanılmazdı.

Boşalmayı tüm hücrelerimle istiyordum. İçim cayır cayır yanıyor, göğüslerim sızlıyordu. Ben kıvrılırken Ryder kalçamı kavradı ve dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken parmağıyla sihrini konuşturmaya devam etti. İkinci parmağını da içime daldırdığında kendimi tutamayıp bağırdım.

Shane kapalı kapının ardından seslendi. “Artık boşalsan mı Gisele? İçeridekiler konuşmaya başlıyor.”

Ryder bacağıma doğru kıkırdadı.

Shane’in her şeyi dinlemesi bir yana, bir de orgazmım konusunda bana laf yetiştirmesi karşısında utanmalıyım.

Fakat varlığı bende tam tersi etki oluşturmuştu. Onu orada dikilirken hayal etmek imkânsız bir şekilde ıslanmama neden oldu. Sertleşip sertleşmediğini merak ederken karnımın alt kısmında oluşan elektrik akımı doğrudan merkezime ulaştı. Ryder iç kaslarımın parmağının etrafında kasıldığını hissedince şişmiş klitorisimi titreten bir kahkaha attı. Beni doruğa ulaştırmasını istiyordum artık. Bedenim o an için kavruluyordu.

Kütüphanede bulunmamız, takım arkadaşlarımızın biraz ötede olması ve Shane’in her şeyi duyması umurumda değildi. Tek bildiğim, orgazmın yaklaşmakta olduğuydu. Durdurmamın mümkünatı yoktu.

Neredeyse düşecektim ama Ryder beni sağlamca tuttu. Zevk dalgaları nihayet yatıştığında nefes nefeseydim. Beni bırakıp külotumu ve kot pantolonumu yukarı doğru çekerken Ryder’in yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı. Pantolonumun düğmesini iliklemeye çalıştım ama parmaklarımın aşırı titrediğini görünce bana acıyıp onu da halletti.

O sırada kapı hafifçe tıklatıldı ve dışarıdan, “Asayiş berke-mal,” sesi geldi. Bize yaptığı bu iyilik için Shane’den utansam mı yoksa ona minnettar mı olsam emin değildim. Neyse ki dışarı çıktığımızda orada değildi. Gözlerine bakabileceğimi sanmıyordum çünkü.

Telefonumun ekran kilidini açarken parmaklarım hâlâ titri-yordu. Rehberden babamın numarasını buldum; arkadaşlarıma ortadan kayboluşum için bir bahane sunmam gerekiyordu.

Ryder rafların arasında yanımdan geçerken kıcıma hafifçe vurdu. Bu ucuz bir hareket gibi gelmeliydi ama uyluklarımın tekrar kasılmasına neden olmuştu. Arkasından şaşkınca bakalmaktan başka bir şey yapamadım. Her seferinde bana adımı ve nerede olduğumu bile unutturmayı nasıl başarıyordu?

Babamı aramak yerine mesaj atıp bir bağış etkinliği düzenlediğimizi ve açık artırma için bize yardım edip edemeyeceğini sordum, ardından da masaya döndüm. Ryder sanki hiçbir şey olmamışçasına sakın bir şekilde oturmuş, Google'dan yerel işletmeleri araştırıyordu.

“Kusura bakmayın, babama ulaşamadım ama mesaj attım. Sonra annemi aradım.”

Cami kafasını kaldırdığında koyu renkli gözleri, çok heyecanlı bir dedikodu paylaşacağı zaman olduğu gibi parlıyordu. “Ne oldu biliyor musun? Az önce Avrupa tarihi raflarının oradan edepsiz sesler geldiğini duyduk. O taraflarda birilerini gördün mü?”

“Görmedim. Vay canına.” Seks suçlularını görmek istermiş gibi arkama baktım. “Kim olabilir sizce?” Renk vermemek için Ryder’a bakmamaya çalışıyordum.

“Bence Shane,” dedi Cami. “Bir süredir ortada yok.”

Tam o anda Shane, işin gerçeğini bilmesem benim bile şüpheleneceğim bir kayıtsızlıkla çıkıp geldi.

“Dostum, orada birini mi beceriyordun?” diye sordu Demaine, epey etkilenmiş gibi.

“Seks sesleri buraya kadar geldi,” dedi Cami suçlayıcı şekilde.

“Ah, hayır.” Shane sandalyesine otururken milletin gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. “Aslında, şey, porno izliyordum.”

Whitney dehşete düşmüştü. “Kütüphanede mi?”

“Evet ama bir şey yapmadım,” dedi Shane. Berbat bir yalancıydı. Kendimi kötü hissediyordum çünkü niçin yalan söyledim.

ğini kimse bilmiyordu. “Biri bir video atmış, ben de merak edip açtım. Biliyorum, aptallık ettim. Kız fena inliyordu. Bilirsiniz...” Omuz silkti. “...porno böyledir.”

“Porno böyledir, ha?” diye tekrar etti Whitney, inanmazlıkla.

Kısa süre sonra toplantımızı bitirdik ve herkes kendi yoluna ayrıldı. Yurttan kütüphaneye yürüyerek gelmiştim, aynı şekilde dönme düşüncesiyle dışarı çıktım. Tam kot ceketimin düğmelerini iliklerken Ryder’ın adımı seslendiğini duydum. Ellerini, fermuarını kapatmadığı Briar montunun ceplerine sokmuş, yolumda duruyordu.

Bana doğru yürümesini bekledim.

“Bunu beklemiyordum,” dedim. “Bir hafta daha birbirimizi görmezden geliriz diye düşünmüştüm.”

Ryder güldü ama gözlerinden anlık bir pişmanlık da geçti. “Şey, sana bir şey verecektim ama şansım olmadı.” Cebinden bir şey çıkardı. “Dikkatim dağılmıştı.”

Sırıttım çünkü dikkatinin neden dağıldığını biliyordum.

“Her neyse. Bu senin için.”

Avcundaki ezilmiş papatyayı gördüğümde şaşkın bir kahkaha attım. Zavallı çiçek, montunun cebinde mahvolmuştu.

“İnanamıyorum. Bana yine özür çiçeği mi getirdin? Böyle süslü şeyler yapmadan özür dileyemiyor musun?”

Sırıttı. “Özür çiçeği değil. Ulusal Tatlı Günü’nü kutluyorum.”

“Öyle bir gün yok.”

“Var. İnternette baktım.”

Biraz düşündüm. “Pekâlâ, kabul ediyorum. Tatlıyı severim.” Şehvetli bir tavırla sıırıttım. “Görünüşe göre sen de seviyorsun.”

“Eğer söz konusu tatlı sensen ayın her günü yiyebilirim.”

Bir arzu kıvılcımı merkezimi yaktı. Lanet olsun. Bunu ben başlatmıştım, farkındaydım. Ama Ryder'ın böyle şeyler söylemesinin yasaklanması gerekiyordu. Beni mahvediyordu.

Sonra sırtıtışının yerini ufak bir mahcubiyet aldı. "Bir hafta boyunca sessiz kalmamalıydım."

İçimi çekip sorumluluğun bir kısmını üstlendim. "Ben de seni aramadım."

"Evet." Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Senin bahaneneydi?"

"Korkmuştum. Seks inanılmazdı. Korkutucu derecede iyiydi."

Ryder dürüstlüğümler karşısında afallamış gibiydi.

"Sen neden aramadın peki?"

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra dudağını ısırıldı.

"Benzer sebepler," dedi sonunda.

Nabzım hızlandı. "Peki şimdi ne olacak? Birlikte çıplak aktiviteler yapan kişiler olmaya devam edecek miyiz?"

"Az önce içeride seni ağızımla tatmin ettim, Gisele."

"Şu andan itibaren diyorum. Durmalı mıyız yoksa devam mı etmeliyiz?"

Yüzümü inceledi. "Durmak istiyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama yine böyle günlerce sessiz kalmak da istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

"Bir de başkalarıyla çıplak aktiviteler yapmanı istemiyorum," deyiverdim.

İrkildi. "Yapmıyorum zaten."

"Ah, tamam. Ama bunun bir seçenek olmasını istersen kabul edebileceğimi sanmıyorum," dedim ve hızlıca ekledim: "Yani, bunu istemende tabii ki yanlış bir şey yok. Çoğu insan kendini

tek bir kişiye adamak istemez çünkü bunu ilişkiyle karıştırırlar. Fakat benim amacım o değil, emin olabilirsin. İlişki istemiyorum. Sadece...” Lafı gereksiz yere uzattığımı fark edip özetlemeye çalıştım. “Demek istediğim şu ki bazı kızların bunu önemsemediğini biliyorum ve onları yargılamıyorum. Fakat ben yapamam.”

Ryder bir şeyi komik bulmuş gibiydi. “Bitti mi?”

“Evet.”

“Çoğu erkek kendini hemen tek bir kişiye adamak istemez,” dedi kısaca. “Ben onlardan biri değilim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi?”

“Tek bir kadın için bile zar zor vaktim var. Birden fazlasına zaman ayıramam.” Tuhaf bir şekilde bana yaklaşıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Aletim senindir.”

Bu kesinlikle romantik bir laf sayılmazdı ama kalbim yine de bir takla attı.

“Tamam mı?” diye sordu.

Yavaşça kafa salladım. “Tamam.”

Daha sonra Hastings’de Diana’yla birlikte yemek yemek için hazırlanırken hâlâ Ryder’la konuşmamızı düşünüyordum. Bana söylediği şeyler zihnimde dönüp duruyor, kalp atış hızımı tehlikeli bir seviyeye getiriyordu.

Sonunda kendimi tutamayıp telefonumu aldım ve aklımdan geçenleri mesaja döktüm.

Ben:

Ben de seni düşünmeyi kesemiyorum.

Ben:

Ve bedenim senindir.

HOKEY KRALLARI PROGRAM TRANSKRİPTİ

ORİJİNAL YAYIN TARİHİ: 10/15

© SPOR YAYIN KURULUŞU

JAKE CONNELLY: New Jersey'deki durumu izlemeye devam edeceğiz. Novachuk'ı kaybetmek onlar için büyük bir darbe olacak fakat her zaman dediğim gibi, Şeytanlar daima şanssız olayların üstesinden gelip güzel geri dönüşler yaparlar. Beş yıl önce de oyuncuları arka arkaya sakatlanmıştı mesela. Hatırlıyor musun? Ana kadronun tamamı oyun dışıydı.

GARRETT GRAHAM: Bunu da atlatacaklardır, eminim.

CONNELLY: Biraz da üniversite liginden bahsedelim, ne dersin? Sezon daha yeni başladı ve ilk maçların, hangi DI takımlarının şubat ayında zirvede olacağını gösterdiğini söyleyemeyiz. Kesin olan bir şey var ki Connecticut Üniversitesi şu ana dek acayip iyi gidiyor.

GRAHAM: Gerçekten muhteşemler.

CONNELLY: Ardı ardına üç galibiyet aldılar ve rakibe tek bir gol bile attırmadılar. Bunun mükemmel bir başlangıç olduğunu kimse inkâr edemez. Fakat aynı şeyi senin eski okulun için söylemeyeceğim.

GRAHAM: Eh, bu konuyu temmuzda yaptığımız programda tartışmıştık. Kurulan süper takımın performansından kimse emin değildi.

CONNELLY: Süper takım, ilk üç maçta yenilgi alarak lige kötü bir başlangıç yaptı. Yeri gelmişken, dün akşamki Boston maçında Luke Ryder'ın sopayı nasıl kontrol ettiğini gördün, değil mi? İnanılmazdı. Hokey sopası idare etme konusunda yetenekli olan pek çok oyuncu var fakat Ryder kadar verimli sonuçlar alanını görmedim.

GRAHAM: Haklısın.

CONNELLY: Paki ele geçirdiğinde de aşırı hızlı. Havalı hilelerle rakip defansı şaşırtma ve kimseye yakalanmadan pas atma konusunda uzman. Onun bedeninde biri için bunun imkânsız olması gerek ama uzun sopa kullanmasına rağmen ciddi çok iyi.

GRAHAM: Fakat sopa kullanma konusunda iyi olmak, Briar'ın zafer kazanmasına yardımcı olmaz. Bir an önce gol atmaya başlamaları gerek.

CONNELLY: Peş peşe üç hezimet, morallerini de bozmuş olmalı.

GRAHAM: Eh, yazın konuştuğumuz gibi bu takım sadece kâğıt üzerinde süper takım. Mükemmelliğe ulaşmak için, bireysel anlamda yetenekli oyuncuları bir araya toplamaktan çok daha fazlası gerek.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

RYDER

Bebegim

Gisele:

Dün gece fena darbe aldın. İyi misin?

Ben:

Her tarafım mosmor.

Gisele:

Cidden fenaydı. O çocuğa beş dakikalık ceza vermek yerine maçtan atmaları gerekirdi.

Gisele:

İşin iyi yanı, kazandığınız penaltı sayesinde sezonun ilk galibiyetini aldınız. Çiçek verme sırası bende mi?

Seks maratonunun sonrasındaki sessizliğin aksine, kütüphanedeki sıcak anların ardından Gigi ve ben iletişim halinde kalmıştık. Programlarımızın yoğunluğu ve benim vizelerim yü-

zünden tüm hafta görüşemesek de telefonumda varlığını sürdürüyordu. Sürekli mesajlaşıyorduk. O kadar ki sabah uyandığımda ondan mesaj almamışsam hayal kırıklığı hissediyordum. Ayrıca aletim yeniden onun içinde olmak için sızlayıp duruyordu. Bu akşam bir şekilde buluşma ayarlamamız şarttı.

Şu anda Beckett'le birlikte, omuzlarımızda spor çantalarımızla tesisteydik. Arkadaşım kartını okuyucudan geçirince kapılar vızıldayarak açıldı. Tüm sporcuların giriş kartı vardı ve antrenman saatleri dışındaki tüm girişler kaydediliyordu. Duyduğuma göre birkaç sene önce sarhoş biri yüzünden ağırlık salonunda yaşanan olaydan bu yana tedbirler artırılmıştı.

Binaya girerken Beckett'in de benim de gözlerimiz telefonlarımızdaydı.

Ben:

Saksoyu tercih ederim. Yani illa ki ödül vermek istiyorsan.

Gisele:

Belki daha sonra. Şu anda buz dolu küvette randevum var. Arenaya geldim.

Mesajını okuduğumda bir kahkaha attım. Aklın yolu birdi işte. Ya da en azından çalışkan hokey oyuncularının yolu birdi. Arkamızdaki kapılardan tekrar vızıltı sesi yükseldi ve Gigi lobiye adım attı.

Karşısında durduğumuzu görünce olduğu yerde kalakaldı ama hemen toparlandı ve gözlerinde haylazlıkla bize baktı. "Pazar sabahınızı burada mı geçireceksiniz? Ezikler sizi."

Alaycı bir nefes verdim. "Bak şu konuşana."

“Günaydın, Graham.” Beckett kafasını kaldırıp ona gülümse-
dikten sonra yine telefonuna döndü ve kendi kendine sırtıtmaya
devam etti.

“Neler çeviriyorsun?” diye sordum şüpheyle.

Ekran kilidini açtı. “Ne?”

“Çıktığın biri mi var?”

“Tabii ki hayır. Ben özgür bir kuşum, kanka. Kafese hapsedi-
lemem.” Gigi’ye bakıp göz kırptı.

Gigi, “Ağırlık çalışmaya mı geldiniz?” diye sordu.

“Ben öyle yapacağım, evet,” dedi Beckett. “Bu cesur sik kafalı
soğuk terapisi için geldi.”

Üçümüz beraber geniş koridordan soyunma odalarına doğru
ilerledik. Yarı yolda, “Bekleyin,” deyip bir elma almak için mut-
fağa girdim. Normalde maçlardan sonraki gün karbonhidrata
yüklenirdim ama evde ettiğimiz büyük kahvaltının ve buraya
gelirken araçta gömdüğüm iki *muffin*’in ardından hâlâ aç hisse-
diyordum. Bu sabah midem doyumsuzdu ve tesiste abur cubur
bulunmadığı için meyveyle yetinmek zorundaydım.

Döndüğümde Beckett, Gigi’ye, “Hafta sonu galibiyetiniz için
tebrikler,” diyordu.

“Sağ ol. Şimdiye dek epey iyiyiz. Rakibe gol attırmadan iki
haftada iki maç aldık.” Gigi, Beckett’in koluna vurdu. “Siz de ilk
galibiyetinizi aldınız! Ne kadar sevimli!”

Beckett sırtıtırken ben gözlerimi devirdim. Gerçi o zafer cid-
den iyi gelmişti. Mükemmel değildik ve bu şekilde anılmayı is-
temezdim. Fakat boşa atılan paslarla, iletişimsizlikle ve takım içi
düşmanlıkla geçen iki buçuk periyotun ardından pakı nihayet
fileyle buluşturabilmem gerçek bir mucizeydi. Üstelik egoma çok
iyi gelmişti.

Gerçi bu galibiyetin de bir bedeli olmuştu. Gövdemin sağ tarafındaki bere, küçük bir esintiyle bile sızlıyordu. Neyse ki iyi bir soğuk terapisinin düzeltmeyeceği bir şey değildi.

“Demek soğuk terapime maydanoz olacaksın, ha?” dedi Gigi, bana gözlerini kısarak. “Bilmelisin ki buz banyosu *bana has* bir şeydir.”

“Hadi ya? Sen buz banyosuna dayanabildiğinden emin misin?” Onu baştan aşağı süzdüm. “Ben o kemiklerin üzerinde pek et göremiyorum. Soğuk direkt iliklerine işleyecektir.”

“Bunu her maçtan sonra yaparım.” Elini ince kalçasına koydu. “Bugün yirmi dakika bile dayanabileceğimi düşünüyorum.”

“İsyankâr kız,” dedim heceleri uzatarak.

“Yapamaz mıyım sence? İstesem bir saat bile dururum,” dedi ama bu konuda ciddi olmadığına emindim.

“Hipotermi çok seksi bir şeydir.” Beckett ona yine göz kırptı.

“O küvette bir saat kalmamanı öneririm, Gisele,” dedim nazıkçe.

“Hayallerime ket vurmayı kes, balo kralı.”

“Şu halinize bakın. Şirin takma adlarınızla ne kadar da sevimlisiniz.” Beckett bize sırtıttı. “Bence birlikte olmalısınız.”

Gigi avcuna doğru öksürdü. “Öyle bir şey olmayacak tabii ki.”

Beck bakmazken ona dönüp sırtıttım.

“Ben ciddiym. Niye birlikte olmayasınız ki?” diye ısrar etti arkadaşım. “Dunne trenine binmemeye karar verdiğine göre...”

“Kendine bir daha asla öyle söyleme,” dedi Gigi.

“... benden sonraki en iyi seçenek buradaki arkadaş. Ayrıca ikinizin çocukları çok güzel olur.” Beckett durup düşündü. “Gerçi Colson bunu duysa ortalığı ayağa kaldırır. Sanırım birbirinizden uzak durmanız en iyisi.”

Beck konuşmayı bitirince Gigi'nin çatık kaşlarını fark etmeden erkekler soyunma odasına gitti.

“Bizi biliyor mu?” diye tısladı Beck'in ardından.

“Sanmam. Beckett'liğini yapıyor işte,” dedim.

“Her neyse. Gidip üstümü değiştireyim.”

Ben de soyunma odasına geçip havuz şortumu giyerken el-mamı beş ısırıkta mideye indirip çöpünü attım ve terliklerimi giyip küvetlerin bulunduğu odaya yollandım. Soğuk su terapisini çok seviyordum ama bu kesinlikle zayıflara göre bir şey değildi. İnsan buzlu suya ilk daldığı anda nefesinin neredeyse tamamen kesildiğini hissediyordu. Fakat sonunda alışılıyordu. Tabii hâlâ mükemmel bir şey olduğu söylenemezdi ama kısa süreli buz banyosunun, maç sonrasında sızlayan kasları dinlendirmede ve iyileşme sürecini hızlandırmada büyük etkisi vardı.

İçeri girdiğimde Gigi çoktan gelmişti. Üstünde tek parça siyah Speedo vardı ve normalde seksi görünmemesi gerekti. Ancak bedenim onu çıplak görmüş gibi tepki vermişti.

O da beni inceliyordu ve göğsümde dolaşan gri gözlerinde beğeni vardı. Ama sporcu içeceğimi rafa koymak için döndüğümde keskin bir nefes aldı.

“Ne oldu?” Omzumun üzerinden bakınca dikkatinin beremde olduğunu gördüm. “Aynen, bayağı fena.”

Gigi suyunu içip şişesini bıraktı.

“On beş dakikaya ne dersin?” diye önerdim, kapıdaki zamanlayıcıya doğru giderken. “Bir saati tercih edeceğini biliyorum ama bence on beş dakika iyi bir başlangıç.”

“Olur,” derken sanki dalgın gibiydi.

Dönüp baktığımda küçük bir hoparlör çıkardığını ve telefonuna baktığını gördüm.

“Çalma listemi ayarlıyorum,” dedi.

İçimi bir dehşet kapladı. “Hayır,” dedim anında.

“Evet.” Kocaman gülümseyerek korkumu doğruladı. “*Ufuklar.* İnan bana, o küvette kığın donarak otururken dinleyebileceğin en iyi şey bu.”

“Sana inanmıyorum. Bu koca bir yalan.”

“Sadece iki bölüm çalacağım. Hatta senin seçmene izin vereyim. Hangisini istersin? Afrika çalılıkları mı Kuzey Carolina sazlıkları mı?”

“Kuzey Carolina’dan nefret ederim.”

“Afrika o zaman.”

Bir dakika sonra ikimiz de ayrı buz küvetlerine girdik. Suyula buluşurken Gigi’nin tiz çılgılığı odada yankılandı.

“İtiraf vakti,” dedi titreyerek.

Kollarımı küvetin kenarlarına dayayıp ona gülerek baktım.

“Soğuk suyla başa çıkma yeteneğimle övünsem de buz banyolarından ölümüne nefret ediyorum.”

Ona katılıyordum. Fakat insanı mükemmelleştiren şeyler her zaman iyi hissetmesini sağlamazdı.

“Afrika doğası bana seslendiğinde yirmili yaşlarımda başlarımdaydım. Beni provokatif bir yolculuğa davet etti ve kulaklarıma filtresiz bir ziyafet sundu. Şimdi, üstünden yıllar geçmişken bile Afrikadaki o koroyu unutamadım.”

“Of, Tanrım,” diye inledim. “Neden?”

“Bir fil annenin, savananın diğer ucundaki yavrusuna seslenişi, kamp ateşinin karşısında pipomu tüttürürken dinlediğim Afrika ağustosböceklerinin ötüşü hâlâ kulaklarımda. O gece, hadada ay-naklarının isimlerini tam olarak çıkardıkları sestten aldıklarını öğrendim. Haa-haa-haa-da diye bağırırları çok etkileyiciydi. Afrika çalılıkları arasında keşfettiğim unutulmaz senfoniye tarif etmem mümkün değil. Bu yüzden... izin verin sizi oraya götürüyüm.”

Soğuk terapimizin arka planında Afrika savanası sesleriyle birkaç saniye hiç konuşmadan oturduk.

Gigi sonunda merakla, “Kuzey Carolina’dan neden nefret ediyorsun?” diye sordu.

Omuz silktim. “Bir keresinde orada mahsur kalmıştım.”

“Detaya inmek ister misin?”

“Yok.”

Güldü. “Dostum, konuşmayı gerçekten sevmiyorsun.”

“Fark ettiğin için teşekkürler.”

“Tatlım, bu bir iltifat değildi. Başka kimler konuşmayı sevmeyiz, biliyor musun? Seri katiller.”

“Katılmıyorum. O kaçıkların çoğu kendi seslerini duymaya bayılıyor gibi görünüyor.”

Gigi daha derine batarken küvetinin kenarlarından su taşı. Yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı ve soğuk yüzünden solgundu. “Dün akşam babamın programını izledin mi?”

Ona karanlık bir bakış attım. “Evet.”

“Ne bu huysuzluk? Adam sana iltifat etti.”

“Etmedi.”

“Hokey sopasını kullanışını ve verimliliğini övdü.”

“Hayır, beni öven Jake Connelly’ydi. Babansa mecburen ona katılmak zorundaymış gibi görünüyordu.”

“İnan bana, Jake iyi olduğunu düşünüyorsa babam da düşünüyordur. Yapman gereken tek şey, Dünya Şampiyonası’nda olanları unutmamasını sağlamak. Çünkü kavgadan gerçekten nefret eder.” Bir süre sessiz kaldı. “Geçmişinin ne kadarını biliyorsun bilmiyorum ama kurduğu vakfın genellikle aile içi şiddete karşı bağış etkinlikleri düzenlemesinin sebebi, kendisinin de bunun kurbanı olması.”

Yavaşça kafa salladım. “Biliyorum.” Bu konuda pek çok yazı yazılmıştı zira Graham, hokey soylularındandı. Şiddeti uygulayan kişi olan babası da zamanında bir efsaneydi.

“Bence babamın asıl endişesi, kavganı buzun dışına taşıman,” dedi Gigi, ciddi bir ifadeyle. “Kontrollü agresyon sergileyebileceğinde bunu yapmadın. Sporcular, kurallar çerçevesinde öfkelerini sahada çıkarabilirler, biliyorsun. Ama sen soyunma odasını seçtin.”

“Evet, doğru.” Ayrıntıya girmeyi isteyeceğini bildiğim için buna izin vermeden devam ettim. “Belki de beni baban yerine Connelly’ye övmelisin,” dedim kuru bir sesle. “Bu gidişle babandan bir şey çıkmayacak gibi çünkü.”

“Olur, yaparım. Bayram tatilinde ailece görüşeceğiz. Sürekli senden bahsederim.”

Bunu duymak, görmezden gelmeye çalıştığım bir imrenme hissetmeme neden oldu. Sebebi etrafının ünlü kişilerle çevrili olması değildi. İçimi acıtan şey aile kısmıydı. Ben büyürken hiç böyle şeylere sahip olmamış, gerçek bir ailenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişim.

Çok güzel bir şeye benziyordu.

Gigi küvette kıpırdanınca su üzerine çarptı ve titremesine neden oldu.

“Tanrım, buz gibi,” dedi dişlerinin arasından.

“Sanki buz banyosu, değil mi?”

“Dinle, alaycılık hoşuma gitse de bazı şeyleri kendine sakla.”

“Sana da yaranılmıyor. Hiçbir şey demezsem seri katil oluyorum, konuşursam da kendime saklamamı istiyorsun.”

“Neyse, sıra sende. Kuzey Carolina hikâyesini dinlemek istiyorum.”

“İstemiyorsun.”

“Hadi ama. Merak ediyorum.”

“Merak edilecek pek bir şey yok.” Ona yandan bir bakış attım.
“Dinlemek istediğine emin misin?”

Kafa salladı.

Omuz silkip özet geçtim. “Phoenix’teki koruyucu ailelerimden biri, bir minivan kiralayıp bütün çocukları toplayarak Myrtle Plajı’na gitmenin eğlenceli olacağını düşünmüştü. Annenin kız kardeşi orada yaşıyordu. Tam Kuzey Carolina sınırını geçmişken benzin için durmamız gerekti. Sanırım daha önce bu konuda bir film yapılmıştı; hani çocuğu evde unutup gidiyorlar falan? Bunlar da beni benzin istasyonunda unuttular.”

“Kaç yaşındaydın?”

“On.”

“Ah, zavallı çocuk.”

“İlk başta, yola çıkınca minivanda olmadığını anlayıp birkaç dakikaya dönerler diye düşündüm. Bu yüzden kapıda oturdum ve öz oğullarının bana ödünç verdiği video oyununu oynadım.”

“Öz oğulları mı?”

“Evet. Çoğu koruyucu ailenin biyolojik çocukları da vardı. Devletten para koparmak için koruyucu ailelik yapıyorlardı. Tabii biz üvey çocuklar hep ikinci sınıf vatandaştık. Öz evlatlar daima birinci sırada olurdu.” Gigi’nin yüzünün yumuşadığını gördüğümde bana acımasına izin vermeden hızlıca devam ettim. “Her neyse, oyun oynayıp bir süre bekledim. Bir saat geçti. İki, üç saat geçti. En sonunda istasyon görevlisi sigara molasına çıkıp da beni görünce polisi arayarak terk edilmiş bir çocuk bulunduğunu söyledi.”

“Off, çok fena.”

“Polis gelip beni karakola götürdü ve orada da iki saat kadar bekledim. Marlene’i bir türlü bulamamışlardı. Cep telefonu kapalıydı ve kız kardeşinin adını bilmiyordum. Nereden bilecek-

tim, gerçek ailem değildi,” diye anlattım. “Sonunda, yedi saatin ardından Marlene ve Tony benim olmadığımı fark etmişler. Fark etmelerinin tek sebebi de öz oğullarının, video oyununu aldığımdan yakınması olmuş. Benzin istasyonuna gidince polisin beni aldığını öğrenmişler. Karakola beni almaya geldiklerinde Marlene, oğlunu ağlattığım için bana avazı çıktığı kadar bağırdı.” Kendi kendime güldüm. “Çocuğun oyununu aldığım için başım belaya girdi.”

“Senin mi başın belaya girdi?” dedi Gigi hayretle.

“Hem de bayağı.” Dümdüz ileri bakıyordum. “Kocası kemer kullanmayı severdi.”

“Ah, Tanrım. Ve sadece on yaşındaydın, öyle mi?”

“Öyle.” Kafamı küvete yaslayarak gözlerimi yumdum.

“Çocukluğumda ailemin saatler boyu yok olduğumu fark etmeyeceğini düşünemiyorum. En fazla bir saat geçtiğinde tüm mahalleyi ayağa kaldırırlardı. Seninle ilgilenmesi gereken kişiler tarafından unutulmanın nasıl berbat bir his olduğunu hayal edemiyorum.”

Gigi’nin sesi hafifçe çatlayınca gözlerimi açıp ona baktım. “Yapma,” diye uyardım.

“Ne yapmayayım?”

“Benim için kötü hissetmek zorunda değilsin. O günler geçip gitti. Artık bir yetişkinim.”

“Olabilir. Yine de o küçük çocuk için üzülebilirim.”

“İnan bana, bu o çocuğun yaşadığı şeyler arasında iyi sayılabilecek olaylardan biri. Ayrıca genel deneyimim o kadar da kötü değildi. Sonra yanma taşındığım aile sayesinde hokeyi profesyonel olarak oynamaya karar verdiğim söylenebilir. Koruyucu baba, hokeye bayılırdı ve bu sporda ne karar iyi olduğumu görünce beni teşvik etmeyi kendine görev edinmişti. Benim için

ekipman satın aldı, tüm idmanlara ve antrenmanlara kendi götürdü.”

“Onlarla ne kadar yaşadın?”

“Üç yıl. Ama tekrar taşınmam gerektiğinde koçum çoktan beni kanatları altına almış ve rehberlik rolünü üstlenmişti.”

Konuşmamız birdenbire hoparlörden yükselen homurtularla bölündü. Suyun altından yükseliyormuş gibi gelen bir bağırış da duyuldu.

“Bu ne böyle be?” diye sordum.

“Sanırım bir suaygırı.” Gigi bana kocaman gülümsedi.

“Çok fazla gülümsüyorsun,” dedim suçlayıcı şekilde.

“Ah, öyle mi? Tutuklayın beni, memur bey.”

Gözlerimi devirdim.

“Bence asıl sorun senin yeterince gülümsememen.”

“Gülmek yüzümü ağrıtıyor.”

“Ama gülümsediğinde seksi oluyorsun. Ve daha ulaşılabilir görünüyorsun.”

İrkildim. “Bebeğim, insanların bana ulaşmasını istemiyorum ki. Bu korkunç bir şey.”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Sen bana bebeğim mi dedin?”

“Öyle mi dedim?” Bunu fark etmemiştim bile.

“Evet.”

Kahretsin. Kendimi kontrol etmeliydim.

Kısa bir sessizlik oluştu. Tabii ne kadar sessizlik denebilirse. Dan Grebbs’in senfonisi terapi odasını dolduruyordu. Neyse ki zamanlayıcı yakında çalacaktı.

“Aramızdaki bu şey...” diye başladı Gigi.

Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı.

“Ne?” dedi savunmacı şekilde.

“Bir şey yok. Tam da bunu bekliyordum. Sana bebeğim dedim. Peşinden bu konuşmanın gelmesi şaşırtıcı değil.”

“Ne konuşması?”

“Biz şimdi neyiz?’ konuşması. Hatunların DNA’sına işlemiş resmen. Nerede durduklarını daima bilmeleri gerekiyor.”

“Nerede durduğumuzu bilmek istemek o kadar kötü bir şey mi? Yani, seninle sadece bir kere seks yaptık ve...”

“İlk gecemizde aşağı yukarı yüz defa birlikte olmuş olsak da sadece bir kez mi seks yapmış sayılıyoruz?” diye sordum, samimi şekilde merak ederek.

“Haklısın. Köpek yılı gibi bir şey oluyor sanırım. Bir gece, iki yıl çıkmaya eşdeğer.”

Afrika çalılıklarındaki suaygırılardan biri gibi burnumdan nefes verdim.

“Ama... işin içine hisler dahil değil, değil mi? Bunu sadece fiziksel rahatlama için yapıyoruz.” Eliyle bir kendini bir beni gösterirken sular göğsüne çarpınca yüzünü buruşturdu. “İdmanlarımızın yanı sıra gevşememize yardımcı olacak bir aktivite gibi yani.”

Cevap vermediğimde, “Eee?” diye ısrar etti.

“Bu işe hislerin dahil olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsun?” Omuz silktim. “O zaman şöyle söyleyeyim, senin içindeyken son derece iyi hissettim.”

“Onu demiyorum ben,” dedi ama yanakları kızarmıştı.

“Yüzüme boşalman da çok iyi hissettirdi,” diye devam ettim.

Artık küvetin içinde kıvranıyor ve çok sevimli görünüyordu.

“Kes şunu,” diye homurdandı. “Buz dolu küvetin içindeyiz.”

“Eee n’olmuş?” Elimi suya sokup kasıklarına koydum.

Gigi bunu gözden kaçırmamıştı. “Dondurucu suyun içinde tahrik olabildiğini söyleme bana. Aletin gerçekten sert mi şu anda?”

“Hayır,” dedim gülerek. Sonra yine ciddileştim çünkü bunu yapmazsam bizi götüreceği noktayı biliyordum. “Bak, benim duygularla işim olmaz.”

“Duygularla işi olmazmış, bak sen,” dedi alaycı şekilde. “Tanrım, Ryder. Ne kadar da havalı ve sertsin.”

“Sana ruhumu açıyorum ve sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Ruhunu açıyormuş, kıçımın kenarı. İnsan duygularla işi olup olmayacağını seçemez. Bazen gelip sinsice seni bulurlar.”

“Beni bulamazlar,” desem de son zamanlarda bundan şüpheliydim.

Gigi bir süre sessiz kaldıktan sonra içini çekti. “Her neyse, iki türlü de önemli değil zaten. Ben de bu anlaşılmaya duygularımı dahil edeceğimi düşünmüyorum.”

Bunu duyduğumda hissettiğim düş kırıklığının mantıklı bir açıklaması yoktu.

Sözleri beni mutlu etmeliydi.

Ama neden karnıma sustalı çakı saplanmış gibi hissediyordum?

“İkimiz çok farklıyız. Örneğin ben bunları dinlemeyi çok seviyorum.” Eliyle hoparlörü işaret etti. “Doğanın güzel sesleri bana rahatlatıcı geliyor. Sen ise muhtemelen *death metal* tercih ediyorsundur.”

Zamanlayıcı çalmaya başladı.

Bir nanosaniye sonra Gigi, “Çok şükür,” diye bağırarak küvetten dışarı fırladı ve titreye titreye havlusunu almaya koştu.

Ben de kendi küvetimden çıkıp havluma uzandım.

“Genelde buz banyosunun ardından beş dakika saunada dururum,” dedi Gigi.

Gözlerime baktığında dudaklarımın kıvrılmasına engel olmadım. “Önden buyur.”

İki kapı aşağıdaki saunaya gittik. İçeri adım attığımızda yüzümüze vuran sıcaklık cennet gibiydi. Gigi zamanlayıcıyı beş dakikaya kurup bana meraklı bir bakış attı.

“Daha önce hiç saunada seks yaptın mı?”

Bu fikirle aletim seğirdi ama kayıtsız davrandım. “Burada seninle seks yapacağımı nereden çıkardın?”

Gigi’nin ağzı bir karış açıldı.

Alaycı bir sırıtışla yanından geçip en üstteki banka yerleştim. Soğuk suyun ardından sıcacık oda çok iyi gelmişti. Gözeneklerimin açılması mükemmel bir histi. Vücudum dün gece aldığım darbeler yüzünden hâlâ sızlıyordu ama önceki kadar değildi. İnsan bedeni gerçekten inanılmaz bir makineydi.

Gigi beni cezalandırmak ister gibi karşımdaki banka oturdu ve küçük alanda birbirimize baktık. Sonra bakışlarım siyah mayosunun yanlarından taşan sıkı bacaklarına kaydı.

“Mayonu sevdim,” dedim.

“Nesini sevdin acaba? Simsiyah, kapalı bir şey.”

“Tam da bunu sevdim. Her yerini örtüyor ve altındakileri havalı gücüne bırakıyor.”

“Altındakileri zaten gördün.”

Sırıttım. “Orası öyle.”

“Çıkınca ne yapacaksın?” Duraksadı. “Dur, tahmin edeyim. Eve gidip üzücü şiirler yazacak ve *death metal* şarkılarını dinleyeceksin.”

Bir kahkaha attım. “İngiliz tarihi dersinden ödevim var. Seni davet ederdim ama bizimkiler evde olacak.” Tek kaşını kaldırdı. “İstersen ben sizin yurda gelebilirim.”

“Akşama olabilir. Buradan çıkınca başka planım var.”

“Ya? Ne planıymış bu?”

Bir süre bana baktı. Sonra, “Söylemek istemiyorum,” dedi.

Tabii ki bu vücudumdaki tüm merak hücrelerini anında uyandırdı.

“Şimdi söylemek zorundasın işte.”

“Olmaz. Söylersem kesin rahatsız edici bir yorum yaparsın. Dünyada en sevdiğim şeylerden birinin, senin asap bozucu yorumlarınla lekelenmesini istemem.”

“Bak sen, kitap gibi konuşuyoruz.”

“Sana göre bu konuşma kitap gibi mi? Kelime dağarcığının biraz sıkıntılı herhalde. İstersen senin için bir kelime listesi hazırlayabilir ya da okuma bildiğini varsayarak resimsiz kitaplarımdan birini ödünç verebilirim.”

Alaycı bir şekilde nefes verdim. “Ben çok kitap okurum.”

“Hı hı, öyledir.”

“Okurum tabii. Odamı gördün ya. Masamda kitaplarım duruyordu.”

“Hepsi ders kitabıydı.”

“Birkaçı öyleydi. Diğerleri de kurgudışı kitaplardı. Tarihle ilgili.”

“Tarih mi? Pekâlâ.” Kafasını hevesle salladı. “İşte bulduk. Babamla ortak noktanız bu.”

“Nasıl yani?”

“Babam tarihe bayılır. Bize sürekli şu aşırı sıkıcı tarih belgesellerini izletir. Mesela geçtiğimiz yaz Tahoe’dayken misafirler

de dahil herkesi televizyon başına oturtup iki bölümlük bir eski uçak gemisi belgeselini izletti.”

Olduğum yerde dikleştım. “Yok artık. O belgesel acayip iyiydi.”

“Aman Tanrım. Gördün mü? Babamla kanka olacağınız kesinleşti.”

“Garrett Graham’la tarih konuşacak değilim. Sadece hokey konuşurum.”

“İşte senin sorunun bu. Onu bir daha gördüğünde, ‘Hey, Birinci Dünya Savaşı’ndaki kadın ambulans şoförleri nasılmış ama? falan dersin iş tamamdır.”

Kendimi tutamayıp gürültülü bir kahkaha attım. Daha önce başka kimseyle bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum.

“Öyle bir şey yapmayacağım,” dedim.

“Ben söyleyeyim de.”

Zamanlayıcı çalınca ikimiz de kalktık. Gigi kapıya yönelince gözüm anında hayranlık uyandırıcı kıcına kaydı. Ona yaklaşıp dolgun kalçasını avuçladım ve çenemi omzuna koydum. “Kıcına bayılıyorum.”

Kafasını çevirip bana gülümsediğinde tatlı kıcını sıkarken o mükemmel ağzına bir öpücük kondurmadan edemedim.

Bana dönmeye çalıştığı zaman onu durdurdum. “Hayır. Bu şekilde kal.”

Ona biraz daha yaklaştığımda titrek bir nefes aldı ve kıcına bastırduğım kasıklarına sürtündü. Parmağımı mayosunun kenarından içeri kaydırıp dolgun etini okşadım. Pürüzsüz ve kusursuzdu.

Onu içeri geri çekip havlumu ahşap banka sererek, “Eğil,” diye fısıldadım. “Avuçlarını havluya bastır.”

“Ya biri gelirse?” Gözleri kapıya kaydı.

“O zaman çok ama çok hızlı olmamız gerek, değil mi?”

Aletim böyle zonklarken bunun pek de sorun olacağını düşünmüyordum.

Fena durumdaydım ve Gigi de bunu kışında hissediyordu. Denesem bile saklayamazdım. Kendimi öne itip ereksiyonumu mayosuna yaslardım. Tekrar dönmeye çalıştığına bana durmamı, bunun çok tehlikeli olduğunu söyleyeceğini düşündüm. Evet, pazar günüydü ve bina hemen hemen boştu. Yine de birileri olduğunu ve her an içeri dalabileceklerini biliyorduk.

Fakat Gigi beni şaşırttı. Döndüğünde gözleri alev alevdi.

Dudaklarının üzerindeki ter boncuğunu yalayp, "Kullan beni," dedi.

Yüzümü bir gülümseme kapladı çünkü seks yapmadan önce ben de ona böyle söylemiş, o maraton gecesinde de tekrar etmişim.

Şimdi aynı kelimeleri onun dudaklarından duymak içimde ilkel bir şeyleri uyandırmıştı.

Kullan beni.

Bir nefes aldım ama ciğerlerime oksijen girmedi. Ama beni boğan saunanın havası değil, boğazıma yerleşen katıksız şehvetti.

Havuz şortumun üzerinden kendimi okşadım. Sertliğim kumaşı zorluyordu. Sonra Gigi'nin mayosunun ağını kenara çekştirip tek parmağımı çizgisinde kaydırdım. Benim için çoktan ıslanmıştı.

Keskin bir nefes aldı. Yüzünden süzülen ter damlacıkları köprücük kemiğine düşüyordu. Mükemmel bedenini bana sunmuştu ve onu yağmalamaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Aletimi çıkarıp kalçalarının arasına sürttüm.

"Kullanılmak mı istiyorsun?"

"Hı hı."

"Demek öyle. Bu sıkı, seksi bedene istediğimi yapabileceğimi mi söylüyorsun? Ben içinde gidip gelirken uslu bir kız gibi kışını

eğip duracak mısın?” Sıcak nefesimi ona doğru verdim. “Belki de boşalmana izin vermem. Belki bunu sadece kendim için yapıyorumdur.”

Gigi acı çekiyormuşçasına inledi.

“Bu bir problem olabilir,” dedi zar zor.

“Öyle mi?” Sikimin ucunu kıvrımlarına değdirdim. Zevk suyu damla damla akıyor, beni de ıslatıyordu. “Neden?”

“Çünkü içime girdiğin anda boşalacağımı biliyorum.”

Kısık bir hırıltıyla içine daldım. Bedenlerimizin uyumu öyle kusursuzdu ki her yanıma ürpertiler sardı.

Yüce İsa. Bu kızlayken her şey sadece daha iyiye gidiyordu. Halbuki bundan sonraki hiçbir seksin, kendimi kaybettiğim o ilk geceden daha mükemmel olamayacağını düşünmüştüm.

Şimdi yine aynı şey oluyordu. Kendimi kaybediyordum ve Gigi de benden farksız değildi. Bağdırmamak için parmaklarını ısırılmıştı. Nerede olduğumuzu tamamen unuttum. Artık içeri birilerinin girip girmemesi umurumda bile değildi.

İçinden çıkıp tekrar daldım. Bir, iki ve üç hamlem, Gigi’nin boşalmasını sağladı. O orgazmın etkisiyle soluk soluğa kalıp artçı şokların tadını çıkarırken ben kalçasını kavrayıp onu kendime hızlı ve sert şekilde çekerek içine girip çıkmaya devam ettim. Bu tam olarak şipşak seksti. On saniye sonra hayalarımın sıkıştığını hissederek boğuk bir inleme koyuverdim.

Tam boşalacakken prezervatif takmadığımı hatırladım.

Kahretsin.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Bir kez bile. Yeniyetmelik günlerimde bu yolları yeni keşfederken bile prezervatif kullanmayı unutmazdım.

Gigi Graham gerçekten aklımı kaybetmeme neden oluyordu.

Orgazmı durdurmak için artık çok geç olsa da zamanında içinden çıkmayı başardım ve zevk içimde patlarken kıcına boşalıp mayosunu lekeledim.

Soluk soluğa, “Prezervatif kullanmadık,” derken bir yandan da kendi kendime küfrediyor ve onu temizlemek için havluya uzanıyordum.

Gigi’nin göğsü derin bir nefesle inip kalktı. “Ah, hayır. Üzgünüm.”

“Senin hatan değildi. Sorumluluk bende.”

Havluyu benden alıp temizliğini kendi tamamladı. “Benim için endişeleniyorsan merak etme, doğum kontrol hapi kullanıyorum,” diye güvence verdi, biraz tuhaf bir ses tonuyla. “Herhangi bir hastalık da taşımıyorum. Sen?”

“Ben her partnerimden sonra test yaptırım,” diye itiraf ettim.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Fark etmemiş olabilirsin ama bu konuda çok dikkatli ve tedbirliyimdir.”

“Ben yazın başında test yaptırdım. Yani birkaç ay geçti. Ama o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım.”

Ona inanıyordum. Onun da bana inanmasını umuyordum çünkü konu cinsel sağlık olunca asla şaka yapmazdım.

Gigi bir şeyler daha söylemek istermiş gibi altdudağını çiğnedi, sonra kapıya yöneldi. “Gitmem lazım. Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra yola çıkacağım.”

Şortumun belini düzelterip ben de onunla saunadan çıktım. “Nereye gittiğini gerçekten söylemeyecek misin?”

Tereddüt etti. Ardından omuz silkti. “İyi. Sen de benimle gel o zaman.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GIGI

Kelebeklerden daha havale ne var?

SUV'ME BİNDİĞİMİZDE TELEFONUM otomatik olarak ses sistemine bağlandı ve çalma listemdeki yeni parçayı çalmaya başladı.

“Evde bıcır bıcır öten bir bebeği olan yeni bir baba olsam da seyahat tutkum hâlâ azalmamıştı ve oğluma, doğanın sunduğu büyümlü sesleri tanıtmak için sabırsızlanıyordum.”

Yolcu koltuğundaki Ryder yüzünü avuçlarına gömdü.

“Karım Helen ve oğlum Steven’la Kuzey Atlantik’e gittim. Burası, saf işitsel deneyim denince akla ilk gelecek yerlerden olmasa da St. Lawrence balinalarının ve deniz kuşlarının coşkulu seslerini dinlemek muhteşemdi. Minik Steven özellikle sümsük kuşlarının senfonisine bayıldı. Onlar denizin üzerinde süzülürken biz de saatlerce vibrato seslerini taklit etmeye çalıştık. Üstelik bu sadece sümsük kuşlarının sesiydi! Hiçbir şey, meraklı bir bebeği binlerce deniz kuşunun bir araya gelerek çıkardığı sese hazırlayamazdı. Ve şimdi... sizi de oraya götürüyorum.”

Ryder, “Müziğe ne garezin var?” dedi. “Samimiyetle soruyorum.”

Ona ortaparmağımı gösterdim ve motoru çalıştırıp Briar kampüs otoparkından çıkarak eyaletlerarası otoyola yöneldim.

Kırmızı ışıkta durduğumda ona bakınca telefonunda bir şey yazarken kaşlarını çattığını gördüm.

“Her şey yolunda mı?”

Mesajı gönderip telefonu bacağına koydu. “Evet. Dallas ve Julio Vega’yla ilgili bir gelişme. Adam, Briar’ın bu sezon gösterdiği performansı beğenmiyormuş. Ama Owen’a, attığım goln hoşuna gittiğini söylemiş.”

“Owen kim?”

“McKay,” dedi. “Geçen gün sana profesyonel ligde oynayan arkadaşım diye bahsetmiştim ya.”

Ağzım açık kalırken gözlerimi n candan ayırıp ona baktım. “Sen ciddi misin? nl babam ve arkadaşlarım hakkında bana dediğini bırakmadın ama kendin Owen McKay’le mi kankasın?” McKay şu anda NHL’deki en popüler oyunculardan biriydi. “Yıldızlarla arkadaş olan tek ben değilmişim. Bizi tanıştırır mısın lütfen?”

Gözlerini kısıtı.

“Ciddiyim. Owen McKay’in büyük hayranıyım. Sen onu nereden tanıyorsun ki?”

“Phoenix’te birlikte büyüdük.” Kafasını çevirip ileri baktı.

“ok havalı ya! Aaa, ona da sorsana açık artırmaya bir şey bağışlayabilir miymiş? İmzalı bir forma mesela! ereveleterek satışa çıkarabiliriz.”

Ryder omuz silkti. “Ayarlayabilirim sanırım.”

“Whitney’ye hemen mesaj atmam lazım. İmzalı bir forma gerçekten müthiş olacak.”

Yarım saat sonra benim için tanıdık olan meknın otoparkına giriş yaptım ve renkli tabelaları takip ederek aracı park ettim.

Ryder bitkince nefes verdi. “Kelebek bahçesi mi?”

Ona kocaman gülümsediğimde iç geçirdi.

“Söyleseydim gelmezdin,” dedim.

“Herhalde. Daha havalı bir şey olacak sanmıştım.”

“Kelebeklerden daha havalı bir şey mi var?”

Beni dikkatlice inceledi. “Dalga mı geçiyorsun ciddi misin anlamıyorum.”

“Ciddiyim. Burası şehirde en sevdiğim yer.”

Motoru susturduğumda *Ufuklar*’ın sesi de kesildi. Arabadan indik ama Ryder pek de istekli değil gibiydi. Binanın dışında bir bilet kabini vardı ama Ryder’a geçmesini işaret edip cüzdanımı çıkardım.

“Bilet almamıza gerek yok. Buraya üyeyim. Şanslısın ki yıllık ödediğim ücret, her ziyaretimde bir misafır getirmeme izin veriyor.”

“Kelebek bahçesine yıllık üyeliğin var, öyle mi?”

“Dedim ya, burayı çok seviyorum. Sürekli gelirim.”

Kartımı kapıdaki görevliye gösterdim ve seraya, namı diğer cennete giriş yaptık. Buraya gelmek, yüzümün anında gülmesini sağlıyordu. Tropik arka planı, uçuşan kelebekleri, etrafımızdaki güzel renkleri inceledim. Parlak pasteller, yanardöner maviler, aralarda kahverengiler, sarılar ve kırmızılar gözlerimizin önünde süzülüyordu. Bir keresinde Mya’yı buraya getirdiğimde kendini gökkuşağının içinde hissettiğini söylemişti. *Sanırım* bu bir iltifattı.

“Doğruyu söylemek gerekirse cenneti gözümde böyle canlandırıyorum,” dedim Ryder’a, göğsümdeki hafiflik adımlarımı da hafifletirken. “Baksana şuna. Daha güzel bir şey görmüş müydün?”

Ona baktığımda capcanlı mavi gözlerinin yüzüme odaklandığını gördüm.

“Ne?” dedim özgüvensiz şekilde.

Boğazını temizledi. “Bir şey yok. Haklısın. Burası hoş bir yer.”

Elini tutup onu çektişirdim. “Hadi gel.”

Gür yeşilliklerle çevrelenmiş koi havuzunu ve köpüren şelaleyi geçtik. Bugün bahçelerde epey ziyaretçi vardı. Besleme noktalarından birinde el ele dikilen ve nektar içmekte olan minik turuncu-siyah kral kelebeğini izleyen çifti ve küçük çocuklarıyla dolambaçlı patıkada ilerleyen bir grup ebeveyni geçtik.

“Seni anlamıyorum,” dedi Ryder huysuzca.

“Anlamayacak ne var?”

Omuz silkti.

“Hayır. Söylemen lazım.”

“Sadece... düşündüğüm gibi biri değilsin,” diye itiraf etti.

“Tamam. Nasıl biri olduğumu düşünüyordun peki?”

“Sadece tek şeye odaklanan, aşırı ciddi bir hokey oyuncusu olduğunu.”

“Hokey konusunda ciddi olsam da başka ilgi alanlarım olabilir.”

“Kelebekler gibi,” dedi alaycı sesle.

“Niye kelebek sevmeyeyim ki?” Kafalarımızın etrafında kanat çırpıp güzel yaratıkları işaret ettim. “Şunların güzelliğine bak.”

Çocuklar olmadığı için daha sessiz olan başka bir patıkaya geçtik. Birkaç metre ötede pembe saçlı bir kadın, yaprağa konmuş sarımsı kahverengi bir kelebeğin fotoğrafını çekiyordu.

Ryder bana yandan bir bakış attı. “Şimdi fark ettim de... hiç fotoğraf çektiğini görmedim.”

“Çekmeli miyim?”

“Çok tuhaf. Normalde bir kızın sosyal medya için fotoğraf çekmeden bir gün geçirdiğini görmem. Geçen gün amigo kızlardan birkaçının bahçede milyon kez poz vermesini izledim. Bir tanesi her bir fotoğrafı tek tek inceleyip arkadaşlarından tekrar çekmesini istedi.”

“Benim galerim de milyar tane fotoğrafla dolu. Artık burada çekmiyorum çünkü hatırladığım kadarıyla en son on bin tane kelebek fotoğrafım vardı. Ciddiyim bu arada. Fotoğrafları internette paylaşmaya gelince bunu pek yapmam. Sosyal medyada aktif değilim.” Kafamı yana eğdim. “Senin de sosyal medya hesabın yoktur herhalde, değil mi?”

Gülmeye başladı.

“Evet, aptalca bir soruydu.”

“Aynen öyle, Gisele.” Omuz silkti. “Senin kullanmaman şaşırtıcı ama.”

“Neden ki?”

“Kadın olduğun için.”

“Yani kadınıym diye bikinili fotoğraflar ve *selfie*’ler mi paylaşmam gerek? Sana eğlenceli bir bilgi vereyim. Bazen fotoğraf çektiğinde herkesle paylaşmamayı tercih edip kendine saklayabilirsin.”

“Bikinili fotoğraflarını benimle paylaşmanı çok isterim. Olur mu?”

Sırıttım. “Her hafta bir fotoğraf atarım.”

“Sağ ol. Memnun olurum.”

“Aslında eskiden ben de sosyal medya kullanırdım,” dedim. “Hesaplarım hâlâ duruyor ama ya gizli ya da devre dışı. Sana bahsettiğim eski arkadaşım bana sosyal medyadan bayağı saldırmıştı. O zaman bütün hayatımı paylaşmak istemediğime karar verdim. Tüm bu anlar bana ait, başkasına değil.” Özgürce uçan kelebeklerle güvelere işaret ettim. “Buraya kendim için geliyorum.”

Yürümeye devam ederken sıcaklığı hissetmeye başladım. Seranın neredeyse tamamı camdan yapılmıştı ve zaten tropik olan mekân ekim güneşi yüzünden daha da boğucuydu.

“Yine saunadayız sanki,” diye homurdandı Ryder, gri Under Armour tişörtünün uzun kollarını katlayarak.

Keşke orada olsaydık. O zaman yine içimde olurdu.

“Kelebeklerin uçabilmek için sıcağa ihtiyacı var. Uçmalarını istemiyor musun Ryder? Kelebeklere düşmanlığın ne zaman başladı?”

“Çok küçük yaşta,” dedi ciddiyetle.

Şakacı halini ortaya çıkarmak çok hoşuma gidiyordu. Hatta bunun için öyle bir istek duyuyordum ki fazla kafa yormasam iyiydi.

Bir besleme noktasının önünde durduğumuzda ağacın üzerindeki plakayı okudum. Buraya kaç kez gelmiş olursam olayım her seferinde yeni bir şeyler öğreniyordum çünkü çok fazla patika ve bitki örtüsü vardı.

“Ayy, yeni bir arkadaşın oldu,” dedim mutlulukla.

Ryder kafasını çevirip omzuna konan mavi kelebeğe baktı.

“Zavallı şey.” Dilimi şıklattım. “Seni tanımıyor ki uyuzun teki olduğunu bilsin.”

Bir kahkaha atarak neşeyle patikada ilerledim. Bugün ruh halim süperdi. Önce saunada seks yapmış, sonra buraya gelmişim. Kelebek bahçeleri beni her zaman canlandırıyordu. Bir de... ne kadar huysuz ve iletişimsiz olsa da... bir yanımda Ryder’la zaman geçirmekten hoşlanmıştı.

“Eee, başka neleri seversin?”

Olduğum yerde durdum.

“Beni tanımaya mı çalışıyorsun sen?” Çenem zeminle buluşmuştu.

“Neyse, boş ver.” Yanımdan geçip gitti.

Hevesle peşinden koştum. “Hayır hayır, sorabilirsin. Ama...” diye uyardım. “... bana sorduğun her şeyi sen de cevaplamak zorundasın.”

“Bu bir tuzak gibi geldi.”

“Yapacak bir şey yok.”

“İyi, tamam,” dedi sonunda. “En sevdiğin renk ne?”

“Vay be. Ne kadar düşündürücü bir soru.”

Adam o kadar ketumdu ki kendiyle ilgili en küçük bir detay bile paylaşmaktan kaçınıyordu. En sevdiğim renkmış. Hah!

“Yeşil,” dedim. “Seninki ne? Bir dakika, ben tahmin edeyim. Büyüleyici mizacına uyması için siyah tercih ediyorsundur kesin.”

“Gri.”

“Siyah’tan ne farkı var? Grinin hangi tonu? Açık mı koyu mu?”

“Barut rengi. Gözlerin gibi fırtınalı gri.”

Kalbim bir takla attı. Romantik olmaya çalışmıyordu ama sözlerini beğenmiştim. Hatta çok hoşuma gitmişti.

Başımın belada olduğundan endişelenmeye başlıyordum.

Kendime bu ilişkinin ciddileşmemesi gerektiğini sürekli hatırlatmam gerekiyordu. Ryder duygularla işi olmadığını söylemişti. Zaten kendimi onunla çıkarken hayal edemiyordum. Hiç konuşmuyordu. Ağzımdan lafları kerpetenle almak gerekiyordu. Bana çocukluğuyla ilgili hüznü bir hikâyeyi anlatması için ikna etmem bile aşırı yorucu olmuştu.

Gerçi *benim de* bir sürü üzücü çocukluk hikâyem olsa belki ben de paylaşmak istemezdim.

“En sevdiğin ses?” Sorusuyla düşüncelerimi böldü.

“Ses mi? Bu tuhaf bir soru oldu,” dedim bir yandan düşünürken. “Yağmur sesine bayılıyorum. Sen?”

“Pakın kenar panolarına vurma sesini seviyorum.”

“Ah, o da güzel, evet.”

“En sevdiğin seks pozisyonu?”

Kafamı suçlayıcı şekilde ona çevirdim. “Kelebek bahçesinde seks konuşamazsın.”

“Neden?”

“Burada çocuklar var.”

“Eh, varsa var. Bu senin için sorun mu?”

Bana yaklaştığında yutkunarak içime oksijen çekmeye çalıştım. Nefes almam çok zordu ve bunun, bahçeleri sıcak bir esintiye boğan tropik havayla hiç alakası yoktu. Dört bir yanımızda kelebekler salınıyor, birbirlerini bahçeler arasında kovalıyorlardı. Birkaç tanesi tam Disney filmlerindeki gibi Ryder’ın başının üzerinde dönüyordu ama gözlerindeki bakış bütünüyle pornografikti.

“En sevdiğin pozisyon?” diye sordu tekrar.

Birden kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. “Üstte olmayı seviyorum.”

“Neden?”

“Hem içeriden hem dışarıdan temas noktaları daha haz verici oluyor.”

Bilmiş şekilde gülümsedi. “Üzerimdeyken klitorisini bana sürtmeyi seviyorsun demek, ha?”

Nefes almam daha da zorlaştı. “Aman Tanrım. Şu anda böyle edepsizce şeyler söyleyemezsin.”

“Bunun edepsiz konuşma olduğunu mu düşünüyorsun? Ne tatlı.”

Çatlak sesimle güldüm. “İyi ya, tamam. Senin en sevdiğin pozisyon ne?”

“Bundan böyle senin içinde olmamı sağlayacak her pozisyon favorim olacak.”

Evet, kesinlikle başım beladaydı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

RYDER

Porno bağımlılığı ve siz

BAŞKA ERKEKLERLE AYNI ortamda duş almak zaten ideal bir durum değilken bunu bir de karşılıklı nefret paylaştığın erkeklerle yapmak zorunda kalmak rahatsızlığın nirvanasıydı. Çıplakken sohbet etmekten daha sinir bozucu bir şey de yoktu

Koçların bizimle yapmak istediği birkaç farklı egzersiz nedeniyle Colson ve ben bu sabah rinkte sona kalmıştık. Bu yüzden duşta da yalnızdık. Hızlı olmamız gerekiyordu çünkü son dakika toplantısı için on dakikaya medya odasında olmalıydık. Eh, en azından oditoryuma gitmemiz istenmemiştir. Yani Sheldon ve Nancy işkencesine katlanmayacaktık. Tabii ben öyle umut ediyordum. Belki de bizi medya odasında kapana kısıtıp düğün videolarını ya da beraber geçirdikleri çocukluklarından videoları izletirlerdi.

Colson da ben de duvarları bele kadar gelen ayrı duş kabinlerindeydik ama gözücuyla onu görebiliyordum. Ellerimi saçlarımdan geçirirken beni izlediğini de bu sayede anladım.

“Ne?” dedim rahatsızca, ona doğru bakarak.

“İdmanda biraz iltifat etmek seni öldürür mü?”

“Sana mı? Ne yani, egonu okşamamı mı istiyorsun?”

“Hayır, bana değil. Benim öyle boklara ihtiyacım yok. Diğer çocukları diyorum.”

“Hadi ya?”

“Woody ve Tierney yüz yüze karşılaşmada mükemmeldi. Larsen da son maçta lazer keskinliğinde bir gol atmıştı.”

“Aynen. Peki sen Eastwoodlulara ne sıklıkta iltifat ediyorsun?” diye lafı gediğine oturttum.

“Artık Eastwoodlular diye bir şey yok,” dedi sinirle. “Hepiniz Briarlı’sınız.”

“Pekâlâ. Yeni Briarlılara ne sıklıkta iltifat ediyorsun? Çünkü ben de Lindley’nin dünkü antrenmanda seni nasıl şaşırtıp alt ettiğini hayretle izledim. Bunun için çocuğun sırtını sıvazladın mı?”

Case en azından mahcup görünerek, “Neyse ne,” diye mırıldandı.

“Durum ortada.” Omuz silktim. “Bu iş iki taraflı, dostum.”

“İyi, ben de çaba göstereceğim. Duymak istediğin bu muydu?”

“Bir bok duymak istediğim yok. Konuşmayı başlatan sendin.”

“Tamam ya. Seninle sohbet etmek her zamanki gibi harikaydı, Ryder.”

Kafamı çevirdim. Colson’a karşı yumuşak olmak içimden gelmiyordu. Burada sorumluluk onundu çünkü günün sonunda bu okul onlarmdı. Biz hâlâ sonradan gelenlerdik. İki takım arasındaki mesafeyi kapatmak onun işiydi, benim değil.

Havluma sarınıp hızlıca kurulandım ve günlük kıyafetlerimi giymeye koyuldum. Case de duştan çıkıp üstüne bir atlet geçirdi. İki aydır aynı soyunma odasını paylaştığımız için kollarındaki dövmeleleri daha önce de görmüştüm. Sağ pazısında bir haç vardı ama fazla dini bir hava vermiyordu. Süsleleri ve detayları olan, Kelt stili bir çizimdi. Ben dövmesine bakarken arkasını dönüp siyah-gümüş Briar kapüşonlusunu kafasından geçirdi.

Acaba Gigi dövmeli erkeklerden mi hoşlanıyordu? Gerçi bunun bir önemi yoktu; sonuçta artık Case'le beraber değildi. Demek ki sadece dövmesi olanları beğenmiyordu.

Ayakkabılarımı bağlayıp sırt çantamı omzuma astım ve medya odasına yöneldim. Case de hemen arkamdaydı.

Koç Jensen, projektörün başında duruyordu ve diğerleri çoktan oturup sohbete koyulmuştu. Case ve ben yerlerimizi alırken koç toplantıyı başlattı.

“Bir şey dikkatimi çekti,” dedi, dizüstü bilgisayarını açıp gözlerini odada gezdirirken. “Normalde bu konuyu konuşmazdım çünkü beni kesinlikle ilgilendirmez.”

Şimdi merakım uyanmıştı işte.

“Fakat hem kampüste sergilenmesi gereken davranışlarla hem de potansiyel zihinsel sağlık sorunlarıyla ilgili yeni kurallar sebebiyle size birtakım bilgiler vermem gerekti.”

“Ne oluyor be?” Beckett durumu komik bulmuş gibiydi.

Jensen bize ciddiyetle bakıyordu. “Hadi başlayalım. Öncelikle, bu PowerPoint sunumunu ben hazırlamadım, bunu bilin isterim. Zaman geçirmek için daha iyi yöntemlerim var.”

Odada kıkırtılar yükseldi.

Jensen bilgisayarın bir tuşuna basınca sunumun başlığı ekranda belirdi.

Porno bağımlılığı ve siz

Biri yüksek sesle uludu.

“Ne alaka şimdi bu?” dedi Trager.

“Ben dün doğmadım,” diye başladı koç. “Seks ve porno günlük hayatın bir parçasıdır, farkındayım. Her telefonda da porno

videolarına ulaşılabilir. Fakat gidip gerçek bir kadın... ya da adam bulmak varken saatlerce porno izlemenin sağlıklı bir davranış olduğunu düşünmüyorum. Yine de bunu kendi odanızda yaptığınız sürece beni ilgilendirmez. Ne bok yerseniz yiyebilirsiniz.”

“Şu anda ciddi misiniz dalga mı geçiyorsunuz?” dedi biri.

“Ben dalga geçmem. Konuyu özetlemem gerekirse, kendi odanızdayken nelerle ilgilendiğiniz götümde bile değil. Fakat kampüs sınırları içinde, örneğin kütüphanede porno izlemek fakülte kurallarına aykırıdır.”

Rand, Shane’e dönerek, “Kanka, senden bahsediyor,” dedi ve katıla katıla gülmeye başladı. Nedenini bilmiyordum ama koç da buna izin verdi.

Rand oturduğu sıraya doğru eğilmişti ve geniş omuzları deli gibi sarsılıyordu.

Ben bile kendimi tutamamış, gülüşümü yumruğumun arkasına saklamıştım.

Shane bana ölümcül bir bakış attığında dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü biraz suçluluk hissetmiştim. İkimiz de bunun benim suçum olduğunu biliyorduk. Kütüphanede porno dedi-kodusu çok çabuk yayılmıştı. Halbuki çocuk sadece Gigi ve beni idare etmişti.

“Seni geberteceğim,” diye fısıldadı.

“Bunu üniversite sınırları içinde yapmaya kadar giden birinin dürtü kontrol sorunları, hatta daha önemli sıkıntıları olduğu düşünülebilir,” dedi koç. “Bu nedenle bu toplantıda isim vermekten kaçınmayacağım. Lindley...”

Oda kahkahalarla çınladı.

Koç elini kaldırıp Shane’e baktı. “Dikkatini ver, evlat. Biri vakit ayırıp senin için bu sunumu hazırladı. Şerefsizlik etmeden dinle.”

Takım doktoruna işaret verdiğinde adam öne çıktı.

“Günaydın çocuklar. Bugün biraz dopaminden bahsedelim, olur mu?” Dr. Parminder etkili sesiyle lafa girdi. “İlk slayta bakalım. Dopamin, beyindeki nöronlar arasında kimyasal bir elçi görevi gören bir sinir ileticidir. Ayrıca içinizdeki ödül sisteminin de bir parçasıdır. Yani iyi hissetmenizi sağlayacak şeyler yaptığınızda vücut dopamin salgılar.”

Shane kafasını ellerinin arasına alırken uzanıp omzuna teselli niyetine hafifçe vurmamak için kendimi tuttum. Zira bunu yaparsam suratımın ortasına yumruğu yiyeceğimden şüpheleniyordum.

Dr. Parminder devam etti. “Mastürbasyon yaptığınızda da kendinizi iyi hissedersiniz.”

Patrick Armstrong kükrercesine bir kahkaha patlattı.

Bu toplantı bittiğinde içimizden en az birinin gülmekten altına işemiş olacağına emindim.

O gece ilerleyen saatlerde yatağında Gigi’yle uzanıp, komik başlasa da depresif biten günün olaylarının özetini geçtim. Boston Üniversitesi’yle yaptığımız maç berabere bitmişti. Elbette hezimetten daha iyiydi ama ligdeki en güçlülerden olmadıklarından dolayı bu beraberlik çok saçma ve sinir bozucuydu. Tamam, önümüzde daha otuza yakın maç vardı ve hâlâ durumu tersine çevirebilirdik ama bu, sezonun gerçekten tam bir fiyasko olarak başladığı gerçeğini değiştirmiyordu.

“Jensen’ın böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.” Sessiz kahkahalar atarken Gigi’nin yanağının titrediğini göğsümde hissedebiliyordum. “Shane çok kızdı mı?”

“Delirdi. Toplantıdan sonra bana attığı mesajı görmem lazım.”
Ona göstermek için komodindeki telefonumu aldım.

Gigi bana iyice sokulup mesaj uygulamasını açmamı izledi.
Sonra birdenbire kaskatı kesildi.

“Ne?” dedim endişeyle.

“Bir şey yok.”

“Gisele,” dediğimde bana bakmayınca çenesini kaldırdım ve güzel yüzünün incinmeyle öfke karışımı bir ifadeyle kaplandığını gördüm. “Sorun ne?”

Gözlerindeki düşmanlığın büyüdüğü uzun birkaç saniyenin ardından ekrana vurup, “Bir kadının, ona yalan söylediğini anlamasını istemiyorsan belki de yalanları gözüne sokmamalısın,” diye mırıldandı.

Neden bahsettiğini gerçekten anlamıyordum.

Ekrana bakıp ne gördüğünü çözmeye çalıştım ve...

Kahkahayı patlattım.

“Çok mu komik?” dedi sertçe.

Doğruldu ve ona uzanmaya çalıştığımda ellerimi itti.

“Düşündüğün gibi değil.”

“Mesaj gayet açık. Ya senin tarafından, başkasıyla seks yapmayacağına dair söz verdiği kadın olmayan birine gönderilmiş ya da bir kadın sana göndermiş ve çok hoşuna gittiği için telefonundan silmeye zahmet etmemişsin.”

“Grup sohbetinden bir mesaj o,” dedim kahkahalarım arasında.

“Ne grup sohbeti?” derken sesindeki sertlik geçmemişti.

“Eastwood takımının,” diye belirttim. “O gördüğün de maçlardan önce gruba yazdığımız mesaj.” Sohbet penceresini açıp ona gösterdim. “Bak.”

Ekranı kaydırıp birbirinin aynısı olan mesajları inceledi.

Beck:

Seni arzuluyorum.

Pope:

Seni arzuluyorum.

Kansaslı Çocuk:

Seni arzuluyorum.

Nazzy:

Seni arzuluyorum.

Gigi ekranı kaydırmayı bıraktı. “Hiçbir şey anlamadım.”

“Açıklamaya değmeyecek kadar aptalca bir şey.”

“Yine de dene lütfen.”

“Kansaslı Çocuk dediğimiz Patrick’in, bir hatunla tanışır tanışmaz, belki on saniye içinde falan âşık olmak gibi zavallıca bir huyu var. Âşık olduğunda da kızı romantik mesajlara ve çiçeklere boğmaya başlıyor.”

“Onu yargılama. Sen de bana sürekli çiçek veriyorsun.”

“Sadece iki kez verdim,” diye homurdandım. “Buna sürekli denmez.”

“Ama bu, senden beklediğimin iki katı.”

Eh, ne diyebilirdim? Haklıydı.

“Her neyse, geçen sene *play-off*’ların ilk turunda kimse bizden galibiyet beklemiyordu. Ligin bir numarasıyla maçımız vardı ve o noktada yirmi maçtan zaferle ayrılmışlardı. Maçtan bir saat önce Patrick yeni gerçek aşkına atacağı mesajı yanlışıyla grup sohbetine attı. Tabii onunla çok fena dalga geçtik.”

“Ama maçı da aldınız,” diye tahmin etti Gigi.

“Aynen.”

“Hokey oyuncularının batıl inançları ne olacak böyle?”

Sohbeti tekrar inceleyerek kıkırdadı. “Cidden her maçtan önce yapıyor musunuz bunu?”

“Maalesef.”

Dirseğine dayanarak doğrulurken pişman görünüyordu. “Seni yalan söylemekle suçladığım için özür dilerim.”

“Ben yalan söylemem,” dedim basitçe. “Hatta dürüstlüğümlerim yüzünden kızlarla sürekli başım derde girer.”

“Böyle düşündüğüm için tam bir pisliğim.”

“Sana karşı da her zaman dürüst olacağım. Başka yol bilmiyorum zaten.”

“Biliyorum, senin hakkında en sevdiğim şey de bu.” İçini çekti. “Sanırım... biraz fazla tepki gösterdim.”

“Biraz mı?” Sırıttım. “Söylemeden edemeyeceğim, kıskanç Gigi çok seksiymiş.”

“Kıskandığım falan yo...”

Onu sırtüstü yatırıp dudaklarımı çıplak göğsüne bastırarak meme ucunu ısırduğımdaya minik bir çığlık attı.

Ellerimi, ağzımı ve aletimi bu kadından uzak tutmam cidden imkânsız bir şeydi.

Burnumu tenine sürterek vücudunda aşağılara indim ve bacaklarının arasına yerleştim. Aletim yatağa değerken uyluklarının yumuşacık iç kısımlarında öpücüklerimden bir yol çizerek asıl hedefime ulaştım ve hazır olup olmadığını görmek için bir parmağımı içine daldırdım. Gigi cevap olarak inledi.

“Gençlik günlerimde,” diye başladım. “Dünyanın en sıkı amcığına sahip olan bir hokey oyuncusuyla tanıştım. Parmağımla onu tatmin ettiğimde acayip seksi sesler çıkarırdı. Şimdi... sizi de oraya götürüyorum.”

Gigi aşırı keyifliydi. “İtiraf et. *Ufuklar*’ı seviyorsun.”

“Hayır. *Bunu* seviyorum.”

Parmağımı daha derine soktuğumda kıcı yataktan kalktı ve kıvrımları yüzüme yaklaştı.

Hiç zaman kaybetmeden klitorisini dudaklarımın arasına çekip nazikçe yaladığımda bir inlemeyle daha ödüllendirildim. Dilimin hareketleri hızlandığında onun da inlemelerinin şiddeti arttı. Boşaldıktan hemen sonra kendini toplamadan omuzlarımı kavrayarak beni üstüne çekti. Aletime dokunan olmamıştı ama patlamak üzereydi sanki. Canım yanıyordu.

“Prezervatifim kalmadı,” diye mırıldandım, boynunu öperek. “Dün hepsini bitirdik.” Gigi bu hafta birkaç kez bana gelmişti. “Tekrar almaya fırsat bulamadım.”

“Şimdi benim dev kutum burada olsaydı ne iyi olurdu, değil mi?” diye takıldı, gülen gözlerle.

“Bir dahaki sefere yanında getir,” dedim. Çünkü ikimiz aynı odadayken kendimi kaç defa onun içinde bulacağımı tahmin etmem gerçekten zordu.

“Ya da...” Dudağımı ısırdı.

Devam etmesini bekledim.

“Saunada cinsel sağlık meselesini konuştuk. Belki prezervatif kullanmadan devam edebiliriz.”

Ucu sırılsıklam olmuş aletim bunu kesinlikle onaylıyordu.

Sonraki bir saati yatakta geçirdik. Kendime işkence etme modunda olduğum için doyum anını olabildiğince ertelemeye çalıştım ve onu yavaşça, nazikçe becerip ikinci kez boşalmasını sağladım. İşte o zaman benim de ödül vaktim geldi. Sırtüstü uzanmış olan Gigi zevkle soluk alıp verirken memeleri pespembeydi. O kadar seksi görünüyordu ki kasıklarımın baskının oluştuğunu hissettiğim anda içinden çıkıp mükemmel memeleriyle güzel yüzüne bakarak kendimi elimle doruğa ulaştırdım.

Sonrasında ben *boxer* şortumla, Gigi çıtırçıplak halde öylece uzandık ve bu akşamki maçlarımızı tartıştık.

“Üçüncü periyotta yaptığın hamleler fenaydı,” dedim. “Biri İnternete videoları yüklemiş. Shane’le birlikte maçtan sonra otobüste izledik.”

“Hmmm. Milli takıma uyacak hamleler miydi peki?” Seksten sonraki tembel, yumuşak ses tonuna bayılıyordum.

“Sen ve yüksek hedeflerin.”

“Aslında benim asıl hedefim -yani en azından küçükken- Stanley Kupası’nı kazanmaktı.”

Kıkırdadım.

“Bu yüzden bir lakabım bile var. Bütün ailemin bana Stan dediğini sana söylemiş miydim? Tanrım, çok sinir bozucu.”

“Kupayı kazanmak istediğin için mi sana isim taktılar?”

“Hayır. Altı yaşına kadar Stanley Kupası’nın bir insan olduğunu düşündüğüm için. Stanley’yi kazanma ihtimalim olmadığını sekiz yaşmdayken öğrendim.”

Bana daha da sokuldu. O buz gibiydi, ben sıcaktım; bu yüzden yakın olmak iyi hissettiriyordu. Onun vücudu beni serinletirken ben onunkini ısıtıyordum. Ruhsal şeylere inanan biri değildim ama seks sonrası gevşemiş beynim, birinin bizi birbirimize uymamız için tasarlayıp tasarlamadığını merak ediyordu.

“O sene kupayı Boston kazanmıştı ve çok mutluydum. Babama, büyüdüğümde Stanley’yi kazanmak için çok heyecanlı olduğumu söyledim. O da kız olduğum için maalesef böyle bir şansım olmadığı haberini verdi.” Gigi sessizce güldü. “Tanrım, nasıl ağladım anlatamam. Yalnız kalmak isteyip, gözlerimden oluk oluk yaş akarken evimizin arkasındaki yola koştuğumu hatırlıyorum. Ama çok küçük olduğum için ailem yalnız kalmama izin vermezdi, bu yüzden babam gelip beni bir kütüğün üzerine oturttu ve gözyaşlarımı silerek bana Stanley Kupası’ndan çok daha iyi bir şey kazanabileceğimi, dünya üzerindeki en iyi kadın hokey oyuncusu olabileceğimi söyledi.”

Hikâyesi beni gülümsetmişti.

Gigi burnundan alaycı bir nefes verdi. “Ardından kupayı görmek isteyip istemediğimi sordu. Sonradan anlaşıldı ki kupa o sırada oturma odamızda duruyordu çünkü takımın tüm üyeleri sırayla evlerine götürebiliyordu ve babam o sezonun en değerli oyuncusu olduğundan dolayı ilk ona gelmişti.”

“Tanrım, inanılmaz bir hayatın var.”

“Her neyse, kupayı kazanamayacağımı öğrenince ben de ulaşabileceğim hedeflere odaklanmaya karar verdim. Stanley’yi almayacaksam o zaman tırmanabileceğim en yüksek dağ neydi? Olimpiyat oyunlarında altın madalya kazanmak.” Omuz silkti. “Bu yüzden şu anda en önemli şey bu.”

“Senin için mi yoksa baban için mi?”

“O beni asla milli takıma girmem için zorlamadı. Bunu kendim için istiyorum ve yapıyorum. Ama evet, sanırım bir yanım onun için de bunu başarmak istiyor. Babamı gururlandırmak istiyorum.”

“Eminim seninle zaten gurur duyuyordur.”

“Öyle, biliyorum.” Göğüs kaslarını okşarken tavrının değiştiğini hissettim. Hüsranı hareketlerinden belli oluyordu. “O takıma girmeyi çok istiyorum, Ryder. Girmem gerek! Ama dönemin başından beri Brad Fairlee’den haber almadım.”

“Bildiğim kadarıyla seçim süreci genelde belirsiz oluyor ve zamanında tamamlanmıyor. Yapman gereken tek şey hep oynadığın gibi oynamaya devam etmek. O zaman seçileceksin,” diye güvence verdim.

“Ya seçilmezsem?” Bedeni kasılınca elimi sırtına kaydırduğumda biraz olsun gevşedi. Sonra sesi kararlılıkla sertleşti. “Hayır, seçileceğim. Çünkü aksi kabul edilemez. Seçileceğime *eminim*. Gerekirse tüm irade gücümü kullanıp bunu hayatıma çekeceğim.”

Bu vahşi hali çok seksiydi.

Gigi esneyerek doğruldu. “Artık gitmem lazım. Sabahki idmanda uykulu olmak istemiyorum.”

Sonra göğsüne bakarak yüzünü ekşitti. Memeleri benimle kaplıydı.

“Üstüme boşalmışsın,” dedi suçlayıcı bir sesle.

Alaycı şekilde güldüm. “Evet. Sen de gördün.”

“Hızlıca bir duş alsam olur mu? Bunun üstüne sutyenimi giymek istemiyorum.”

“Alabilirsin ama benim de katılmama izin verirsen.”

“Anlaştık. Dışarısının müsait olduğundan emin misin?”

“Öyle olmalı. Beckett kesin hâlâ dışarıdadır. Shane evde ama bizi biliyor zaten. Ama porno bağımlılığı seminerinin ardından bizi bir daha koruyacağını zannetmiyorum.” Bir kahkaha daha attım. “Tanrım, keşke orada olup da görseydin.”

Gigi’yi yataktan çekip çıplak bedenini bir itfaiyeci misali omzuma attım.

“Hayır, bekle,” diye karşı geldi, kıkırdayarak kendini kurtarıken. “Üstüme bir şey giymem lazım.”

“Banyo odamın hemen karşısında. Üç adımda ulaşırsınız.”

“Evet ama senin üstünde *boxer* şort var. Shane odasından çıkarsa utanacak olan sen değilsin.”

Çalışma masamın sandalyesine attığım tişörtümü kapıp üstüne geçirdi.

“Kendininkini değil de benim tişörtümü giyip kirletebilirsin, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

Tam kapı koluna uzanırken duraksadım çünkü dışarıdan alçak adım sesleri duyduğuma yemin edebilirdim. Ama kapıyı açıp dışarı göz attığımda koridorun boş olduğunu gördüm. Belki de Shane alt kata inmişti.

Birlikte banyoya girerken Gigi’ye sııttım. “Uslu durursan belki seni duşta beceririm.”

“Sen söz verirsen ben...”

Gigi birden cıgılık attı.

Benim de gördüğüm şeyi anlamam birkaç saniyemi aldı.

Duş perdesi açılınca, tamamen giyinik halde küvette oturan Will Larsen’la karşı karşıya gelmiştik.

“Oha!” dedi Gigi.

Will şokla gözlerini kırptırdı. “Gigi?”

“Will? Sen burada ne arıyorsun?”

“Cidden dostum,” diye hırladım. “Evimde ne arıyorsun?”

“Şey...” Will, Gigi’ye baktı. “Sen onun evinde ne arıyorsun?”

“Tanrım!” dedim sertçe. “Soruma cevap ver.”

Will, Gigi’ye şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. Üstüne giydiği, bir erkeğe ait olduğu gayet açık olan büyük beden tişörtü incelerken gözlerinde şüphe vardı. Küvetten çıkarken bakışlarını anlık olarak genç kadının çıplak bacaklarına çevirdi, sonra tekrar yüzüne baktı.

“Bu adamla mı yatıyorsun? Case’in haberi var mı?”

Gigi’nin rengi attı. “Hayır. Sen de söylemeyeceksin.”

“Neden benim evimdesin Larsen?” diye tekrarladım katı sesle. Cevap vermemesinden bıkmıştım.

“Benimle birlikte,” dedi tuhaf bir ses.

Arkamı döndüğümde koridordaki Beckett’i gördüm.

“Seninle birlikte mi? Nasıl yani?” diye sordum ihtiyatla.

“Şey...” Beckett tereddütlüydü.

Will kafasını eğdi. “Bir süredir birlikte takılıyoruz.”

Banyoya sessizlik çöktü.

Gigi kafası karışmış gibi, “Çıkıyor musunuz yani?” diye sordu.

Benim de kafam karışmıştı. Bildiğim kadarıyla ikisi de eşcinsel değildi.

“Hayır, arkadaşça vakit geçirip film izliyoruz,” dedi Will, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Zamanda yolculuk eden bilim insanlarının olduğu şu aptalca filmleri mi yoksa?”

“Görünüşte aptalca olabilirler,” diye mırıldandı Will. “Ama dinazorları falan unutursan zamanda yolculuk teorileri gayet mantıklı. Novikov prensibine de uyuyorlar ve...”

Tek elimi kaldırdım. “Yapma.” Bu saçmalıkları Beckett’ten yeterince dinliyordum zaten.

“Yani gizlice arkadaş mı oldunuz?” Gigi cidden hayrete düşmüş gibiydi.

“Evet.” Will’in bakışları Beckett’e kaydı. “Mecburen gizliyoruz. Colson duysa onunla takılmama izin verir mi sence?”

“Ne yani? Case artık senin annen mi?” dedi Gigi alaycı şekilde.

“Haklısın aslında. Ona her şeyi anlatmalıyım.” Will’in bakışlarında asilik vardı. “Önce de seni.”

Şaşkınlık kazanına bir ses daha katıldı.

“Tanrı’ya şükür!” Shane eşofman altıyla odasının kapısına çıkmıştı ve yüzünde rahatlamış gibi bir ifade vardı. “Artık her şey açığa çıktı mı?”

“Sen bu ikisini biliyor muydun?” diye homurdandım, Beckett ile Will’i işaret ederek.

Shane kafa salladı. “Evet. Birkaç hafta önce onları kanka kanka takılırken yakaladım. Esrar içip kuantum mekaniğinden bahsediyorlardı.”

Beckett içini çekti. “Böyle söylediğinde kulağa inekmişiz gibi geliyor.” Sonra gri gözlerini Gigi’ye dikti. “Bilmeni isterim ki ben bir zamparayım. Sık sık seks yaparım.”

O anda aklına bir şey gelmiş gibi suçlayıcı bakışlarını diğer ev arkadaşımıza çevirdi.

“Bir dakika. Bu ikisinin yattığını da mı biliyordun?”

“Herhalde,” dedi Shane. “Sapık bir seks düşkünü gibi kütüphanede otuz bir çektiğime gerçekten inandın mı yani? Bu iki salağı idare ediyordum sadece.”

Beckett omzundan bir yük kalkmış gibi nefes verdi. “Of, şükürler olsun, kanka. Çünkü koça senin porno probleminden bahseden bendim.”

Shane öfkeyle tısladı. “Sen miydin?”

“Çok ciddi bir problem gibi görünüyordu ama, ne yapayım?” dedi Beckett savunmacı şekilde. “Kütüphanede porno izleyip çavuşu tokatlaman, sonra da bunu bir grup insana anlatman hiç normal değildi.”

“Normal olmayabilir ama öyle bir şey yapmıyordum!”

“İyi, süper. Sapık olmadığını artık hepimiz biliyoruz.”

“Will.” Gigi, iki ev arkadaşımın konuşmasından bıkip dikkatini tekrar Larsen’a verdi. “Case’e bundan bahsedemezsin.”

“Aynı şey senin için de geçerli,” dedi Will.

“Senin Beckett Dunne’la arkadaş olman, benim Luke Ryder’la yatmam kadar büyük bir felakete yol açmaz. Farkındasın, değil mi?” Gigi ona dik dik baktı. “Buradan bakınca durumun ağırlığını anlamış gibi görünmüyorsun.”

“Benimki de epey kötü sonuç doğurabilir,” diye ısrar etti çocuk. “Bir Eastwoodluyu *isteyerek* sevdiğimi mi düşünüyorsun?”

“Sağ ol be,” dedi Beckett alaycı sesle.

“İkisi aynı şey değil. Kesinlikle değil,” dedi Gigi. “Benimki Case’i gerçekten incitebilir.” Sesi artık yumuşaktı.

Will o anda kendine geldi. “Tamam, doğru. Haklısın.”

Gigi kafasını eğip avuçlarını yüzüne bastırdı. Koyu renkli saçları alnına düşmüştü. Ardından iç geçirip tekrar Larsen’a baktı. “Lütfen tüm bunlar aramızda kalsın.”

“İyi, tamam.”

“Will.”

“Tamam dedim ya.” Güvensiz bakışları Gigi’den bana kaydı. “Bu mesele bu banyodan dışarı çıkmayacak.”

Larsen söz vermiş olabilirdi ama içimde iyi bir his yoktu.

OTUZUNCU BÖLÜM

RYDER

Burada iniyorsunuz

“PEKÂLÂ. SORU ŞÖYLE. Size bir evcil kaplan hediye edildi...”

“Ne güzel,” dedi Nazzy.

“Adı ne?” diye sordu Patrick.

Bu akşamki Brown Üniversitesi maçımıza hazırlanırken sopasını bantlamakta olan Beckett gözlerini devirdi. “Adı yok.”

Patrick, “Bir kaplanın nasıl adı olmaz?” dedi.

“Mantıklı bir nokta,” dedi Shane, Beck’e.

“Bitirmeme izin verecek misiniz geri zekâlılar?”

“İyi, devam et,” dedi Nazem, elini izin verir gibi sallayarak. “Evcil bir kaplanımız var. İsimsiz bir kaplan.”

Bıyık altından sııttım.

“Her neyse,” diye devam etti Beckett. “Bu kaplan harika. Hem koruma anlamında hem de kızları çekme anlamında. Çünkü hepsi kulaklarını falan okşamak istiyorlar. Özetle hayatınıza pozitif pek çok şey katıyor.”

“Ama...?” dedi Shane, böyle soruların ardından hep bir ama geldiği için.

“Fakat her gün üç saat boyunca dırdır etmesini dinlemek zorundasınız,” diye bitirdi Beckett.

Rand, göğüs koruyucusunun üstüne formasını çekerken merakla sordu. “Hangi konuda?”

“Her konuda. En basit, önemsiz, konuşmaya değmeyecek evcil hayvan meseleleri hakkında.” Beckett kafa salladı. “Yani her gün üç saat boyunca Micah’nın kız arkadaşına dönüşüyor.”

“Siktir git,” dedi Micah, ona ortaparmağını göstererek. “Veronica o kadar dırdır etmiyor.”

Shane kıkırdadı. “Dostum, kızın yaptığı tek şey dırdır.”

Sıranın sonundaki dolabının başında duran Jordan Trager kaşlarını çatarak bize döndü. “Niye siz salaklar birbirinize hep böyle saçma sapan deneysel sorular soruyorsunuz?”

“Aslında epey komik bir hikâyesi var,” dedi Nazem, zeytin dalı uzatma niyetiyle. Genelde Eastwoodlular ve Briarlılar olarak birbirimizden uzak durmaya gayret ediyorduk. “Dartmouth’a karşı oynadığımız maçtan dönüyorduk. Bir olay oldu ve...”

“Komik hikâyen sikimde değil,” diye mırıldandı Trager. “Bu yaptığınız aşırı çocukça.”

“Diyor sırtında çizgi film karakterine benzeyen bir kaplan olan adam,” dedi Beckett kıkırdarak. “O korkunç şeyi görünce aklıma bu soru geldi zaten.”

“Sen cidden dövmeme laf mı ediyorsun şu anda?” dedi Trager sertçe. “Bir erkeğin dövmeleri kutsaldır.”

“Gözleri de öyledir. Ve senin dövmen benim gözlerimi acıtıyor,” dedi Beck tembelce.

Odanın karşısındaki Will Larsen’in gülümsemesini saklamaya çalıştığını fark ettim.

Dün geceki kaos gözlerimin önünde belirdi. Onu banyomda bulmak.. acayip tuhaftı. Beck’le gizli arkadaşlıkları tabii ki beni

ilgilendirmiyordu. Tek istediğim Gigi'yi bizim evde gördüğünden kimseye bahsetmemesiydi.

O sırada banka oturmuş, pateninin bağcıklarını sıkıca bağlayan Austin dikkatimi çekti. Kıvrıkcık saçları yüzüne düşmüştü. Son zamanlarda bayağı sessizleştiğini düşündüm. Hep utangaç biri olmuştu ama genelde idmanlarda ve soyunma odasında daha konuşkandı.

Takımın üyelerinin halini hatırını sormak muhtemelen eş kaptanım görevlerinden biriydi, bu yüzden elimi omzuna koyup ona doğru eğildim.

“Sen iyi misin?”

Çocuk bana kuşkucu bir bakış attı. “Evet. Neden? Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Yoo, sadece nasıl olduğunu soruyorum.”

“Neden?” diye sordu tekrar.

Shane gülmeye başladı. “Kanka, insani ilişkilerde o kadar kötüsün ki nasıl olduklarını sorduğunda insanlar şüpheye düşüyor.”

“Siktir git,” diye homurdanıp kendi sopamı bantlamaya koyuldum. En başta eş kaptan olmak istemememin nedeni buydu. Bende liderlik yeteneği yoktu.

Görünüşe bakılırsa takım olarak da ekip çalışması yeteneğimiz yoktu.

Maç ilk iki periyot boyunca golsüz geçti ki buna minnettardım. Zira bizim kaleye pek çok defa saldırıya geçmişlerdi. Kurt bugün rock yıldızı gibiydi. Beckett ile Demaine de defans bölgesinde birlikte öyle iyi çalışıyorlardı ki koç oyuncu değişikliği yaptığında bir süre onların yerine kimseyi geçirmemişti. Sonunda banka döndüklerinde ikisi de bitap haldeydi. Pope ile Karlsson rinke çıkarken Beckett kapıdan geçebilsin diye Will ona yardımcı oldu.

Beck yüzünden terler akarken banka oturduğunda Will onu şöyle bir inceledi, ardından sıkmalı şişe sulardan bir tanesini uzattı. Bunu fark eden Colson kaşlarını çatınca çocuk hemen dikkatini eldivenlerine verip sanki iplik koparıyormuş gibi yaptı.

Bu takımda çok fazla sır vardı.

Ben Colson'ın eski kız arkadaşıyla yatıyordum.

En yakın arkadaşı da düşmanla zamanda yolculuk filmleri izliyordu.

Dünya nerelere gelmişti böyle?

Üçüncü periyotun başında, Austin nihayet Brown'ın kalecisi-ni aşan bir şut attığında bir golle öne geçtik. Maçın başından bu yana ilk kez vites değiştirmiştik ama bu fazla sürmedi. Defans bölgesine bir sonraki geçişimizde Colson çok önemli bir pası kaçırdı ve bu, rakibe gol fırsatı verdi.

Skor artık 1-1'di.

Colson banka dönünce Rand onun dibine girip alaycı şekilde, "Çok iyi gidiyorsun, kaptan," dedi.

"Siktir git be," dedi Colson sinirle.

"Sen siktir git."

"Yeter!" Koç elini kaldırarak onları susturduktan sonra oyuncu değişikliği yapacağını bildirdi.

Ben de Rand kadar öfkeliydim çünkü orada Colson'la iletişime geçmeye çalışmışım. Tek yapması gereken dinlemektir; o zaman pak şu anda onun sopasında olurdu.

Yine de rinke tekrar çıktığımızda ona kaşlarımı çatıp, "Bu sefer bana kulak ver," demem sanırım doğru karar değildi.

Çünkü bunu duyar duymaz sırtını dikleştirdi ve hemen dibimde bitti. Beni itecekmiş gibi kolunu kaldırdı ama bunu yapmayıp hafifçe koluma değdi.

Önce kolumdaki eldivenine, sonra yüzüne baktım. Hem şoka girmiş hem hiddetlenmiştim. “Ne sikim yaptığını sanıyorsun?”

“Lanet yorumlarını kendine sakla,” dedi sertçe. “Burada maça odaklanmaya çalışıyoruz.”

Ne yazık ki bu beş saniyelik laf dalaşı bize gecikme cezası kazandırdı.

Yüce İsa.

“Ne *bok* yiyorsunuz siz?” diye hırladı Demaine, yanımızdan şimşek gibi kayarak banka giderken.

“Siz dalga mı geçiyorsunuz?” Jensen’ın alnındaki damar çatlamak üzereydi sanki. “Gecikme cezası almak ne demek!?” diye haykırdı, ceza kulübelerimize doğru.

Colson da ben de kafalarımızı eğdik. Koç bağırmakta haklıydı. Bu oyunda kaçınılması zor olmayan pek çok penaltı vardı ve gecikme cezası da onlardan biriydi. Özellikle de kendi takım arkadaşınla... daha da kötüsü eş kaptanıyla tartışırken aldığında.

Koçun bakışları başımızın büyük dertte olduğunu söylüyordu. Brown bu esnada hatamızı fırsat bildi ve bir gol daha attı.

Şimdi 2-1 öne geçmişlerdi.

Case ve ben ceza kulübelerinden ayrılıp hasar kontrolü için rinke çıktık. Maçın bitmesine iki dakika kalmışken Larsen’in güzel golüyle skor yeniden eşitlendi. Beş dakikalık uzatmalar golsüz tamamlanınca sezonun ikinci beraberliğiyle maçı bitirdik. Kaybetmemiştik ama soyunma odasına döndüğümüzde koçun kulaklarından buharlar fışkırıyordu.

Neyse ki bize uzun uzun fırça atmadı. İşaretparmağını Colson bana bana doğrultup tek bir yorum yaptı. “Haliniz içler acısı.” Sonra takımın geri kalanına döndü. “Duş alıp üstünüzü değiştirin. Otobüste görüşeceğiz.”

Siktir.

Ne trajik bir sezon geçiriyorduk. Şimdiye dek sadece tek bir maçı kazanmıştık ve lanet eş kaptanlar olarak penaltı aldığımız için bugünkü maçımız berabere bitmişti. Kızgın olduğu için koçu asla suçlamıyordum. Adam Frozen Four'u kazanmaya alışkındı. Bizse ona bu sezon hüsrandan başka bir şey vermiyorduk.

Otobüse geçtiğimizde herkesin ruh hali karamsardı. Briar kampüsüne dönüş yolculuğu doksan dakika sürecekti. Yola çıktıktan on dakika sonra Jensen'in kalkıp şoförle konuştuğunu fark ettim.

On saniye sonra otobüs yol kenarında durdu.

Yanımda oturan Shane, bir haftadır birlikte takıldığı bir başka amigo kızla mesajlaştığı telefonundan kafasını kaldırdı. "Ne oluyor?"

"Colson. Ryder. Kalkın."

Case ve ben bu emir karşısında endişeyle bakışıp yerlerimizden kalktık.

"Burada iniyorsunuz."

Cama döndüm. Tek görebildiğim karanlıktı. İki şeritli otoyolun bu tarafında bir banket ve geniş bir ormandan başka bir şey yoktu.

"Nasıl yani?" dedi Colson, şaşkınlıkla. "Eve yürüyerek dönmemizi mi istiyorsunuz?"

Jensen dişlerini gösterse de neşesiz bir biçimde gülümsedi. "Bunu da ekip oluşturma egzersizlerinden biri olarak düşünün."

"Bizi ormanın ortasında seri katillerin insafına bırakmak ekip oluşturma egzersizi mi yani?" dedi Tristan Yoo.

"Öncelikle, 'sizi' değil. Sadece onları. Sakin ol, Yoo." Koç kafa salladı. "Ama mantıklı bir noktaya değindin."

Bakışlarını otobüs koltuklarında gezdirip Beckett'ten birkaç sıra arkada oturan ikinci sınıf öğrencisi Terrence'a işaret etti.

"İzci Çocuk, sen yanında hep İsviçre çakısı taşıyorsun, değil mi? Şu anda üstünde mi?"

"Evet efendim."

“Ver bakalım.”

“Tabii efendim.”

Koç tekrar otobüsü inceledi. “Şimdi, aranızda sigara ve benzeri şeyler içenler yokmuş gibi davranmayalım. İki çakmağa ihtiyacım var. Hemen gönderin.”

İki çakmak koltuktan koltuğa geçerek eline ulaşınca Jensen birini benim, diğerini Case’in avucuna bastırdı. İsviçre çakısı da Case’e teslim edildi. Bunu aklımın bir köşesine yazdım. Sanırım ikimiz arasında cinayet işleme ihtimali olanın, bu yüzden de üstünde silah taşımaması gerekenin ben olduğumu düşünüyordu. Bunu bir iltifat mı yoksa hakaret mi olarak algılamalıydım bilmiyordum.

“Telefonlarınız var. Ateşiniz var. Kendinizi korumak için silahınız var. Montlarınız üstünüzde.” Nazem’in elindeki cips paketini kaparak çocuğu irkiltti. “Alın biraz da yiyecek. Gece hayatta kalmak için ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz. Otobüs sizi sabah almaya gelecek.”

“Koç, hadi ama. Bu delilik,” diye karşı çıktı Colson. “Bizi böyle...”

“Sizi böyle ne?”

Case sesini kesti.

“Takımımın kaptanlarının uykusunu alamamış çocuklar gibi kavgaya ederek gecikme cezası alması *kabul edilemez*. Laredo çiftiyle çalışmalarınızın hiç işe yaramadığı belli.”

“Evet çünkü ikisi de üşütük,” diye mırıldandı Patrick.

Otobüste boğuk kahkahalar yankılandı.

“Günün sonunda bu akşam olanlar sizin suçunuz. *Kazanamamız gereken* bir maçı alamadık.” Bir bana bir Case’e bakarken dudakları incecik bir çizgi olmuştu. “Hastings’e altmış beş kilometre var. Yürümeyi seçerseniz tüm gece sürer. Yerinizde olsam güzel bir yer bulup gece kamp kurar ve bu vakti buzları eritmek için kullanırdım. Otobüs sabah altıda burada olacak.” Dişlerini göstererek kapıyı işaret etti. “Hadi inin şimdi.”

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Benimle yatıyor, ahbap

DICKENS ROMANLARINDAKİ YETİMLER gibi otoyolun kenarında yürürken Case bir taşı tekmeledi. “Saçmalığın daniskası.”

Henüz orman tarafına adım atmamıştık. Çakıl taşı döşeli bankette ilerliyorduk.

Taşları tekmelerken telefonuna bakıp duran Colson’a kaşlarımı çattım. “Şarjını bitirmesen iyi olur.”

“Hadi ama. Koç bizi bütün gece burada bırakmayacaktır.”

“Bırakacak gibi görünüyordu, ahbap.”

Case gözlerini kısıtı.

“Bize bir İsviçre çakısı ve çakmak verdi,” dedim gülerek. “Geri gelmeyeceği kesin. Bu akşam o penaltıyla onu fena kızdırdık.”

“Doğru.”

Colson öne çıkıp karanlık yola baktı. Otobüs bizi bırakıp gittiğinden beri tek bir araç bile geçmemişti.

“Bildığın aktif bir seri katil var mı?” diye sordu. “Bir süre önce Batı Yakası’nda bir otoyol katili vardı diye hatırlıyorum. Doğu Yakası’nda da var mıdır acaba?”

“Niye? Korkuyor musun?” diye alay ettim.

“Hayır. Sadece burada çok göz önündeyiz. Of, siktir. Oturup kamp ateşi yakacağım ben.”

Colson orman tarafına yöneldi. Siyah hokey ceketinin gümüş çizgileri, bulutların arasından süzülen ay ışığında parlıyordu.

“Geliyor musun?” dedi omzunun üzerinden bakarak.

“Gelmeyip ne yapacağım?”

Ellerimi ceplerime sokup peşinden gittim. Ay ışığının bize rehberlik etmesine izin verdik. Yol kenarında olduğumuz için düzgün bir patika yoktu ama üstüne basıldığı belli olan bölgeler görünüyordu. Bu sayede çalılara takılmadan ormanda daha ileri gidebildik.

“Hastings’e yürüyerek dönmeyi düşündün mü?” diye sordum.

“Tanrım, hayır. Sen düşünüyor musun yoksa?” dedi kulaklarına inanamıyormuş gibi. “Bacaklarımı mahvedecek değilim. Yarın ağırlık çalışmamız var.”

Doğru bir noktaya parmak basmıştı.

“Sadece sekiz saatimiz var. Ölmeyiz herhalde.” Ağaçların arasındaki küçük bir açıklık alanda durdu. “Burası uygun. Gel, ateş yakmak için bir şeyler toplayalım.”

Ayrılıp yakın bölgeyi inceledik. Orman zemininde bulduğum çalı çırpıların yanı sıra kütük yerine geçebilecek kırılmış kalın dallar topladım. Açıklıkta bulduğumuzda Colson çoktan taşlarla bir daire çizmişti.

“İyi olmuş,” dedim etkilenerek.

“Sağ ol. Bu konuda profesyonelim. Ailemle sık sık kampa gideriz. G’nin ailesininki gibi sahte kamplar değil ama. Onlar *zor koşullarda* doğada vakit geçirecek gibi konuşuyor, sonra Tahoe Gölü’nde malikâne kiralyorlar. Benim ailemde kampa gidildiyse taşların üzerinde uyunur. Yoksa babam bunu kamptan saymaz.”

Kahkahamı tutamadım. Sonra, “G’nin ailesi” derken Graham ailesinden bahsettiğini fark ettim. Geçmişte onlarla çok zaman geçirmiş olmalıydı.

O, Gigi’nin ailesiyle tanışıyordu. Bense Gigi’yi herkesten gizli beceriyordum.

“Ben de bir sürü yakılacak şey topladım.” Kucağımdakileri yere bırakıp üst üste yığmaya başladım.

Colson muhtemelen inanmazdı ama ben de ateş yakmayı biliyordum. Tabii sebebi başkaydı. Benim birlikte kampa gidecek ailem hiç olmamıştı.

“Güzel dizdin. Bunu daha önce yaptın mı?”

Kafamla onayladım.

“İzci miydin? Yoksa kampa mı giderdin?”

“Saklanırdım,” dedim alaycı sesle.

“Nasıl yani?”

Omuz silktim. Ağzı sıkı biri ydım ama nedense bu akşam detaya giresim gelmişti. Belki de bu alışkanlık Gigi’den bulaşmıştı.

“Bir keresinde birlikte kaldığım koruyucu ailede baba, anneyi sürekli döverdi. Bazen iş çok ileri gidince ben de küçük üvey kız ve erkek kardeşlerimin ellerini tutar, çadırımı alır ve evin arkasındaki ağaçlık alana giderdim. Bazı geceler soğuk olunca ısınmak için ateş yakardık. Çoğu zaman alevden çok duman çıkardı gerçi. Ateş yakmayı bilsek de yanmaya devam etmesini nasıl sağlayacağımızı bilmiyorduk.”

“Merak etme. Bu akşam devam etmesini sağlama işi bende.”

Cebindeki çakmağı çıkarıp çalılara doğru eğildi ve kıvılcıma üfleterek alevlerin büyümesini sağladı. Dakikalar içinde cayır cayır yanan bir ateşimiz vardı.

Montumu çıkarıp yere sererek üstüne oturdum. Colson da aynısını yaptı. Sonrasında sessizce oturduk. Daha doğrusu tam

olarak bir sessizlik sayılmazdı. Karnım, Dan Grebbs'in kayıtlarına layık bir şekilde gurulduyordu çünkü. Normalde maçların ardından proteine yüklenirdim ve şu anda açlıktan ölebilirdim.

Case aklımı okumuş gibi, "Gidip çita falan avlamaya çalışsak mı?" diye sordu.

Güldüm. "Aynen. New England ormanları da çitalarla doludur zaten."

"Başka yiyecek şeyler arayabiliriz," diye önerdi. "Ekimde olsak da orman meyveleri vardır sanırım. Kara ceviz sezonu da bitmedi."

"Ahbap, ben hiçbir şey aramaya gidemem."

Sırıttı.

"Sabaha kadar dayanabiliriz herhalde. Bende bir granola bar olacaktı. Cipsimiz de var."

"Süper," dedi huysuzca.

Patates cipsini ve fıstık ezmeli çikolatalı granola barı paylaşıp akşam yemeği niyetine yedik.

Bu gece çok uzun olacaktı.

En sonunda problemlerimizi açanın Colson olması şaşırtıcı değildi. Konuşmayı benden daha çok sevdiği belliydi.

"Böyle bok gibi davranmaya devam edemeyiz."

Omuz silktim. "Biliyorum. Ama Briar oyuncularının bize sıcak davranmasını sağlayamam."

"Her şey karşılıklı. Siz de size sıcak davranılmasını istemelisiniz." Tereddüt etti. "Buraya ilk geldiğinizde pozisyonlarımızı alacağınızdan endişe ettik. Ve dürüst olalım, bu gerçekten de oldu. Miller okul değiştirdi. Onu severdik, iyi bir arkadaşımızdı."

Kafa salladım. "Bizim eski kaptanımız Sean da gitti. İki takımın birleşeceğini öğrendiğinde, bizim şu anda başa çıkmaya çalıştığımız şeyle uğraşmak istemediği için yatay geçiş yaptı."

“O zaman iki taraf da iyi adamlarını kaybetmiş. Bu konuyu aşalım artık. Şimdi hepimiz kaliteli oyuncularız. Yetenekliyiz,” dedi isteksizce de olsa.

“Hepimiz mi?” dedim alaycı şekilde.

“Evet. İltifat mı duymak istiyorsun?”

“Yoo, iyi olduğumu biliyorum.” Duraksayıp yüzümü ekşittim. “Sen de iyisin.”

Case sırtıttı. “Bunu söylemek canını acıttı sanki.”

“Biraz.”

“Demek istediğim şu ki biz bu takımın eş kaptanlarıyız. Diğerlerine örnek olmalıyız. Birazcık iltifattan ve yüreklendirici sözden zarar gelmez.”

“Jensen’ın evcil hayvan yok kuralını değiştirmesini sağlasak belki işe yarayabilir,” dedim alaycı şekilde.

Colson burnundan nefes vererek güldü. “Kabul edeceğini sanmam. Gigi’nin babası bana bunun arkasındaki hikâyeyi anlattı.”

Ben de merak etmişim. “Harbiden mi? Anlatsana.”

“Yirmi sene kadar önce takımın bir evcil domuzu varmış ve takımdakilerden biri onu New Hampshire’daki bir panayırdaki etkinliğe kaydettirmiş. Domuzun sevimlilik ödülü, kurdele falan alacağını zannediyormuş ama ne yazık ki kazanan domuz pastır-maya dönüştürülüyormuş.”

Yok artık. Shane haklıydı demek. *Gerçekten* de evcil hayvanlarını yemişlerdi.

“Aşırı travmatik,” dedim.

“Aynen.”

Bir süre sessiz kalıp ateşi izledik. Case bir odun daha atıp ince bir dalla itti.

“Otobüste ne oldu?” diye sordu sonra birden. “Nazem bir hikâye anlatmak istemişti ama Jordan onu susturdu. Niye birbirinize sık sık öyle sorular soruyorsunuz?”

Kendi kendime güldüm. “Ah, takımımızın vazgeçilmez ahmağının halt yemeleri işte. Patrick, yani Kansaslı Çocuk, iki günde bir âşık olur. Geçen sezonun başında bir partide bir kızla tanıştı ve saniyeler içinde onunla evlenme planları yapmaya başladı. Sonra kızın telefonu yanlışlıkla onda kaldı. Sanırım kızın çantası olmadığı için bizimki telefonu elinde tutuyordu ve bir şekilde telefon sırt çantasına girmişti. Maç için St. Anthony’se giderken de hâlâ ondaydı. Yarı yoldayken sirenler duymaya başladık ve polis, otobüsümüzü kenara çekti.”

“Kızın telefonunu çaldığını mı sandılar?” Case duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu.

“Hayır, daha da iyi,” dedim gülerek. “Kız, arkadaşlarıyla Daytona’ya gitmiş ve telefonunun Patty’de kaldığının farkında değilmiş. Sanırım kaybettiğini falan düşünmüş. Rhode Island’daki babası yirmi dört saat boyunca ondan haber alamayınca ve aradığında ulaşamayınca panik olup polisi aramış. ‘Telefonumu bul’ uygulaması sayesinde eyaletlerarası otoyolda izini bulmuşlar ve kızın kaçırıldığını düşünüp peşimize düşmüşler. Saatlerce yol kenarında bekletildik. Sonuç olarak maçı da kaçırdık.”

“Bir dakika, sanırım bu olayı hatırlıyorum. *Play-off*’lardan hemen önceydi ve Eastwood hükmen mağlup sayılmıştı. Bütün takımın midesini üşüttüğünü söylemişlerdi.”

“Yalandı. Kızın nerede olduğuyla ilgili sorguya çekiliyorduk.”

“İnanılmaz.”

“Kesinlikle. Sonrasında Patrick’e bunu unutturmadık tabii. Gerçi kendisi o günden bu yana en az altmış beş kez tekrar âşık olduğu için çoktan o kızı unutmuştur. Sonrasında ceza olarak sezonun sonuna dek otobüste telefonlarımızı kullanmamız yasak-

landı. Bu aptalcaydı çünkü suç bizim telefonlarımızda değil, embesil Patrick'teydi. Ama elden bir şey gelmezdi. Telefonlarımız olmayınca biz de vakit geçirmek için böyle sorular üretmeye başladık ve maçlardan önce bunu yapmak alışkanlık oldu. Bir batıl inanç başladığında sonlandırmak zor oluyor.” Aklıma bir şey gelince gözlerimi kısıtım. “Şimdi bir şey fark ettim. Bizim takımın batıl inançlarının ikisi de Tanrı'nın cezası Patrick yüzünden başladı.”

“Diğer batıl inancınız ne?”

“Bir keresinde grup sohbetimize yanlışlıkla ‘Seni arzuluyorum’ diyen bir mesaj atmıştı.” Alaycı bir nefes verdim. “Biz de devam ettirdik.”

“Bir dakika, maçlardan önce bu yüzden mi sizi mesaj yazarken görüyorum?” Colson'ın ağzı açık kalmıştı. “Bu yüzden sürekli kaybediyoruz! Çünkü bütün takım dahil değil.”

Onun da bizim gibi batıl inançlara inanan biri olduğunu görmek beni şaşırtmamıştı.

“Bir maçı kazandık,” diye belirttim.

“Evet ama sadece bir tane.” İnatla çenesini dikti. “Beraberlikler de benim gözümde mağlubiyet sayılır.”

“Katılıyorum. Aksini söyleyenlere sinir oluyorum.” Derin bir nefes alıp verdim. “Belki de yeni bir grup sohbeti oluşturmalıyız.”

Bu sözleri söyleyeceğimi asla ama asla düşünmezdim zira hem sohbetten hem de gruptan nefret ederdim.

“Hemen denemeliyiz,” dedi Case. “Kaybetmeye devam edemeyiz.”

Buna da katılıyordum.

Tekrar ateşle ilgilenip soluk turuncu alevlerin karanlıkta güçlü bir şekilde yanmasını sağladı. Ardından, “Normalde bu kadar pislik değilimdir,” dedi.

“Ah.” Duraksadım. “Ama ben öyleyimdir.”

Sırıttı. “Fark ettim. Ben... genelde böyle davranmam. Son zamanlarda hayatım biraz zordu. Kız arkadaşımın yeni ayrıldım.”

Rahatsızlık hissetmem kaçınılmazdı. “Şimdi kadınlardan mı bahsedeceğiz?”

Kol saatine baktı. “Eh, saat daha on bir ve ben uyuyup ayı saldırısına kurban gitmeye hazır değilim. Bu yüzden... evet, kadınlardan bahsedeceğiz.”

“Sen ve Graham, ha?” dedim sesimi rahat tutmaya çalışarak.

“Evet. Birinci sınıfın başından beri birlikteydik. Geçtiğimiz haziranda ayrıldık.” Dudağını ısırdı. “Beni çok etkiledi.”

“Ne oldu? O mu terk etti sen mi?” Ayrılıkları hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok istiyordum açıkçası. Gigi’ye asla sormazdım ama Case’ten cevap alabilirdim.

“O terk etti,” dedi dümdüz bir sesle. “Hem de beni sevdiğini söyledikten bir hafta sonra.”

Kaşlarımı kaldırdım. Ciddi ilişkilerde duyguların ne zaman ve nasıl ifade edileceğiyle ilgili pek bir bilgim olmasa da ikisinin de birbirlerine onca süre “Seni seviyorum” dememiş olması tuhaf gelmişti. Gerçi belki de normal olan buydu. Ben daha önce hiçbir kadına bu iki kelimeyi söylememiştim. Tek bildiğim, insanların birbirine söylemesinin biraz zaman aldığıydı.

“Her şeyi batıran bendim. Aslında bunu aşacağımızı düşünmüştüm ama Gigi artık bana güvenmiyor ve bu beni öldürüyor.”

Ona acıdım çünkü sesinde samimi bir ıstırap vardı.

Sonra kendimi bok gibi hissettim çünkü dün gece aletimin eski sevgilisinin içinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

“İlişkimizi mahvettim,” dedi hüzünlü bir sesle “Sikik bir aptalım.”

“Onu aldattın mı?” diye sordum. İmayı anlamıştım.

Yüzünü ellerine gömüp inledi.

“Evet, aldattım. Bu yüzden de beni asla affetmeyecek.” Yine inledi. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmalıyım? Onun benim için doğru kişi olduğunu düşünüyorum.”

Doğru kişi olsaydı bunu düşünmezdi. Bilirdi.

Doğru kişi olsaydı başka kadınlarla yakınlaşmayı aklından bile geçirmezdi.

Fakat bu düşünceleri kendime sakladım. Çoğunlukla pisliğin teki olabilirdim ama düşene bir tekme de ben vuramazdım.

“Bu yüzden de son zamanlarda fazla asabiyim,” diye itiraf etti. “Öfkemi nasıl atacağımı bilmiyorum. Gigi benden uzaklaşıyor ve onu çok özlüyorum. Sürekli nerede olduğunu, ne yaptığını düşünüyorum.”

Benimle yatıyor, ahbap.

Tabii ki bunu da kendime sakladım.

Ayısığı Kitaplığı

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

RYDER

Kelebeklerin çiftleşme alışkanlıkları

ERTESİ SABAH BÜTÜN takım kendi yataklarında -ya da Beckett gibi, bir kızın yatağında- mışıl mışıl uyuduktan sonra dinlenmiş ve rahat görünürken Colson ile ben bir hayatta kalma yarışmasından şehre yeni dönmüş gibiydik. Otobüs bizi aldıktan sonra evde sadece iki saat uyuyabilmiştim. Ardından ağırlık çalışmamız için tesise gitmek zorundaydım. Araba süremeyecek kadar yorgun olduğum için kendimi Shanée emanet etmiştim.

Eastwood'da herkes ağırlık çalışmasını kendi programına göre ayarlayabiliyordu ama Briar'da takım olarak çalışma kuralı vardı. Salona girdiğimde herkes çoktan içerideydi.

Beckett beni görünce sırtarak, "Yaşıyor," dedi. Kaldığı kız birliği evinden direkt buraya gelmiş olmalıydı. "Kafanda sincap derisinden yapılmış bir şapka falan görmeyi beklerdim."

"Neredeyse çita öldürecektik," dedi Case, dostça koluma vurarak.

Bunu gören birkaç kişi kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Çifte C," dedi Trager, Case'in yanına gidip onunla yumruk tokuşturarak. "Sen iyi misin?" Bana ihtiyatlı bir bakış attı.

Colson bunu fark ederek iç geçirdi. “Pekâlâ millet, buraya kulak verin.” Ellerini çırpı.

Herkes işlerini bırakıp doğrularak Colson’a baktı. Joe Kurth’e destek olan Demaine, halteri ondan alıp yerine yerleştirdi. Arka aynanın oradaki Rand ile Mason ellerindeki ağırlıkları yere bıraktılar.

“Dün akşam maçta olanlar için özür dilemek istiyoruz,” diye başladı Colson. “Brown o golü atmamalıydı. Penaltı almamız bizim hatamızdı ve kaptanlığa yakışmayan bir davranıştı.” Bana baktığımda kafamı salladım. “Bundan böyle gerçek bir takım olmalıyız.” Yüzünü buruşturdu. “Nance ile Sheldon’dan ne kadar nefret etsem de iletişim konusunda haklılar.”

Birkaç kişi kuşkucu gözlerle bakıştı.

“Yani, artık bunu başlatıyorum.” Shane’e döndü. “Lindley, hızlı atışların mükemmel, dostum. Daha önce hiç öyle bir kuvvet görmemiştim.”

Shane ürkmüştü. “Ah, sağ ol.”

Case kafasını bana doğru eğdi.

Bakışlarımı Trager’a çevirdim çünkü onu kazanmak önemliydi. “Trager, dünkü penaltı atışın süperdi.”

Çocuk bana gözlerini kısarak baktı. Sonra Case’in izlediğini fark ederek kısaca kafa salladı.

Colson kollarını göğsünde birleştirdi. “Pekâlâ, aynen devam ediyoruz. Biriniz bir takım arkadaşı için güzel şeyler söylesin. Birbirimizi iltifat yağmuruna tutup dopamin içinde yüzeceğiz.”

“Lindley bunu çok iyi bilir,” dedi Nazzy ciddiyetle.

Shane ona ortaparmak çekti.

Bir anlık tereddütten sonra Will Larsen gizli kankasına döndü. “Beckett, rink kenarlarını kimsenin yapamadığı kadar iyi kullanıyorsun.”

Beck kafa salladı. “Sağ ol, dostum,” dedi ve karşılık olarak ekledi: “Senin de atışların lazer keskinliğinde.”

Bu bir süre böyle devam etti ve herkes birbirine iltifatlar sıraladı. İlerleme kaydettiğimiz kesindi.

Fakat herkes aynı fikirde değil gibiydi. Antrenmandan sonra duşa giderken Rand beni kenara çekip kısık sesle, “Tüm bunlar gerçek mi?” diye sordu. “Artık Colson’la arkadaş mısın?”

Omuz silktilim. Arkadaş olduğumuzu söylemezdim ama vahşi doğada eğlenceli bir gece geçirdiğimizi inkâr edemezdim. Colson komik biriydi.

Aslında artık ateşkes yaptığımıza göre aramızda gerçek bir arkadaşlığın oluşmasını engelleyen tek şey, yirmi dakika sonra soyunma odasından çıktığımda bana mesaj atan kızdı.

Gisele:

Sanırım kolyemi odanda unutmuşum.
Gelip bakabilir miyim?

Telefona sıırıttım. Bu hatun bir harikaydı.

Ben:

Aslında şu anda kampüsteyim. Ben sana geleyim mi?

Gisele:

Gerçekten mi?

Ben:

Neden olmasın? Oda arkadaşın bizi biliyor mu?

Gisele:

Gerçekten mi?

Gisele:

Evet. Hadi gel.

Jeep'imi Hartford Binası'nın dışına park edip ön kapıya gittim. Tam da o sırada uzun, ince bir genç kadın dışarı çıkıyordu. Bu, Gigi'nin oda arkadaşı Mya'ydı. Onu çiçeklerle buraya geldiğim günden tanıyordum.

Gözleri muziplikle parladığına göre o da bunu unutmamıştı. "Çiçekçi çocuk. Nasıl gidiyor?"

Ona yüzümü ekşiterek baktım. "Çiçekçi çocuk demesek? Benim bir itibarım var."

"Böyle bir söz veremem. G yukarıda."

Mya kapıyı tekrar açıp kafasını içeri uzattı.

"Hey Spencer, gelen bir katil değil, haberin olsun," diye seslendi güvenlik görevlisine. Sonra girmemi işaret etti. "Görüşürüz, çiçekçi çocuk."

Gigi'nin odası ikinci kattaydı. Beni kapıda karşıladığında üstünde siyah bir mini şort ve mor bir hokey forması vardı. Forma özel yapım olmalıydı çünkü arkasını döndüğünde sırt kısmına beyaz iple GG harflerinin işlendiğini gördüm.

Yatak odası ondan beklediğim kadar kadınsıydı. Desenli bir nevresimi, rengârenk kırlentleri vardı. Çalışma masasının üstündeki mantar panoya ailesi ve arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğraflarını iğnelemişti. Tabii ki çerçeveli kelebek fotoğrafları da eksik değildi.

Cam fotoğraf çerçevelerine doğru gittim. "Geçen gün keleklerin çiftleşme alışkanlıklarına bakıyordum ve öğrendim ki..."

"Bir dakika bekle," diye araya girdi Gigi. "Bunu öylece geçiştiremezsin. Gerçekten *keleklerin çiftleşme alışkanlıklarına mı bakıyordun?*"

Montumu çıkarıp çalışma sandalyesinin arkasına astım. "Abartılacak bir şey değil. Aslında sadece hangi parçalarıyla, nasıl çiftleştiklerini öğrenmek istemiştım."

Gigi ulur gibi gülmeye başladı. "İlginç bir şey öğrendin mi bari?"

"Evet." Sandalyeye oturup döndüm. "Erkek kelebeğin, dişiyle çiftleştikten sonra diğer erkekler ona yaklaşmasını diye üzerine bir çeşit afrodizyak kimyasal püskürttüğü tropik bir tür varmış."

"Bu konuşma nereye gidiyor? Üstüme bir çeşit Ryder kimyasalı püskürtmek istediğini mi söyleyeceksin?"

"Rüyada görürsün."

"Abartılacak bir şey olmadığını söyledin ama bence var. İlgili alanlarıma ilgi gösteriyorsun resmen," dedi ve gülerek kendini yatağına atıp kafasını kirlentlerine yasladı. "Eee, vahşi doğada geçirdiğin geceyle ilgili detayları ne zaman anlatacaksın?"

Gerildim. "Sen nereden biliyorsun?"

"Case sabah mesaj attı."

Kanıma yayılan kıskançlık yumruklarımı sıkmana neden oldu.

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi. Colson'dan artık nefret etmemeliydim. Ama Gigi'ye mesaj atması, onu geri kazanmaya çalışması ihtimalini aklıma getiriyordu ve eski düşmanlık hissi geri geliyordu.

"Aranızdaki sorunları çözdüğünüzü söyledi."

Omuz silktim.

"Ayrıca sana ayrılığımızla ilgili içini döktüğünü de anlattı."

Yine omuz silktim.

Gigi bana düşünceli bir şekilde baktı.

"Ne?"

“Öpüşmek aldatmak sayılır mı sence?”

Bu soruyu beklemiyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Biriyle ciddi bir ilişkin olsa ve onun başkasıyla öpüştüğünü öğrensen... bunu aldatmadan sayar mıydın?”

“Yüzde yüz.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Birini seviyor ve ona saygı duyuyorsan başka biriyle öpüşemezsin. Nokta.”

Gigi bana gülümsedi.

“Ne?” dedim yine.

“Bazen böyle siyah-beyaz oluşun beni zorluyor. Ama şu anda çok hoşuma gitti.” Dudaklarını yaladı. “Hatta beni tahrik etti.”

“Öyle mi?” dedim harfleri uzatarak.

“Hı hı.”

Yataktan inip kucağıma oturdu ve parmaklarını enseme de birleştirip beni öpmek için kafasını eğdi.

Dillerimiz buluştuğunda sistemim şok geçirdi ve damarlarıma şiddetli bir arzu yayıldı. Hayalarım sıkışırken kalçam kasıldı. Sonra Gigi öpücüğü derinleştirip kalçasını hareket ettirmeye başlayarak boğazımdan boğuk bir inilti yükselmesine neden oldu. Üstümde böyle kıvrınması işkenceden farksızdı ve içimi, sadece onun sıkı kıvrımlarının yatıştıracağı bir sızıyla dolduruyordu.

Sık nefes alıp verişlerimi ve sabırsız ellerimi fark ettiğinde hafifçe gülerek kucağımdan indi. Bu kez gırtlığımdan yükselen inleme acı ve hüsrana doluydu.

“Sıkıntılı gibisin,” dedi masumca.

“Acaba neden?”

“Sanırım sana yardım edebilirim.”

“Öyle mi?”

Yüzü büyüleyici bir gülümsemeyle aydınlandı.

Sonra dizlerinin üzerine çöküp aletimi çıkardı.

“Bunu yapmama hiç izin vermiyorsun,” dedi parmaklarını sızlayan tenime sararken. “Tek istediğin beni becermek. Çok kötüsün.”

“Öyleyimdir.”

Kafasını eğip dilinin ucunu aletimin başına değdirdiğinde kalp atışlarım düzensizleşti. Daha da sertleşmişim ve bu gidişle fazla dayanamayacaktım. Özellikle de beni ağzına alıp hevesle emmeye başladıktan sonra.

Parmaklarımı saçlarına geçirip sandalyede arkama yaslanarak kafamı geriye attım. Gigi’nin hissettirdiği şeyler aklımı başımdan alıyordu. Vücudumun her santimi yanıyordu ve tüm kaslarım onun dilinin, yumuşacık elinin hamlelerini sabırsızlıkla bekliyordu.

“Boşalacağım şimdi,” diye uyardım.

İnadına beni doruğa ulaştırmak ister gibi dudaklarını sıkı ve kısa süre içinde amacına ulaştı. O beni mükemmel bir ritimle emerken kalçam şiddetle sarsılıyordu. Dilini üzerimde kaydırırken örgüsü öne düşüp hayalarımı gıdıkladı ve patlamam için bu yeterli oldu.

Sonrasında bir peçete alıp beni temizledi ve örgüsünü sırtına atarak aletimi mahvettiği için kendiyle gurur duyuyormuş gibi doğruldu.

O anda, Shane’in haftalar önce söylediği şeyi hatırladım. O *kız sevgili olunacak biri. Ama sende sevgili kumaşı yok.*

Buna o gün fazla önem vermemiştim ama şimdi düşünmeden edemiyordum.

Belki de bu doğru değildi. Belki bende de sevgili kumaşı vardı. Yani... neden olmasındı ki?

Tabii Gigi daha önce hiç beni erkek arkadaş olarak istediğini ifade etmemişti.

Düşünceli halimi fark etmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Sorun ne?”

“Bir şey yok.” Birden kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. “Birlikte bir yerlere gitsek nasıl olur sence?”

Alnındaki çizgiler derinleşti. “Ne gibi?”

“Bilmem. Randevu gibi.”

Gözlerini kırıştırdı. “Bana randevuya çıkmayı mı teklif ediyorsun?”

Omuz silktim.

“Yaptığın konuşmayı hatırlamıyorsun gali...”

“Sözünü kesmek durumundayım, Gisele, çünkü ikimiz de biliyoruz ki ben hayatım boyunca hiç konuşma yapmadım.”

Sırıttı. “Doğru. Soğuk terapi odasında duygularla işinin olmadığını söylemiştin,” dedi parmaklarını tırnak işareti şeklinde kıvrarak.

“Bu duygularla alakalı değil ki,” diye yalan söyledim.

“Peki. O zaman randevunun amacı ne?”

“Bilmem. Çıplak değilken birlikte vakit geçirmek güzel olabilir.”

Gerçi onunla çıplak vakit geçirmek de aşırı güzeldi. Niye kıyafetleri üzerindeyken onunla bir şeyler yapmak istiyordum ki?

Gigi bir süre sessiz kaldı, sonra hafifçe güldü. “Benimle çıkmak istemeyeceğinden eminim.”

“Niye öyle diyorsun?”

“Ben senin için fazla... kız gibiyim.”

“Hokey oynuyorsun ya.”

“Ben kelebekleri seviyorum. Ve çiçekleri. Ve... şey, operayı.”

“Opera,” diye tekrar ettim. Ne yapmaya çalıştığını görebiliyordum. Ciddiyeti azaltmaya; onurumu biraz olsun koruyabilmem için, açmaya çalıştığım o soyut kapıyı kapatmama fırsat vermeye çalışıyordu.

“Evet, opera seviyorum,” dedi, dudakları muziplikle seğirirken. “İşte. Yüz ifadenden operaya hiç ilgin olmadığını anlayabiliyorum. Ama sorun değil. Seni affediyorum.”

“Operayı sevmiyorsun,” dedim, bunun gerçek olup olmadığını düşünürken.

“Bayılıyorum. Hatta randevuya çıkacak olsam *sadece* operaya gitmek isterim.”

Şimdi yalan söylediğini biliyordum ama ben daha derine inmeden önce bana nazikçe gülümsedi.

“Hadi ama Ryder, biz çıkamayız. Bu sadece işleri karmaşılaştırır.”

Bunu o kadar rahat bir tavırla söylemişti ki gören de işler çoktan karmaşılaşmamış zannederdi.

PAKERKEKLERİ

Shane Lindley:

Seni arzuluyorum.

Rand Hawley:

Seni arzuluyorum.

Luke Ryder:

Seni arzuluyorum.

Case Colson:

Seni arzuluyorum.

Beckett Dunne:

Seni arzuluyorum.

Jordan Trager:

Seni arzuluyorum.

Will Larsen:

Seni arzuluyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Hokey oyuncularını sert sever

KASIM AYININ ORTALARINDA bir hafta sonu, Briar kadın ve erkek hokey takımlarının programlarına aynı anda Maine Üniversitesi maçları denk geldi. D1 kadın hokeyinde sadece birkaç takım olduğundan dolayı sezon boyunca, hatta bazen iki gün arka arkaya aynı takımlarla oynuyorduk. Bu yüzden Maine gibi yeni bir rakiple karşılaşmak güzel bir değişiklik oluyordu. Erkeklerin maçı cumartesiye, biz ise iki akşam ardı ardına maç yapacaktık. Briar'dan uzak olduğu için de bu takım olarak seyahat anlamına geliyordu.

“Seyahate bayılıyorum.” Camila kendini mutlulukla benimkinin yanındaki tek kişilik yatağa attı. Oda ayarlamalarını yapan takım menajerimiz bu sezon beni Cami'yle eşleştirmişti. Bu benim için sorun değildi ama kız bazen uykusunda konuşuyor ve ona söylediğimde bana inanmıyordu.

Maç günü olduğu için düşük protein, yüksek karbonhidratlı yemeğimi yeni bitirmiştım ve otobüse binme vakti gelene dek sporcu içeceğimi yudumluyordum. Otele arenanın arasında yirmi dakika vardı. Maç dört buçukta olduğu için akşamın geri

kalanı tamamen bize aitti ve Camila da bu durumdan çok memnundu.

“Kulübe mi gitsek?” dedi, yüzüstü dönüp bacaklarını makas gibi hareket ettirirken telefonuna bakarak. “Portland’da güzel kulüpler var mı ki? Bakmak hiç aklıma gelmedi.”

“Bence kulübe yarınki maçtan sonra gidelim. Bugün akşam yemeği gibi sakın bir şey yapsak daha iyi olur.”

“Mantıklı.”

Telefonu çalan Cami görüşmesini yaparken ben de onu beklemekten aşağı indim. Koç Adley ve ekibi herkesi otobüse yönlendirmek için çoktan lobide olmalıydı. Asansörden inip ilerlemeye başlamıştım ki gözlüğü ve sakalları olan tıknaz bir adam yolumu kesti.

“Gigi Graham.”

Kafamı kaldırdım. “Merhaba.” Onu gözüm bir yerlerden ısıırıyordu.

“Al Dustin.” Elini uzattı. “Milli takımın asistan koçuyum.”

Kalbim hızlandı. Aman Tanrım.

Hevesimi saklamaya çalışarak, “Doğru, hatırladım. Kusura bakmayın,” dedim. “Sizi yeniden görmek ne hoş. Eylüldeki bağış maçında Koç Fairlee’yle birlikte siz de vardınız sanırım, değil mi?”

“Evet.”

“Portland’a gezmeye mi geldiniz yoksa maçlarımızı izlemeye mi?”

“Maçları izlemeye geldim. Ama merak etme, Brad benimle değil.” Göz kırptı. “Yani gevşeyip gardım indirebilirsin.”

Mahcubiyetle güldüm. “Doğrusu Koç Fairlee beni gerginleştiriyor. Dışarıdan o kadar belli mi?”

“Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok, evlat. Son maçının kaydını izledim,” dedi Dustin, beğeniyle kafa sallayarak. “Kalenin arkasında pakı kusursuzca koruyorsun.”

Memnuniyetle kızardığımı hissettim. İşte bu. Biri fark etmişti. Ryder'a teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

"Milli takım kadrosu için son söz bende olmasa da..." Tekrar gülümsedi. "... senin endişelenmen için bir sebep göremiyorum. Haberin olsun."

Oracıkta mutluluk dansı yapmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü eğer gerçekten de ima ettiğini düşündüğüm şeyi ima ediyorsa bugün yarın Brad Fairlee'den telefon gelecek demektir.

"Her neyse. Maçınızı izlemek için sabırsızlanıyorum. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Beklediğim kadar rekabetçi çıkmadığı için Maine'i kolayca yendiğimiz maçta, içimdeki coşku hâlâ devam ediyordu. Sebebi bu muydu yoksa Whitney'yle bugün mükemmel uyumu mu yakalamıştık bilemiyordum ama ortaya döktüğümüz oyun profesyonel düzeydeydi. Üçüncü periyotta Koç Adley birinci ve ikinci hattı banka çağırıp üçüncü ve dördüncü hatlara rinkte ekstra zaman tanımak istedi çünkü kalan zamanda Maine'in beş gol farkı geçmesi mümkün değildi.

Maçın ardından soyunma odasına kutlama havası hâkimdi. Telefonumu kontrol ettiğimde babamdan tebrik mesajı geldiğini gördüm. Maçlarımız televizyonda yayımlanmıyor olsa da kaydediliyordu ve babam her seferinde bağlantılarını kullanıp evden canlı izlemeyi başarıyordu.

Otobüse binip otele döndüğümüzde Ryder'dan mesaj geldi.

Ryder:

Selam. Kızlardan ayrılman mümkün mü? Sana göstermek istediğim bir şey var?

Ben:

Aletin mi?

Ryder:

Tabii ama onu sonraya bırakalım.
Şu anda Portland'dayım.

Ben:

Yarın geleceksiniz sanıyordum!

Ryder:

Ben erken geldim.

Sonra telefonum çalmaya başladı. Arayanın o olduğunu görünce otel lobisine yönelen takım arkadaşlarımdan ayrıldım.

Ryder'ın boğuk sesi hattı doldurdu. "Kusura bakma. Aramak daha kolaydı. Jensen'a, Portland'da bir randevum olduğunu söyledim. Bu yüzden otelde benim için bir gece ekstra oda ayırttı."

"Bir dakika. Otelde misin?" Kalbim tekledi. "Şu anda mı?"

"Evet. Yanında hiç elbise getirdin mi?"

"Evet..." dedim şüpheli şekilde.

"Gidip giyin o zaman. Hızlı ol. Kaçırmak istemeyiz."

"Neyi?"

"On beş dakikaya lobide buluşalım," dedi soruma cevap vermeden.

Bu ilgimi çekmişti işte.

Ryder spontane yaşayan biri değildi, bu da bahsettiği şeyi çok merak etmeme neden olmuştu.

Kızlara akşam yemeğine katılamayacağımı söyledim ve on beş dakika sonra siyah mini elbisem, hafif makyajım ve salık bıraktığım saçlarımla lobideydim. Ona yaklaştığımda Ryder'ın gözleri beğeniyle parladı. Kendisi de siyah bir pantolon ve koyu gri kazak giymişti. Koyu renkli saçları her zamanki gibi mükemmel biçimde dağınıktı.

“Hadi, hemen çıkalım,” dedim kapıya doğru ilerleyerek. “Takım arkadaşlarım birazdan akşam yemeği için inecekler. Bizi görebilirler.”

Ryder ellerini ceplerine daldırarak peşime düştü. “Tanrı saklasın.”

“Case'in, ateşkesinizin beşinci saniyesinde *senden* nefret etmesine hazır mısınız yani?”

Yüzünü buruşturdu. “Haklısın.”

Otelden hızlıca çıkarken *yine de* birilerinin görme ihtimaline karşı aramıza bir iki metre mesafe koydum.

“Yanında gerçekten elbise getirdiğine inanamıyorum,” dedi Ryder sırtarak.

“Valizimde daima bir elbise bulundururum. Moda tasarımcısı olan teyzem Summer, ‘Nereye gidersen git yanında bir siyah mini elbise bulunsun,’ der. Eskiden bunu aptalca bulurdum ama birkaç yıl önce hafta sonu için New York’a gitmiştim ve kuzenim Alex’le son dakikada bir defileye davet edilmiştik. Yanımda da sadece kot pantolon ve üstünde... ‘*Hokey oyuncularını sert sever*’ yazan bir tişört vardı.”

Ryder bir kahkaha attı. “Uyduruyorsun.”

“Hayır. Google’den bakabilirsin istersen. Şu resmi hazır fotoğraf sitelerinde boy boy fotoğraflarım var. Defilenin ön sırasında teyzem ve kuzenimle, üstümde o gülünç tişörtle oturuyorum. Sonrasında bunu bana hiç unutturmadılar.”

Bir Uber'in arka koltuğuna yerleşirken Ryder hâlâ gülüyordu. Nereye gittiğimize dair bir fikrim yoktu ama zaten Portland'ı çok da iyi bilmiyordum.

“Bu gizemli araç bizi nereye götürüyor?”

İri, sıcak avcunu çıplak dizime koyup, “Hiçbir yere,” derken masumiyet timsali gibiydi.

Normalde kirli sakalla dolaşırdı ama bugün sinekkaydı tıraş olmuştu. Gözucuyla ona bakarken uzanıp parmaklarımı pürüzsüz, keskin çene hattında dolaştırmamak için kendimi tuttum. Sanırım tıraşlı halini daha çok beğenmiştim. Gerçi sakalı iyice uzadığında da görkemli bir tanrıya benzeyeceğine emindim.

Araç durduğunda ve nereye geldiğimizi fark ettiğimde ağızım bir karış açık kaldı. Tiyatro binasının önündeki parlak afiş, *Samson ve Delilah* gösteriminde olduğumuzu söylüyordu.

“Aman Tanrım! Beni operaya mı getirdin?”

Ryder omuz silkti. “Randevuya çıkacak olsan sadece operaya gitmek isteyeceğini söylemiştin.”

“Yalandı o.”

“Biliyorum.” Gözleri parladı. “Şimdi de bunun için cezalandırılacaksın.”

“Uyuzun tekisin,” dedim ama kahkahalar atıyordum.

Şoke olmuşum. Beni buraya getirdiğine inanamıyordum.

“Aslında gösterim yedi buçukta başladı. Başını kaçırdık.”

Bunun pek de umurumda olduğunu söyleyemezdim. Burada olduğumuz gerçeği beni daha çok ilgilendiriyordu.

Ryder telefonunda biletleri açıp kapıdaki görevliye gösterdi. Takım elbiseli adam barkodları okutup içeri girmemize izin verince kırmızı halı serilmiş boş lobide ilerleyerek koltuklarımızı gösteren tabelaları takip ettik. Aşağıda değil de ikinci kattaki localarda oturacağımızı öğrendiğimde küçük bir şaşkınlık daha geçirdim.

“Loca ayarlamayı nasıl başardın?” diye fısıldadım.

“Bebeğim. Maine’deki küçük bir tiyatro salonundayız. Bu koltuklar sadece elli dolar falandı. Bütün localar da boştu.”

Bana bebeğim demişti.

Bu nadiren olan bir şeydi ama olduğunda kalbim pelteye dönüşüyordu. Sanırım bunun ne anlama geldiğini irdelemenin vakti gelmişti. Yumuşak koltuklarımıza yerleşirken Ryder’a doğru eğilip fısıltıyla, “Aslında daha önce hiç operaya gitmedim,” dedim.

“Ben de.”

Çok geç kaldığımız için sahnede olan bitene dair bir fikrim yoktu. Güzel bir elbise içindeki kadın ve rahip kıyafeti giymiş adam, bir konuda öfkeliymiş gibi coşkuyla düet söylüyorlardı. Kadının tiz sesiyle adamın zengin sesi birbirlerine mükemmel uymuştu.

“Keşke elimizde program olsaydı,” diye mırıldandım. Operanın detaylarını telefonda da öğrenebilirdim ama Ryder’ın dalga geçmesine rağmen salonun yüzde sekseni doluydu ve insanları rahatsız etmek istemezdim. “Samson ve Delilah hikâyesini biliyor musun?”

“Biraz. Yanlış hatırlamıyorsam Delilah sürekli gösterip vermiyordu ve Samson’ın gücünün kaynağını öğrenmeye çalışıyordu.” Ryder kısık sesle konuşurken gözlerini sahneden ayırmamıştı.

“Doğruyu söylemek gerekirse opera bayağı iyi bir şeymiş,” dedim, Delilah’nın tüylerini ürperten bir sesle titrek notalar söylemesini hayranlıkla dinlerken. “Eserin başını kaçırdığımıza üzüldüm şimdi.”

“Ben de,” derken samimi gibiydi.

İzlemeye devam ederken Ryder uzanıp parmaklarını benimkilere geçirdi.

“Sanırım şu, Samson’ı baştan çıkarması için Delilah’ya rüşvet veren adam.” Ryder, kadının etkileyici tiz sesinin arasında onu duyabilmem için dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Bir ara Samson uyuyakalınca Delilah onun saçını kesiyor. Sonra Samson’ın gözlerine mil çekiliyor. İncil için epey *punk rock* bir hikâye.”

Sessizce güldüm.

Aşağıda perde yeniden açıldı ve bir yatak odası ortaya çıktı. Delilah şimdi, sahne ışıklarının altında bazı açılardan şeffaf görünen beyaz bir gecelik giymişti. Sonra ona yeni bir karakter katıldı. Sırtına dökülen altın rengi, uzun, gür peruğu sayesinde Samson olduğunu düşündüğüm güzel bir adamdı. Gerçi bu saçlar gerçek saçları da olabilirdi. Eğer öyleyse onu çok kıskanırdım.

Delilah, vücudunun şehvet uyandırıcı hareketleriyle çelişen çok tatlı bir soprano sesle şarkısına başladı. Bu baştan çıkarma sahnesi olmalıydı. Kadının kalçasını kıvrarak güzel adamı etkilemeye çalışması tuhaf bir şekilde bacaklarımın arasında bir karcıncalanma oluşmasına neden olmuştu. Opera izleyerek tahrik olacağım hiç aklıma gelmezdi doğrusu.

“Beni nasıl bir porno gösterisine getirdin böyle?” diye fısıldadım Ryder’a.

“Sanki hoşuna gitmedi.” Kısık sesinde alaycılık vardı.

“Gitmedi.”

“Hı hı.”

Tepki vermeme fırsat kalmadan elini elbisemin eteğinden içeri kaydırды.

O anda kalbim durdu.

“Hoşuna gitmedi demek.”

“Evet.”

Parmakları uyluğumda biraz gezindikten sonra eklem yerlerini birdenbire ıslanmış olan merkezime değdirdi.

“Gerçekten mi?” Parmaklarından birini ince külotumun kenarına sürtüp sonra aniden içime daldırdığında keskin bir nefes aldım. “O zaman neden böyle ıslaksın?”

Vücudumdaki tüm oksijen yok olmuş, kanımın tamamı bacaklarımdan arasına hücum etmişti.

Çatlak bir sesle, “Değilim,” demeyi başardım.

“Elim seninle aynı fikirde değil.”

Parmağını bacaklarımdan arasma çekip dudaklarına götürerek yaladığında tiz bir ses çıkardım.

“Terbiyeli ol!” diye tısladım.

“Nasıl yani? Koltuğunu sırlıslam eden ben miyim?”

“Öyle bir şey yok,” dedim iyice cılızlaşan sesimle. “İç çamaşırını giyiyorum.”

“Doğru. Şimdi onu çıkar. Bana engel oluyor.”

İçimi saran titreşimlere engel olamıyordum. “İnsanlar görecektir.”

“Salon çok karanlık. Zaten herkesin gözü sahnede.”

Bir şey tarafından esir alınmışım sanki. Bu, Ryder’ın gözlerinde gördüğüm filtresiz şehvet de olabilirdi, kalın sesiyle verdiği emirler de. Ya da damarlarımda akan heyecan yüzünden böyle hissediyor da olabilirdim.

Derin bir nefes alıp elimi elbisemin altına kaydardım. İnce külotumun beline ulaştığımda bir anlık tereddüt hissettim.

Ryder her hareketimi izliyor, bekliyordu.

Titreyen parmaklarımla kumaşı tutup kalçamı koltuktan kaldırarak külotumu uyluklarımdan aşağı kaydardım. Bunu yaparken, tam karşılarımdaki locada oturanlar bakarsa diye gözüm sürekli oradaydı fakat onların dikkati sahnedeki şehvetli andaydı, bizim paylaştığımızda değil.

Külotumu bacaklarımdan sıyırıp çıkardığımda Ryder elini uzattı.

Tek kelime etmeden dantel çamaşırı avcuna bıraktım. Dudakları kıvrılırken alıp cebine koydu.

“Ne kadar da itaatkârsın,” diye mırıldandı. “Bu yeni Gigi’yi sevdim.”

Gözlerimi kısıtım. “Şansını zorluyorsun.”

“Hayır.” Bana yaklaştı. “Bunun şansla alakası yok.”

Sonra elini tekrar elbisemin altına daldırıp uyluklarımın arasındaki sızlayan noktayı buldu. İşaret ve ortaparmağının yumuşak kısımlarıyla beni okşamaya başladığında keskin bir nefes aldım.

“Sessiz ol,” diye uyardı. “Yoksa dururum.”

“Durursan kafanı koparırım.”

“Bu vahşiliğine bayılıyorum. Bacaklarını biraz ayır.”

Aşağıdan gelen tiz sesler arasında emrini zar zor duydum. Delilah şarkısını söylerken müzik coşkunun doruk noktasına ulaşmıştı. Bu esnada Ryder beni kıvrandıracak, patlamak üzereymiş gibi hissettirecek hamlelerle okşamaya devam ediyor, parmaklarını içime sokup daha da ıslanmama yol açan noktalara temas ediyordu.

Orgazmım giderek yaklaşırken dudaklarını yine kulağıma dayadı. “Boşalırken adımı söyle.”

“Ne...”

Sonra avcu klitorisime tam olması gereken baskıyı yaptı ve parçalara ayrılırken refleks olarak ona istediğini verdim.

“Ryder.”

Adı, alt kattaki aryaya karışıp kulaklarımda gök gürültüsü gibi gürledi. Öyle bir boşalmıştım ki görüşüm bulanıklaşmıştı.

Sonunda dünyaya geri indiğimde onu bana sırtırken buldum. Kendinden çok memnun görünüyordu.

“Buradan çıkıp otele dönsek mi?”

Sesimi güç bela da olsa bulmayı başararak, “Evet,” dedim.

Hayatımın en iyi seksinin ardından Ryder’ın otel odasındaki yatağında kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış halde uzandık. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse Ryder’la her defasında hayatımın en iyi seksini yaptığımı hissediyordum. Artık nede-nini çözmeye çalışmayı bırakmıştım. Tek bildiğim buna bağımlı olduğumdu.

Ona Al Dustin’le karşılaşmamı anlatırken umudumu ve heyecanımı bastırmaya çalışsam da, “Daha hiçbir şey net değil ama Fairlee’nin beni seçeceği konusunda epey emin gibiydi,” derken yüzümü kaplayan mutluluk sırtıtışına engel olamadım.

“Öyle olacağını söylemiştim.” Ryder belimi okşayarak dudaklarını kafamın tepesine bastırdı. “Olimpiyat altın madalyası, bekle bizi.”

Sözleri bana bir şeyi hatırlattı. Bir süredir yapmak istediğim bir itiraf vardı. Henüz kendim de emin olmadığımından dolayı kelimelere dökmekten kaçınmıştım çünkü hâlâ... ihanet gibi geliyordu.

“Olimpiyat oyunlarından en son bahsettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” Parmaklarımı göğüs kaslarında dolaştırdım. “Bana neden milli takıma girmeyi o kadar çok istediğimi, bunun benim mi yoksa babamın mı arzusu olduğunu sormuştun.”

“Hatırlıyorum.”

“O zamandan beri bu konuyu düşünüyorum. Sık sık.” Kuruyan dudaklarımı yalarken hâlâ tereddütlüydüm. Ama buraya

kadar geldikten sonra gerisini de söyleyebilirdim. “Onun sahip olmadığı bir şeye sahip olmak istiyorum.”

Ryder bunu duyduğuna şaşırmışçasma hafifçe gerildi. Kahretsin, ben bile dillendirdiğime şaşkındım.

“Daha önce hiç dile getirmemiştim. Bu konuya fazlaca kafa bile yormamıştım. Ama... babam her şeye sahip. Stanley Kupası, ödüller, rekorlar, en iyi oyuncu unvanları ve son olarak da neredeyse kesin olan Hall of Fame...” Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. “Yapmadığı tek şey ABD milli takımı seçmelerine katılmak. Ben de bunu yapabilirim.”

Yüz yüze bakalım diye Ryder yan döndü ve anlaşılmaz bir ifadeyle beni inceledi.

Bazen hiç denemeden beni konuşturmayı başarmasından nefret ediyordum. Onunla konuşmamı istemiyor, bana yalvarmıyor, beni zorlamıyordu. Sadece... o yanımdayken konuşasım geliyordu ve tüm sırlarım dökülüyordu.

“Kendi hayatımda... önemli olduğumu hissetmek istiyorum,” diye itiraf ettim. “Bunu başarmak, babamın gölgesinden nihayet çıkmamı sağlayacak. Olimpiyatlarda altın madalya kazanabilirim. Babamın hiç kazanmadığı ve kazanamayacağı bir şey.” Çaresizlikle inledim. “Ne kadar önemsiz ve basit bir şey, değil mi? Kulağa korkunç geliyor mu?”

“Değişir. Milli takıma girmek istemenin *tek* nedeni bu mu? *‘Bak nasıl madalya aldım, gördün mü yaşlı adam?’* demek mi istiyorsun?”

“Tabii ki hayır.” Yüzümü ekşittim. “Bu mini minnacık bir parçası sadece. Arada bir zihnimi dürtten bir düşünce. Dünya sahnesinde yarışma gerçeği, babamdan çok daha büyük olan, heyecandan içimi kıpır kıpır eden bir şey benim için.”

“Güzel. Heyecan kısmına odaklanıyoruz. Ama o minik parçayı da unutmuyoruz.”

“Unutmadığım için kendimi kötü hissediyorum aslında,” diye itiraf ettim gözlerimi yumarak.

Başparmağı çeneme değdiğinde irkildim.

“Bunu aşman lazım,” dedi boğuk sesle.

Kaçlarımı çattım. “Hey, seninle çok önemli bir şey paylaştım ve sen...”

“Hayır, o anlamda demedim.” Başını iki yana salladı. “Böyle hissettiğin için kötü hissetmeyi bırakmalısın. Mesela şu Emma denen kızdan nefret ediyorsun ama sonra kendini kötü hissediyorsun. Ya da babanın sahip olmadığı bir şeyi istediğin için kötü hissediyorsun.”

Neden bilmiyordum ama boğazım sıkışmış, gözlerim yaşarmıştı. Aman Tanrım, ağlamak istemiyordum.

“Ağzından ufak bir negatif söz bile çıkarmayı reddediyor, bunun seni kötü kalpli biri yapacağına inanıyorsun. Ya da zengin ve yetenekli doğduğun için sonsuza dek minnettar olman gerektiğini düşünüyorsun.” Kollarını bana sarıp çıplak kolumu okşarken dudaklarını nazikçe benimkilere değdirdi. “Hislerini serbest bırak. Gerçekten bunda bir sorun yok.”

Gözyaşlarımı geri göndermek için gözlerimi kırıştırdım ama dökülmelerine az kalmıştı.

Ve sebebi, itiraf ettiklerimden utanmam değil, bu çocuğa karşı hisler beslemeye başladığımı yadsınamaz şekilde fark etmemdi.

“Ben...” Derin bir nefes alıp sesimin titremesini önlemeye çalıştım. “... daha önce tüm bunları paylaşacak kadar rahat hissettiğim biriyle tanışmamıştım.” Dipsiz mavi gözlerine bakıp canlılıklarında kayboldum. “Hiçbir zaman beni yargıladığını hissetmiyorum.”

“Yargılamıyorum çünkü.”

“Benim seni yargıladığımı hissediyor musun?”

“Asla,” dedi kısaca.

Sonra güçlükle yutkundu. Bu, nasıl hissettiğini açıkça belli etmişti.

Kahretsin, bu dehşet vericiydi.

Ryder bizi yatakta çevirip beni üstüne aldı ve parmaklarını çıplak omuzlarımdan omurgama, oradan da kalçama kaydırđı. Dokunuşu içimi  rpertiyordu.

“Gisele,” dedi.

“Hıı?”

“Biz şimdi çıkıyor muyuz?”

Dudaklarım bir g l c kle gıdıklandı. Dirseğime dayanarak hafifçe doğrulup ona baktım. Dudağını ısırırken aşırı sevimli görünüyordu.

“Evet. Sanırım  ıkıyoruz.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Dünya bazen çok korkutucu

RYDER'IN ODASINDAN GECENİN köründe gizlice ayrıldım. Briar erkekler takımının erken gelmesinden ve Case'in bizi görmesinden korkuyordum.

Ona er ya da geç söylemek zorunda olduğumu biliyordum ama onu incitme fikri hiç hoşuma gitmiyordu. Sonuçta beraberliğimiz neredeyse iki yıl sürmüştü; bir geçmişimiz vardı.

Ryder'la biraz takılıp aramızdakini bitireceğimizi düşünmüştüm. Case'in hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Ama artık Ryder'la ilişkimizi saklayamazdık. Aramızdaki şey başlayalı aylar olmuştu ve bu hâlâ şoke ediciydi çünkü onu doğduğumdan beri tanıyormuşum gibi hissediyordum. Sarhoş edici öpücüklerinin beynimi puslandırmadığı zamanları hatırlayamıyordum.

Öğleden sonraki maçımızı da kazanarak bu sezonki galibiyet serimizi devam ettirdik. Ardından bir saatlik boşluğumuzda erken akşam yemeği yiyip erkeklerin maçına gittik. Ryder ile Case yolun ortasında kamp yapmaya mecbur bırakıldığından bu yana maçlarını izlemeye fırsatım olmamıştı ama duyduğum kadarıyla durdurulmaz bir güce dönüşmüşlerdi. Bu akşam buna kendi gözlerimle şahit olacaktım.

İlk düdükten itibaren farkı gördüm. Özellikle de Ryder ile Case resmen aşmışlardı. Daha önce hiç görmediğim kadar uyumlu oynuyor, Will'in de üçüncü forvet olarak eklenmesiyle ölümcül bir saldırı ekibi oluşturuyorlardı. Defanstaki Beckett ile Demaine ikilisi de adeta alev almıştı.

“Aman Tanrım,” diye inledi Cami. “Elinin hafifliğine baksana.”

Beckett'ten bahsediyordu. Çocuk, Case'in ya da Ryder'ın hızına sahip olmasa da hokey sopasını gerçekten etkileyici bir rahatlıkla kullanıyordu.

Cami, “Büyüleyici,” diyerek iç geçirdi.

“Onunla hâlâ yatmadın mı sen?” dedi Whitney gülerek.

“Hayır.” Cami inledi. “İnanabiliyor musun? Bu kabul edilemez bir şey.”

Skor maçın büyük kısmında 1-1 devam etti ama üçüncü periyotun ortalarına doğru gördüğüm en çılgın oyun başladı.

Case rakipten bir darbe yiyip buza düşmek üzereyken sopasının ucuyla paka vurmaya başladı. Ryder da bir başka rakip oyuncunun çarpmasının etkisinden yeni kurtulmuşken bir şekilde, neredeyse 360 derece dönerek pakı kalecinin bacak koruyucusuyla eldiveninin arasından fileye ulaştırmayı başardı.

Ve gol oldu.

Arena tezahüratlarla inliyordu. Ev sahibi takımın taraftarları bile çok etkilenmişti çünkü bu, tüm gezegendeki en havalı hareketlerden biriydi. Etrafımızda çığlıklar ve kutlamalar devam ederken takım arkadaşlarımla ben de ayağa fırlayıp ciğerlerimiz çıkana kadar bağırdık. Şaşkına dönmüş ve aşırı mutlu olmuş Ryder iki kolunu da havaya kaldırırken Case yanına kayıp kollarını ona sardı. Fotoğraf makinelerinin flaşları patlarken, bu anın yarın tüm spor bloglarında çarşaf çarşaf yayımlanacağını düşündüm.

“Tanrım, şu gülümsemesi yok mu...” dedi Whitney ürpererek.

Arkadaşımın, pleksiglasın önünden kayarken kafasını bizim olduğumuz yöne doğru çeviren Ryder’a hayranlıkla baktığını fark ettim. Ona nerede oturduğumuzu söylemiştim ve beni görüp göremediğini bilmesem de tribünlere attığı o aşırı etkileyici sırtışın benim için olduğunu hissetmiştim.

Beş dakika sonra son düdük çaldı ve Briar 2-1 skorla maçı aldı.

“Hadi gidip çocukları bekleyelim,” dedi Cami, yerinden hopyaklayarak kalkıp. “Onları kutlamaya götürmeliyiz.”

Koridora ulaşmak için bizim sıradaki kişilerin çıkmasını bekledik ama uzun sürüyordu. Sonunda koridora vardığımızdaysa tribünlerin alt kısmına giden bir başka sıraya karışmak zorunda kaldık. Tam öne doğru bir adım atmıştım ki Cami durunca ben de aniden durmak zorunda kaldım ve bu da arkamdaki kişinin bana çarpmasına neden oldu. Özür dilemek için arkama döndüm.

“Kusura bakmayın,” dedim iri, sarışın çocuğa.

“Sıkıntı yok,” derken gözleri beğeniyle büyümüştü. “Merhaba.”

Nazikçe, “Merhaba,” diye cevap verip tekrar önüme döndüm.

Omzuma hafifçe vurulduğunu hissettiğimde irkildim ve bir kez daha çocuğa baktım.

“Siz hanımların bu akşam için başka bir planı var mı acaba?”

“Takım arkadaşlarımızla buluşacağız,” derken önüme bakıp sıranın hızlı ilerlemesini diledim. Bu konuşma, çocuğun istediği yöne gitmeyecekti.

“Takım arkadaşı mı? Briar oyuncularını mı diyorsun? Siz de mi hokey oynuyorsunuz?”

“Aynen.”

Bana biraz daha yaklaşırken yüzünde yılışık bir gülümseme belirmişti. “Çok seksi. Kadın sporculara bayılırım.”

Ondan uzaklaşmak için öne ilerlemeye çalıştım. Çocuk kişisel alanımı işgal ediyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Cami bana bakmak için dönüp yardım ister miyim diye sorar-casına tek kaşını kaldırdığında kafamı hafifçe iki yana salladım.

“Ciddiyim,” dedi sarışın çocuk, sanki ciddi olup olmadığını umursuyormuşum gibi.

“Peki.” Nihayet tribünlerin en altına vardığımızda rahat bir nefes aldım. “Görüşürüz.” Sosyal imalardan haberdar biri olsa bunu nezaketen söylediğimi, aslında görüşmek istemediğimi anlardı.

Belli ki bu çocuk öyle biri değildi. Heceleri uzatarak, “Sabırsızlıkla bekleyeceğim,” deyip bana göz kırptı.

Tam arenanın lobisine vardığımızda Case’ten mesaj geldi.

Case:

Bu gece şehir merkezindeki bir kulübe gideceğiz. Smooth Moves diye bir yer. Siz de gelmek ister misiniz?

Kızlara sorduğumda hepsi kafa salladılar.

Otele döndüğümüzde Cami’yle gece için hazırlandık. Tek seçeneğim dün gece giydiğim siyah mini elbiseydi. Cami tuvalete girince, Ryder tiyatroda beni tatmin ettiğinde kumaşın herhangi bir yerine leke bulaşmış mı diye kontrol ettim.

Dün akşam aklıma gelince ürpermem mümkün değildi. Ona doyabileceğimi hiç ama hiç sanmıyordum. Mesele, zaman geçtikçe daha da keyif verici hale gelen seks değildi sadece. Onun arkadaşlığını da, huysuzluğunu da, asık suratlılığını da sevmeye başlamıştım.

Telefonum çaldığında takım arkadaşlarımdan hepsi hazır. Ekrana bakıp Cami'ye el salladım. "Kardeşim arıyor," dedim. "Sizinle lobide buluşurum."

Telefonu açtığımda Wyatt'ın, "Yenilmezler," diyen sesiyle karşılandım. "Haber aldım."

"Evet. Sezon çok iyi gidiyor."

"Şampiyonaya çıkar mısınız dersin?"

"Henüz yorum yapmak için çok erken. Önümüzde yirmi tane falan maç var. Ama çıkmayı umuyorum." Heyecanımı içimde tutmak için dudaklarımı ısırarak çünkü kendime boş yere umuda kapılmamak için söz vermişim ama gelişmeleri onunla paylaşmadan edemezdim. "Milli takımın asistan koçlarından biri burada. Dün otelde beni durdurdu ve endişe etmememi söyledi. Sanki ana kadroya gireceğimi ima etti gibi."

"İşte bu be. Sana söylemişim." Wyatt güldü. "Emma denge sizin teki olabilir ama babasının mantıklı bir adam olduğu belli."

"Öyle ümit ediyorum. Neyse, benim kapatmam lazım. Galibiyetlerimizi kutlamak için erkekler takımıyla dışarı çıkıyoruz."

"Tamam o zaman. Ben tebrik etmek için aramıştım zaten. Seni seviyorum, Stan."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonumu çantama koyup ceketimin fermuarını çekerek asansöre gittim ve aşağı oka basıp bekledim. Tam içeri adım atacağım ki biri, "Kapıyı tutar mısınız?" diye seslendi.

Rinkte karşılaştığım sarışın çocuk peşimden asansöre binince yüreğim ağzıma geldi.

Siktir.

Onca insan varken niye tekrar ona rastlamak zorundaydım ki?

"Yine sen!" dedi yüzü aydınlanırken.

“Yine ben.” Sırtımı asansörün duvarına yaslayıp beden dilimle gereken mesajı vermeye çalıştım.

Fakat kişisel alana saygısı olmayan biri olduğu için beni yine anlamadı ve kollarımız neredeyse birbirine değecek şekilde yanımda dikildi.

Sonra birdenbire dönerek vücut açısını beni duvarla kendisi arasına sıkıştırarak şekilde ayarladı.

“Ben Nathan.”

Kapıların üzerindeki ışıklara baktım. Lobiye inmek için düğmeye basmıştım ama nedense asansör hâlâ hareket etmiyordu.

“Benden korkmak zorunda değilsin,” diye takıldı kıkırdayarak.

Kapılar kapalı olmasına rağmen kapatma düğmesine sertçe bastım. Belki bu asansörü harekete geçirirdi.

“Korkmuyorum,” dedim rahatça. “Sadece acelem var. Bir yere yetişmem gerek.”

“Şanslısın. Benim yetişmem gereken bir yer yok.” Zampara gülümsemesi yüzünü kapladı. Dudağının kenarını yalamasına bakılırsa seksi görünmeye çalışıyordu ama olmuyordu. “Neden seninle takılmıyorum?”

“Kusura bakma, sadece Briar hokey takımları olarak çıkıyoruz.”

“Ne kötü.” Hiç de etkilenmemişti. “Belki sonrasında buluşuruz, ne dersin?”

“İşimizin ne zaman biteceğini bilmiyorum,” derken aslında aklımdan başka bir cevap geçiyordu. *Hayır, buluşamayız. Asla.*

Fakat erkeklere hayır demek her zaman kolay olmuyordu. Direkt cevap vermeyi, aklımdakini dile getirmeyi, gözlerine bakıp *HAYIR* demeyi çok isterdim.

Sorun şuydu ki bir kadın olarak, hayır cevabının sonucunun ne olacağını kestirmek zordu. Karşımdaki kişi anlayışlı bir şe-

kilde kafa sallayıp, “Peki o zaman, iyi geceler. Seninle konuşmak güzeldi,” mi diyecekti?

Yoksa, “Seni kendini beğenmiş sürtüğüm, benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun, ha?” mı?

Şimdiye dek ikincisini birden fazla kez deneyimlemiştim.

Dünya bazen çok korkutucu olabiliyordu. Bu nedenle şu anda, özellikle içinde bulunduğum durumda bu çocuğu doğrudan reddetmeyecek, sıkıştığım bu asansörden kurtulana kadar sorularını geçiştirecektim.

Asansör sonunda hareket etmeye başlayınca içime bir rahatlık çöktü. Aşağı inerken katları saymaya başladım.

Normal erkekler imaları anlardı. Bu hiçbir şekilde anlamıyordu. Bana doğru eğildiğinde sıcak, hafif alkol kokulu nefesini kulağımda hissedip yüzümü buruşturdum. Maçta bir şeyler içmiş olmalıydı.

“Bu gece seninle buluşmayı gerçekten çok isterim,” dedi.

Kurtulmaya çalışsam da iyice köşeye sıkışmıştım.

“Yok, teşekkürler,” dedim, sonunda dürüstlüğü seçerek. “Çok yorgunum. Takımımınla buluşmamdan sonra bir yere gitmeyi düşünmüyorum.”

“Yazık. Bence birlikte çok eğlenebilirdik.” Parmağının ucunu yanağıma sürttü.

İrkilerek kenara kaçmaya çalıştım ama gidebileceğim bir yer yoktu.

Ona ölümcül bir bakış attım. “Tamam, yeter artık. Geri bas,” diye uyardım.

İşte gözlerinde görmeyi beklediğim, bunu kendine hak gördüğünü gösteren şimşekler çıkmıştı.

“Kaltak gibi davranmana gerek yok.”

Onu duymazdan geldim.

“Sadece eğleneceğimizi söyledim.”

Asansör, muhtemelen biri bineceği için bizimkinden beş kat aşağıda durdu. Kapılar açılmak üzereydi ki Nathan parmaklarını belime kaydırıp beni kendine çekmeye çalıştı.

O anda gerçek bir korkunun içimi sardığını hissettim. “Çekil üstümden, pislik!”

“Sana kaltaklığın lüzumu yo...”

Cümlesini bitiremeden apar topar asansörden dışarı çekildi. Karışıklığın arasında Ryder’in öfkeli yüzünü görebildim. Yanındaki Shane ise endişeli görünüyordu.

“Kız üstümden çekil dedi,” diye hırladı Ryder.

Kapı üzerime kapanmadan ben de koridora çıktım. Ryder, sapığı tutarken aşırı agresif değildi ama kontrollü bir tehdit oluştuyordu. Bir elini uyarırcasına göğsüne bastırmış, diğerini yakasını tutup onu duvara mihlayacakmış gibi boynuna yaklaştırmıştı.

“Ryder, sorun yok,” dedim omzuna dokunarak.

“Emin misin?” Yüzümü inceledi. “Sana bir şey yaptı mı?”

“Bir şey yapmak mı? Ben sikik bir tecavüzcü değilim!” diye tısladı Nathan.

“Harbiden mi? Az önce ona rızası olmadan dokunuyormuş gibiydin.”

“Kendisi bunu is...”

“Lafını bitirme,” dedi Shane soğuk bir sesle. “Ciddiyim, dostum. Çeneni kapat.”

Ryder kenara çekilip merdivene giden kapıyı işaret etti. “Siktir git şimdi.”

“On beşinci kattayız! Merdivenden inecek deği...”

“Umurumda değil. Defol.”

Nathan’ın fırtınalı bakışları diğer iki erkeğin arasında gidip geldi. Sonra birdenbire onların arkasında üç erkek daha belirdi. Case, Will ve Beckett.

“Ne oluyor?” dedi Case. “Her şey yolunda mı?”

“Bu herif Gigi’yi taciz ediyordu,” diye mırıldandı Ryder. “Ona dokunmaya kalktı.”

Case öne atıldı. “Sen dalga mı geçiyorsun?”

“Biz hallettik,” dedim eski erkek arkadaşıma. “Cidden, sorun yok.” Sonra suratı kıpkırmızı kesilmiş Nathan’a dönüp kaşlarımı çattım. “Artık gitsen mi? Neye bulaştığının farkında değilsin.”

Karşısında tam beş adet iri hokey oyuncusu vardı ve kol kasları ne kadar güçlü olsa da Briarlılara kafa tutamazdı.

Çocuğun bakışları açık bir panikle doldu. Sonra tek kelime etmeden merdiven kapısını açıp gözden kayboldu. Basamaklarda yankılanan adım seslerini duyabiliyorduk. On beş katın tamamını inebilecek gücü var mıydı bilmiyordum ama asansörle inerken karşılaşmamayı umuyordum.

“Sen iyi misin?” diye sordu Case kaygıyla.

Ne kadar sarsılmış göründüğümü bilemiyordum. Korktuğumu inkâr edemezdim; özellikle de parmaklarının kalçama battığını hissettiğimde. Güçlü bir kadındım, öz savunma dersleri de almıştım fakat benden iki kat iri ve biraz da sarhoş bir adamı reddettiğimde neler olacağını bilemezdim.

“Evet,” dedim derin bir nefes vererek. “İyiyim.”

Gözücüyla Ryder’ın beni izlediğini görebiliyordum. Çökmek üzere olduğumu fark etmiş gibi öne bir adım attığında kafamı çok hafifçe iki yana salladım. Hemen durdu.

Case bunu fark etmiş miydi bilmiyordum ama Will fark etti ve asansör kapıları tekrar açılırken bitkinlikle iç geçirerek, “Sizi biraz yalnız bırakalım,” dedi. “Aşağıda buluşuruz.”

Case, Will’le konuşmak için anlık olarak döndüğünde Ryder’ın elinin koluma değdiğini hissettim. Ona sarılmayı çok istiyordum ama şu anda yapamazdım. Bir saniye sonra o da asansöre gitti.

Ve ben, Case’in kucaklamasıyla yetinmek zorunda kaldım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

GIGI

Arkadaşlarla Şükran Günü

“BU AKŞAM SİZİ buraya topladım çünkü paylaşmam gereken bir sır var,” dedim.

“Arkadaşlarla Şükran Günü için toplandığınızı sanıyordum,” dedi Diana sırtarak. Oturma odasındaki parlak bordo halının üzerine uzanmış, bacaklarını tutarak bir yoga esneme hareketi yapıyordu.

“Tabii o da var,” diye kabullendim.

Mya ve ben, Şükran Günü’nden bir gün önce eğlenmek için Diana’nın dairesine gelmiştik. Hepimiz kendi evlerimize gitmeden önce görüşmek için tek şansımız buydu. Diana ve ben Massachusettsliydik ama onun ailesinin evi Vermont sınırındaydı. Mya’nın babası büyükelçilik yaptığı Malta’daydı ama annesi hafta sonu onunla buluşmak için Manhattan’a gelecekti.

Ryder’ı bizim eve davet etmeyi çok istemiştik ama bu... korkutucu bir hamleydi. Henüz çok erken olabilirdi. Ayrıca zaten duyduğu anda hayır diyeceğinden şüpheleniyordum. Onu suçlamazdım; benimle gelse babam rahat nefes almasına izin vermezdi. Hem daha aileme Ryder’la çıktığımdan bahsetmemiştim

ve bir süre daha ertelemek işime gelirdi. Mya, Diana ve Will Larsen dışında benim hayatımdaki kimse ilişkimizi bilmiyordu. Takım arkadaşlarıma bile bahsetmemiştim.

Gizli işler çevirmeyi sevmiyordum ama Luke Ryder’la çıktığımı dünyaya ilan etme düşüncesi... kaygı vericiydi. Özellikle de kendi hislerim hâlâ karmakarışıkken.

“Eee, sırrın neymiş bakalım?” diye sordu Mya, gözlerini telefonundan ayırarak. Son on dakikadır, Diana’nın yemek köşesine kurduğumuz sofranın fotoğrafının üzerinde oynamalar yaparak sosyal medya için mükemmel hale getirmeye çalışıyordu.

“Sanırım ben teşhirciyim.”

Diana esnemeyi bırakıp dudaklarını büzdü. “Sana inanmıyorum.”

Mya kafa salladı. “Ben de.”

Onlara dik dik baktım. “Niye böyle düşündüğümü sormadınız bile!”

“İyi, soruyoruz hadi,” dedi Mya. “Kanıtlarını sun.”

Victoria dönemi salonlarına aitmiş gibi görünen çiçek desenli koltukta ayaklarımı altına alıp bağdaş kurdum. Mobilyalar da daireyle birlikte merhume Jennifer teyzesinden Diana’ya kalmıştı. Kadının dekor tarzı, ikinci el mağazası şıklığındaydı ve daire hiç de üniversiteye giden bir kıza aitmiş gibi görünmüyordu. Yine de Diana, Briar amigo kızlar takımı tişörtü ve mini şortuyla bu kedili kadın evine tuhaf bir şekilde uyum sağlıyordu.

Mutfaktan gelen kokular karnımın guruldamasına neden oldu. Sadece üç kişi olduğumuz için hindi pişirmek yerine fırında piliç yemeye karar vermiştik. Ve ben, sabah idmanından önce yediğim kahvaltıyla durduğum için acayip açtım.

En profesyonel yüz ifademi takınıp konuşmaya başladım.

“Örnek A: Ekim ayında kütüphanedeki bir çalışma odasında Ryder beni ağzıyla tatmin etti.”

Mya tek kaşını kaldırdı. “Kapı açık mıydı kapalı mıydı?”

“Kapalıydı.” Ona sııttım. “Ama sana sonrasında da anlattığım gibi, arkadaşşı Shane kapının hemen arkasındaydı ve pratikte bize katıldı.”

Diana’nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Ne? Ben bu kısmı bilmiyorum. Size nasıl *katıldı*?”

“Bizi idare etmek için gelmişti ama her şeyi duyabiliyordu. Hatta bir noktada bana artık boşalmam gerektiğini söyledi.”

“Of, çok ateşli,” dedi Diana, etkilenmiş gibi. “Tabii dahil olan kişinin Shane Lindley olması dışında.”

“Shane’in nesi var?” diye karşı çıktım, karanlık yüz ifadesine gülerek. “Çocuk çok seksi.”

“Umurumda değil. Kendisi resmi olarak boktan insanlar listemde. Bu sene amigo kızlar takımından üç arkadaşşımla yattı ve hâlâ doymadı. Son yattığı kız, Audrey, ona öyle bir âşık oldu ki terk edildiğinde üzüntüden antrenmanlara kendini veremeyip sürekli düşer oldu. Geçen neredeyse lanet bileğini kıracaktı.” Diana platin sarısı atkuyruğunu sırtına attı. “Söyle ona amigo kızları rahat bıraksın. Kazanmamız gereken bir ulusal şampiyona var.”

Sııttım. “İletirim.”

“Diğer kanıtlarını duyalım, hadi,” dedi Mya, elini sabırsızca sallayarak.

“Örnek B: Saunada seks,” dedim ve itiraz edecek gibi göründüklerinde hemen ekledim: “Her an birileri içeri girebilirdi.”

Diana omuz silkti. “Saunada seks yapmayan mı var? Pek de heyecan verici değil. Ama kütüphane örneği kabul edilebilirdi.”

“Ben hiç saunada seks yapmadım,” dedi Mya.

“Çok şey kaçırmışsın,” dedim. “Pekâlâ. Örnek C: Operada beni eliyle becerdi.” Arkadaşlarıma kibirli bir bakış attım. “Yani kesinlikle insan içindeydik. Locanın ortasında yaptı.”

Mya heceleri uzatarak, “Vay, bahisleri artırdı diyorsun,” dedi. Diana uludu. “Güzel.”

“Son olarak, Örnek D: Dün Malone’s’un arkasında arabanın içinde ona sakso çektim,” diye devam ettim.

Eastwoodlular ve Briarlular artık ateşkes imzaladıkları için sürekli birlikte dışarı çıkıyor ve genelde de kasabadaki spor barı Malone’s’u tercih ediyorlardı. Whitney, Cami ve ben dün birkaç kadeh içmek için onlarla orada buluşmuştuk ve Camila sonunda hayalini gerçekleştirip Beckett Dunne’la eve gitmişti.

“Tamam, duyduklarım beni epey etkiledi,” dedi Mya dürüstçe. “Bunlar hiç senlik şeyler değil.”

“Kesinlikle değil,” dedi Diana.

“Mesele de bu ya, ben öyle düşünmüyorum. Bence bunlar tam benlik şeyler. Sadece şimdiye dek fark etmemişim.”

Mya sıırttı. “Demek Eastwood’un düşman kaptanı sana teşhircilikten hoşlandığını fark ettirdi.”

“Sanırım öyle oldu.”

Sanki seks hayatım bir video oyunuydu da Ryder ortaya çıkıp yeni bir seviyenin kilidini açmış, fark etmediğim şeyleri keşfetmemi sağlamıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse bunun dışında kendim hakkında başka pek çok şeyi keşfetmeme de önayak olmuştu. Karanlık düşüncelerimi reddetme eğilimimi, yargılanma korkusu yüzünden sorunlarım hakkında şikâyet etmekten kaçındığımı, güzel bir hayata sahip olduğum için problemlerden yakınmaya hakkım olmadığını düşünerek hata ettiğimi göstermişti. Onun sayesinde kendimi duygularımın derinine inmeye zorlamış ve bazı şeyleri neden hissettiğimi ya da neden belirli şekillerde davrandığımı sorgulamaya başlamıştım. Örneğin babamın sahip olmadığı bir şeye sahip olmak istemem gibi. Bu tür şeyleri dile

getirmenin insanı zayıf düşüreceğine, hatta daha fenası, kötü bir insan yapacağına inanırdım.

Fakat içimdekileri döktüğümünden beri tuhaf bir hafiflik hissediyordum.

Belki de ihtiyacım olan şey içimi dökmek için doğru insanı bulmaktı.

“Case böyle faaliyetlerden aşırı rahatsız olurdu,” diye itiraf ettim. “Tam İzci Çocuk kafasında. Ara sıra arabada seks yapmayı sorun etmezdi ama beni operada tatmin edeceğini düşünemiyorum bile. Zaten ben de ondan bunu istemekten çekinirdim.”

“Ama Luke Ryder’dan çekinmiyorsun.”

“Ondan her şeyi isteyebilirim. Beni yargılayacağına dair en küçük bir endişem bile yok. Çünkü hiç yargılamıyor. Beni olduğum gibi kabul ediyor.”

Arkadaşlarımın ikisi de bana öylece bakıyorlardı.

“Ne?”

“Aman Tanrım. Burada mesele seks değil,” dedi Diana suçlayıcı bir sesle. Sonra Mya’ya döndü. “Mesele seks değil.”

“Kesinlikle değil,” diye doğruladı Mya.

Kaşlarımı kaldırdım. “Öyle.”

Diana garip şekilde nazik bir gülümsemeye bana baktı. “Gigi, sen bu çocuğa âşık olmuşsun.”

Ağzım bir karış açıldı. “Olmadım.”

Bunu düşündükleri için onlara neredeyse kızacaktım. Beni tamamen savunmasız yakalamış, seks hakkındaki basit konuşmamızı aptal duygularla ilgili bir sohbete dönüştürmüşlerdi.

Ryder ve benim duygularla işimiz yoktu

O zaman içindeki duygular ne?

Bazen zihnimdeki sestten gerçekten nefret ediyordum.

İyi, tamam, belki birkaç şey hissediyor olabilirdim. İstek. Çekim. Açlık. Kafa karışıklığı. Çaresiz bir ihtiyaç. Kemiklerime işleyen saf bir memnuniyet.

Olamaz. Son ikisi sanki...

Hayır.

Bu düşünceyi kafamdan attım ve arkadaşlarım yemek esnasında benimle yine bu konuda dalga geçtiklerinde de konuşmayı reddettim. Daha sonra ben bulaşıkları yıkar, Mya da masayı silerken elinin yakınında duran telefonum titredi. Ekranı bakıp, “Gerçek aşkından mesaj geldi,” dedi.

“Of, kes şunu ya,” diye homurdandım.

Ellerimi bir havluya kurulayıp mesajı okudum.

Ryder:

Bu akşam sana gelebilir miyim? Mekân değişikliğine ihtiyacım var.

Birkaç saat sonra yatağımdaydık ve birbirimizin aklını başından alıyorduk. Ryder’in güçlü elleri bedenimde dolaşırken sıcak dudakları tenimi dağlıyordu. Avuçlarımı kuvvetli göğüs kaslarında kaydırırken eğilip onu ağzıma aldım. Yavaşça emmeye başladığımda ellerini saçlarıma daldırıp beğeniyle boğuk sesle çıkardı.

“Şu anda çok güzel görünüyorsun,” diye mırıldandı, yukarıdan bana bakarak.

Kalm aletinin etrafında gülümsedim, sonra ağzımı üzerinden çekip görevi elime devrettim. Onu tembelce okşarken gözkapaklarının ağırlaşmasını izlemek çok güzeldi.

“Buraya gelip üstüme otursana.” Kalçasını elime doğru iterken yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu.

“O kadar çok ihtiyacın var, ha?”

“Hem de çok.” Şaka yapmadığı, yatakta titreyen kaslı bedeninden belliydi.

Haline acıyıp üstüne çıkararak onu içime aldım ama bu kez de arzuyla kendini kaybeden ben oldum. Beni tamamen dolduruyordu. İçimi kaplayan aidiyet ve doğruluk hissi yüzünden daha fazla dik duramayıp kendimi güçlü göğsüne bıraktım. Üzerinde hareket etmeye devam ederken ihtiyaç yüzünden gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu. Klitorisim dayanılamayacak kadar şişmiş, yanmaya başlamıştı.

Ryder kalçamı kavradı. “Siktir, Gigi. Devam et bebeğim.”

Artık tamamen üstünde yatıyor, vahşi bir hızla aşağı yukarı hareket ediyordum.

“Buna bayılıyorum,” diye fısıldadım, kalçam kontrolden çıkıp kendi kendine hareket etmeye başlarken.

“İşte böyle,” dedi Ryder sert sesiyle. “Bunu ne kadar istediğini göster. İhtiyacın olan her şeyi al.”

Dediğini yaptım. Ben ona sürtünürken memelerimi avuçlayıp sıktı, meme uçlarımı parmaklarının arasında sıkıştırdı. Merkezimde bir zevk düğümünün oluşmasını hissederken inleyerek adını söyledim.

Ryder’in gözleri hoşnutlukla parladı. “Evet. Adımı söylemeye devam et. Bu binadaki herkesin, sana böyle hissettirenin kim olduğunu bilmesini istiyorum.”

Düğümün çözülmesi için gereken tek şey bu oldu. Orgazmım üstüme çarparken Ryder’in göğsüne yığılıverdim. Yatakta dönüp beni dizlerimin üzerine çevirdiğinde hâlâ nefes nefeseydim. Kaslı kollarından birini göğsüme dolayarak beni kendine bastırdı ve içime girdi.

Burnunu boynuma sürterek soluk soluğa fısıldadı. “Boşalıyorum.”

Karşılık olarak inlediğimde kendini bıraktı ve boğuluyormuşçasına ses çıkararak titremeye başladı. Göğsümdeki tutuşunu sıkılaştırdığında memelerim kolunun altında ezildi.

Ardından dudaklarını boynumun yan tarafına dokundurarak, “Sen lanet olası bir rüyasın,” diye mırıldandı.

Bense bu esnada çaresizce, ona âşık olmadığımı kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

RYDER

Ulusal Pamuk Şeker Günü

COLSON'LA ARTIK ARKADAŞ olmuştuk. Rink dışında da birlikte vakit geçiriyor, birbirimizin evlerinde takılıyorduk. Bazen çocuklarla partilerken aşırıya kaçtıklarında eve yürüyemeyecek kadar sarhoş olursa bizde kalıyordu. Will de sürekli bizim evdeydi ama en azından bu mantıklıydı. Beckett'le yapışık ikiz gibi olmuşlardı. Ayrıca içimde suçluluk duygusu uyandırmadığı için onun etrafta olmasını fazla sorun etmiyordum.

Colson'ın yanında olmaksa farklıydı. Duygularımı saklamakta her zaman usta olsam da vicdan azabını görmezden gelmek giderek daha da zorlaşıyordu. Fakat Gigi henüz onun bir şey bilmesini istemediği için ben de bunu kabul etmeye mecburdum. Çocuk onun eski sevgilisiydi, benim değil.

Bugün ikisi de yine bizdeydi. Will kanepede Beckett'in yanına serilmişti, Colson ise benim yanımda oturuyordu.

Shane tekli koltuğa yerleşmiş, ilk defa amigo kız olmayan bir hatunla yazışıyordu. Onunla Hastings'de buluşmuş ve geçen gün eve getirmişti. Sanırım kız hukuk okuduğunu söylemişti, tam emin değildim. Dün gece birlikte bir partiye gitmişlerdi ve kızın

eski sevgilisi karşlarına çıkıp Shane'i epey kıskırtmıştı. Şimdi de kız mesajla ondan özür dileyip duruyordu.

“Her zaman tiksindirici derecede sarhoş biri oluyor,” dedi Will, gözlerini devirerek. “Her partide.”

“Bu, partilerin en eski kuralı,” diye açıkladı Beckett. “Her partide üstlenilmesi gereken roller vardır. Küfelik Adam da bunlardan biridir.”

“Dostum, bu kadar doğru anlatılamazdı.” Case kıkırdayarak sehpadaki birasına uzandı. Bir an duraksadı, sonra tekrar güldü. “Pekâlâ, soru geliyor. Bir partiye gittiniz ve gece boyunca sadece şu kişilerden biriyle takılabilirsiniz. Hangisini seçerdiniz? Ağlamaktan Rimeli Akmış Kız mı yoksa Akustik Gitarıcı Sinir Bozucu Çocuk mu?”

Beckett inledi. “İkisi de saf işkence, dostum.”

Shane telefonunu bırakıp düşündü. Ardından Colson'a birkaç soru sordu. “Kızı becerebilir miyim?”

“Hayır.”

“Çocuktan şarkı çalmasını isteyebilir miyim?”

“Hayır.”

“Kız neden ağlıyor?”

“Hıçkırıkları arasında anlamsız şeyler söylediği için anlayamıyorsun.”

“Esrar kullanabilir miyim?”

“Hayır.”

“Alkol?”

“Tek bir bira.”

Shane omuz silkti. “Akustik Gitarıcı Çocuk.”

O sırada, kumandayı elinde tutan Will, Gigi'nin takıntılı olduğu realite şov kanalına denk geldi ve gözleri parladı.

“Vay. *Plate Pleasers*. Bu programa baylıyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Colson. “Saçma sapan bir program. Çocuklara bu kadar güç vermekten iyi bir sonuç çıkmaz.”

“Ben de hep böyle söylerim,” dedi Beckett. “Bu sadece tek bir şekilde bitebilir.”

Shane onlara baktı. “Nasıl bitebilir mesela? Çocukların yemekleri puanlamasına izin verdikleri bir programdan nasıl bir kıyamet sonucu çıkacağını hayal ediyorsun?”

Colson, Beckett’e baktı. “Anlamıyor.”

Beckett kafa salladı.

“Neyse çocuklar, benim derse gitmem lazım.” Kalkarken Colson’ın omzuna hafifçe vurdum, diğerlerine de kafamla selam verdim. “Görüşürüz.”

Aslında bu dönem Girişimcilik dersim böyle geç saatte olduğu ve haftada üç gün, akşamüstü beşte kampüse geri dönmek zorunda kaldığım için ilk başta sinir olmuştum ama son birkaç sefer dersten çıkınca Gigi’yle buluşmuştum ve şimdi bu bir rutine dönüşmüştü. Bazen birlikte akşam yemeği yiyorduk. Bugünse jakuzi ve buhar banyosu istediğini söylemişti. Cumartesi günkü maçta omzunu incittikten sonra hâlâ biraz canı yanıyor olmalıydı.

Dersten çıkınca aracıma atlayıp gösteri merkezine gittim ve tam ben girerken kapıdan çıkmakta olan Austin Pope’la karşılaştım. Gençler Dünya Şampiyonası yaklaştığı için bir süredir fazladan idman yapıyordu.

“Selam kaptan,” dedi ama başı yere eğik, konuşması dalgındı.

“Selam. Çalışmalar nasıl gidiyor? Büyük maça hazır mısın?”

“Pek sayılmaz.” Sesinden bitkinlik akıyordu.

Kaşlarımı çattım. “Ne oluyor Pope?”

“Hiçbir şey.” Gözlerini kaçırmaya devam etti. “Sanırım biraz gerginim.”

Onu anlıyordum. Genelde maçlardan önce sağlam dururdu ama bu sefer risk daha büyüktü tabii.

“Tüm dünyanın seni izlediğini bilmek korkutucu bir şey.” diye itiraf ettim.

Bir anlık tereddütten sonra, “Benim üstümde ekstra bir baskı da var,” dedi.

Kaşlarımı daha da çattım. “Ne baskısı?”

“Bunu açıkça duyurup Dünya Şampiyonası’na katılan ilk gey olduğumla ilgili yorumlar yüzünden. Sanki bu... hokey oyuncusu olarak yeteneğime gölge düşürüyormuş gibi hissediyorum. Oyuna hiçbir etkisi olmamasına rağmen cinsel yönelimime odaklanıyorlar.”

“Kötü niyetli olmadıklarına eminim. Diğerlerinin seni rol model olarak görmelerini istiyor olmalılar,” diye belirttim. “Yani yönelimlerini açıklamaktan çekinenlerin. Bu kötü bir şey değil.”

“Anlıyorum. Ama hissettiğim baskı değişmiyor. Sen Dünya Şampiyonası’na ilk çıktığında nasıl hissetmiştin?”

“Acayip korkmuştum. İnan bana, yeteneğinin göz ardı edilmesinin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. O gün hayatımdaki en iyi performanslardan birini sergilemiştim ama insanlar sadece soyunma odasında birinin çenesini kırdığını hatırlıyorlar.”

“Aynen,” dedi alaycı şekilde.

Omzuna hafifçe vurdum. “Sorun olmayacak, Pope. Gürültülere kulak verme.”

“Sağ ol Ryder.”

Austin çıkarken ben lobiye girdim ve resepsiyon bankosunun yanındaki saksıda parlak kırmızı çiçekler fark ettim. Güvenlik görevlisinin bakmadığı sırada hızlıca bir tanesini koparıp yürümeye devam ettim. Bu esnada telefonumda bir araştırma yapıp kendi kendime sııttım.

On dakika sonra Gigi yine beni yakan o Speedo mayosuyla jakuzi alanına girdi.

Çiçeği ona uzattım. “Al bakalım.”

İçini çekti. “Aman Tanrım. Sormaya korkuyorum ama... bugün hangi ulusal gün?”

“Ulusal Pamuk Şeker Günü. Kutlamak isteyeceğin bir gün olduğunu düşündüm.”

Gigi o melodik, kadınsı kahkahasını attığında etkilenmemişim gibi davrandım ama aslında tam aksi olmuştu.

Jakuzinin köpüren sularının içine girip karşılıklı oturduk. Çok yakın olursak neler olacağını ikimiz de biliyor, bir kez olsun uslu duruyorduk.

“Milli takımla ilgili şimdiye kadar haber gelir diye düşünüyordum,” diye homurdandı Gigi. “Benimle yakın zamanda iletişime geçmeyeceklerse Dustin ne diye benimle konuşup endişelenmememi söyledi?”

“Sinir bozucu olduğunu biliyorum ama biraz daha sabırlı olmalısın,” diye tavsiye verdim. “Gençler Dünya Şampiyonası kadrosunu kurmalarının ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyorum.” Üstdudağıma süzülen bir nem damlasını yaladım. “Şu anda daha önemli olan bir soru var. Colson konusunu ne yapacağız? Ona söylesek mi söylemesek mi emin olamıyorum.”

Yüzü gerilirken, “Aranızdan su sızıyor galiba, ha?” dedi.

“Öyle. İyi çocuk,” dedim gönülsüzce.

Sırıttı. “Kabul etmek acı verici, değil mi?”

“Çok.” Duraksadım. “Ama bilmiyorum. Belki de henüz bir şey söylememeliyiz. Baksana, geçtiğimiz ay içinde takımın ihtiyacı olan şeyin işbirliği ve dostluk olduğu kanıtlandı. Bunu mahvedemem.”

“O zaman bir süre daha gizleyeceğiz.” Rahatlamış gibiydi.

Zamanlayıcı çalınca havlularımıza sarınıp terliklerimizi giyerek saunaya geçtik. Sonrasında koridora, normal havaya çıkmak dünyadaki en canlandırıcı şeydi.

Gigi'nin yanakları hâlâ buhar yüzünden kızarıktı. Buna ısıltılı gri gözleri de eklenince öyle güzel olmuştu ki nerede olduğumuza unuttum ve eğilip onu öptüm.

Tam dili benimkine dokunduğu anda biri boğazını temizledi ve sıçrayarak ayrıldık.

Koç Jensen gelmişti.

Kahretsin.

"Graham. Ryder," dedi koç ihtiyatlı şekilde.

Gigi hızla benden ayrıldı. "Koç," dedi kafasını sallayarak. "Şey, benim duş alıp üstümü değiştirmem lazım. İyi akşamlar."

Sonra koşarcasına uzaklaştı.

Koç onun gidişini izledikten sonra bakışlarını bana çevirdi. O kınama dolu kaş çatışını görmemek için gözlerimi yumma dürtüme karşı çıktım.

"Cidden bunu yapacak mısın?" diye sordu, elini kurlaşmış saçlarından geçirerek. Adamın saç çizgisi, yirmi yıl önce çekilen ve şimdi lobide asılı fotoğrafındakiyle aynıydı.

Cevap vermediğimde içini çekti.

"Lanet herifler sıkleriyle düşünmeyi kesemiyorlar," diye mırıldandı kendi kendine. "Olaysız bir sezon geçiremeyecek miyim ben?"

"Düşündüğünüzden... daha fazlası var," dedim sonunda.

İkna olmuş gibi değildi.

"Onunla birlikteyiz. Birbirimize karşı... hislerimiz var."

Kahrolası hisler. Aramızdaki şey ne zaman bu noktaya gelmişti? Gigi'yle birkaç kere yatacağımızı, sonra kendi yolumuza gideceğimizi sanmıştım ama şimdi onun bana tekrar gülümsedi-

ğini görememe düşüncesiyle bile kalbim göğsümden sökölüyor-
muş gibi oluyordu.

“Sana sadece dikkatli olmanı söyleyebilirim. Takıma zarar ve-
rcek bir şey yapma.”

“Deniyorum. Bakın, kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum
ama bunu değiştirmek için elimden geleni yapıyorum. Colson ve
ben herkesi birleştirmeye çalışıyoruz.”

“Fark ettim,” dedi Jensen.

“O zaman, isteyeceğim son şeyin bunu mahvetmek olduğunu
anlıyorsunuzdur.” Çaresizce omuz silktim. “Ben... Gigi’yle olan-
ları planlamadım.”

Koç derin bir nefes daha verdi. “Bak evlat. Ben başkaları-
nın hayatlarını kıcıma bile takmam. Önem verdiğim birkaç şey
vardır. Karım, kızlarım, torunlarım. Ve oyuncularım. Briar’dan
mezun olduklarında bile bu değişmez. Hepsi hâlâ bana aittir, an-
lıyor musun?” Gigi’nin gittiği yönü başıyla işaret etti. “Babası be-
nim oğlum gibidir. Bu da onu torunum gibi gördüğüm anlamına
gelir. Yani senin için özet geçeyim; sakın onunla oynama.”

Yutkundum.

“Genç yaşta zorluklar çektiğini biliyorum,” diye devam etti. “Bu-
raya geldiğinde de zorlandın. Fakat sendeki farkı gördüm, Ry-
der. Eş kaptan olarak iyi iş çıkarıyorsun ve bu sayede de takım
ilerleme kaydediyor. Buna devam edersen zirveye kadar tırma-
nırsınız.” Omuz silkti. “Şimdi düşünmeni istiyorum, bunu riske
atmaya değer mi?”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

RYDER

Bana öyle deme

HUKUK SONUNDA YAKAMA yapıştı.

Daha doğrusu... hukukçu mu demeliydim? Eylül'den beri aramalarından kaçıyordum ve üç aydır telefonlarını açmamama rağmen hâlâ mesajı almamıştı. Hatta “Ryder’a Ulaşalım” kampanyasına daha da yüklenmiş ve bu hafta birkaç kez e-posta atıp iki kez de sesli mesaj bırakmıştı. En sonunda fark etmiştim ki cesaretimi toplayıp yara bandını tek seferde sökmezsem hayatımı bu adamdan kaçarak yaşayacaktım.

Çarşamba akşamı Gigi'yle akşam yemeği yiyip film izleme planımız için yurda gidiyordum. Otoparka girdiğimde Jeep'imden inmedim ve son bıraktığı mesajı dinlemeye zahmet etmeden Peter Greene'i aradım.

Telefonu kısaca, “Peter Greene,” diyerek açtı.

“Bay Greene. Ben Ryder.”

“Nihayet.” Sesi biraz sinirli geliyordu. “Adını falan değiştirip sırra kadem bastığını düşünmeye başlamıştım.”

Tanrım, keşke yapabilseydim.

"Aramalarınıza daha erken dönmediğim için kusura bakmayın. Sadece..." Duraksadım, ardından gerçeği tercih ettim. "... dönmek istemedim."

Adam acı bir kahkaha attı. "Bak, inan bana seni anlıyorum, evlat. Ama bundan kaçmayı ne kadar istesen de babanın şartlı tahliye talebi değişmeyecek."

"Biliyorum ve bunu aklım almıyor," diye mırıldandım, öfkemi basturmaya çalışarak.

Yine de sesimdeki hiddeti duymuştu. "Anlıyorum," dedi. "Ben de çok kızardım. Fakat davanın savcısı ben değilim. Talebi de ben oluşturmadım. Olan oldu ve babanın iyi hal durumundan duruşmaya çıkabileceği kararlaştırıldı. Cezaevi raporlarına göre gerçekten iyi hal sergiliyormuş. Bir işi varmış. Cezaevi kilisesinde çalışıyormuş."

"Aman ne iyi," dedim alaycı şekilde. "Bana karşı dürüst olun, dışarı çıkma şansı var mı?"

"Çok küçük bir şansı var. Yerinde olsam fazla endişelenmezdim. Ama... duruşmada sözlü ifade vermen, o küçük şansı sıfıra düşürmeye yarayabilir."

"Hayır." Sesim sert ve soğuktu.

"Ryder."

"Hayır. Yazılı ifade isterseniz gönderebilirim. Ama mahkemeye gelmem. Onu görmeyi asla istemiyorum. Anladınız mı?"

"Dışarı çıkması riskini göze almayı mı yeğliyorsun?"

"Dışarı çıkmış, içeride kalmış umurumda değil. Benim için öyle biri yok çünkü, anladınız mı? Bu yüzden bir daha sormayın," diye uyardım.

"Luke..."

"Bana öyle seslenmeyin."

Onu daha önce de pek çok kez düzeltmiştim. Greene'le tanıştığımda on üç yaşındaydım. Babam o zamanlar da duruşma talepleriyle paçayı sıyırmaya çalışıyordu. Neyse ki çaldığı tüm kapılar yüzüne kapanmıştı ama şartlı tahliye talebinin bu kadar erken geleceğini hiç tahmin etmemiştim.

“Üzgünüm Ryder. Bunun zor olduğunu biliyorum ama tekrar düşünmen için ısrarcıyım.”

“İlgilenmiyorum,” dedim ve telefonu kapattım.

Derin bir nefes aldım. Siktir. Bu akşam Greene'le bu konuşmayı yapmayı planlamamıştım aslında. Şimdiyse çok gergin ve sinirliydim. Yine de Hartford Binası'na doğru ilerlerken kendimi topladım ve güvenlik görevlisine, Gigi'yle görüşmeye geldiğimi söyledim. Lobiye girdiğimde ziyaretçi defterine imzama atıp merdivene yöneldim. Yurt sadece üç kattı ve asansörü yoktu.

Gigi beni gülümseyerek karşıladı. Aynı şekilde karşılık vermeye çalışsam da içten içe köpürüyordum.

Greene'deki cesarete inanamıyordum. Beni babamla aynı salona soktuğunda neler olacağını çok iyi biliyordu. On iki ve on dört yaşlarındayken iki duruşmasına katılmış ve her ikisinde de onu öldürmek istemiştim. Fakat onun için ölüm kurtuluş olurdu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Gigi, birlikte mutfığa geçerken. Ne pişirdiyse çok güzel kokuyordu ama benim hiç iştahım kalmamıştı.

“Evet, iyiyim,” diye yalan söyledim.

Kollarmı bana sardı ama ben pek modumda değildim. O telefon konuşmasından sonra geri vitesa takıp eve dönmem gerektiğini şimdi fark ediyordum. Ama artık buradaydım ve Gigi bunu hak ettiğı için olabildiğince tebessüm etmeliydim.

Yemeğın pişmesini beklerken koltuğa geçtik ve Gigi izleyecek bir şey bulmak için siteler arasında gezinirken ben de her öneri-

sine dalgınca kafa salladım. Aklım başka yerdeydi ve o da bunun farkındaydı.

“Pekâlâ, ne oluyor?” diye sordu.

Omuz silktim. “Bir şey yok.”

“Yalan söylüyorsun. Sabah idmanda ya da derslerinden birinde bir şey mi oldu?”

“Yok, olmadı.”

“O zaman neyin var?”

Yine omuz silktim. “Şu anda konuşmamayı tercih ederim.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Peki, nasıl istersen.” Koltuktan kalktı. “Ben gidip lazanyayı kontrol edeyim.”

Ben de kalktım. “Aslında ben gitsem iyi olur.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Koridora gidip montumu almıştım bile. “Üzgünüm, G. Hiç modumda değilim.”

Gözlerinde endişe belirdi. “Luke.”

“Bana öyle *deme*,” dedim sertçe.

Sesim yüzünden irkildiğinde içimde bir pişmanlık sızısı belirdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, kaygılı gözlerine bakmaya çalışarak. “Sadece... o ismi kullanma.”

“Ama bu senin ismin,” dedi yumuşak sesle.

“Sikimde değil. Sana kullanmamamı daha önce de söylemiştim.”

“Tamam,” dedi dikkatli bir sesle. “Nedenini açıklamak ister misin?”

Boğazım hiddetle sıkıştı. “Şimdi sana açıklama mı borçluyum?”

Gigi kaşlarını çattı. “Böyle kötü davranmak zorunda değilsin.”

“Kusura bakma.” Gözlerimi kaçırıp ellerimi saçlarımdan geçirdim. Şu anda bana böyle bakmasına, zihnimin içine süzül-

meve çalışmasına katlanamıyordum. “Dediğim gibi, modumda değilim.”

“O zaman gelmeseydin.” şimdi o öfkeliydi. “Kendi evinde oturup surat assaydın ve beni bu saçmalığa karıştırmısaydın.”

Dişlerimi sıkıp yüzüne baktım.

“Ama sonuçta geldin. Bu yüzden bir yetişkin gibi davranıp ne sorunun olduğunu bana anlatabilirsin.”

Bir yanım bunu yapmayı, oturup omzumda yük olan her şeyi ona anlatmayı istiyordu. Sonra yüzünü, acımasını ve soracağı kaçınılmaz soruları hayal ettim ve konuşamadım.

Uzun birkaç saniyenin ardından Gigi oflayarak nefes verdi.

“Boş ver. Artık kalıp konuşmak istesen de ben *seninle* takılacak modda değilim. ık git.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYDER

Seni aptal adam

GIGI BENİMLE KONUŞMUYORDU. Hatta beni tamamen görmezden geliyordu.

Gerçi bu tam olarak doğru sayılmazdı. Ona ulaşmaya çalıştığım da, beni görmek istemediğine dair mesaj atmıştı.

Bu dört gün önceydi. Odasından çıktığım andan beri kendimi bok gibi hissediyordum ama konuşmak, özür dilemek gibi konularda hiç iyi değildim. Aramalarım sesli mesaja düşmeye başladıktan sonra ona üç defa özür mesajı atmıştım ve her seferinde sinirim artmıştı. Üçüncü mesajlaşmamız pazar günüydü.

Ben:

Anlamıyorum. Özür diledim. O gece ruh halim kötüydü. Buna izin yok mu yanı?

Gisele:

Hâlâ sana kızmamın nedeninin bu olduğunu düşünüyorsan bundan böyle de anlamayacaksın demektir.

Ben:

Lütfen seni arayabilir miyim?

Gigi yazmaya başladı. Sonra ekrandaki üç nokta yok oldu ve ismi karşımda belirdi.

Nabzım hızlanırken ev arkadaşlarımla futbol izlediğimiz oturma odasından ayrılıp mutfığa geçtim.

Sonunda onunla konuşabilecektim.

“Selam,” dedim biraz fazla hevesle.

“Selam.”

Sesini duymak kalbimi sıkıştırdı. Birinin sesini her gün duymaya alışıp sonra ondan mahrum kalınca insanın içini saran özlem duygusu inanılmazdı.

Mutfak tezgâhına yaslanıp derin bir nefes verdim.

“Beni görmezden gelmen hoşuma gitmiyor,” dedim boğuk sesle.

“Eh, ben de bana bağırılmasından hoşlanmıyorum.”

Göğsüm pişmanlıkla doldu. “Biliyorum. Özür dilerim. O gün ruh halim bok gibiydi ama sinirimi senden çıkarmamalıydım.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Bu kadar mı?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Şey... evet.”

Öfkelenmiş gibi bir ses çıkardı. “Biz artık birlikteyiz, değil mi? Yani çıkıyoruz.”

“Evet...” dedim ihtiyatla.

“Biriyle çıkıyorsan onunla konuşursun.”

“Şu anda konuşmuyor muyuz?”

“Biliyor musun? Özrünü kabul etmiyorum. Kapatmam lazım.”

“Gigi...”

“Kapatıyorum. Mya’yla öğle yemeğine gidip sonra da koşuya çıkacağım. Senin de söyleyeceğin önemli bir şey olmadığı belli zaten.”

Veda etmeden telefonu kapattı.

Ağzım açık kalmıştı. Neler olduğunu çözmeye çalışarak hâlâ ekrana bakarken Shane su almak için mutfığa geldi.

Afallamış durumdaydım. Özür dilemişim ya! Daha ne istiyordu bu kız?

Shane buzdolabının önünden bana baktı. “Neyin var?”

“Gigi’yi kızdırdım. Şimdi özrümü kabul etmiyor.”

“Kadınlar,” dedi ve oturma odasına geri döndü.

Sinirle homurdanarak peşinden gittim. “Cidden, ne oluyor hiç anlamıyorum.”

Beckett, “Yine ne oldu?” diye sordu.

“Gigi’yi kızdırmış,” dedi Shane.

“Kötü bir gün geçirmem yasak mı yani?” dedim.

Shane tekrar, “Kadınlar işte,” diyerek dikkatini Patriots maçına verdi.

“Söylediğim her şeye aynı cevabı mı vereceksin?”

“Aynen.” Gözlerini ekrandan ayırmadı. “Patriots maçı var ve senin sorunların beni ilgilendirmiyor.”

Will kanepede oturduğu yerde kıkırdadı.

Fikir almak için çaresizce ona döndüm. “Aramızda onu en uzun süredir tanıyan sensin. Yardım edemez misin?”

“Hayatta olmaz. Bu işe karışmam ben,” dedi Larsen. “Zaten Gigi ve Case meselesinin ortasında kalmam yeterince kötü.”

“Onların bir meselesi yok,” dedim ölümcül bir sesle.

Çocuk kızgın ifademe bakıp kıkırdadı. “Eskiden vardı. Gigi’yle, Case’le olduğumdan daha önce arkadaş olmuştum ama yine de *onlar* ayrıldıklarında kendimi iki arkadaşlığın arasındaki mayın tarlasında buldum.”

“Biz ayrılmadık ama,” diye hırladım.

“Sen özür dilemeye devam et,” dedi Shane dalgınca. “Eninde sonunda pes edecektir.”

“Onun için tüm şarkıların seksle alakalı olduğu bir çalma listesi oluştur,” diye önerdi Beckett. “Azgın hissederse seni affedecektir.”

“Siktirin gidin. Hiçbiriniz işime yaramıyorsunuz,” dedim.

Beckett bana baktı, sonra gözlerini kırpıştırıp Will’e döndü. “Gidip şat atalım hadi. Bu adamın problemlerinden bıktım.”

“Ben de.”

İki pislik, alkol dolabımızı yağmalamaya giderken Shane halimi umursamadan maçını izlemeye devam etti.

Niye kendimi üzüyordum bilmiyordum. Böyle olması gerekiyorsa böyle olacaktı. Gigi’yle çıkmaya başlamıştık ama şimdi ilişkimiz bitmişti. Saçma sapan bir sebep yüzünden... Benim için sorun değildi.

Demek isterdim... ama sorundu.

İlişkimizin bitmesini istemiyordum.

Kahretsin.

Keşke kız arkadaşlarım da olsaydı. Lisedeyken koruyucu ailedeki kız kardeşlerimden biriyle epey yakındık ama mezuniyetin ardından iletişimimiz kopmuştu. Bunun dışında ne zaman bir kızla arkadaş olmak istesem, onun tek isteği benimle yatmak oluyordu. Amacım kendini beğenmiş gibi görünmek değildi, sadece olanı söylüyordum. Platonik diye bir şeyin olmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim. Bugünlerdeyse yalnızca arkadaşlarımın sevgilileriyle arkadaş oluyordum. Bu pek riskli değildi. Gerçi bazen bu kızların da bana asılmaya çalıştığı oluyordu.

O anda kafamda bir ampul yandı. Çözümü bulmuştum.

Telefon rehberimi karıştırıp Nick Lattimore'un sevgilisi Darby'nin adını buldum. Geçen sene Nick'e sürpriz doğum günü partisi hazırlarken numaralarımızı birbirimize vermiştik.

Hızlı bir mesaj atıp üstünü olabildiğince kapalı tuttum. Gigi'yle aramızdakileri ve hatta biriyle çıktığımı sadece şu an bu evde bulunanlar biliyordu. Bu bilginin olabildiğince gizli kalmasını istiyordum.

Birkaç saat sonra Darby geleceğine dair mesaj attı ve kısa sürede kapı çaldı.

Hemen koşup açarak tuhaf bir şekilde, "Selam," dedim.

Kız selam vermek yerine, "Ne oluyor anlamıyorum doğrusu," dedi.

Ben de anlamıyordum.

İçeri girip yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Ayağında asker botları, kışlık montunun içinde dar bir kazak vardı. Darby havalı bir kızdı. Özgüvenli, enerjikti. Nick gibi yüzü gülmez bir pislikle ne işi olduğunu hep merak etmiştim.

"Yardım çağırdın, ha?" dedi Beckett, biz oturma odasının önünden geçerken. "Selam Darby."

"Beck."

"Gel, mutfaka gidelim," dedim Darby'ye. "İçecek bir şey ister misin?"

"Çay lütfen."

Bu evde kimse çay içmezdi ama yine de etrafa bakındım çünkü mutfak dolaplarımızı Shane'in annesi yerleştirmişti. Kadını tanıyordum, hiçbir şeyimizin eksik olmadığını bilmeden içi rahat etmezdi. Gerçekten de dolapların birinde bitki çayı buldum ve su ısıtıcısını çalıştırdım.

"Garip bir durum olduğunu biliyorum," dedim Darby'ye.

"Dünyadaki en garip durum."

“Ama bir konuda bir kadının bakış açısına ihtiyacım oldu.”

Kız meraklı gözlerle mutfak masasına oturdu. “Ne konuda?”

“Şey... kadınlarla ilgili bir mesele.”

“Beni buraya aşk hayatın hakkında konuşmaya mı çağırdın?” diye cıyıkladı. Sonra sakinleşmek istercesine nefes alıp daha kısık bir sesle konuştu. “Bu... hayatımın en harika günü.”

“Aramızda kalacak ama,” diye uyardım.

“Luke Ryder’ın bir kız arkadaşı var.”

“Bu niye bu kadar şaşırtıcı acaba?”

“Aman Tanrım! Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Gerçekten biriyle mi görüşüyorsun?”

Kafa salladım.

“Ciddi bir ilişki mi?”

“Sanırım.”

“Aman Tanrım.”

“Şunu söylemeyi keser misin?”

Darby bana bakarken gözlerini kıstı. “Eee, ne yaptın da her şeyi batırdın?”

“Bir şey yaptığımı nereden çıkardın?” diye homurdandım.

“Yaptın mı?”

Duraksadım. “Evet.”

Kız sırtarak sandalyelerden birini tekmeledi.

Çayını hazırlayıp masaya geçtim ve anlık bir tereddütten sonra karşısına oturup bir iç geçirerek Gigi’yle tartışmamı hızlıca anlattım. Tabii ki isimleri, mekânları ve aleyhime kullanılabilecek diğer tüm bilgileri es geçmiştim.

Özrümün yeterli gelmemesi karşısında hissettiğim rahatsızlığı dile getirdiğimde gülmeye başladı.

“Ne?” dedim ona ters ters bakarak. “Bana kızmakta haklı mı?”

Darby, Gigi’nin telefonda söylediği şeyi tekrarladı. “Neden kızdığını anladın mı acaba, çok merak ediyorum.”

Bütün kadınların arasında, birbirlerinin neden kızgın olduğunu bilmelerine yarayan bir tür telepati mi vardı?

“Çünkü ona bağırdım.”

“Ah Ryder, seni aptal adam.”

Çay fincanını alırken hâlâ kıkırdıyordu. İçeceğin buharı yüzünü kaplamıştı.

“Pekâlâ, en baştan alalım. Bir şey yüzünden sinirliydin.”

“Evet.”

“Ve kızın yanına modun düşükken gittin.”

“Evet.”

“Sana sorunun ne olduğunu sordu, sen de konuşmak istemediğini söyledin. Üstüne geldiğinde de bağırdın.”

“Evet.” Kız arkadaşına çıkıştığımı hatırladıkça vicdanım beni kemiriyordu.

“Sonra bağırdığın için özür diledin.”

“Evet,” dedim, biraz uyuz olmaya başlarken.

“Ama o, sana kızmasının asıl sebebinin bağırman olmadığını söyledi. O zaman neden kızdı?” Darby boşluğu doldurmamı bekledi.

“Anlamıyorsun. Neden kızdığını bana söylemedi.”

“Söylemese de sen anlamalısın!” Darby hayretler içindeydi sanki. “Dostum, kız sana kızgın çünkü neden kötü görüldüğünü sorduğunda söylemeye zahmet etmemişsin. Ne yani, bir şeyleri konuşmaktan kaçındığımız bir gizem diyarında falan mı yaşıyoruz? Biriyle çıkmak, onu tanıyıp çeşitli ruh hallerini paylaşmak anlamına gelir. Kötü de olsan iyi de olsan paylaşırsın. Mesela ben, günüm iyi geçmiyorsa Nick’e her detayını anlatırım.”

“İyi de sen bir kızsın.”

Burnundan alaycı bir nefes verdi. “Nick’in bana hiçbir şey anlatmadığını mı sanıyorsun? Geçen ay kardeşiyle kavga ettiklerinde günlerce bundan bahsetti.”

“Ben pek konuşkan biri değilim,” diye mırıldandım.

“O zaman ilişki işlerine girmeyeceksin.”

İçimi çektim.

“Cidden Ryder, ilişkilerde kurallar farklıdır. Biriyle öylesine takılıyorsan önemli konuları konuşmak zorunda değilsin. Ama sevgili olduğun anda beklentiler değişir.”

Alnımı ovuşturdum. “Bu hiç hoşuma gitmedi.”

“Kusura bakma ama ilişkiler böyledir. Konuşmak zorundasın. Bir sorun varsa partnerine anlatmalısın. Neler olduğunu bilmesi gerek.”

Midem kaynıyordu. Gigi’ye savcının beni aradığından, babamın hapiste olduğundan, şartlı tahliye olasılığından bahsettiğimi düşünmek bile içimin düğüm düğüm olmasma yol açmıştı.

Sonra onun rahatsızlık duysa da hislerini nasıl kolayca anlattığını düşündüm ve benim ona orgazmdan başka bir şey sunmadığımı fark ettim.

Darby fincanın üzerinden bana sıırttı. “Haklı olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye homurdandım. “Biliyorum, haklısın.”

Birdenbire koridorda bir patırtı koptu. Ön kapı şiddetle açılıp duvara çarpmış gibi bir gürültü ve gök gürlemesi misali adım sesleri duyuldu.

Tam sandalyemden kalkarken Nick Lattimore fırtına gibi içeri daldı. Önce bana, sonra masadaki Darby’ye baktı. Ve ben daha gözümü bile kırpamadan yumruğunu yüzüme doğru savurdu. Neyse ki son anda kenara kaçtığım için eli elmacıkkemiğimi sıyrıp geçti ama acıdan kaçmamın imkânı yoktu.

Ben, “Ne oluyor be?” derken Shane, Beckett ve Will koşarak mutfığa girdiler.

“Lattimore, dur,” dedi Shane, onu benden uzaklaştırırken. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Bana mı soruyorsun?” diye kükredi Nick. “Kız arkadaşına yürüyen o! *Ben* mi ne halt ediyorum?”

“Sen delirdin mi? Kız arkadaşına yürüdüğüm falan yok,” diye hırladım.

“Ona mesaj atıp, ‘*Bizim eve gel ama erkek arkadaşına söyleme,*’ demişsin.”

Duraksadım. “Eh, kelime seçimim pek doğru olmamış sanırım.”

Beckett iki büklüm oldu. “Tanrım! Gülmekten öleceğim şimdi.”

Darby sandalyesinden kalkarak, “Kusura bakma Ryder,” dedi. “Ona söylemememi istemiş olabilirsin ama Nick ve ben birbirimizden sır saklamayız.” Son sözcükleri imalı bir bakışla vurguladı.

Ne demek istediğini anlamıştım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

GIGI

Beni sana yönlendirdi

AKŞAM YEMEĞİ SONRASI koşudan yurda döndüğümde Ryder'ı oturma alanımızdaki kanepede bulunca şaşkınlıkla irkilip kulaklıklarımı çıkardım. "Burada ne arıyorsun?"

Doğruldu. "Seni görmek istedim. Mya çıkmadan önce beni içeri aldı. Tinder'da tanıştığı bir adamla Hastings'e bir şeyler içmeye gittiğini sana iletmemi söyledi."

Ona yaklaştığımda sol elmacıkkemiğinde hafif bir kızarıklık fark ettim. Kesik değildi ama bere olduğu kesindi.

"Yanağına ne oldu?" Kızgınlığıma rağmen yüzüne dokunmak için uzandım. "Bu hafta sonu maçta mı yaralandın?"

Başını iki yana salladı. "Nick Lattimore yumrukladı."

"Ne? Bunu ne diye yaptı ki?"

"Kız arkadaşına yürüdüğümü sanmış."

"Bilmek isteyeceğin bir şey mi?"

Ryder omuz silkti. "Darby bize geldi çünkü senin benden nefret etmemeni sağlamak için ondan tavsiye almak istedim."

Gülmemem gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım. Süklüm püklüm yaptığı itiraf anında içimi ısıtmıştı. Tanrım, bu adam inanılmazdı.

“Sanırım sonunda çözdüm.” Yine omzunu silkti. “Bu yüzden seninle konuşmayı umarak geldim.”

Koşu sonrası terli ve yapış yapıştım. Bu nedenle hırkamın fermuarını açarak yatak odama yöneldim. “Bir duş alsam sorun olur mu?”

“Tabii ki olmaz. Ben beklerim.”

Bir dakika sonra sıcak suyun altındaydım. Duşumu alırken Ryder’a söylemek istediğim şeyleri, son birkaç gündür omzumda yük olan hisleri düşündüm.

İlişkimizin devam etmesini istiyor muydum?

Devam etmesinin bir manası var mıydı?

Çünkü kendini sık sık kapatan, beni içeri almayan biriyle ilişki sürdüremezdim.

Sonra onu gülümsetmeyi başarmanın nasıl bir his olduğunu, kahkaha attığında kalbimin nasıl hızlandığını, beni dinlerken hiç yargılamamasını hatırladım.

Hızlıca kurulanıp üzerime ekoseli bir alt ve kapüşonlu *sweatshirt* geçirdim. Seksi olmaktan çok uzaktı ama odamdan çıktığımda Ryder’ın bana beğeniyle bakması kendimi acayip güzel hissettirdi.

Yanına oturup göğsüme çektiğim dizlerime sarıldım.

“Babamın adı Luke.”

Duymayı beklediğim şey bu değildi.

Kaşlarımı çattım. “Öyle mi?”

“Annem bana onun adını vermiş.”

“Yani babanla isimleriniz tamamen aynı.”

“Tamamen değil. Soyadını taşıyorum. Evli olmadıkları için annemin kızlık soyadını almışım.” Midesi bulanıyormuş gi-

biydi. “Buna şükrediyorum, gerçekten. Yoksa ondan asla kaçışım olmazdı. En azından elimde Ryder var.”

“Neden ondan kaçmak istiyorsun? Yakın değil misiniz?”

“Babam, annemi kafasından vurarak öldürdü.”

Şiddetli bir şok dalgası vücuduma çarptı.

Buna kesinlikle hazır değildim ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Ona ağızım açık bakarken gözlerimi kırptırdım. Sonra, benimle bu denli kişisel ve yıkıcı bir şey paylaşmışken karşısında aptal gibi oturmamam gerektiğini fark ettim.

“N-ne?” diye kekeledim, düzgün bir cevap olmasa da. En azından sesim çalışıyordu. “Baban, anneni mi öldürdü?”

Ryder kafa salladı.

“Sen kaç yaşındaydın? Olay yaşandığında orada...” Cümlemin gerisini getirmedim.

Beynim, Ryder’ın annesinin, öz babası tarafından vurulduğu gerçeğini idrak edemiyordu.

“Altı yaşındaydım. Ve evet, oradaydım. Şahit oldum.”

Eline uzandığımda buz gibi olduğunu gördüm. Parmaklarımı onunkilere geçirip, devam edebilmesi için cesaret ve sıcaklık vermeye çalıştım.

Gözleri acı dolu, yüzü gergindi.

“İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin,” dedim sonunda.

Kuru bir kahkaha attı. “Cidden mi? Çünkü burada olmamın, senin bana kızmanın tek nedeni sorunumu anlatmamam. Şimdi paylaşmamam mesele olmaktan çıktı mı?”

“Demek istediğim, *tüm* detayları vermek zorunda değilsin. Bu kadarını bilmem yeter.”

“Ne kadarını? Babamın katil olduğunu mu?”

Kendimi berbat hissediyordum. Sırf Luke ismini neden kullanmadığını söylemedi diye onunla dört gün boyunca konuşmamıştım. Şimdi gerçeği biliyordum ve kalbim sancıyordu. Belki de onu konuşması için zorlamamalıydım.

“Sorun değil,” dedi, rahatsızlığımı fark ederek. “Anlatacağım. Sadece... bir anlamı olmadığını düşünüyorum. Çünkü geçmişte kaldı.”

“Seni etkileyen geçmişte. Kendi adım bile kullanmak istemene neden olan geçmişte.”

Ryder dengesiz bir nefes verdi. Sonrasında uzunca bir süre sessiz kalınca devam etmeyecek sandım ama etti.

“Şiddet eğilimli bir adam değildi. Çok ironik, farkındayım. Ama bizi dövmezdi. Anneme bir fiske bile atmamıştı, en azından benim yanımda. Burnunun kanadığını ya da bir yerlerinin belendiğini hiç görmemiştim. Evet, içki içtiğinde tam bir pislige dönüşüyordu ama ondan korkarak yaşamıyordum.”

“Yani ne olduysa birden mi oldu?”

“Bilmiyorum. Daha altı yaşındaydım ve ilişkilerinin iç yüzünden haberdar değildim. Çok tartıştıklarını biliyorum ama. Annemin mutlu olmadığını, sadece benim için cesur kalmaya çalıştığını da.” Ryder elini saçlarından geçirdi. “Kahretsin, belki gerçekten babamdan dayak yiyordu ama çok iyi saklıyordu. Hiçbir fikrim yok. Olayın olduğu gece bağırışlara uyandığımı hatırlıyorum. Odamdan sessizce çıkıp kafamı onların odasının kapısından uzattım ve yerdeki bavulu gördüm. Yarısı doluydu, yani muhtemelen annem babamı terk etmeyi planlıyordu. Durum böyle olunca babam da patlamış olmalı. Kapıdan dışarı adım atarsa beynine kurşunu saplayacağını söylüyordu.”

Kalbim gümbürdemeye başladı. Altı yaşındaki bir çocuğun, babasının elindeki tabancayı annesine doğrulttuğunu izlemesini gözümde canlandırımdım. Akla hayale sığmaz bir şeydi bu.

“İlk başta ikisi de beni görmedi. Sonra babam fark edip odama gitmem için bağırdı. Ama yerimde donmuştum, hareket edemeyecek kadar korkuyordum. Annem yanıma gelmek istese de babam kımıldamamasını emretti. Ve yine kavga etmeye başladılar. Annem, ona silah doğrultmasının, gitmek istemekte haklı olduğunu kanıtladığını söyledi. Babam kendisini hâlâ sevip sevmediğini sordu, annem hayır dedi. Bu kısım kafama en çok kazınan kısım. Yani, neden hayır dedi ki?”

Başını inanmazlıkla iki yana sallayıp acı bir şekilde güldü.

“Neden yalan söylemedi? Yüzünün dibinde sikik bir tabanca vardı! Anlıyorum, korkutucu anlarda insanlar hep düzgün düşünemeyebilir ama... Tanrım. Adamın elinde silah var diye onu sevdiğini söyleyiverirsin yani. Ama annem bunu yapmadı ve öldürüldü. Onu sevmediğini itiraf ettiği anda babam tetiği çekti. Hiç düşünmeden.” Ryder şaşkınlıkla parmaklarını şıklattı. “Çok gürültülüydü. Daha önce hiç o kadar yüksek ses duymamıştım. Kulaklarım çınlarken annem yere yığıldı.”

Kalbim dayanılmayacak şekilde hızlanmıştı. Orada değildim ama olanları kemiklerimde hissedebiliyordum. “Sana da bir şey yapmaya çalıştı mı?”

“Hayır. Odadan çıktı ve onu takip etmemi söyledi. Birlikte oturma odasına gittik. Kanepeye oturup tabancasını dizine koydu, sonra gidip yanma oturmamı istedi.”

“Aman Tanrım.”

“Dediğini yaptım. Orta sehpadaki viski kadehini alıp içmeye başladı. Birileri tabanca sesini duymuş olmalıydı çünkü kısa süre sonra siren sesleri yaklaştı. Beş dakika içinde eve girip onu götürdüler.” Ryder parmaklarını tırnak işareti gibi yaparak tekrar etti. “Beş dakika içinde. Bana sorsan hayatımın en uzun beş dakikasıydı. Annemin bedeni diğer odada kanlar akıtarak yatarken ben onunla kanepede beş dakika oturdum.”

Kusacak gibiydim. Yutkunarak bulantımı bastırmaya çalışıp diğer avucumu onunkinin üstüne koydum ve elini benimkilerin arasında tuttum. “Sonra ne oldu?”

“Babam tutuklandı. Çocuk koruma hizmetleri devreye girdi.” Omzunu silkti. “Babamın ailesi yoktu. Annemin tarafındaki birkaç kişi de beni almak istemedi. Bu yüzden sisteme dahil edildim.”

“Mahkeme yapıldı mı?”

“Hayır. Suçunu kabul etti. Ömür boyu hapse mahkûm edildi ama şartlı tahliye ihtimali vardı. Bense tanık olarak polise ifade vermek zorunda kaldım. Bana milyonlarca soru sordular ama hiçbirini anlamadım çünkü daha altı yaşındaydım. Tek bildiğim annemin gittiği idi.”

Gözleri yaşarmıştı. Kendime engel olamadan uzanıp başparmağımla gözünün altını sildim. Hafifçe irkilse de beni itmedi. Ben gözyaşlarını silerken eğilip alnını benimkine yasladı.

“Her neyse, hepsi bu işte. Hikâyem bu. Annemi benden koparan adamla aynı ismi paylaşıyorum. Biri ne zaman bana o siktiğimin ismiyle seslense o gece annemin attığı çığlıkları duyuyorum. Eşikte dikilirken, babamın beni ilk fark ettiği anda dönüp silahı bana doğrulttuğunu hatırlıyorum. Bu tehdit amaçlı değildi, muhtemelen sadece içgüdüydü. Ama annem, ‘*Luke, dur!*’ diye bağırırmıştı. Tanrım, hâlâ kâbuslarıma giriyor. Adımı, babamın adını haykırdığını duyuyorum.”

Kucağına tırmanıp kollarımı boynuna sardım ve onu öylece tuttum. Bunu kendim için mi onun için mi yaptığımı bilmiyordum. Fakat çocukluğunun en soğuk hatırası beni çok kötü sarsmıştı.

“Luke isminden bu yüzden nefret ediyorum. Babamı düşünmek istemiyorum. O olay hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum.”

Geri çekilip kızarmış gözlerine baktım. “Ama öyle davranamazsın. Çünkü yaşandı,” dedim alçak sesle. “O anın ne kadar acı

verdiğini, şimdi düşündüğünde nasıl acı çektiğini hayal bile edemem. Ama olmamış gibi yapmak bir fayda sağlamaz. Sen bana hep, rahatsızlık verseler de bir şeyleri hissetmem için kendime izin vermem gerektiğini söylemez misin?”

Niye dışarıdan umursamaz göründüğünü artık çok iyi anlıyordum. Çocukluğunu şekillendiren korkunç olay, devamlı kendini koruma modunda olmasına neden oluyordu. Onu kesinlikle suçlamıyordum.

“İnan bana, hissetmem gereken her şeyi hissettim,” dedi boğuk sesiyle. “Seneler boyunca hem de. Ama bir noktada artık yetmişti. Hayatıma devam etme vaktiydi. Arizona’dan siktir olup gitmeye ve Doğu Yakası’ndaki bir okulda okumaya karar verdim. Cezaevindeki babamı, ölmüş annemi, berbat koruyucu aile evlerini geride bırakmayı istedim.” Karanlık bir kahkaha attı. “Arkamda bırakamadığım tek şey adım oldu.”

“Evet. O senin adın,” dedim, yüzünü avuçlarımla arasma alıp onu bana bakmaya zorlayarak. “Adın, sen onu nasıl görüyorsan öyledir. Eminim ki dünyada, canavar olan ebeveynlerinin adını almış bir sürü insan vardır. Senin tek yapman gereken o isimle iyi şeyler başarmak. O canavardan çok daha iyi olmak.”

Ryder gözlerime baktı. “Ben onun gibi değilim.”

“Öyle olduğunu bir an bile düşünmedim.”

“Hayır. Adımdan kaçmamamın nedeni bu değil. Onun gibi olacağımdan endişelenmiyorum. Çünkü asla olmayacağımı biliyorum.” Kendinden emin konuşuyordu. “Ben öyle öfkeme yenilip birini öldürmem. Kendimi tanıyor, yapabileceklerimi biliyorum. Luke ismi sadece geldiğim boktan yeri, sonsuza dek genetik olarak bağlı olacağım boktan insanı hatırlamama neden oluyor. Bu ismi duyduğumda geçmiş son sürat geri dönüyor. Benimse tek istediğim her şeyi geride bırakmak.”

“Geçmişinden kaçamazsın ki. Arizonadan ayrılıp başka bir yere taşındın ve Ryder ismini kullandın diye geçmiş öylece kaybolmuyor. Geldiğin yer orası.”

“Biliyorum.” Dudağını ısırdı.

“Orayı her hatırladığında kendini kapatıp herkesi uzaklaştırmak yerine tek yapman gereken bu.” Başparmaklarımla çenesini okşadım. “Bana karşı açık ve dürüst ol. Ben de sana yardım etmek için elimden geleni yapayım.”

“Deneyeceğim,” dedi boğuk sesle.

“Ayrıca isminden bu kadar nefret ediyorsan değiştirme şansın vardı. Ama ikimiz de kaçtığın şeyin o olmadığını biliyoruz. Sen utançtan kaçıyorsun.”

Gözleri yine ıslanmıştı. Eğilip dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırdığımda titrediklerini hissettim.

“Senin utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok,” diye fısıldadım.

Ryder birkaç uzun saniye boyunca sessiz kaldı. “Şartlı tahliye talebinde bulunmuş.”

Şokla irkildim. “Ne!?”

“Geçen gün sinirli olmamın sebebi buydu. Phoenix’teki savcıyla telefonda konuşmuştum. Suçunu itiraf ettiğini söylemiştim ya, bu da onun sikik hediyesi işte. Adam on beş yıl sonra şartlı tahliye talebinde bulunabiliyor. Toplum için tehdit oluşturmadığını düşünüyorlar. Tutku nedeniyle işlenmiş, muhtemelen tekrarlanmayacak olan bir suç olduğuna inanıyorlar.” Ryder acı acı güldü. “Tabii başka bir ilişkiye başlayıp o kadının da beynini patlatmaya karar vermezse.”

Yüzümü ekşittim. “Serbest bırakılmaz ama, değil mi?”

“Savcı, ihtimalin düşük olduğunu söyledi. Ama gidip duruşmada konuşmamı istiyor. İfadem, onu parmaklıklar altında tutacakmış.”

“Gidecek misin?”

“Hayır. O adamın yüzünü bir daha görmek istemiyorum.”

Onu suçlayamazdım.

“Her neyse.” Bu kez o beni nazikçe öptü. “Geçen gün sana çıktığım ve kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Ve beni dinlediğin için teşekkür ederim.”

“Anlattığın için teşekkür ederim.”

Uzun bir sessizlik daha oldu, sonra Ryder bana bir şok daha yaşattı.

“Bundan böyle... şey... Case’le birlikte olmak istersen anlarım.”

Gözlerimi kırptırdım. “Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Bir süredir düşünüyordum. Colson iyi çocuk. Eminim benim kadar duygusal yükü de yoktur.”

“Birkaç ay önce Case’in iyi biri olduğunu itiraf etmektense kırık cam parçaları yutmayı tercih ederdin.”

“Biliyorum ama... gerçekten iyi ve düzgün biri.” İçini çekti. “Hâlâ onunla olmak istiyor musun?”

Tereddüt etmedim. “Hayır.”

“Onu sevmiş miydin?”

“Sevmiştim. Ama ben de bir süredir düşünüyordum. Düşündükçe de beni aldattığında aslında fazla yıkılmadığımın farkına vardım.”

“Gerçekten mi? Bu konuda pek mutlu değil gibiydin.”

“E yani, mutlu değildim tabii. Çok üzüldüm. Günlerce ağladım. Buna rağmen hayatım mahvolmadı, anlatabiliyor muyum? Böyle olması gerekiyormuş gibiydi. Sanırım ona gerçekten âşık olsaydım ya da ne bileyim, evlenmeyi, birlikte bir hayat kurmayı, çocuk yapmayı isteseydim... o zaman ihaneti beni mahvederdi. Ama öyle hissetmem ilişkimizin, ikimizin de zannettiği şey ol-

madığını düşündürüyor.” Çenemi omzuna yaslayarak düşündüm. “Ayrıca o beni aldatmasaydı şu anda sen ve ben burada olamazdık. Yani bir bakıma...”

Beni sana yönlendirdi.

Bunu dile getiremedim çünkü arkasından başka şeyler de geleceğinden korkuyordum. Artık kimseye âşık olduğumu itiraf etmeyecektim. Bunu son yaptığımda çocuk korkup kaçmıştı.

“Sen niye şimdi Case konusunu açtın ki?” dedim kafamı kaldırarak. “Güvensiz mi hissettin?”

“Hayır. Ben... sanırım beni istediğini bilmeye ihtiyacım vardı.”

“Seni istiyorum.”

Gülümseyerek beni çekti ve yüz yüze bakacak şekilde kanepeye uzanmamızı sağladı. Parmaklarını yanağında, saçlarımda dolaştırdı. Belli etmese de kayıtsız davransa da sürekli bana dokunmak istemesine bayılıyordum.

Elimi göğsüne götürünce titrediğini fark ettim. Avucumu sol göğüs kasına doğru kaydırıp bastırdığımda kalbi anında daha hızlı atmaya başladı.

“Bunu sen de hissediyorsun, değil mi?” Koyu mavi, dipsiz gözleri benimkilerdeydi.

“Evet, hissediyorum.”

KIRKINCI BÖLÜM

GIGI

Sende farklı bir şeyler var

ERTESİ HAFTA, HER iki takımın da maçının olmadığı cumartesi akşamı hokey departmanı bağış etkinliği gerçekleşti. Geceye Whitney ve Camila'yla, geçen hafta sonu Diana'yla çıktığım alışverişte aldığım elbiseyi giyerek katıldım. Açık gri renkli, yere kadar uzun, derin V yakalı bir elbiseydi. İçinde pek rahat hissettiğim söylenemezdi çünkü benim kızları sergilemeye alışkın değildim. Etkileyici görünecek kadar büyük olduklarımı düşünmüyordum. Fakat Diana biraz cesur olmanın beni öldürmeyeceğini söylemişti. Ben de büyük dalgalar halinde şekillendirip salık bıraktığım saçlarım ve dumanlı göz makyajımla daha da cesur olmaya karar vermiştim.

Boston'daki küçük bir gösteri merkezindeki balo salonunun kemerli kapısına vardığımızda kısık bir ısıklık sesi duydum.

Ryder'ı görmeyi bekleyerek döndüm ama karşıma çıkan kişi Case'ti. Sonra Ryder'la ilişkimizi henüz duyurmadığımızı hatırladım. Bu bağış etkinliğine bile birlikte katılamıyorduk.

“Tanrım. Bebeğim, harika görünüyorsun.”

Ona, bana bebeğim dememesini söylemek istedim ama Cami ile Whitney yanımdayken işleri tuhaflaştırmak istemediğim için bu seferlik bir şey demedim.

“Sağ ol. Sen de iyi görünüyorsun.” Özel dikim siyah takım elbisesi, mükemmel şekillendirilmiş sarı saçları ve tertemiz tıraşlı yüzüyle tam bir “güzel çocuk” görünüşündeydi.

Bana tanıdık gülümsemesini attığında midemde eskisi gibi kelebekler uçuşmadı ya da nabzım hızlanmadı. Ona karşı hissettiğim tüm romantik duygular tamamen gitmişti.

Bu duyguları, onca insan arasında Luke Ryder’a karşı hissediyordum.

Kimin aklına gelirdi ki?

“Size içeri kadar eşlik edebilir miyim, leydim?” dedi Case, kolunu uzatarak.

Gönülsüzlüğümü hissetmemesini umarak koluna girdim. Bir yandan da Ryder’ın henüz gelmemiş olmasını, geldiyse bile Case’in kolunda olduğumu görmemesini diledim.

Takım arkadaşlarıma, “İçeride görüşürüz,” dedim.

Kalabalık balo salonuna girdiğimizde, sohbetimiz orkestranın sesiyle anlık olarak bölündü. Popüler bir pop şarkısının klasik versiyonunu çalıyorlardı.

Case, onu duyabilmem için kulağıma eğildi. “Seninle asırlardır konuşmamışım gibi hissediyorum.”

“Evet. Çok yoğunum. Aralık ayını bilirsin. Finaller, bayram tatili hazırlıkları derken hızlı geçiyor.”

“Bunlar dışında nasılsın?”

“İyiyim.”

Yüzümü inceleyerek, “İyisin,” diye tekrar etti.

“Kötüyüm dememi mi tercih ederdin?” dedim gülerek.

“Bir nevi,” diye itiraf etti. “Benim kadar perişan olmanı isterdim.” Dudağını ısırırken mutsuzluğu belliydi. “Ama görünüşe göre bayağı iyisin. Sende farklı bir şeyler var.”

“Ne gibi?”

“Bilmem. Sanki... parlıyorsun. Hamile misin?”

Bir kahkaha daha attım. Sonra dediğimi kanıtlamak istercesine yakındaki bir tepside şampanya aldım. “Kesinlikle değilim,” diyerek içkiden bir yudum içtim.

O da kıkırdadı ama rahatlamış gibiydi. Gerçekten de parlamamın nedeninin hamilelik olduğunu düşünmüş olmalıydı.

“Mutluyum işte,” diye ekledim. “Sezonumuz inanılmaz geçiyor. Konferans liginde şampiyonluğu garantiledik sayılır.”

Case içini çekti. “Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.”

İlk zamanlardaki mağlubiyetleri tabloyu kötü etkilemişti ve son birkaç haftadır da zorlu rakiplerle karşı karşıya geliyorlardı. Konferans liginde Connecticut Üniversitesi’nin arkasındaydılar. Connecticut epey iyi oynuyor, bizimkilere aman vermiyordu.

“Hiç olmazsa teklif alırsınız,” diye teminat verdim. *Play-off* maçlarına çıkacak on takımı seçen komite, konferans liginde galip gelemeyen takımlara bazen teklif götürürdü. Briar’ın da seçileceğine emindim.

Gözücüyla bir hareketlenme fark edince kafamı çevirip Ryder, Shane ve Beckett’in takım elbiseleri içinde ortalığı yakarak yanımızdan geçmelerini izledim. Açık bara doğru ilerlemeden önce bize başlarıyla selam verdiler.

“Ryder’la ikinizin şu dergiye basılan fotoğrafını çerçeveletip odana astın mı?” diye takıldım Case’e.

Ryder’m kollarını havaya kaldırdığı, Case’in ileri atılıp onu kucakladığı fotoğraf, *Sports Illustrated* dergisinin bir sayısında, üniversite ligiyle ilgili üç sayfalık yazıyla birlikte basılmıştı.

“Onu babam yaptı,” dedi Case alaycı bir gülüşle. “Bir sürü dergi alıp kasabadaki herkese dağıtmış.”

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, babam da aldı.”

Case’in yüzü aydınlandı. “İyi hissetmemi sağladı. Doğruyu söylemek gerekirse onu özledim.”

“Biliyorum.”

Ayrılıklar gerçekten zordu. Case’in artık ailemizin bir parçası olmaması da kötü hissettiriyordu. Annemle babam onu severdi. Wyatt da harika biri olduğunu düşünürdü. Ama artık onunla birlikte değildim. Bundan sonra da aile organizasyonlarına Ryder katılacaktı. Yani öyle umuyordum.

Fakat bu, ilişkimizi Case’e açıklamak zorunda olduğumuz anlamına geliyordu ve ben hâlâ tereddütlüydim. Ona umut verecek bir şey yapmıyordum. İlişkimizin bittiğini açıkça söylemiştim. Ona mesaj atmıyordum. Flörtleşmiyordum. Case her şeyin bittiğini kabullenemiyorsa bu benim sorunum değildi.

Yine de başka biriyle birlikte olduğumu söyleyerek ona kapının artık tamamen kapalı olduğu mesajını verebilirdim. Ama canını yakma fikri beni çok üzüyordu.

Payetli gümüş el çantamın içindeki telefonum titreyince çıkardım ve gelen mesajı okurken şampanyamdan bir yudum aldım.

Ryder:

Şu anda seni sikmeyi öyle bir istiyorum ki. O elbise ateş ediyor.

Yüksek sesle öksürdüm.

Case endişelenmiş gibiydi. “Sen iyi misin?”

“Evet. Kusura bakma.” Tekrar öksürdüm. “Yanlış boruya gitti.”

Ryder’ın izlediğini bildiğim için telefonumu abartılı hareketlerle çantama geri koydum. Ne kadar hoşuma gitse de bu akşam teşhircilikten uzak durmaya kararlıyım. Burası bunun yeri değildi. Hele ki Case buradayken hayatta olmazdı.

Case yumuşak sesle, “Gigi,” dediğinde ayrılığımızı konuşmak isteyeceğini anladım.

Neyse ki bu sefer kapıdan girenler yanımızdan geçip gitmediler. Trager, Will ve birkaç kişi daha bize katıldı. Ardından Cami, sessiz açık artırma ürünlerini incelemek için beni çağırdı.

Babam bu sene kendini aşmış, şanslı teklifçiye onunla ve.. Stanley Kupası’yla bir öğle yemeği hediye etmişti. Garrett Graham bir iyilik istediğinde insanlar onu yerine getirmek için resmen birbirleriyle yarışıyorlardı yemin ederim.

Üç kadeh şampanyayı bitirdiğimde idrar torbam daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Neyse ki sarhoş değildim. Sadece biraz kafam iyiydi ve partiden, olması gerektiğinden daha fazla keyif alıyordum. Gerçi bunun sebebi muhtemelen, takım elbise içindeki Ryder’ı bütün gece süzmüş olmamdı.

Kadınlar tuvaletinde işimi bitirip çıkarken Jordan Trager da erkekler tuvaletinden çıktı. Benim aksime o epey sarhoştı.

Açık bardan fazlasıyla faydalandığı belliydi. Üniversite öğrencilerine bedava içki sunmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşünmüştü merak ediyordum. Bir dahaki sefere Trager gibilerini kontrol altında tutmak için barı ücretli yapmalıydılar.

Jordan bana sırtıp kolunu omzuma attı. “Kahretsin G, bu akşam yakıyorsun. Bu elbise ne böyle?”

“Sağ ol.”

Koridorda balo salonunun kapılarına doğru ilerledik.

“Adamım Case’i ne zaman bu işkenceden kurtaracaksın?”

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. “Aman Jordan, partideyiz. Ciddi konulara girmeyelim.”

“Sadece ikinizin çok yakıştığını söylemek istedim.”

“Eh, yapacak bir şey yok. Bazen ilişkiler biter.”

“O seni hâlâ seviyor.”

Kalbim sıkışırken nihayet içimi çektim. “Bu konuyu konuşmasak olur mu?”

Ama çocuk beni dinlemiyordu. “Yeterince çektirmedin mi? Adam sadece bir partide kızın birinin ona sakso çekmesine izin verdi. Kızı becermedi ya.”

Sözleri yüzüme çarpan soğuk su gibiydi.

Sakso mu?

Bunu ilk defa duyuyordum.

Daha fazla detay istiyordum ama Trager’ın yanlış bir şey yaptığını düşünüp çenesini kapatması riskine giremezdim. Bu yüzden, vücudumdaki tüm kaslar gerilse de kendimi zorlayarak gevşedim ve her şeyi biliyormuş gibi yaptım.

“Bilmem, belki seks de yapmıştır,” dedim, kafamı alaycı şekilde yana eğerek. “Erkekler hep böyle şeylerin üstünü örtmek isterler.”

Case’in bana, kızla sadece öpüştüklerini söylemesi gibi.

Yalan söylemesi gibi.

İçimde kopan öfke fırtınasının egoyla ya da kızın biriyle yaptıklarıyla bir alakası yoktu. Belki önceden olsa üzüldüm ama şimdi sadece yalanı yüzünden ihanete uğramış hissediyordum. Sanki çok matah bir şey yapıyormuşçasına beni karşısına oturup hüznünlü gözlerle bakmış ve başka birini öptüğünü itiraf etmişti ama aslında *yalan söylemişti*.

Kahretsin, bir de ona sormuştum! Başka bir şey yaptıysa söylemesini istemiştım ama gözümün içine baka baka hayır demişti.

Bense burada onu incitmemek için elimden geleni yapıyor, o kötü hissetmesin diye yeni ilişkimı kapalı kapılar ardında yaşıyordum.

“Case’le ilişkimiz bitti,” dedim Trager’a, niyet ettiğimden daha soğuk bir sesle. “İkiniz de bunu kabullenmelisiniz artık.”

Koridorun kapılarını itip çıktım. Balo salonunun ortasına vardığım sırada tanıdık bir şarkı çalmaya başladı. Öyle beklenmedikti ki bir an olduğum yerde durup müzisyenlere baktım. Büyürken etrafımda sürekli çalan rock şarkısının bir orkestra tarafından çalınması içimi ısıtmıştı.

Sonra içinde bulunduğum duruma sinir oldum çünkü şu anda bu şarkıyla dans etmek istesem de bunu yapamazdım. En azından istediğim adamla.

Bu da öfkelenmeme neden oldu. *Kendime* öfkeliydim. Kendi hayatımı yaşamadığım için öfkeliydim. Bunca zamandır Case'in kalbini kırmamaya çalışırken nasıl boktan biri olduğundan tamamen bihaber olduğum için de.

Kötü kalpli biri değildim ama artık yorulmuştum. Akşamın başından beri Ryder'ı uzaktan izlemekten, onunla konuşmaktan yorulmuştum.

Birbirimizi becermeyi ne kadar istediğimizi gizli mesajlarla iletmekten yorulmuştum.

Elini tutamamaktan yorulmuştum.

Beni o asansördeki adamdan kurtardığında yapamadığım gibi, kollarımı boynuna saramamaktan yorulmuştum. Ona o gün sarılmalıydım ama yapmamıştım çünkü eski erkek arkadaşımın duygularına saygı duyuyordum.

Bakışlarım Ryder'ın grubuna kaydı. Shane'in dediği bir şeye uluya uluya gülüyorlardı. Daha doğrusu Beckett, Case ve David öyle yapıyordu. Ryder sessizce kıkırdıyordu çünkü ulumayacak kadar havalı biriydi.

Evet, kesinlikle kötü kalpli bir insan değildim ama çalan şarkı çok güzeldi ve Ryder'a bakmak nefesimi kesiyordu. Bu yüzden bacaklarım kendiliğinden hareket ederek beni o tarafa yönlendirdi.

"Selam," diye araya girdim, elimi Ryder'ın koluna koyarak "Benimle dans et."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Yüzde yüz

EH.

Bunu hiç beklemiyordum doğrusu.

Beni aylardır tüm dünyadan saklayan Gigi, şimdi bütün takım arkadaşlarımızın önünde onunla dans etmemi mi istiyordu?

Bir an için nutkum tutuldu.

Sonra omuz silkip kısaca, “Olur,” dedim.

Yüz ifademi ve cevabımı belirsiz tutmuştum çünkü nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Arkadaş arkadaşına mı dans edecektik?

Yoksa kız arkadaşım olarak mı beni dansa davet etmişti?

Onun elimi tutmasını izlerken Case’in gözleri kısıldı.

Gigi beni çektiğinde içgüdüsel olarak peşinden gittim. Bu kıza öyle bir yanıktım ki istediği yere gitmemem seçenek bile değildi.

Piste ulaştığımızda başımı kulağına doğru eğdim. “Ben dans etmem bebeğim.”

“Edersin edersin.” Bir elini omzuma koyup diğer eliyle elimi tuttu.

Bana dünyanın en güzel gülümsemesiyle baktığında bir kez daha afalladım çünkü mükemmelliği karşısında her seferinde ne yapacağımı bilmez hale geliyordum.

“Elini belime koy,” dediğinde hemen yaptım.

Bana yaklaşıp başının tepesini çenemin altına sıkıştırdı. Şampuanının çiçeksi kokusu burun deliklerime dolarken sersemlediğimi hissettim.

“Ne oluyor?” diye sordum, burnumdaki ve bedenimdeki duyu patlamalarındansa asıl önemli konuya odaklanmaya çalışarak.

“Erkek arkadaşım la dans ediyorum.”

Arkadaşlarımızın bize baktığını hissediyor, bulundukları yere bakmak bile istemiyordum. Sırtımdaki karıncalanma hissinin kaynağının Colson olduğuna emindim.

“Bu bir çeşit gövde gösterisi olabilir mi?”

“Hayır.”

Orkestranın yavaş temposuyla salınırken, çaldıkları parçanın klasik bir *slow rock* şarkısı olduğunu fark ettim.

Gigi bana bakmak için kafasını geriye yatırdı. “Bu, annemle babamın düğün şarkısı.”

“Ciddi misin?”

“Evet. İlk danslarını bu şarkıyla yapmışlar.” Diliyle dudaklarını ıslatıp bakışlarını kaçırırken yanakları kızarmıştı. “Orkestranın çaldığını duyduğumda... bilmiyorum... seninle dans etmek istedim.”

Bunu duymak kalbime bir şeyler yaptı. Ne olduğunu bilmiyordum. Gigi’nin içimde uyandırdığı duyguların yarısını anlamıyordum. Fakat bu her neyse doğru hissettiriyordu.

Pistte salınmaya devam ederken hafifçe döndüğümüzde Colson’ın sarı saçlarını ve kuşkucu bakışlarını anlık olarak gördüm.

“Case’in birkaç sorusu olacak,” diye uyardım Gigi’yi.

“Umurumda değil. Bu akşam fark ettim ki onun duyguları için endişelenerek yaşayamam.”

Haklıydı.

Bir yandan da çok yanılıyordu çünkü Colson takımın eş kap-
tanıydı ve *ben*, duyguları konusunda endişeliydim. Daha yeni ar-
kadaş olmuştuk ve dans ederken tekrar dönüp onunla göz göze
geldiğimde bu arkadaşlığın kaybının yası içimi sarmaya başla-
mıştı bile. Yüzümde bir teslimiyet, hatta yenilgi ifadesi olduğu-
nun farkındaydım. Çünkü Gigi’ye duyduğum hisleri daha fazla
saklayamazdım. Colson da zaten hemen anlamıştı.

Mavi gözleri kararırken birdenbire gruptan ayrılıp piste doğ-
ru gelmeye başladı. Bizimle yzleşeceğini sandım ama tek yap-
tığı, duyma mesafesine gelince, “Siktirin gidin,” demek ve yanı-
mızdan hızla geçip çıkış kapıma yönelmek oldu.

Orkestra daha yüksek tempolu bir şarkı çalmaya başladı. Ke-
manlar ve ellolar bu gergin ana eşlik ediyordu.

“Kahretsin. Gidip onunla konuşmalıyım,” dedim Gigi’ye.

Dudağını ısırdı. “Biliyorum.”

“Onunla takım arkadaşıyız.”

“Biliyorum dedim ya.” Elini omzumdan indirip beni pistin
dışına çekti. “Gidelim hadi.”

Ona vale bankosunda yetiştiğimizde Case dönüp bize sert
sert baktı.

Gigi, “Case...” diye başladı.

“İkiniz de siktirin gidin,” derken Case’in yüzü hiddetten kı-
zarmıştı.

“Hey,” dedi Gigi keskin bir sesle. “Yapma böyle.”

“Bu ne zamandır devam ediyordu?” şkeyle ikimizi işaret et-
tikten sonra suçlayıcı bakışlarını yüzüme diktı. “Arkadaşımmış gibi
davranırken ne zamandır eski sevgilimin peşinden koşuyordun?”

“Öyle olmadı,” dedim alçak sesle.

“Ne zaman başladı diyorum.”

Gigi’ye baktım çünkü ne yapmak istediğini, yalan söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordum. Ne yaparsa yapsın onu destekleyecektim.

Dürüst olmayı seçerek, “Eylülde,” dedi. “Bağış maçından sonra.”

Case geriledi. “O kadar oldu, ha?”

Gigi kafa salladı.

Bir anlığına ben de afalladım çünkü üç ay olduğuna inanamıyordum. Hem onunla daha dün tanışmış gibi hem de doğduğumdan beri onu tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Case bana vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. Kollarını yanlarına bastırıp yumruklarını sıkmasından anlamıştım. İçinde köpüren şiddete başvurmamak için elinden geleni yapıyordu.

“Siktiğimin şerefsizi,” dedi tükürürcesine. “Pislik olduğun konusunda beni uyardıydın. Seni dinlemeliydim.”

İç çekmemek için kendimi tuttum. “Üç ay önce seni tanııyordum bile dostum. Arkadaş değildik.”

“Ama sonra arkadaş olduk.”

“Suç bende,” diye araya girdi Gigi. “Bir şey söylememesini ben istedim.”

Case inanmaz bakışlarını ona çevirdi. “Buna inanamıyorum. Adam benim takım arkadaşım, Gigi.”

Genç kadının gri gözleri pişmanlık doluydu. “Bunu planladım ki. Öylece oluverdi.”

“Olduysa da durdurabilirdin. Geri adım atabilirdin.”

“Neden geri adım atacaktım? Seninle artık birlikte değiliz.” Gigi hiddetliydi. “Her konuşmamızda sana açık ve net şekilde söyledim. Sana umut vermedim.”

“Biliyorum ama yatmak için takım arkadaşımı seçmeyerek bana birazcık saygı göstermeyi düşünmedin mi?”

“Saygı mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Gigi öne atıldığında, ne kadar güçlü olduğunu bilerek hızlıca elimi omzuna koydum. Biraz sakinleşmeliydi.

“Beni aldatan ve yalan söyleyen sensin!”

Vale, Case’in anahtarıyla gelmek için o anı seçti ve karşısındaki yüzleşme sahnesinin ciddiyetini anlayınca akıllılık ederek geri çekildi.

“Yalan söylemedim. Ertesi gün hemen gelip sana anlattım.”

“Kızla sadece öpüştüğünü söyledin. Sana sakso çektiğini değil.”

Ah Colson. Seni ahmak.

Case donakaldı. “Öyle bir şey...”

“Ne? Öyle bir şey yok mu diyeceksin? Gözlerime bakıp bunun doğru olmadığını söyleyebilir misin?”

Ne yapacağını düşünürken Case’in beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Hatasını itiraf mı edecekti (çünkü yalan söylediği belliydi) yoksa inkâr edip ahlaki üstünlüğünü korumaya mı çalışacaktı? İlkinin seçerse ahlaki açıdan bizim seviyemize düşeceğini çok iyi biliyordu.

Sonunda akıllılık etmeyi seçti.

“Öpücükten daha fazlası olduğunu söyleseydim beni asla affetmeyeceğini biliyordum,” dedi boğuk sesle.

“Tamamen dürüst olsaydın affedilme şansın daha yüksek olurdu.”

“Zırva. Sana göre öpüşmek bile aldatmak sayılıyor.”

“Öpüşmek *aldatmaktır* çünkü,” dedi Gigi. “Şu anda saygıdan bahsetmeyelim çünkü saygısızlığın en büyüğünü sen bana yaptın. Benim tek isteğim, takım arkadaşınla ilişkiyi gözüne soka-

rak canını yakmamaktı. Belki akıllıca davranmadım ama lanet olsun, ben de mükemmel değilim. Kimse mükemmel değildir. Hele sen, gizli saksolarınla hayatta mükemmel değilsin.”

“Sana bunu kim söyledi?” diye mırıldandı Case.

“Neden? Gidip onu azarlayacak mısın? Suçunu üstlen, tamam mı? Hatayı yapan da gözümün içine baka baka yalan söyleyen de *sensin*.”

“*Sen de* beni hâlâ önemseydiğini ve arkadaş olmak istediğini söylemiştin.”

“Söyledim.”

“Hadi ya? Arkadaşlık dediğin bu mu?” Sesinden alaycılık akıyordu. Sonra bakışlarını yine bana çevirdi. “Ya sen, Ryder? Gerçekten arkadaşım olmak istedin mi?”

Cevap vermedim. Ama evet, arkadaş olmak istemiştim. Onu seviyordum ve kendimi kötü hissediyordum. Şu anda ciddi boka bir durumun içinde kalmıştık.

“Kusura bakmayın ama böyle arkadaşlık olmaz.” Kenarda süklüm püklüm duran valeyi fark ettiğinde ona gidip anahtarını aldı ve tek kelime daha etmeden aracına binip uzaklaştı.

Arabanın arka tamponunu bir süre izledikten sonra Gigi'ye döndüm. “*Demek* gövde gösterisiydi.”

“Değildi. Yani evet, bana yalan söylediğini az önce öğrendim. Ama yemin ederim seni dansa kaldırmamın sebebi çalan şarkıydı.”

“Artık birbirimize yalan mı söylüyoruz Gisele? Çünkü bizimle ilgili en sevdiğim şey dürüstlüğümüz.” Tek kaşımı kaldırdım. “Tek sebep şarkı mıydı?”

İçini çekti. “Yüzde doksan şarkı. Yüzde on intikam.”

Gülerek eline uzandım. “Siktir. Çok fena geçti.”

“Aynen.” Bana kederli bir bakış attı. “Buradan gitsek mi?”

Kafa salladığımda valeye işaret etti.

“Ben gidip paltomu alayım. Ah, bir de Whitney ile Cami’ye başka bir araç bulmalarını söylemem lazım. Senin palto biletin var mı?”

Ona uzattım.

Beni bırakıp içeri girdiğinde serin aralık havasını içime çekip pazartesi sabahı idmanın nasıl cehennem gibi geçeceğini düşündüm.

Sonra Gigi yanıma döndü ve Colson’ın benden nefret edip etmeyeceğiyle ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti. O topuklularla ve göğüs dekoltesiyle yürüyen bir fanteziydi. Elbisesini üstünden çıkarmak için yanıp tutuşuyordum.

“Bana mı gidiyoruz sana mı?” dedim tembelce.

Gözlerimdeki bakışı gördüğünde göz kırptı. “Senin ev daha yakın.”

“Akıllıca bir seçim.”

Ertesi sabah yatakta döndüğümde Gigi’yi yanımda sere serpe yatarken buldum. Güçlü uzuvları çarşafımın üzerine yayılmış, koyu renkli uzun saçları yastığı kaplamıştı. Derin uykuda sessizce nefes alırken eli ve önkolu, ipeksi yanağının altındaydı.

Onu rahatsız etmemek için odada parmak uçlarımda ilerleyerek tuvalet ve diş fırçalama işlerimi hallettim. Tam banyodan çıkarken Beckett’in kapısı ardına kadar açıldı.

Will Larsen’i karşımda yalnızca boxer şortuyla gördüğümde irkildim.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken omzunun gerisine baktığımda Beck’in ve sarışın bir kızın çıplak halde yatakta uzandıklarını gördüm.

Will bakışlarımı takip edip kısıp, mahcup bir sesle, "Dün gece... fenaydı," dedi.

"Görebiliyorum," dedim alaycı şekilde.

Yaptıkları şey beni ilgilendirmezdi, bu yüzden odama döndüm ve Gigi'yi kıpırdanırken buldum.

Yatağa çıkıp burnuna bir öpücük kondurdum ama dudaklarını öpmeye çalıştığımda uykulu şekilde gülerek benden kaçtı.

"Öpüşmek yok," diye karşı çıktı. "Sen dişlerini fırçalamışsın. Ben hâlâ fırçalamadım."

"Tamam o zaman. Ben de başka yerlerini öperim." Yüzümü boynuna gömüp tatlı, kadınsı kokusunu içime çektim. Kanımı kaynatıyordu. Bu kızla ilgili her şey inanılmaz seksi geliyordu ve onu sürekli yanımda istiyordum.

"Bugün için planın ne?" diye sordu, beni itip yatmamı sağlayarak yanıma iyice sokulurken.

"Bütün günü yatakta seninle geçirmeyi planlıyordum."

"Kulağa harika geliyor ama bugün son dakika Noel alışverişi için şehre gitmem lazım. Sen de gelmek ister misin?"

"Tanrım. Seninle alışverişe gelmemi mi istiyorsun. Hayır dersem beni terk eder misin?"

Sırıttı. "Hayır. Ama Noel hediyesi almayacak mısınız?"

Biraz düşündüm. "Hayır."

"Bir dakika, Noel'i kutlamıyor musun?"

"Küçüklüğümde kutlardım. Yaşadığım koruyucu aile evlerinin çoğunda da bayram etkinlikleri olurdu. Kutlayıp kutlamayacağım her sene değişiyor diyebilirim sanırım. Gidecek bir yerim olmasına bağlı. Geçen sene Phoenix'te, Owen ve ailesiyle beraberdim."

"Bu sene ne yapacaksın?"

“Burada kalacağım.”

“Tek başına mı?” Şoke olmuş gibiydi.

“Evet. Shane beni ailesinin evine davet etti. İki haftalığına Avustralya’ya gidecek olan Beckett de onunla gitmemi istedi. Ama ikisini de reddettim.”

Gigi bir an tereddüt etti. “Peki benim davetimi kabul eder misin? Bizim eve gelir misin?”

“Sizin eve?”

“Evet.”

“Ailenin evine.”

“Evet. *Bizim ev*, ailemin evi oluyor.”

“Baban da orada olacak mı?”

“Orada yaşadığına göre?”

“Babandan bahsediyoruz. Yani Garrett Graham’dan.”

“Neyse, tamam, davetimi geri çekiyorum.”

Yatakta oturup bir süre düşündüm. “Birlikte olduğumuzu biliyorlar mı ki?”

“Hayır ama gitmeden önce haber veririm. Tabii gelmek istersen.” Gigi de oturup uykuda karışmış saçlarını düzeltti. “Bence gelmelisin. Böylece babamın seni sevmesini sağlamak için elinde koca bir hafta olur.” Kışkırtıcı bir şekilde duraksadı. “Hem annem harika bir aşçıdır. Ayrıca kardeşimle birlikte bütün Noel şarkılarını söyleyerek kulaklara ziyafet sunarlar. Ah, en güzel kısmı neredeyse unuttuyordum. Noel Ertesi Kapaşması.”

“O nedir?” diye sordum, ismi komik bularak.

Gigi bana cevap vermek yerine tişörtünü eteğinden kavradığı gibi çekip çıkardı.

Göğüsleri ortaya çıktığı anda ağzım sulandı.

“Şu anda ne oluyor?” dedim çatlayan sesimle.

“Bir şey deneyeceğim. Hazır mısın?”

“Şimdiden çok hoşuma gitti.” Bakışlarım sertleşmiş meme uçlarındaydı.

“Hoşuna gitti, değil mi?” derken mükemmel memelerini avuçlayıp sıkıştırdı.

Aletim seğirdi. “Evet.”

“Peki ne kadar sertsin? Yüzde olarak.”

“Şu anda mı?” Sertleşmeye başlayan aletimi avuçladım. “Yüzde kırk olabilir.”

“Pekâlâ, hazırsan açıklıyorum. Noel Ertesi Kapışması. TD Garden. Halka kapalı rink.” Dramatik etki oluşturmak için duraksadı. “Garrett Graham.” Yine duraksadı. “John Logan.”

Yutkundum.

Tepkimi gözden kaçırmamıştı. Bana hafifçe sırtarak baktı.

“Hunter Davenport.”

Aletim bir kez daha seğirdi.

“Jake Connelly.”

“Aman Tanrım, dur artık,” diye inledim. “Noel’in ertesi gününü bu adamlarla rinkte geçirdiğini mi söylüyorsun?”

“Aynen öyle söylüyorum. Bu bir gelenek. Biz çocuklar da oynuyoruz. İki takım ve iki kaptan seçiyoruz. Ortam bayağı kızışıyor.” Gözlerini aşağı indirdi. “Evet, şimdi yüzde kaç?”

Aletimi sıkarak ölçtüm. “Yüzde seksen.”

Gigi’nin boğazından bir kahkaha yükseldi. Sonra minik şortunu ve parlak kırmızı külotunu çıkarıp memelerini sallayarak üstüme tırmandı.

“Bir dakika. En iyi kısmını daha açıklamadım.” Bana gülerek baktı. “Gigi Graham.”

“İşte şimdi yüzde yüz,” diye hırladım ve kalçasını kavrayarak onu taş gibi sertleşmiş olan aletimin üzerine oturttum.

Babam:

Annen ne yaptığını söyledi.

Gigi:

Aman baba ya, çok dramatiksin.

Babam:

Luke Ryder'la çıkamazsın. Bu hiç hoşuma gitmedi, Stan.

Gigi:

Harika! O zaman onu Noel için bize getireceğimi öğrenmek seni çok mutlu edecektir.

Gigi:

Seni görmek için sabırsızlanıyorum! ☺

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

RYDER

Bana Bay Graham diyebilirsiniz

GIGI'NİN AİLE EVİ, Hallmark filmlerinden çıkmış gibiydi. Zengin bir mahallede, iki yanında sıralı ağaçlar bulunan sokağın sonunda bulunuyordu. Tuğla cephesi, dört araçlık garajı, sütunlu girişi olan devasa bir yapıydı. İçeri adım attığımda antre göz korkutucu gelmişti ancak evde ilerledikçe aslında sıcak ve samimi bir ortam olduğunu fark ettim. Mobilyalar modern ve steril değildi, yaşanmışlık taşıyorlardı. Dekorasyon olarak da çoğunlukla aile fotoğrafları ve çerçevelenmiş başarı belgeleri kullanmışlardı.

“Hep burada mı yaşadınız?” diye sordum, Gigi bana her yeri gezdirdikten sonra.

Noel arifesiydi ve buraya geleli bir saat kadar olmuştu. Evde sadece ikimiz vardık. Anne babası markete gitmişti ve Wyatt henüz gelmemişti. Gigi'nin dediğine göre uçağı öğleden sonra inecekti.

“Hayır. Wyatt ile benim doğmamızın ardından birkaç yıl şehir merkezindeki bir evde yaşadık. Sonra annemle babam daha büyük bir eve geçmek istediler.” Gözlerini devirdi. “Seçtikleri bu sekiz yatak odalı, dört banyolu ev dört kişilik bir aile için fazla abartı, evet.”

Beni, salon diye tanıttığı dev oturma odasına yönlendirdiğinde bahçeye bakan cam duvara gidip yerdeki bembeyaz battaniye-yi ve ağaçların iskeletini kaplayan buzları izledim. Dün gece kar yağmaya başlamıştı ve Gigi çok heyecanlanmış, Noel'in böyle beyaz geçmesine bayıldığını anlatıp durmuştu.

Elime ıslak bir burun değince kafamı eğdim ve sarı labrador Dumpy'ye sııttım. Köpekler eve geldiğimiz andan bu yana dibimizden ayrılmamışlardı.

“Seni çok sevdiler,” dedi Gigi.

“Niye bu kadar şaşırdın?”

“Aksi duruşun yüzünden olabilir mi? Hayvanları korkutup kaçırma ihtimalin gözüme daha yüksek görünmüştü.”

Eğilip Dumpy'nin kulaklarının arkasını okşadım. “Yoo. Biz birbirimizi anlıyoruz.” Bergeron'a baktım. “Değil mi?”

Sibirya kurdu beni dikkatlice dinliyormuş gibi kafasını yana eğdi.

“Misafir odasında kalmanın senin için sorun olmayacağına emin misin?” dedi Gigi. “Babamın, burada kalmana izin vermesi için tek seçeneğimiz bu.”

Case'in de buraya geldiğinde misafir odasında kalıp kalmadığını sormak istiyordum ama uyku düzeni hakkında huysuzluk ediyormuş gibi görünmek istemedim. Hem dürüst olmak gerekirse anne babası önüne kırmızı halı serseler dahi Gigi'nin odasına yaklaşmazdım. Bu genç yaşta ölmeye meraklı değildim.

Gigi aklımı okumuş gibi, “Evet, Case de hep misafir odasında kalıyordu,” dedi. “Eğer uslu durursan herkes uyuduktan sonra seni odama gizlice alabilirim.”

“Hayatta olmaz.”

“Ciddi misin?”

“Çok ciddiyim. Garrett Graham tarafından öldürölmek istemiyorum.”

Gerçi karısıyla birlikte eve döndüklerinde Garrett Graham'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa her koşul altında beni gebertmeyi zaten aklından geçiriyor gibiydi.

“Bay Ryder,” dedi soğuk bir tavırla.

“Lütfen ona ‘Bay’ deme,” dedi Gigi, babasına gözlerini devirerek.

Bayan Graham daha dost canlısıydı. “Hoş geldin Luke. Noel'i bizimle geçireceğin için çok sevindim.”

Orman yeşili gözlerini parlatan bir gülümsemeyle bana bakarken, ismini kullanmaması için onu düzeltmek istemedim. Sanırım hoşuma gitse de gitmese de bu hafta boyunca Luke olacaktım. Graham ailesini kendimden soğutacak hiçbir şey yapamazdım.

“Beni evinizde ağırladığınız için minnettarım, Bayan Graham.”

“Ah, bana Hannah de lütfen.”

Kocası yanıltıcı şekilde memnun bir gülümsemeyle bana baktı. “Bana Bay Graham diyebilirsin.”

Demek böyle olacaktık.

“Akşam yemeğini hazırlamak için yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordum çünkü günün tuhaf anları resmi olarak başlamıştı.

Birileriyle ilk defa bayram veya tatil geçirirken hep böyle olurdu. Aynı şeyi Owen'ın, Lindley'nin ve Beck'in aileleriyle de yaşamıştım. Öylece durur, etkinliklerin bir parçası olmasanız da öyleymiş gibi davranırdınız. Cidden acı verici bir şeydi.

Bir yere ait olmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmiştim.

Fakat Hannah beni dahil etmek için elinden geleni yaptı ve akşam yemeği için sebzeleri doğrayıp patatesleri soyma görevi verdi. Gigi ile babası da salona futbol izlemeye gittiler.

“Sen de onların yanına gidebilirsin istersen.”

Rengim attı. “Ah Tanrım. Lütfen beni oraya gönderme,” dedim şakayla karışık.

Hannah güldü. “Yok ya, Garrett o kadar da korkutucu değildir.”

“Ne kadar korkutucu olduğunu düşünüyorsunuz bilmiyorum ama onu beş milyonla çarparsanız nasıl hissettiğimi anlarsınız.” Soymak için bir patates daha aldım. “Gigi’nin erkek kardeşine karşı da aynı şekilde korumacı mı?”

“İnan bana, Wyatt paçayı kesinlikle kurtaramıyor. Bu yüzden eve asla kız getirmez. On dokuz yaşındayken bir kere getirmişti. Zavallı kız hafta sonu boyunca kocam tarafından sorgulandıktan sonra Nashville’ye kaçmış ve bir daha asla Wyatt’la görüşmemişti. Kızın gittiği sabah Wyatt, Garrett’in çalışma odasına girip kısaca ‘*Bir daha asla,*’ dedi ve o günden bu yana görüştüğü hiç kimseyi bizimle tanıştırmadı.”

Güldüm. “Demek tek korkan ben değilim.”

“Sana zamanla alışacaktır, merak etme.”

Biraz da olsa umutluydum fakat sonra Gigi’nin kardeşi geldi ve bana tepeden bakan iki erkekle başa çıkmak zorunda kaldım.

Wyatt ile Gigi ikizdi. Birbirlerine benzeseler de aslında farklılıkları, benzerliklerinden daha fazlaydı. Wyatt’ın saçları daha açık kahverengi, daha dalgalıydı. O, annesinin yeşil gözlerini alırken Gigi’nin gözleri griydi. Gigi kısa boyluydu, Wyatt ise neredeyse benim kadar vardı ki ben 1.95’tim. Genç adam, yırtık kotu, siyah tişörtü, bir bileğinde deri bilekliği ve diğerinde farklı bileklikleriyle tam bir müzisyen havası taşıyordu. Eh, bilekliklerini yargılayamazdım; ben de on altı yaşından beri bileğimde aynı bilekliği taşıyordum. Lanet şey nedense hiçbir şekilde kopmuyor ya da çıkmıyordu. Owen ve ben, birkaç aya eriyip düşeceklerini sanmıştık ama takmaya başlamamızın üzerinden beş yıl geçmişti. Sanırım bu, aramızdaki bağ hakkında çok şey söylüyordu.

Akşam yemeği tam da Gigi'nin vaat ettiği gibi lezizdi. Bana ne kadar cesaret verici bakış atsa da yemek boyunca fazla konuşmadım. Tek hareketlenme, takım arkadaşım Austin Pope'un dün Gençler Dünya Şampiyonası'nda gösterdiği performansın konusu açıldığında gerçekleşti. Garrett Graham, muhteşem bir an için varlığımın farkında olduğunu belli etti.

"Gerçekten o kadar iyi mi kayıyor yoksa dün akşamki sadece şans mıydı?" diye sordu. "Daha önceki maç kayıtlarında bu hızı görmemiştim."

"O kadar iyi kayıyor," diye doğruladım. "Gösterdiği hız aldatıcı. Önce yavaş olduğunu düşündürerek karşısındakini kandırıyor, sonra vites değiştirip '*Oha, bu ne?*' olmanıza neden oluyor."

Suyumdan bir yudum alıp bardağı bıraktım.

"Hokey Kralları kampına birinci sınıflardan birini seçme ihtimaliniz varsa Pope harika seçim olacaktır," dedim Garrett'a. Esasında tereddütlüydüm çünkü bu konuyu bencilce sebeplerden ötürü açtığımı düşünmesini istemezdim. Doğruyu söylemek gerekirse ben kampta koç olma hayalimden vazgeçmiştim.

"Öyle mi?" Kuşkucu görünüyor; beklediğim gibi ona yaranmaya çalıştığımı düşünürcesine bakıyordu.

"Kesinlikle. Yaşının küçük olduğunu biliyorum ama çok iyi çocuktur. Bir azizin sabrına sahiptir. Takım arkadaşlarının kendini geliştirmesine yardım etmek için rinkte hep sonlara kalır. Hangi kampa seçilirse seçilsin büyük katkısı olacaktır."

Garrett kafa salladı. Yüzündeki şüphe silinmişti. "Anladım. Hokey Kralları için birinci sınıflardan seçmiyoruz çünkü yaşları kamptaki çocukların bazılarına çok yakın oluyor. Fakat gelecek seneler için onu aklımda tutacağım. Sağ ol."

Tam ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum ki Gigi elime uzandı. İçgüdüsel olarak parmaklarımı onunkilere geçirdiğimde babası bu hareketimi izledi ve huysuzluğuna geri döndü. Sanki

Gençler Dünya Şampiyonası hakkında konuştuğu öylesine biri değil de kızının erkek arkadaşı olduğunu birdenbire hatırlamıştı.

Gigi'nin elini tutmakla hata etmiş olabilirdim ama kız arkadaşım değilmiş gibi de davranamazdım. Bu yüzden parmaklarımı sıkmasına izin verdim ve o sırada Hannah'nın da bizi anlaşılması zor bir ifadeyle izlediğini gördüm.

"Pekâlâ, kuralı biliyorsunuz. Ben pişiririm, siz temizlersiniz," dedi Hannah, herkes yemeğini mideye indirdikten sonra. "Kendime bir kadeh şarap doldurup şömineyi yakmaya gidiyorum."

Gigi'nin tualete gitmesi gerektiği için mutfakta babası ve kardeşiyle yalnız kaldım. İkisi de bana bir şekilde evlerine girmeyi başarmış uluslararası bir teröristmişim gibi bakıyorlardı.

Uzunca bir sessizliğin ardından Wyatt kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kardeşimden ne istiyorsun?"

"Wyatt," dedi Garrett.

Gigi'nin ikizi, babasına baktı. "Sen bana bırak. Gerekirse sonra dahil olursun." Yeşil gözlerini bana çevirdi. "Eee?"

İç çekişimi bastırdım. "Onunla birlikteyiz. Başka ne dememi istiyorsun bilmiyorum."

"Birliktesiniz," diye tekrar etti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Çıktığımız anlamına geliyor."

Garrett da kollarını oğlu gibi yaparak, "Şimdi dahil oluyorum," dedi. "Bu ilişkinin nereye gideceğini düşünüyorsun?"

Her yere.

Ama bunu söylemek istemiyordum. Zaten duygularım hakkında konuşmaya alışkın değildim. Bir de hiç tanımadığım iki erkeğin karşısında bunu yapamazdım.

"Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum. Bir süredir beraberiz. Her şey iyi gidiyor." İkisinin de gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Benim için ciddi bir ilişki."

Wyatt gözlerini kıstı. “İnternette seni araştırdım. Dünya Şampiyonası’nda birini dövmüşsün.”

Kafa salladım. “Evet, dövdüm.”

“Öfke problemin mi var? Bu yüzden mi yaptın?”

Garrett azarlarcasına, “Wyatt,” dedi ama sonra tek kaşını kaldırdı. “Gerçi ben de bu olayı merak ediyorum.”

“Beyler, onu sorgulamayı keser misiniz?” Gigi yüzünde rahatsızlıkla mutfığa girdi. “Yapmayın böyle. Sorularını cevaplamak zorunda değilsin, Ryder. Aslında Ryder, annemin yemek pişirmesine yardım ettiği için bulaşık işini yapmaya mecbur değil. Yani gidebilir.” Babasıyla kardeşine parmağını doğrulttu. “Siz ikiniz bulaşığı halledin. Biz annemle, yani normal bir insanla oturmaya gidiyoruz.”

Sonra beni çekiştirerek mutfaktan çıkardı.

“Yüce İsa. Sağ ol,” diye mırıldandım, erkeklerin duyma mesafesinden çıkınca.

“Kusura bakma. Biraz fazla korumacı olabiliyorlar.”

“Biraz mı?”

“Şimdi benimle Noel alışverişine geldiğin için memnun musun? Arka cebinde birkaç rüşvet olması her zaman işe yarar.”

Teknik olarak hediyeleri o seçmişti çünkü ben ailesini tanıımıyordum. Ama hediyelerim çok beğenildi. Özellikle Wyatt, havalı bir metal kutuya konmuş nota kâğıtlarına bayılmış olmalıydı ki gönülsüz de olsa bana teşekkür ederken çok keyifli görünüyordu.

“Akşam yemeğini ve hediye açma etkinliğini Noel arifesinde yapıyorsanız yarın ne yapıyorsunuz?” diye sordum onlara. Salonda, duvarlarda gölgelerin dans etmesini sağlayan parlak ağaç ışıklarının altında oturuyorduk. Tabii ki de ağaçta duygusal anlamı olan, eski süsler asılıydı. Gigi’nin ve Wyatt’ın bebekliklerinde kullandıkları minik bacak alçıları gibi. Normalde böyle bir şey mide bulandırıcı olmalıydı ama beni kötü etkilememişti.

“Boş boş oturuyoruz.” Wyatt bir an için tavuk kümesindeki tilki olduğumu unutmuş olmalıydı. Bana, kardeşini bozmak isteyen anormal biri olduğumu düşünmüyormuş gibi cevap vermişti. “Kalan yemekleri yiyoruz. Büyükanneimin bayram kurabiyeleriyle dolu kutuları açıyoruz.”

“Bazen de sokağın ucundaki gölette kayıyoruz,” diye ekledi Gigi. “Aslında ikinizin karşı karşıya gelmesini izlemeyi çok isterim.” Beni ve Wyatt’ı gösteriyordu.

Wyatt ona kaşlarını çatarak baktı. “Lütfen beni hokey oynamaya zorlama.”

“Ama çok iyisin,” dedi Gigi bitkinlikle.

“Evet ama yapmak istemediğin bir şeyde çok iyi olmanın nasıl yorucu bir şey olduğunu biliyor musun?”

Garrett sıırıttı. “Seni nankör. Sana tüm yeteneğimi verdim ama gidip ne yapmayı seçtin? Şarkı söylemeyi.”

“Hey, o da benim yeteneğim,” dedi Hannah.

“Özür dilerim Wellsy,” dedi Garrett utanarak. “Senin yeteneğin benimkinden çok daha iyi.”

Bunda ciddi olduğu açıktı. Gözlerindeki saf aşkı izlerken kendimi neredeyse dikizci gibi hissettim. Ben ne anne babamın ne de başka çiftlerin birbirine böyle baktığını hiç görmemiştim.

Acaba ben Gigi’ye bakarken insanlar yüzümde ne görüyorlardı?

Sonunda akşam sona ererken hepimiz yatmak için kalktık. Gigi’ye odasının kapısına kadar eşlik ettiğimde parmak uçlarımda yükselerek, “Herkes uyuyunca gelecek misin?” diye fısıldadı.

“Olmaz dedim ya.”

“Hadi ama.”

“Babanın çatısı altında sana parmağımı bile sürmem. Zaten ipin ucundayım.”

“Seksi mesajlaşmaya ne dersin o zaman?”

İnatla kafamı iki yana salladım. “Ya baban kazara benim telefonumu alırsa?”

“Niye böyle bir şey olsun? Lütfen, sadece aletinin fotoğrafını istiyorum.”

“Bana olan bu takıntın nereden geliyor?” dedim tembelce. “Jensen’a söyleyeyim de seks bağımlılığıyla ilgili sunumu sana da göndersin.”

Yanağına iyi geceler öpücüğü kondurduktan sonra misafir odasına geçtim. Yatak acayip derecede rahattı ama bir türlü uyku tutmadı. Bir süre dönüp durduktan sonra içki dolabından bir şeyler aşırıp kendimi uyumaya *zorlamaya* karar verdim. Mutfığa inerken köpeklerden biri sessizce peşimden geldi. Diğeri zaten aşağıda, Hannah’nın hediye paketlediği yemek odasındaydı.

Kafamı kapıdan içeri uzattım. “Hediyeleri çoktan açmamış mıydık?”

“Ah, bu bizim geleneğimizin ikinci kısmı. Tüm hediyeler açılmış gibi davranırız, sonra çocuklar Noel sabahı uyanıp mutfak masasında onları bekleyen ekstra paketleri bulurlar.”

“Ne güzel bir gelenekmiş.” Tuhaf bir şekilde omuz silktim. “Bir içki alsam sorun olur mu? Su veya süttten daha sert bir şey olsa iyi olacak.”

“Uyuyamadın mı?”

“Evet. Yerimi yadırgadım sanırım.”

“Gel bakalım, bende işine yarayacak bir şey var.”

Beni koridordan arka taraftaki oturma odasına götürdü. Çalışma masasına, ödüllerle dolu raflara ve çerçeveli fotoğraflara bakılırsa burası aynı zamanda Garrett’in çalışma odasıydı. Fotoğraflardan birinde Garrett, başkanın ta kendisiyle tokalaşıyordu. Fakat siyasetle hiç ilgim olmadığı için başka bir çerçeveye

yöneldim. Bu fotoğrafta bir gölün iskelesinde toplanmış yirmi kadar insan vardı.

Hannah bakışlarımı takip etti. “Geleneksel Tahoe gezimizden. Garrett her sene grup fotoğrafı çektirmemizde ısrar eder ama kimse buna hazırlıklı olmaz ve genelde biri göle düşer.” Omuz silkti. “Bu sene sen de orada olursun.”

“Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

İki kadeh viski doldurdu ve kahverengi deri kanepenin iki ayrı ucuna oturduk.

“Kızıma âşıksın.”

Kafamı şaşkınlıkla ona çevirdim.

Viskisini yudumlarken durumumu komik bulmuş gibiydi. “Farkındasın, değil mi?”

Ben de içkimden bir yudum içtim. “Henüz... çok erken.”

“Erkense ne olmuş? İnsan anlar.” Yüzümü incelerken dudakları seğirdi. “Anladım. Hâlâ direniyorsun. Endişe etme, Luke. Bu konuşmayı başka zamana bırakabiliriz.” Hafifçe güldü. “Böylece zihninin, kalbine yetişmek için vakti olur.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Owen McKay

BAYRAM TATİLİ BOYUNCA Ryder'ın bizimle kalması çok güzeldi. Babamla Wyatt'ın ona tam olarak ısınabildiğini söyleyemesem de annemin aksini hissettiği belliydi. İkisi birlikte çok tatlı görünüyorlardı. Birlikte köpekleri karda yürüyüşe çıkarıyorlardı. Ryder onun marketten aldıklarını eve taşıyordu ve yapımcılığını yaptığı yeni şarkıcıdan bahsettiğinde ilgiyle dinliyordu. Onları izlemeye bayılıyordum.

Ryder'ın hayatında bir anne figürüne hasret olup olmadığını merak etmeden de edemiyordum. Kendi annesini altı yaşındayken kaybetmişti ve onsuz büyümek çok zor olmuş olmalıydı. Yerine, onunla ilgilenecek kadar uzun süre yanında kalmayan koruyucu anneler gelmesi çok daha kötüydü.

Tatilin son gecesinde odamda baş başa vakit geçirmeye karar vermiştik. Elbette kapı açıktı çünkü Ryder bir süredir bekâret yemini etmiş gibi dolaşıyordu. Bu hafta onu sadece iki defa sekse ikna etmeyi başarmıştım; o da annemle babamın uzunca bir süre dışarıda olacağı garantisini verdikten sonra olmuştu. Cinsel ilişkinin öncesinde ve sonrasında ikişer saat boşluk olması da en önemli şartıydı.

Kaçık bir adamla çıkıyordum, evet.

Kendisi şu anda yatağıma uzanmış, babamın çalışma odasından aldığı kitabı okuyordu. Babam gönülsüzce de olsa bu seçimi beğenmişti ama hâlâ inat ediyor ve Ryder'la ortak bir paydada buluşabileceklerini itiraf etmiyordu. Bu yüzden de kitapla ilgili bir yorum yapmamıştı.

MacBook'umda özel bir tişört tasarlarken bacaklarımı Ryder'ın kucağına uzattım. Yarın babamın doğum günüydü ve hediyesini çoktan almış olsam da Noel Ertesi Kapışması'ndaki davranışları yüzünden ekstra bir hediye daha yapmak istemiştim. Kapışmada Beau Di Laurentis ile AJ Connelly kaptan olarak belirlenmişti ve babam seçim sıralamasında beşinci olduğu için o kadar hiddetlenmişti ki yeniyetme oğlanlara, "Şaka mı bu?" diye hırlamıştı. "Farkında mısınız bilmiyorum ama ben Garrett Graham'ım."

"Ben Garrett Graham'ım yazısı siyah mı olsun gümüş mü?" diye sordum, bilgisayarımın ekranını çevirerek.

Ryder tişörtlü bakıp, "Siyah," diyerek kıkırdadı.

Telefonum sabahtan beri olduğu gibi yine titredi. Arkadaşlarım bu akşam ne yapacağım ile ilgili sorular sorup duruyorlardı. Bugün yılbaşı arifesiydi ama biz evde kalmaya karar vermiştik.

Telefonuma baktığımda yılbaşı tatilini yeni sevgilisi Sir Percival'la geçiren Diana'dan mesaj geldiğini gördüm.

Diana:

Bu çocuğun olgun hallerini sevdim sanki. Bu akşam partilemek istemediğimi söyledim ve evde kalmayı kabul etti. Yılbaşı arifesini şarap içip film izleyerek ve sıcak dakikalar yaşayarak geçireceğiz. Yaşca büyük erkek fikri giderek daha çekici gelmeye başlıyor.

Ben:

Çok sevindim! Ama kendini fazla kaptırma. Daha çok erken.

Ben bu konuya ihtiyatlı yaklaşıyordum çünkü kendisinden yaşça çok daha küçük kızlarla çıkmak isteyen erkekler bana hep şüpheli gelirdi. Tamam, altı yaş fazla değildi ama Diana'nın anlattığına göre Percival ondan önce de yaşça küçük bir kızla ciddi ilişki yaşamıştı. Kendi yirmi dört yaşındayken kızın on sekiz yaşında olması biraz rahatsız ediciydi doğrusu. Fakat şu anda Diana da o da birer yetişkindi ve arkadaşım mutlu oldukça olumsuz eleştirilerimi kendime saklayabilirdim.

Ekranımda yeni bir mesaj daha belirdi. Bu seferki kuzenim-dendi.

Alex Tucker:

Bu gece evde kalmak da ne demek? BUNA İZNİNYOK. Hemen Manhattan'a geliyorsun.

Bundan önceki mesajında, bu gece Manhattan'daki yeni bir kulüpte ücretli olarak boy göstereceğinden bahsetmişti.

Ben:

Son dakikada nasıl geleyim? Tren için çok geç. Bu saatten sonra uçak bileti de milyarlarca dolar eder.

Alex bir süreliğine kaybolunca konunun kapanacağını düşündüm. Sonra tekrar mesaj attı.

Alex:

Arkadaşım özel jetini gönderecek.

Öksürerek kahkaha attım. Yüce İsa. Ben de kendimi yüksek mevkilerde tanıdıkları olan biri olarak görürdüm. Alex ise özel jeti olan insanlarla arkadaşlık ediyordu.

Ben:

Gelemem.

Alex:

Gelebilirsin.

Bir süre düşündüm. Yoğun hokey programım arasında nadiren ani kararlar verip bir yerlere gidebiliyordum. Birazcık çılgın bir şeyler yapmam için belki de bu son şansım olabilirdi. Tatil bitiyordu ve yeni sömestr başladığında yeni hokey sezonu da başlayacaktı. *Play-off*'lar da çok yakındı. Bundan sonra ne zaman New York'a uçmak için özel bir jete binme şansı bulabilirdim ki?

"Hey," dedim Ryder'a. "Yılbaşı partisine davet edildik. Gidelim mi, ne dersin?"

Kafasını kitabından kaldırıp, "Kim davet etti?" diye sorarken dalgınca dizimi okşuyordu.

"Kuzenim Alex. Manhattan'daki bir gece kulübünde olacakmış. Hani ünlülerin boy göstermek için ödeme aldıkları şu mide bulandırıcı etkinlikler var ya, onlardan biri."

"Süpermodel olan kuzenin mi?"

Kafa salladım. "Gitmek ister misin? Bizim için uçak gönderebileceğini söyledi."

Ryder gözlerini kırıştırdı. Sonra burnundan alaycı bir nefes vererek güldü. “Yok artık ya.”

“Aynen.” İçimi çektim. “Ama ne yapayım? Kızın bağlantıları güçlü. Tucker Amcam bunun çok havalı olduğunu düşünüyor.”

Alex’ten gelen yeni mesajda etkinliğin linki vardı.

“Aa, detayları gönderdi.” Linke tıklayıp, sahne alacak popüler DJ’lerin ve ünlülerin listesini inceledim. En baştaki isim kahkahalara boğulmama neden oldu. “İnanmıyorum. Tahmin et başka kim orada olacakmış?”

“Kim?”

“Vizza Billity.”

“Tüm zamanların en kötü isimli rap sanatçısı mı?”

“Evet. Off, Mya şu anda Malta’da olmasaydı kesinlikle bizimle gelirdi.” İsimleri incelemeye devam ettim. “Baksana, kankan Owen McKay de geliyormuş.”

Listede birkaç sporcunun adı daha vardı ama McKay gözüme çarpan tek kişi olmuştu.

“Pekâlâ, şimdi *kesin* gitmeliyiz,” dedim Ryder’a.

Rahatsız olmuş gibi kıpırdandı.

“Ya da evde kalabiliriz. Nasıl istersen.”

Mavi gözlerini yüzüme çevirdi. “Sen gitmek istiyor musun?”

“Gibi.”

“O zaman ben de istiyorum.” Tek kaşını kaldırdı. “Ama dans etmem.”

“Tabii ki edeceksin.”

“Ayrıca Vizza Billity’nin imzasını istediğinde seni tanımıyor-muş gibi davranırım.”

“Çok şey kaçırsın. Göğüslerimi imzalamasını isteyecektim çünkü.”

Ryder sırttı.

O akşam ilerleyen saatlerde Manhattan'a giden özel jete binmiştik. Jetin içi, deri koltuklardan pelüş halılara ve geniş tuvalete kadar tamamen bembeyazdı. Çok absürd görünüyordu.

Yirmi yaşındaki Alex, Tucker Amca ile Sabrina Teyze'nin en küçük kızıydı. Ondan birkaç yaş büyük olan ablası ise avukattı. Kızlardan biri ciddi bir işte çalışırken diğerinin net değerinin yüz milyon dolar olması ve özel jetlerle seyahat etmesi çlgıncaydı.

Jetin metal basamaklarından karla kaplı piste indiğimizde Ryder esprili bir hiddetle, "Nasıl yani? Alex gelip bizi buradan alamayacak kadar zengin ve ünlü mü?" dedi.

Sadece kırk beş dakikalık bir yolculuktu ve bana göre çok daha kısa sürmüştü. Kabin görevlisinin getirdiği şarküteri tahtasındaki şeyleri keyifle mideye indirmeye devam etmek isterdim.

"Bu kabul edilemez," diyerek ona katıldım.

Gerçi Alex bizim için şık, siyah bir Escalade göndermişti. Şehrin kalbine giderken neyse ki Times Meydanı'ndan uzak durmayı başardık çünkü oraya bağlanan bütün yollar tıkalıydı. Orada, yüzlerce üşüyen beden arasında sıkış tepiş durarak aptal bir topun düşmesini bekleme mantığını bana kimse kabul ettiremezdi.

Ryder, arka koltukta otururken elimi tuttu ama dalgın olduğu çok belliydi. Uçaktayken de birkaç kez telefonunu kontrol etmişti; sanki bir mesaj bekliyordu. Ona sorduğumdaysa sadece saate baktığını söylemişti.

Alex bana mekâna ulaştığımızda kendi adımı söylememi tembihlemişti. Kapıda neredeyse üç blok uzunluğunda bir sıra vardı. En öne geçerken, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen sırada bekleyen gençlerin dik bakışlarına maruz kalınca kendimi pislik gibi hissettim.

İçerisi tam bir kaos ortamıydı. Yanıp sönen ışıklar, ter ve parfümle nemlenmiş hava ve sağır edici elektronik müzik çok boğucuydu. Kulübün gerilerine doğru ilerlerken avuç içi kadar giysiler giymiş kadınlar ve aç erkekler yolumuza çıkıp durdu. Doğrusu bu benim için çok fazlaydı. Hastings'de gece hayatı pek hareketli değildi, ben de sezon içinde antrenmanlar ve maçlar yüzünden Boston'a gidemeyecek kadar yorgun oluyordum.

Alex'e geldiğimizi haber veren mesajı attığımda doğrudan VIP salonuna gitmemizi istedi.

"Gel, bu taraftan." Ryder'm elini çekiştirdim.

Kalabalığı incelerken biraz rahatsız olduğunu fark etmiştim. Tavrıları da hâlâ biraz tuhaftı ama bunu antisosyal olmasına verdim.

Kalabalık ana katta insanların içinden geçerken müzik kanıma işleyip kalçalarımı hareketlendirdi. Bunu gördüğünde Ryder'ın ağzının bir köşesi kıvrıldı.

"Ne?" dedim.

"İyi görünüyorsun."

Şoför daha sonra bizi almaya geleceğini söylediği için ikimiz de paltolarımızı araçta bırakmıştık, yani vücuduma yapışan elbisemi saklamamın imkânı yoktu. Etek kısmı fırfırlı, parlak gümüş renkli elbise eski tarzda ama modern bir parçaydı. Sutyen takmamıştım ama göğüs dekoltesi zaten abartılı değildi. Göze çarpan kısmı, bacaklarımı ortaya çıkaran alt kısımlardı.

VIP salonuna çıkmak için, önünde kulaklıklılı ve telsizli iki fedainin beklediği bir asansöre binmek gerekiyordu. Tam Alex'in adını söyleyecektim ki asansör kapıları kayarak açıldı ve kendisi karşımda belirdi.

Bu kızın güzelliği her seferinde aklımı başımdan alıyordu. Küçüklüğümüzde de sık sık ne kadar güzel olduğunu düşündü-

gümü hatırlıyordum. On yaşındayken bile insanlar dönüp ona ikinci kez bakarlardı. Modelliğe resmi olarak on yedi yaşındayken başlamış, üç yıl içinde dünyanın en tanınmış mankenlerinden ve fenomenlerinden biri olmuştu.

Gür siyah saçları, iri kahverengi gözleri ve mükemmel vücuduyla göz alıcıydı. Ryder'ın onun süzdüğünü fark ettim ama umurumda değildi çünkü ben de aynı durumdaydım. Uzun, ince bedenini, kocaman göğüslerini, incecik belini ve dolgun kalçasını saran dar kırmızı bir elbise giymişti. İnsanı kıskançlıktan çatlatacak bir vücudu vardı. Ben asla onun gibi görünemezdim çünkü hokey nedeniyle fazla kaslıydım.

“G!” Kollarını boynuma sardı. “İkisi benimle beraberler,” dedi sonra, VIP salonunun fedailerine.

Üçümüz birlikte asansöre binerken, çevredekiler yukarıdaki vadedilmiş topraklara gizlice süzülmenin bir yolunu arıyormuşçasına, imrenerek bize bakıyorlardı. Birkaç kadının bana öldürücü bakışlar attığını fark ettiğimde omzumu silkmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

“Aman Tanrım, inanılmaz görünüyorsun,” dedi Alex coşkuyula. “Elbisen fena.”

“Benim elbisem mi? Sen kendi elbiseni gördün mü acaba?”

Ryder'ı tanıttığımda Alex bakışlarını gizlemeye çalışmadan onu baştan aşağı süzdü. Boyu neredeyse 1.80 olduğu için Ryder'ın yüzüne kolayca bakabiliyordu. İkisinin birlikte çok iyi görüldüğünü fark ettiğimde ne kadar mantıksız olsa da minik bir kıskançlık hissettim.

VIP salonu bambaşka bir dünyaydı. Uzun bir korkuluk tüm salonu sarıyor, aşağıdaki dans pistine bakıyordu. Burada da birkaç küçük dans pisti vardı ama alanın çoğunu kabarık minderli, siyah, kadife kabinler kaplıyordu. Şehvet uyandırıcı ışıklandırma ve şişeyle satılan içki de cabasıydı. Bir köşede, kadife halatlarla

salondan ayrılmış, yükseltilmiş bir platform bulunuyordu. VIP salonunun süper VIP alanı olduğunu düşündüğüm bu platformda, beyaz kapüşonlu *sweatshirt*, beyaz paraşüt pantolon ve beyaz tasarımcı spor ayakkabıları giymiş bir adam vardı. Onu hemen tanıdım. Nedense daha parıltılı olmasını beklemiştim ama rap sanatçısının üzerindeki ışıltılı tek şey pırlanta saatiydi. Gerçi *mo-hawk* stili saçları altın rengine boyanmıştı; bu akşamlık bu kadar parıltı yeter diye düşünmüş olabilirdi.

Ona baktığımı fark ettiğinde ukala bir sırıtış takınıp rahat bir tavırla el salladı.

Alex bakışlarımı takip etti. “Gidip ona teşekkür etmelisin,” dedi sırtarak.

“Ne diye?”

“Buraya onun uçağıyla geldiniz.”

Çenem neredeyse yere degecekti. “Aman Tanrım.” Ryder’a baktım. “Vizza Billity’nin uçağına binmişiz.” Şimdi neden her şeyin beyaz olduğu belli olmuştu.

“Aslında epey iyi adamdır,” dedi Alex. “Birazdan sizi tanıştırmam. Önce neler yaptığını anlatmanı istiyorum.”

Tahoed’den beri görüşmemiştik. Gürültülü müzik yüzünden birbirimizin kulağına bağırarak konuşmak zorunda olsak da bir süre sohbet ettik. Ryder da garsonun ona getirdiği viskiyi yudumlayarak yanımızda dikildi ve benim, garsondan viski kola istememi izlerken sırıttı.

“Demek berabersiniz, ha?” dedi Alex, manikürlü tırnağını Ryder’la benim aramda sallayarak.

Gözlerimi devirdim. “Evet.”

“Uzunsun,” dedi Alex, Ryder’a.

“Sağ ol?”

“İltifat değil, gözlemdi.”

Ryder boğulur gibi bir kahkaha attı.

“İkiniz de hokey oynuyorsunuz,” diye devam etti kuzenim, bana bakıp kıkırdayarak. “Sen ve hokey oyuncusu fetişin.”

“Fetişim falan yok benim,” dedim alaycı bir nefes vererek.

“Sonuncu sevgilin de hokeyci değil miydi?”

Ryder gözlerini kıstı.

Alex ise saçlarını savurup elini onun koluna koydu. “Merak etme, sen daha tatlısın. Ve daha uzunsun.”

Dikkatim aniden kabinlerden birindeki tanıdık bir simaya kaydı. Kim olduğunu fark ettiğimde keskin bir nefes aldım.

“Bu, *Fling or Forever*’dan Mac!” diye bağırdım. “Ve Samant-ha’yla birlikte değil! Aman Tanrım. Diana’ya ve babama hemen mesaj atmam lazım.” Çantamdan telefonumu çıkardım.

Ben:

Fling or Forever finaliyle alakalı spoiler alarmı. Bilmek istemiyorsanız aboneliği iptal et butonuna basın.

Diana:

Çabuk söyle!

Babam:

Aboneliği başlat.

Diana:

Önümüzdeki hafta gerçekleşecek finalde Mac ve Samantha birlikte olduklarını ilan etseler de şu anda kesinlikle birlikte değiller.

Yanındaki kızın boğazına dilini daldıran Mac'in bulanık bir fotoğrafını onlara kanıt olarak gönderdim.

Sonrasında Alex beni dans pistine çekti. Ryder'ı yalnız bırakmak istemesem de o elini sallayarak gitmemizi işaret etmişti. Bir ara dönüp baktığımda Vizza Billity'yle sohbet ettiğini gördüm. Keşke bu anı saklamak için telefonum yanımda olsaydı ama maalesef ki Ryder'ın kaslı kolundaki çantamda duruyordu.

Briar'ın huysuz kötü çocuğunu, gerektiğinde çantamı koluna asacak erkek arkadaşına dönüştürmüştüm.

Daha başka ne isteyebilirdim?

Dansa ara verdiğimizde garson yeni siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. Bu kez Alex şampanya sipariş etti ve bir süre kadeh kaldırıp içkilerimizi yudumladıktan sonra kuzenim, Ryder'ı dansa kaldırdı. Erkek arkadaşımın gözleri gitmesine izin vermemem için yalvarır gibiydi ama Alex'in seksi bedeninin ona sürtmesinden keyif almamasının imkânı yoktu. Bu kez onları kıskanmamıştım gerçi. Belki de sebebi Ryder'ın sıcak bakışlarının hep benim üstümde olmasıydı.

Geri döndüğünde telefonunu kontrol edip kaşlarını çatarak arka cebine koydu.

"Saate bakmayı bırak," diye fırça attım ona.

Gece yarısı yaklaşırken asansör tarafında bir gürültü koptu ve yeni konuklar içeri daldı.

Alex o tarafa bakıp gülerek, "Sizinkiler geldi," dedi.

Sırıttım. "Bizinkiler kim oluyor?"

"Hokeyciler."

Grup, görevliler tarafından kadife kordonla ayrılmış kabinlerden birine yönlendirilirken yarı çıplak sarhoş kızlar da onların egolarını okşamak için yarış halinde o tarafa koştu.

O sırada biri, "Ryder!" diye bağırdı.

Dönüp baktığımda Owen McKay'in bize doğru geldiğini gördüm. Ryder'la tam olarak aynı boydaydılar, bu yüzden de yan yana durunca bayağı göz korkutucu göründüler.

“Selam.” Owen hevesli bir kucaklamayla arkadaşına sarıldı, sonra geri çekilip kuzenime bakarak tek kaşını kaldırdı. “Merhaba. Sen...?”

Alex ona büyüleyici bir bakış attığında çocuğun gözleri buğulandı.

“Tanrı aşkına.” Owen, Ryder’a dönmüştü. “Doğu Yakası’nda süpermodellerle mi vakit geçiriyorsun sen artık?” Yüksek sesle inlerken bir bana bir Alex’e bakıyordu.

Bu beni yüzeysel bir sürtük gibi gösterebilirdi ama “süpermodel” kategorisinde görülmek hoşuma gitmişti.

“Ne haber?” dedi Ryder huysuzca. “Buralarda olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de *senin* burada olduğunu bilmiyordum,” diye cevabı yapıştırdı Owen. “Manhattan’da ne işin var? Bayramı Boston’da arkadaşınla geçireceğini söylemiştin.”

Ryder elime uzanıp beni kendine çekti. “Evet, o arkadaş bu işte.” Duraksadı. “Daha doğrusu kız arkadaş.”

“İyi kurtardın,” dedim ona.

Owen kıkırdayarak ellerimize baktı. “Tanrım, Luke, benden neler saklıyorsun sen böyle? Sevgili yaptın, ha?”

Ryder omuz silkti.

“Ben Gigi.” Boştaki elimi uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum. Bu da Alex ama onu tanıdığın belli.”

“Ben de Owen.”

Genç adam, Ryder’ın hayatındaki varlığıma çok şaşırmış gibi beni inceliyordu. Sonra o mavi gözleri yüzüme odaklandı ve içimden tuhaf bir his geçti. Çünkü Ryder’ın gözleriyle tamamen aynı tondaydılar. Aynı koyu safir rengi gözlere sahip iki kişiyle aynı anda aynı yerde bulunmamıştım hiç.

Owen tek kaşını kaldırıp, “Kardeşimle ne zamandır çıkıyorsun?” diye sorduğunda beynimi kemiren şüphe doğrulanmış oldu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

Onun kahramanı olmak istiyorum

“OWEN MCKAY’LE KARDEŞSİNİZ.”

Sabaha karşı üç civarında bitap düşmüş halde otel odamıza girerken Gigi’nin sesi keskin, mutsuzdu. Geceyi süpermodel kuzeninin kral dairesinde geçirecektik.

Bir süredir bir şey söylemesini bekliyordum ama şu ana dek kendisini tutabilmesi iyiydi. Owen’ın attığı bombadan sonra akında milyonlarca soru oluştuğunu görsem de o gürültünün içinde ciddi bir konuşma yapmamızın imkânı yoktu. O anda baskı yapmamasına sevinmişim ama doğru zamanı beklediğini de biliyordum. Gecenin geri kalanını bir Owen’a bir bana rahatsız bakışlar atarak geçirmişti.

Gerçi dans pistinde de epey zaman geçirmiştik. Ben fazla dans etmemiş, sadece onun bana sürtünmesine izin vermişim. Saat gece yarısını vurduğundaysa dans pistinin ortasında, süpermodeller, profesyonel sporcular ve Vizza adındaki bir rap sanatçısıyla çevrili halde öpüşerek yeni yıla girmiştik.

Vahşi bir geceydi.

Sonrasında Alex'in özel aracına doluşup otele doğru yola çıkmıştık. Owen da bizimleydi ve süite girer girmez Alex'le beraber odasına gidip gözden kaybolmuştu. Kuzeni, hokey oyuncusu fetişi var diye Gigi'yle dalga geçmiş olsa da şu anda bir hokey oyuncusunun adını haykıran kendisiydi.

Süitin diğer tarafındaki seks festivalinin sesleriyle aramızda bariyer olmasını umarak kalacağımız odanın kapısını kapattım.

"Pekâlâ, şimdi konuşabiliriz," dedim içimi çekerek.

Dümdüz bir sesle, "Bana yalan söyledin," dedi.

"Yalan söylemedim." Dudağımı ısırırken öfkeli gözlerine bakmaktan kaçınmamak için kendimi zorluyordum. "Owen'ı Phoenix'ten tanıdığımı söyledim. Sadece kardeş olduğumuz kısmını atladım."

Gigi kapıya yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Buna gerçeği saklamak denir." Başını iki yana salladı. "Ben seni ailemle tanıştırdım ama sen bana bir kardeşin olduğunu söylemeye zahmet bile etmedin."

Dişlerimi dudağıma daha da basturdum ama sonra kendimi durmaya zorlayıp derin bir nefes aldım.

"İsteyerek saklamadım," dedim sonunda. "Owen'ı tanıdığım ile ilgili konu ilk açıldığında sana henüz babamdan bahsetmemiştim ve tüm o saçmalıkların ortaya çıkmasını istemiyordum. Bu yüzden Phoenix'ten arkadaşımış gibi davrandım. Sonrasında da aklımdan çıkıp gitti."

"Aklından çıkıp gitti," diye tekrarladı inanmazlıkla.

"Konusu bir daha açılmadı çünkü. Owen'dan hiç bahsetmedik," diye belirttim.

"Evet. Niye bahsetmedik?"

Yatağın kenarına oturup ellerimi saçlarımdan geçirdim. "Çünkü geçmişimi konuşmaktan nefret ediyorum, biliyorsun."

“Ama çaba göstereceğini söylemiştin.” Hüsrana uğramış gibiydi.

“Biliyorum. Özür dilerim. Ben... ben bu işlerde iyi değilim.” Pişmanlıkla derin bir nefes verdim. “Owen benim yarım kan kardeşim aslında. Babamız aynı değil.”

Sadece annemiz aynıydı ama o da ölmüştü.

Boğazımdaki yumruyu hızlıca yuttum.

Gigi, içimdeki acıyı hissetmiş gibi yanıma oturdu. Üstünde hâlâ gözlerimi alamadığım gümüş rengi elbisesi vardı.

“Bir kardeşin varken neden koruyucu aile sistemine düştün o zaman?” diye sordu şaşkınlıkla. “Yani Owen bu gece birkaç kez ailesinden bahsetti. Seni neden yanlarına almadılar?”

Midemin bulandığını hissettim. “Almadılar işte.”

“Senden kaç yaş büyük?”

“İki yaş. Annem öldüğünde o sekiz yaşındaydı ama bizimle yaşamıyordu,” diye açıkladım. “Owen bir yaşındayken babasıyla annem boşanmışlar. Sonra annem babamla tanışmış ve neredeyse hemen bana hamile kalmış. Onun ölümünden bir yıl öncesine kadar Owen bizimle yaşadı.”

“Yakın mıydınız?”

“Birbirimizin en yakın arkadaşydık. Şimdi de öyleyiz.” Bileğimi gösterdim. “Benimle dalga geçtiğin arkadaşlık bilekliğini birlikte takmıştık ve nasıl olduysa lanet şeyler hâlâ kopmadı.”

Gigi gülümsedi. Öfkesinin eridiğini hissedebiliyordum. “Bu iyiye işaret bence.”

“Her neyse. Owen yedi yaşındayken babası yeniden evlendi. Sarah gerçekten hoş bir kadındı. Önceki evliliğinden bir kızı vardı. Owen'ın babası Russ bir aile kurmak istediği için anneme velayet davası açtı ve mahkemeye, oğluna daha iyi bir yaşam sunabileceğini söyledi. Geliri daha yüksekti ve güzel bir mahallede

yaşıyordu. Annemin onunla savaşmak için avukat tutacak parası yoktu, bu nedenle sonunda pes etti. Zaten adam onu Owen'ın hayatından çıkarmak istemiyordu, sadece oğlunu evine almak istiyordu. Hafta sonlarında ve bayramlarda Owen bize geliyordu. Ama annem kabullense de canı çok yanmıştı. Onu çok özlüyordu.” Sesim boğuklaştı. “İkimiz de özlüyorduk. Owen babası ve üvey annesiyle yaşamaya gitti, ben de kendi ebeveynlerimle kaldım. Bir yıl sonra da babam annemin beynini patlattı.”

Göğsüm sıkıştı. Birdenbire nefes almakta güçlük çekmeye başlayınca pürüzlü sesimle küfür ettim.

“Ne oldu?” dedi Gigi.

“Yaptığı şey için onu asla affetmeyeceğim.” Boğazım yanıyordu. “Annem mükemmel değildi ama bana aitti.”

Gözyaşları gözlerimi yakarken kafamı çevirdim. Fakat lanet sezgileri çok kuvvetli olan Gigi tabii ki bunu fark etmişti. Bana sokuldu ve kolumu zorla kaldırarak altına girdi.

İçgüdüsel olarak onu sıkıca sardığımda başını omzuma koydu. “Annemi kaybettikten sonra Owen'ın babası seni yanına almadı, öyle mi? Bu çok zalimce.”

Üzücü gerçek buydu, evet. “Onunla kan bağı yoktu, bu yüzden önemsemedi. Owen'ın babası...” Dilime dikkat etmeye çalıştım ama sonra zahmet etmemeye karar verdim. İnce bir adam değildim, neden şimdi başlayacaktım? “... sıkık pisliğin teki. Eşi Sarah tatlı bir kadın ama çok pısrık. Ona kalsa beni kesin evlerine alırdı.”

McKaylerle geçirdiğim bayramları düşündüm. Çok fazla değildi ve sadece Owen babasına yalvardığı için oraya gidebilmiştim.

“Russ beni hiç sevmeydi. Sanırım ona eski karısını hatırlattığım içindi. Annemin onu babamla aldattığını iddia ediyordu ama bunun doğruluğundan emin değildim. Belki de öyleydi.”

Durum böyleyse annemi suçlayamazdım. Russ her zaman çok zor, çok yıpratıcı bir adam olmuştu. Katı kuralları vardı ve Owen'dan beklentileri imkânsız derecede yüksekti. Adamın ona küçüklüğünde uyguladığı baskıya rağmen Owen'ın hokeyde müthiş olması harika bir şeydi. Gereken beceriye ve tutkuya sahip olmasaydı o baskının altında ezilmesi işten değildi.

"Russ beni istemedi," dedim kısaca. *Kimse istemedi.* Boğazımı sıkıştıran duyguları yutmaya çalıştım. "Arkasında bıraktığı hayatın hatırlatıcısıydım."

"Ama Owen senin için iyi bir ağabey oldu, öyle mi?"

"En iyisiydi." Göğsüm suçlulukla sıkıştı.

Gigi gerginliğini gözden kaçırmadı. "Ne oldu?"

"Hak ettiğimden daha iyi bir ağabeydi," diye itiraf ettim.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Babam, onun da annesini öldürdü, Gigi. Bu ikimizin de unutabileceği bir şey değil."

"Owen bunu senin yüzüne mi vuruyor?" Sesi endişeliydi.

"Hayır ama vurmalı," dedim düz bir sesle. "Benim boktan babam olmasaydı onun hâlâ bir annesi olacaktı."

"Bu doğru ama olanlar senin suçun değil ki."

"Yine de Owen beni suçlasa ona kızmazdım."

Boğazım yine sıkışmıştı. Her neyse. Bunları düşünmenin bir anlamı yoktu. Düşününce hiçbir şey değişmiyordu. Geçmiş düzelmiyor ya da...

"Yapma," dedi Gigi yumuşak sesle. "Duygularını gömme. Bunu yaptığını hissedebiliyorum."

Çenemi kavrayıp beni gözlerine bakmaya zorladığında irkildim.

"Böyle bir geçmişin olmamasını istiyorsun ama yaşanan yaşanmış bir kere. Çok berbat bir şey olduğunu kabul ediyorum ve

cidden çok üzgünüm. Fakat hiçbirisi senin suçun değildi. Babanın suçuydu.”

“Biliyorum.”

“O zaman onun yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeyi bırak. Ağabeyinle güzel bir ilişkin olsun. Vicdan azabı çekme.”

“Ama çekiyorum,” diye mırıldandım. Bu sözcükleri hayatımda ilk kez yüksek sesle söylüyordum.

Owen’a bile hislerimden bahsetmemiştim.

Gigi’ye her şeyi anlatabilmem, onunlayken böyle kırılğan olabilmem beni korkutuyordu. Tepkisinden endişelenmiyordum. Beni yargılayacağına dair hiçbir çekincem yoktu.

Kolumu beline dolayıp onu yavaşça geriye doğru yatırdım ve bir yanağını kavrayarak güzel yüzüne baktım. Onun yanımdayken de onun düşündüğümde de kalbim hep güm güm çarpıyordu.

Dudaklarını öpmek için eğildim.

“Sana layık değilim,” diye fısıldadım.

Gözleri kaygıyla doldu. “Ryder...”

“Hiç layık olabilir miyim bilmiyorum. Ama denemek istiyorum.”

Sözlerimde ciddiydim. Evet, kusurlarım olduğunu biliyordum ama bu kızla olmak için seviye atlamaya gayret gösterecektim. Çünkü o beni her zaman iyi olmaya teşvik ediyordu.

Onun için daha iyi olmak *istiyordum*.

Onun kahramanı olmak *istiyordum*.

Boğazım duygularla sıkıştı.

“Hey,” dedi uzanıp çeneme dokunarak. “Ne oluyor?”

“Seni seviyorum.”

Keskin bir nefes aldı.

Bu kelimeleri daha önce hiç söylememiştim. Fakat şu anda varlığımın her bir zerresiyle ciddiydim. Gigi benim için doğru kişiydi. Benim için bir tek o vardı.

“Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum, Gigi.”

Yüzü harika bir gülümsemeyle aydınlandı. “Ben de seni seviyorum, Luke.”

Senelerdir nefret ettiğim, köşe bucak kaçtığım ismi bu şekilde söylemesi içimi bir tuhaf etti. Güzel sesiyle ismimi ve o iki sözcüğü söylediğini duyduktan sonra... sanırım Luke olmayı sorun etmeyecektim.

Gigi kim olmamı isterse o olabilirdim.

Ertesi sabah erkenden üstüme tişörtümü geçirip yatak odamızdan çıktığımda ağabeyimi gösterişli süitin mutfağında buldum. Gigi, kapalı kapının ardında uyuyordu. Alex de hâlâ uykuda olmalıydı çünkü ortalıkta görünmüyordu.

Owen’ın yanma gittim. “Günaydın.”

“Yeni yılın kutlu olsun. Kahve ister misin?”

Kafa salladım. “Lütfen.”

Süitin pahalı bir kahve makinesi ve fiyakalı hippie kafelerinde bulunan türden gurme kahveleri vardı.

Harfleri uzatarak, “Kıyak,” dediğimde Owen kıkırdadı.

Bir dakika sonra bana buharı tüten bir fincan kahve hazırlamıştı. Birlikte oturma odasına geçip dolgun minderli kanepeye yerleştik. Dün gece burada vakit geçirmediğimiz için içerisi hâlâ tertemiz ve derli topluydu.

“Eee, demek artık kız arkadaşın var,” dedi ağabeyim, hafifçe gülerek. “Son konuşmamızda hiç bahsetmedin.”

“Kendim de hâlâ idrak edememiştim çünkü.”

“Onu sevdim.”

“Ben de seviyorum.” Alex’in uyuduğu odayı kafamla işaret ettim. “Seninki ilerler mi dersin?”

“Tabii canım, ne demezsin. Kız süpermodel ama onunla evlenebilirim bile.”

“Sen meşhur bir sporcu değil misin? Süpermodeller genelde sporcularla çıkmaz mı?”

“O kız vahşi bir alev topu. Benden bir haftada sıkılır. Bu gece özel jetle Paris’e gidecek.”

“Sen de *kendi* özel jetinle Los Angeles’a gideceksin.”

“Of, siktir git ya. Ben normal uçakla seyahat ediyorum.”

“Birinci sınıf koltukta mı?”

Utançla kafasını eğdi. “*Business.*”

Sırıttım. “Ailenle Noel nasıl geçti?”

“Fena değildi. Sen ne yaptın? Tatili Gigi’nin ailesinin evinde geçirdin, değil mi?”

İçimi çektim. “Garrett Graham’ın antrenmana geç kaldığını görüp benden nefret ettiğini anlatmıştım, hatırlıyor musun? Şimdi benden iyice nefret etmek için bir sebebi daha var. Adam bana katlanamıyor.”

“Abartıyorsun.”

“İnan bana abartmıyorum.”

Owen, fincanının üstünden beni izledi.

“Ne?”

“Mutlu görünüyorsun. Bunu söylediğime inanamıyorum ama gerçekten öyle.”

“Dışarıda kırmızı kar mı yağıyor?”

“Olabilir, evet.”

Tekrar sırtarak fincanımı cam sehpaaya koydum. “Eee, ma programın nasıl?”

“Ardı ardına birkaç deplasman maçımız var.” Elini dağınık kahverengi saçlarından geçirdi. “Zorlayıcı bir program. Sürekli yolda olmak çok yorucu.”

“Ama seviyorsun.”

“Seviyorum.” Duraksadı. “Sen de seveceksin.”

“Aynen. Dallas fikrini değıştirmezsse tabii.”

“Değıştirmeyecek.” Owen kahvesinden bir yudum daha aldı. “Önümüzdeki ay Bruins’a karşı iki maçımız var. İzlemeye gelse-ne. Sana locada yer ayırıırım. Ardından da takımla akşam yeme-ğine çıkarız.”

“Güzel olur.”

“Kız arkadaşını da getir.” Göz kırptı.

“ok hoşuna gitti bakıyorum.”

“Evet çünkü senin hiç kız arkadaşın olmaz. Sinir olduğunu bildiğim için sonsuza dek başına kakacağım.”

Rahatsızlık konusu açılınca Gigi’nin dün gece, başkalarının yaptığı şeyleri üstüme alamayacağım ile ilgili söyledikleri aklıma geldi.

Owen’ın kahvesini içip telefonunu karıştırmasını izlerken uzun bir süre tereddütte kaldım. Normalde bu konuyu konuşmaz, açmayı bile aklımdan geçirmezdim. Belki de artık “kendi normalim” bana yeterli gelmiyordu. Bir şeyleri ele alış şeklimi değıştirmem gerekiyordu.

“Beni suçluyor musun?”

Ağabeyim şaşırarak kafasını kaldırdı. “Ne için?”

“Annem konusunda.” Birkaç saniye ellerime baktım, sonra kendimi onun yüzüne bakmaya zorladım. “Bana baktığında o adamı görüyor musun?”

Owen afallamış gibi geriye doğru çekildi. “Tabii ki hayır.”

İçimi saran rahatlık duygusunu tarif etmem mümkün değildi.

“Ona sen zarar vermedin,” dedi sonra Owen kısık sesle.

“Ama onu kurtaramadım.”

“Daha altı yaşındaydın. İnan bana, orada olsaydım ben de pek bir şey yapamazdım.” Alnı pişmanlıkla kırıştı. **“Özür dileyen ben olmalıyım. Olayın ardından senin için hiçbir şey yapamadım. Gelip bizimle yaşamam için babama çok yalvardım ama dinletemedim.”**

“Babanın nasıl biri olduğunu biliyorum. Senin bir suçun yok.”

“Evet ama yine de kendimi kötü hissediyorum. Sen bir koruyucu aileden diğerine gezip dururken benim bir ailem olması hep içime oturdu. Babam pisliğin teki olabilir fakat senin yaşadıklarının yanında solda sıfır kalır.”

“Hepsi de kötü değildi,” diye teminat verdim. “Biri sayesinde hokey oynamaya başladım, değil mi?”

“Doğru.”

Pişmanlıkla dolu kısa bir an geçti.

“Şartlı tahliye ihtimali olduğuna inanamıyorum,” dedim düz bir sesle.

“Ben de.” Owen’ın sesi ciddiye.

Nihayet Peter Greene’le konuştuktan bir süre sonra Owen’la mesajlaşmıştık. Benim gibi o da mahkemeye çağırılıyor ancak gitmek istemiyordu.

“Az önceki sorunu tekrar cevaplamak istiyorum Ryder. Sana baktığımda o adamı değil, seni görüyorum. Sen benim küçük kardeşimsin ve seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Güneş Manhattan göğünde yükselirken bir süre sessizlik içinde oturup kahvelerimizi yudumladık.

“Hazır ol,” dedi Owen sonunda, bana bakıp sırtarak.

“Neye?”

“O kızla evlenmeye.”

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

GIGI

En yakın arkadaşımın

OCAK AYININ SONUNDA, Boston Üniversitesi maçının ardından anne babamla yemek yemek için eve gittim. Normalde maçların ardından hepimizin otobüste toplanması gerekiyordu ama bu akşam arkada kalmak için Adley'den özel izin almıştım. Adam zaten babamın dahil olduğu her şeye izin vermeye dünden razıydı. Elini kısaca sallayıp, "Yarın görüşürüz," demişti. Yarın kendi rinkimizde Providence'a karşı oynayacaktık ve bunun için sabırsızlanıyordum. Sonbahardaki bağış maçından bu yana Bethany Clark ve diğerleriyle karşılaşmamıştık ama maçın çekişmeli geçeceğine emindim.

Wyatt, Nashville'e döndüğü için ev biraz daha sessizdi. Annem, babam ve ben Çin yemeği söyleyip mutfak masasında yedikten sonra erkeklerin Connecticut Üniversitesi'yle oynadığı maçın canlı gelişmelerini takip etmek için sosyal medyayı açtım.

"Uff," dedim, telefonumun ekranına gözlerimi kısarak bakarken. "Niye maçı televizyonda yayımlamıyorlar ki?" Connecticut konferans liginin zirvesinde olsa da Briar'ın hâlâ onları alt etme şansı olduğu için bu maç gerçekten çok önemliydi.

“Connecticut bu sene sağlam oynuyor,” dedi babam. “Connelly gözünü Frozen Four’a diktiği için onları epey zorluyor. Sakın Jensen’a söyleme.”

“Briar’ın bir şansı var mı sence?”

“Şansları büyük,” diye cevap verdi. “Sezonu böyle tersine çevirebilmeleri beni çok etkiledi.”

“Case’in sessiz muamelesine rağmen Ryder’la ikisinin hâlâ çok iyi oynamaları da şoke edici.”

Babam tek kaşını kaldırdı.

“Ryder’la ben ilişkimizi ilan ettiğimizden beri, yani bir aydan uzun süredir Case onunla konuşmuyor,” diye itiraf ettim. “Maalesef pek mutlu değil. Senenin büyük kısmını beni geri kazanmaya çalışarak geçirdi ve sonunda bunun gerçekleşmeyeceğini anladı.”

“Sen mutlu musun peki?” diye sordu babam temkinli şekilde.

“Ne anlamda?”

“Verdiğin karardan sonra.”

İçimi çektim. “Bak, Case’i sevdiğini biliyorum. O iyi bir çocuk ama Ryder *olmasa bile* onunla yeniden bir araya gelmezdim.”

“İlişkinizi niye bitirdiğinizi anlamıyorum, Stan,” dedi babam, dudakları üzgünce kıvrılırken. “Hiç mantıklı gel...”

“Case beni aldattı.”

Babamın ağzı bir karış açıldı. Yarım saniye sonra yüzü öfkeyle karardı.

O bir şey diyemeden elimi kaldırarak, “Hayır,” dedim. “Sana bu yüzden söylemedim işte. Onun hakkında kötü düşünmeni istemiyorum.”

“Nasıl kötü düşünmem?” diye hurladı.

“Bir hata yaptı. Gerçekten o kadar kötü biri değil. İlişkimizin fazla ciddiye gittiğini görünce korkmuş. Tipik erkek davranışı.”

Gerçi... Ryder hiç korkmuyordu.

Beni sevdiğini ilk o söylemişti. Karşılık verdiğimde de tabanları yağlamamıştı.

Case'in beni gerçekten sevip sevmediğini bilmiyordum. Sebep sadece aldatması değildi. Birbirimize "*seni seviyorum*" demeden neredeyse iki yılı devirmemiz ve ikimizin de bu konuda rahat olması bir şeylerin işaretçisiydi bence.

"Tipik erkek davranışı," diye tekrarladı babam, bunu komik bulmuş gibi.

"Aynen. İlişkinin ciddileştiğini hissettikleri anda gidip tohumlarını her yere serpmeye güdüsü hissediyorlar."

"Stan, benim yanımda *tohum* ve *serpme* kelimelerini bir daha kullanma lütfen."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Neyse. İşte bu yüzden Case'le asla olmaz."

"Anlıyorum." Babam kafasını iki yana sallayarak hafifçe güldü. "Bana aylar önce söyleseydin bu konunun peşini bırakırdım."

"Ay, susmanı sağlamak bu kadar kolay mıydı?"

"Kolaydı." Tezgâhın etrafından dolaşıp kollarını omuzlarıma sardı.

Mutfağa dönen annem bize gülerek baktı. "Ne oluyor?"

"Case, Gigi'yi aldatmış," diye açıkladı babam.

Annemin ağzı açık kaldı. "Olamaz."

"Oldu," dedim. "Ama artık geçti çünkü başka birine âşığım. Unutalım gitsin, olur mu?"

Babam öksürmeye başladı.

"Başka birine âşıksın, ha?" diye takıldı annem. Sonra babama döndü. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

"Seçebileceğin onca adam varken..." Babamın rengi atmıştı.

"Hadi ama. Ryder harika biri," diye güvence verdim.

Hatta harikadan da öteydi.

Mükemmeldi.

Dışarıdan sert görünse de içinde birlikte olmaktan onur duyduğum bir adamı saklıyordu. Tüm kırılanlıklarımı gösterecek kadar güvendiğim, bir kusurunu nazikçe belirttiğimde beni dinleyip davranışını değiştirmeye çalışan, üzgün hissettiğimde bile beni bir şekilde mutlu etmeyi başaran adamdı o.

“Gigi, alışveriş merkezinin kapanmasına bir saat var,” dedi annem. “Benimle Allie’nin doğum günü hediyesini almaya gelmek istiyor musun hâlâ?”

“Evet, geleceğim.”

Alışveriş merkezine sekiz buçukta, kapanma vaktinden kısa süre önce ulaştık. Annem, teyzemin doğum günü için yaptırdığı özel kolyeyi almak için mücevher mağazasına girerken ben bir saksının yanında durup devre arasında gizlice mesaj atan Ryder’a cevap yazmaya koyuldum.

“Gigi?”

Kafamı kaldırdığım anda donakaldım. Emma Fairlee’nin bana doğru gelmesini izlerken tüm vücudum gerilmişti.

Ah, Tanrım. Şu anda hiç bununla uğraşacak halde değildim. Onunla en son, üniversiteye başladığım senenin yazında ortak bir arkadaşımızın verdiği partide karşılaşmıştım ve tüm akşamı evin zıt taraflarında geçirmiştik. İkimiz de diğerine yaklaşılmaya istekli değildik. Şimdi ne olmuştu da bana seslenmişti bilmiyordum.

Parlak saçları, kusursuz kaşları, pembe parlatici sürülmüş dolgun dudakları ve mükemmel vücuduna oturan tasarımcı kıyafetleriyle her zamanki gibi çok güzeldi.

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir kolunda birkaç alışveriş torbası vardı.

“Emma,” dedim dikkatlice. “Burada olduğunu bilmiyordum.”

“Hafta sonu için babamı ziyarete geldim.”

Babasını hatırlamak göğsümün hüsrarla sıkışmasına neden oldu. Takıma kimi alacağına karar vermek gerçekten bu kadar zor olabilir miydi? Haberi alamadan sabırsızlıktan ölecektim.

“Babamın milli takım antrenörü olması ne çılgınca ama, değil mi?” dedi coşkuyla.

Gözlerindeki samimi gurur az da olsa gardımı indirmemi sağlamayı başardı.

“Gerçekten öyle,” dedim kafa sallayarak. “O çok iyi bir koç. Milli takımla güzel işler yapacak.”

“Senden ne haber? İyi misin?”

“Evet. Bildiğin gibi, çok yoğunum. Senin bir televizyon dizisinde rol alacağını duydum. Ne hoş.”

Gözlerinde anlık bir kıvılcım çaktı. “Seçilmedim.”

“Ah, bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Gerçekten mi?”

İç çekişimi bastırdım. İşte başlıyorduk.

“Bunu duymanın seni mutlu ettiğine eminim,” derken sesi buz gibi olmuştu.

“Yapma bunu,” dedim bir adım gerileyerek. “Los Angeles’ta ne yaptığın beni hiç ilgilendirmiyor. Nazik davranmaya çalışıyordum sadece.”

Yanakları kızardı. Önemsizleştirilmeyi hiç sevmezdi ve ben de şu anda tam olarak bunu yapıyordum.

“Neyse, gitmem lazım. Annem beni bekliyor.”

İki adım atmıştım ki sesi sırtıma çarptı. “Tam bir sürtüksün, biliyorsun değil mi?”

Dönüp neşesiz bir sırtıyla ona baktım. “Öyleyim, değil mi?”

“Benimle ayakkabına yapışmış sakızmışım gibi konuşmak zorunda değilsin. Sen benim en yakın arkadaşımydın, Gigi.”

Tekrar karşısına dikildim. “Evet, Emma. Sen de benim en yakın arkadaşımydın.”

Gözleri parlarken, “Birbirimizin arkasını kollamamız gerekirdi,” dedi tükürürcesine. “Ama sen, kardeşinin beni küçük düşürmesine izin verdin.”

Ona inanmazlıkla baktım. “Sen ciddi misin? Söyle bana, kardeşim seni nasıl küçük düşürdü? Bir partide herkesin önünde seni terk mi etti? Seni sevdiğini söyleyip sonra başkasıyla mı yatı? Nasıl yaptığını düşünüyorsun? Çünkü hatırladığım kadarıyla seninle insan gibi oturup konuşacak ve ciddi ilişkiyle ilgilenmediğini söyleyecek kadar düşünceliydi. Bunu kaldıramayıp bütün ailemi mahvetmeye karar veren *sendin*.”

“Şu anda abartıyorsun. Ben kimseyi mahvetmedim.”

“Hadi ya? Çırılçıplak soyunup babamın yatağına girmen neydi peki?”

En azından biraz utanmış göründü. “Bunun için özür diledim.”

Kulaklarıma inanamayarak güldüm. “Hayır, dilemedin.”

“Diledim,” diye ısrar etti.

“Hayır, Emma, dilemedin. Geçmişi yeniden yazmaya çalışsan da bu değişmeyecek. Çıldırılmış gibi davrandığın, sana içimi açtığım özel mesajlarımızı ortaya serdiğin, sosyal medyada bana saldırdığın için... kısacası *hiçbir şey* için özür dilemedin. Hiçbir şekilde pişmanlık göstermemişken karşıma geçmiş, suçun bende olduğunu mu söylüyorsun?”

Çok fena sinirlenmiştim. Kendimi derin bir nefes almaya zorlarken birden bunu yapmak istemediğimin farkına vardım. Ona bu konuşmayı borçlu değildim. Hiçbir şey borçlu değildim. Ryder’ın, nefret bile olsa hislerimi kabullenmem gerektiğini söyleyen sesi zihnimde yankılandı.

Gerçek şuydu ki Emma’yla aramızı düzeltmek istemiyordum çünkü bazı şeyler düzelemeyecek kadar bozulurdu. Üç yıl geçmişti ama onun olgunlaşmadığı açıktı. Hâlâ kendi yaptıklarını halının altına süpürmeye ve *ona* kızgın olduğum için *bana* deli gibi hissettirmeye çalışıyordu.

“Artık arkadaş değiliz, Emma.” Bitkin bir nefes verdim. “Bu yüzden lütfen beni rahat bırak. İkimiz de kendi yolumuza gidelim ve bu arkadaşlığı da ait olduğu yerde, geçmişte bırakalım.”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

GIGI

Hal trick

RYDER'LA HERKESE AÇIK bir yerde, özellikle de hokey arenasında birlikte görünmek hâlâ tuhaf geliyordu. Bazen idmanlarımız aynı zamana denk gelince rinke beraber gidiyorduk ve el ele tutuştuğumuzu gördüklerinde takım arkadaşlarımızın bakışları gözümden kaçmıyordu. Cami, Ryder'la çıkmamın muhteşem olduğunu düşünüyordu. Whitney sürekli ne konuştuğumuzu soruyordu çünkü Ryder'ı hâlâ senenin başındaki sessiz kötü çocuk olarak görüyordu.

Bir de Case vardı. Sessiz muameleyi bırakmış olsa da bizimle henüz istekli konuşmuyordu. Karşılaşırsak başıyla selam verip hal hatır soruyor, bunun dışında benden uzak duruyordu. Aralıktan bu yana adını telefonumda görmemiştim. Sık sık arayıp mesaj atmasını istediğimden değildi tabii. Sadece bir gün arkadaş olabilmeyi umuyordum.

Ryder'la arkadaşlıkları kısa ömürlü olmuştu ama en azından buz üzerindeki performansları hâlâ mükemmeldi.

Kızlar takımı olarak bizim konferans ligini kazanıp şampiyonaya çıkacağımız garantiydi. Erkekler takımı muhtemelen kon-

ferans ligini kazanamayacaktı ama turnuvaya aday gösterilecek kadar iyiydiler.

Şubat ayının buz gibi bir gününde, eldivenli parmaklarımızı birbirine dolayarak Graham Center'dan çıktık. Canım sikkındı çünkü Al Dustin'in dediklerine rağmen Brad Fairlee'den hâlâ ses yoktu.

“En geç ocak ayına kadar haber gelir diye düşünüyordum,” diye homurdandım. “Böylelikle takımla antrenman yapıp belki Dünya Şampiyonası'nda oynama şansım olurdu.”

Dünya Şampiyonası sadece iki ay sonra, mayıstaydı. Ryder'm aksine ben hiç uluslararası bir maça çıkmamıştım. Evet, takıma alınsam da doğrudan kadroya seçilme şansımın yüksek olmadığını biliyordum. Yine de şimdiye bir haber almayı umuyordum.

Ryder'in Jeep'ine gittiğimizde hızlıca yolcu koltuğuna tırmanıp koltuk ısıtıcısını çalıştırdım. Dışarıda çok üşümüştüm.

“Bizimkiler akşama parti verecekler,” dedi Ryder. “Gelmek ister misin?”

“Olur. Diana'yı da davet edebilir miyim? Bugün konuştuğumuzda akşam dışarı çıkmak istediğini söylemişti.”

“Davet edebilirsin tabii. Mya'ya da söyle.”

“Onun bu akşam randevusu var.”

Dondurucu soğuk nedeniyle parti evin içindeydi ancak ara sıra birileri sigara falan içmek için dışarı çıktığında içeri dolan buz gibi esinti kemiklerimi titretiyordu.

Mutfakta Diana ve Shane arasında çekişmeli bir *beer pong* oyunu oynanıyordu. Geçmiş yaşamında muhtemelen kutup ayısı olan Diana hiç üşümediği için yine mini etek ve halter yaka tişört giymişti. Mutfaktaki bütün erkeklerin gözü onun üzerindeydi. Elindeki topu Shane'in hemen önündeki bardağa fırlattığında içki sıçrayıp çocuğun tişörtünü ıslattı.

“Bu kadar sert atmak zorunda mıydın?” diye homurdandı Shane.

Diana neşeyle, “Evet, zorundaydım,” dedi.

Oyuna laf dalaşı eşliğinde devam etti ve Diana sonunda galip gelip masanın yanından ona doğru ilerledi.

“Bugün keyfin yerinde değil herhalde. Hâlâ benimle flört etmeni bekliyorum,” derken alaycı gözleri, gülümsemesini yalanlıyordu.

“Bunu neden yapayım?”

“Çünkü amigo kızım.”

Shane gözlerini kıstı.

“Hep yaptığın şey değil mi? Amigo kız eteği giymiş herkesi becerip kalbi kırılmış, dikkati dağılmış halde arkanda bırakıyorsun. Sonra antrenmanlarda onlarla ben uğraşıyorum.”

Arkadaşım tek kaşını kaldırdı ve arkasına tek bir bakış daha atmadan salınarak mutfaktan çıktı.

Shane bana döndü. “Arkadaşının kürek gibi dili var.”

Omuz silkerek, “Sen de onun arkadaşlarının kalplerini kırmayı bırak,” dediğimde Ryder bir kahkaha attı.

Shane ise bana sert bir bakış atarak oturma odasına geçti.

Kapının ötesinde Beckett ile Will’in, aralarına siyah saçlı bir kızı sıkıştırmış halde oturduklarını gördüm. Will, kızın kulağına bir şey fısıldarken Beckett de tembelce parmağını kolunda gezdiriyordu.

Ryder’a baktım. “Bunlar rekabet mi ediyor yoksa ekip olarak mı çalışıyor çözemedim.”

“Muhtemelen ikincisi.” Daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi ama omuz silkerek sustu.

“Ne?” dedim. “Dedikodu mu var?”

“Hayır, ben yetişkin bir adamım. Dedikodu yapmam.”

“Yoksa ikisi yatıyor mu?”

Beckett'i henüz çok iyi tanıımıyordum ama Will'le beraber geçirdiğim zamanlarda ondan hiç biseksüel havası almamıştım. Her zaman heteroseksüel olmuştu.

“Yatıyorlar mı?” diye ısrar ettim, cevap alamayınca.

Ryder tekrar omuz silkti. “Yok. İkisi de kadınlardan hoşlanıyor diye düşünüyorum.” Duraksadı. “Çok sık üçlü yapıyorlar.”

“Aman Tanrım, cidden mi?”

“Sakin onlara bir şey deme,” diye uyardı erkek arkadaşım. “Larsen çok kötü oluyor. Shane bir keresinde bu faaliyetleri hakkında yorum yapınca çocuk neredeyse kusacaktı.”

Ben de tam bu yüzden duyduklarıma çok şaşırmıştım. Will gerçekten de komşunun akıllı, uslu oğlundan farksızdı. Ne olmuştu da bu kadar yoldan çıkmıştı?

Demek Beckett Dunne'in gücünü hafife almamak gerekiyordu.

Gerçi ben kimdim de onlar hakkında yorum yapıyordum? Opera localarında ve saunalarda utanmadan seks yapan ben değil miydim?

Sonraki birkaç hafta rüzgâr gibi geçti ve mart kapıya dayandı. Konferans ligi finalinde kolayca zafer kazandıktan sonra bölgesel yarı finale çıkmıştık. Tek elemeli müsabaka bu hafta sonu Rhode Island'da gerçekleşecekti ve bu akşamki rakibimiz beni hiç endişelendirmiyordu. Kızlarım ve ben sezonun başından bu yana mükemmel ilerliyorduk.

Soyunma odasında, Adley moral konuşmasını yapmaya gelmeden önce Whitney bana yandan bir bakış attı.

“Ne oldu?” dedim.

“Milli takım burada.”

Kalbim bir takla attı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Adley’yi baş antrenörle ve yardımcı antrenörlerden biriyle konuşurken gördüm.”

Göğsünde ani bir baskı hissettiğinde hemen çöküş yaşayan biri değildim. Hatta bu gerginliği kendi avantajıma kullanırdım.

Bu akşam da hayatımın en iyi oyununu sergileyerek başladım.

Maçın ses getireceği daha ilk dakikalarından belliydi. İki takım da olabildiğince gol atmaya kararlı olduğundan yoğunluğu ve sürati artırmıştık. Sonbahardaki bağış maçından hiçbir farkı yoktu.

Mola için banka döndüğümde Adley elindeki sekreterliği avucuna vurarak, “İşte bundan bahsediyorum!” diye bağırdı.

Henüz ikinci periyottayken ikinci golümü atmıştım. Üçüncü periyot başladığındaysa pakı bir kez daha fileyle buluşturarak *hat trick** yaptım. Babamın salondaki televizyonun karşısında çığlık attığını hayal edebiliyordum. Keşke Ryder da tribünlerden beni izleyebilseydi ama erkekler takımı bu akşam Vermont’ta, kendi yarı finallerinde ter döküyordu.

Maç bittiğinde coşkudan sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Daha önce vuruşlarım hiç bu kadar isabetli, patenlerim bu denli hızlı olmamıştı. Birkaç gün sonraki bölge finaline çıkışımızı soyunma odasında kutlarken odak noktası olmam beni biraz utandırır da keyif vericiydi.

Takım arkadaşlarım omzuma, sırtıma vuruyorlardı. Hatta son sınıflardan biri beni kucaklayıp döndürdü ve duşa gitmeden önce, “O nasıl bir şovdu öyle, Graham!” diye bağırdı.

* Bir sporcunun, maçta üç gol atması. (ç.n.)

Hızlıca giyindim çünkü içimden bir ses Brad Fairlee'nin dışarıda beni beklediğini söylüyordu. Rinkteki performansına şahit olduktan sonra *beklememesinin* imkânı yoktu.

Tahminim doğru çıktı. Fairlee, koridorun sonunda Adley'yle sohbet ediyordu. Whitney ve ben soyunma odasından çıktığımızda ikisinin de kafası bize doğru döndü.

"Gigi," diye seslendi Adley. "Bir dakikan var mı?"

Neler olduğunun farkında olan Whitney gülüşünü zar zor tutarak kolumu dürttü. "Git fethet şu milli takımı, kaplan," diye mırıldandı.

Beni bekleyen iki adamın yanına vardığımda Adley bana hafifçe gülümseyip, "Sonra gel beni bul," dedi.

O gidince Fairlee de bana tebessüm ederek baktı. "Sıradışı bir performanstı. Şimdiye dek izlediklerim arasında en iyilerden biriydi."

Dudaklarım sırtıtmaktan gerildi. "Sağ olun. Uzun zamandır bu kadar hararetli oynamamıştım."

"Bu performansı bir de *hat trick*'le taçlandırırdın. Babanın bazı hareketlerini kullandığın da gözünden kaçmadı."

Hayır, onlar benim hareketlerim, diye karşılık vermek istedim. Kadın hokeyinde vücudu kullanarak rakibi engellemek yoktu. Ben de fiziksel güce başvuramayacağım için taktikler geliştiriyor, babamın geçmişte hiç ihtiyaç duymadığı hamleler yapıyordum.

Fakat ileride antrenörüm olacak adamla tartışacak değildim.

"Her neyse," dedi. "Seninle konuşmak istediğim bir konu vardı."

"Peki," derken yükselen heyecanımı içimde tutmaya çalışıyordum.

"Ekibim ve ben, sonbaharın büyük kısmını takımı oluşturarak geçirdik. Bilirsin, süreç biraz zor oluyor ve bu yüzden de uzun sürüyor. Doğrusu Koç Murphy'nin kendine has yöntemleri

de işi zorlaştırdı. Tabii benim de kendi yöntemlerim var. Örneğin daha titiz çalışırım ve istatistiklerden çok buz üzerinde hangi oyuncuların daha yüksek performans sergileyeceğine bakarım. Bildiğin üzere profesyonel ligde oynayan çok yetenekli kadınlar var. Çoğunun yaşı büyük, deneyimleri fazla. Tabii dünya çapında da maçlara çıkıp büyük başarılarla imza attılar.”

Kafa salladım. Kadronun büyük kısmının profesyonel lig oyuncularından oluşacağını tahmin ediyordum zaten.

“Böyle yetenekli pek çok oyuncu olduğundan dolayı şimdilik takıma sadece iki üniversite öğrencisi almakta karar kıldık” Bana tekrar gülümsedi. “Sen de en iyi oyuncularından birisin.”

Hızlanan nabzımı görmezden gelmeye çalıştım. Tanrım. Bu adam beklentiyi artırma sanatında usta mıydı neydi?

“Bununla birlikte, takımdaki tüm pozisyonların dolduğunu sana kendim söylemek istedim. Üzgünüm, Gigi. Bu sene seni kadroya dahil edemeyeceğiz.”

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

RYDER

Düşersen seni tutarım

OTOBÜS BİZİ GECE on bir civarında kampüse bıraktı. Eve vardığımdaysa saat gece yarısına geliyordu. Shane ile Beckett, finalere çıkışımızı olabildiğince çok kızla yatarak kutlamak için doğrudan Kappa Beta birlik evine gittiler. Ben de çok mutluydum tabii ama yorgunluktan bittiğim için eve gitmeyi tercih ettim.

Eve yaklaşırken kaldırım kenarına park etmiş beyaz SUV'yi ve oturma odasının perdesini aydınlatan sarı ışığı fark ettim. Gigi ona verdiğim anahtarı kullanmış olmalıydı.

İçeri girdiğimde onu koltukta buldum. Sessizce oturuyor, televizyondaki aksiyon filmine boş boş bakıyordu.

"Hey, ne zamandır buradasın?" dedim eşikten. "Neden mesaj atıp geleceğini haber vermedin?"

"Şarjım bitti." Yüzünde hiçbir duygu yoktu.

İçimi endişe sardı.

"Sorun ne?" diye sordum hemen. Modu çok düşüktü ve yüzü gibi sesi de bomboştı. Kadınlar takımı bu akşamki galibiyetle finale çıkmıştı; Gigi'nin de yüzünün gülüyor olması gerekmez miydi?

Montumu çıkarıp asar asmaz yanına gidip onu kucağıma çektim. Bedenlerimiz temas ettiği anda yüzünü boynuma gömüp ağlamaya başladı.

“Hey, hey,” dedim telaşla, omuzlarmı sıvazlayarak. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Brad Fairlee bu akşam benimle konuşmak için maça gelmiş.” Konuşurken sesi çatlamıştı.

Çok iyi biliyordum ki güzel haber alsaydı ağlamazdı.

“Bütün pozisyonlar dolmuş,” diye mırıldandı. “Takıma alınmadım.”

“Of, siktir. Bebeğim benim, çok üzgünüm.”

Etrafına doladığım kollarımı sıkıldığında yüzünü boynuma daha da gömdü. Tenimdeki ıslaklığın tişörtümün yakasına doğru aktığını hissedebiliyordum.

“Bu akşam hayatımın en iyi performansını sergiledim,” diye inledi. “Yine de o uyuz herif için yeterli olmadı. İnanamıyorum buna.”

“Neden seçilmediğini söyledi mi?”

“Üniversite ligindeki en iyi oyuncularından biri olduğumu ama istatistiklere bakmadığını söyledi. Dünya çapında maçlara çıkma deneyimi olan daha yaşlı ve profesyonel oyunculara odaklanıyormuş.”

Bu aslında gayet akla uygundu ama tabii ki dillendirmedim. Gigi şu anda mantıklı düşünemeyecek durumdaydı.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırıp nazikçe okşadım. “Üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.”

Kafasını geriye çektiğinde dudakları sanki yeni bir gözyaşı selini bastırmaya çalışıyormuş gibi titriyordu.

“Başarısız oldum,” dedi cılız sesle.

“Başarısız olmadın.”

“Milli takıma girebildim mi Luke? Son kontrol ettiğimde girememiştim.” Düzensiz nefesler alırken alnını avucuna bastırdı.

“Henüz giremedin,” diye düzelttim nazikçe. “Daha çok gençsin.”

Birdenbire kollarımın arasında tekrar sarsılmaya, daha şiddetli ağlamaya başladı. Nefes bile alamıyor, boğulacak gibi hıçkırıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hüzünlü filmlerde gözleri yaşarır, sinirlendiğinde gözyaşlarını zor tutardı. Çok öfkelendiğindeyse yaşlar gözlerinde birikirdi; tıpkı tartıştıktan sonra beni odasından kovduğu zamanki gibi.

Fakat bu başka bir şeydi. Bu ıstıraplı. Acı dolu hıçkırıklar ruhunun derinliklerinden yükseliyordu.

Ve ben tamamen çaresizdim. Tek yapabildiğim, kollarımın arasında titrerken onu sıkıca tutmaktı.

“Sorun yok, dök içini,” dedim.

Ne kadar uzun süre ağladığını bilmiyordum ama gözyaşları nihayet dindiğinde sesi iyice çatallanmıştı. Şişip kızarmış gözlerine bakarken kalbim onun için bin parçaya ayrıldı.

Bu kadına çok fena âşıktım. Ağladığını görmek, bunu ona yapan kişiyi bulup kafasını duvara çarpa çarpa parçalamak isteme neden oluyordu.

Derin bir nefes alıp acısını dindirecek kelimeleri bulmaya çalıştım.

“Takıma giremedin,” dedim sonunda. “Canının yandığını biliyorum. Ama bu, asla milli takımda oynayamayacağın anlamına gelmiyor ki.”

O da içine derin bir nefes çekti ama solukları hâlâ pürüzlüydü.

“Şu anki kadronun yaş ortalaması yirmi altı falan, G. Başarıbilmen için önünde daha uzun yıllar var.”

“Ama Olimpiyat Oyunları önümüzdeki şubat,” dedi kısıp sesle. “Bu seferkinde oynayamayacağım için dört yıl daha beklemem gerekecek. O zamana nine olacağım.”

Hafifçe güldüm. “Şu anki kadın milli takım kaptanı otuz iki yaşında. Nine falan olmayacaksın, emin ol. Belki Olimpiyatlarda oynayamayabilirsin ama milli takım pek çok farklı sahnede

maçlara çıkıyor. Her sene Dünya Kupası var. 4 Nations Kupası var. Belki önümüzdeki sene Fairlee'nin açık bir pozisyonu olur. Seneye olmazsa diğer sene olabilir."

"Ya da belki milli takıma hiç giremem."

Tekrar ağlamaya başladı. Durumunu daha da kötüleştirmeyi hiç istemesem de birbirimize karşı daima dürüst olacağımıza söz vermiştik.

"Belki de giremezsin, evet," dedim yumuşak sesle.

Geri çekilip kahkahayla hırıltı arası bir ses çıkardı. "Teselli etmekte çok kötüsün."

"Milli takıma giremeyebilirsin," diye tekrar ettim. "Fakat bu, şu anda üniversite ligindeki en iyi kadın oyuncu olduğun gerçeğini değiştirmez. Bunu Fairlee bile söylemiş. İstatistiklere bakmıyormuş ama baksaydı kesinlikle takımda olurdun."

"Ama aradığı özelliklere neden sahip değilim? Bende ne eksik var?"

"Sende hiçbir eksik yok. Olduğun gibi mükemmelsin. En iyisi olma ihtiyacın ve müzik zevkin gibi kusurlarınla bile hem de."

Gülüşü titrekti.

"Kimse başarısızlığı sevmez, G. Fakat ben bunun bir başarısızlık olmadığına ısrarcıyım. Bu sadece sürecin içindeki bir an."

"Sürecin içindeki bir an."

"Evet. Şu anda üzgünsün ama önemli değil, çünkü ben seni neşelendirmek için buradayım."

"Her zaman mı?" diye fısıldadı, o iri gri gözleriyle yüzüme bakarak.

"Her zaman. Düşersen seni tutarım. *Daima*."

Gözyaşları kururken nefes alıp verişleri düzenli bir hal aldı. Kollarını boynuma sarıp yüzünü tekrar tenime gömdü.

"Teşekkür ederim."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYDER

Aramızdaki şey doğru, Luke

HEM ERKEKLER HEM de kadınlar takımları olarak bölge finallerini kasıp kavurduk. On yıldan beri ilk kez iki Briar takımı da nisan ayındaki Frozen Four maçlarında yer alacaktı.

Bölgesel turnuvada rakibimizi rinke gömdükten sonra içimiz hâlâ coşkuyla doluydu ve finale kalan diğer takımlarla karşılaşmak için sabırsızlanıyorduk. Finalde bizimle yer alan dört takımdan ikisi Minnesota Duluth ve Notre Dame'dı. Fakat asıl üzücü olay, bu sezon tam bir ejderha gibi olan Connecticut Üniversitesi'nin *play-off*larda Arizona State'e yenilmesi idi. Neyse ki Arizona'nın sonraki rakibi Notre Dame'dı ve tek dileğim finalde onlara karşı oynamamaktı. Zira eski takım arkadaşım Michael Klein'la, suratının ortasına yumruğumu geçirerek çenesini kırdığım zamandan beri karşı karşıya gelmemiştik.

Maçtan önce iki haftamız vardı. Bu sene şanslıydık çünkü Frozen Four, Boston'da gerçekleşecekti. Kadınların turnuvasıysa bizimkinden bir hafta önceydi.

"Benimle Vegas'a gelmek ister misin?" dedi Gigi, yatakta yanımda uzandığı yerden.

“Bana evlenme teklifi mi ediyorsun?” diye sordum nazikçe.

“Hayır. Vegas’a maçımızı izlemeye gelmeni teklif ediyorum. Annem, babam ve kardeşim orada olacaklar.”

“Vay canına, ne harika. Onlarla görüşmeyi çok isterim.”

Koluma hafifçe vurdu. “Hadi ama. Sana ısındılar.”

“Sadece annen ısındı.”

Aslında Hannah Graham şu anda kankam sayılırdı. Gigi onunla sık sık mesajlaşmamızla çok dalga geçiyordu. Konuşmaya kış tatilinden sonra başlamıştık ve ilk zamanlarda rahatsız olmuş gibi davranmış, aldırış etmemiş, kadının benimle iletişime geçip durmasının tuhaf olduğunu söylemiştim.

Fakat bunların hepsi laftaydı. Gigi’nin annesinin bana halimi hatırlamı sorması içimi ısıtıyordu. Bu duygu bana cidden çok yabancı olsa da hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Birkaç gün sonra Gigi’yle beraber uçaktaydım. Benim boş vaktim olduğu ve ikimiz de ödevlerimizi hallettiğimiz için dersleri asıp Las Vegas’a önceden giderek biraz gezmeye karar vermiştik. Çünkü bu, Gigi’nin orayı ilk ziyaret edeceği olacaktı.

Gerçi uçaktan inip merkeze gittiğimizde bu karardan pişman olmuş gibiydi. Etrafına hoşnutsuzlukla bakarak, “Aman Tanrım, bu ışıklar ne böyle ya? Günün ortasında niye yüzüme yüzüme vuruyorlar? Sanki uzay mekiğindeyim.” Üç metre yukarı su fışkırtan altın rengi fiskiye, sanki ona hakaret etmiş gibi dik dik bakıyordu. “Burası hiç eğlenceli değil. Ben bu kadar abartı sevmem.”

Gülerek parmaklarımı onunkilere kenetledim. “Benim de favorim değil.”

Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarımı yaladım. “Otele geri dönsek mi?”

“Dönelim lütfen.”

Akşamın geri kalanını seksle geçirdik. Odamızın devasa banyosunda, tam kırk dakika boyunca orgazm olmasını engelleyerek ona ağzımla işkence ettim. O da bu iyiliğimin karşılığını, yerden tavana kadar camla kaplı duvarların birinin önünde bana sakso çekerek verdi. Dışarıdakilerin çıplak kıcımı görmesi ya da birilerinin muhtemelen bizi videoya çekmesi umurumda bile değildi. Tek umursadığım Gigi'nin sıcacık ağzının, ıslak dilinin ve ipeksi dudaklarının üzerimde kaymasıydı.

Sonrasında yatağa uzandık ve onun saçlarını okşarken kumandaya uzanıp kanalların arasında dolaşmaya başladım. TSBN'de durdum çünkü tüm zamanların en iyi on hokey oyuncusunu gösteriyorlardı ve bir numarada Gigi'nin babası vardı.

Adamın yüzü düz ekranı kaplarken kıkırdadım. "Yarın onu görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim beni gördüğüne çok sevinecektir."

"Senin için üzülmiyorum bile. Şimdi sohbet etmekten sürekli kaçınan huysuz bir pislik olmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorsundur."

"Ben o kadar kötü değildim."

"Daha da kötüydün. Utanmasan her şeye omuz silkerek cevap verecektin. Acayip sinir bozucuydun."

Sırıttım. "Bana bir daha öyle dersin konuşmayı bırakıp omuz silkmeğe dönerim."

"İmkânı yok. Barajın kapıları bir kez açıldı. Tekrar kapatamazsın, bebeğim."

Haklıydı, kapatamazdım.

Televizyonu kapatıp yan dönerek tek dirseğime dayandım ve dudağımı ısırarak Gigi'ye baktım.

"Başka hiç kimseyi istemiyorum. Biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

“Bilmem. Senden başka kimseyle olmak istemediğimi bilmeni istedim sadece.”

Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “Ben de.” Uzanıp kirli sakalımı okşadı. “Aramızdaki şey doğru, Luke. Sanırım ikimiz de bunun farkındayız.”

Evet, farkındaydık.

O sırada midesinden yüksek bir gurultu sesi geldiğinde irkil-dim. Seksle meşgul olduğumuz için akşam yemeğini atlamıştık.

“İyi misin Gisele?”

“Açlıktan ölüyorum. Bu otelin neden oda servisi yok?” diye inledi.

“Çünkü sen, oda servisi olmasına gerek yok diye özellikle belirttin,” diye hatırlattım, gözlerimi devirerek. “Şampiyona di-yetinde olduğun için oda servisinin tatlılarının cazibesine kapıl-maman gerektiğini söyledin.”

“Sen niye benim dediğimi yaptın ki?”

“Bundan böyle isteklerini görmezden gelirim,” diye söz verdim.

Alaycı bir nefesle yataktan çıktı. “Sanırım beslenecek bir şey-ler bulmak için o korkunç caddeye yine gitmemiz gerekecek. Bir an önce karnıma bir şeyler girmesi gerek.”

“Bunu ben yapabilirim.”

“Ne demek istediğini anlamadım, Ryder. Bebekten mi bahse-diyorsun yoksa meninden mi?”

Bir kahkahayla iki büklüm oldum. “Niye bütün esprilerimi derinlemesine irdeleyerek bozuyorsun?”

“Daha iyi espriler yap o zaman.”

Onu tutup çektim. “Hadi bakalım. İki numaralı Vegas turuna çıkıyoruz.”

İki gün sonra, Briar kadınlar takımının Ohio State'e karşı oynayacağı Frozen Four maçının sabahında yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uyandım. Gerçi insan yanında güzel bir kadınla uyandığında, özellikle de bu kadın onu eliyle tatmin ediyorsa gülümsememesi mümkün müydü bilemiyordum. Gigi beni uçuruma sürükleyip düşürdükten sonra nefes nefese yatarken kalktı ve heyecanla zıplayarak, gülücükler saçarak giyinmeye başladı.

"Keşke tüm günü seninle geçirebilsem," dedi, giyindikten sonra gelip çıplak bedenimin üstüne yatarak.

Dün geceden sonra ona bu arzusunda katılmamam imkânsızdı. İçimdeki coşku hiç bitmesin istiyordum. Sonsuza dek onunla çıplak halde yatakta kalabilirdim fakat oynaması gereken bir şampiyona maçı vardı.

"Rinke gitmem lazım," dedi gönülsüzce. "Annemlerin uçağı da yakında iner."

Onları almayı teklif etmiştim ama Hannah taksiyle gelmelerinin sorun olmayacağını söylemişti. Garrett benden nefret ettiği için onlara şoförlük yapmamı istememiş olmalıydı.

Fakat şu anda bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kızına beslediğim duyguları ya da kızının bana olan hislerini değiştiremezdim. Gigi benimdi, ben de onundum. Garrett Graham bu gerçeği eninde sonunda kabul edecekti.

Gigi gittikten sonra duş alıp giyindim ve istemeye istemeye otelden çıkıp öğle yemeği için Graham ailesiyle buluşmaya gittim. Garrett ile Wyatt tüm süre boyunca birbirleriyle konuştular, biz de Hannah'yla kendi sohbetimizi ettik. Geleceğimde böyle anların bol bol yaşanacağını şimdiden görebiliyordum.

Nihayet arenaya gitme vaktimiz geldiğinde rahat bir nefes aldım. Yerimiz tam Briar bankının arkasında, mükemmel bir nok-

tadaydı. Maç televizyonda yayımlanacağından dolayı her yerde kameralar vardı ve flaşlar patlayıp duruyordu. Havada dolaşan heyecan bulaşıcıydı. Yerlerimize yerleşirken avuçlarımı birbirine sürterek Gigi'nin 44 numaralı formasını aradım. Kaskının altından uzun, kahverengi atkuyruğu görünüyordu.

Maç ilk saniyeden hızlı başladı ama bir şampiyona karşılaşmasından da bu beklenirdi. Şu anda rinkte kadınlar üniversite liginin en iyi oyuncularını kayıyordu.

İlk periyotun yarısında Gigi tüm rinkı çıldırtan bir gol attıktan sonra kendini banka attı ve dönüp bize sırtıttı.

“Çok vahşi görünüyor,” dedi Wyatt. “Vahşi bir çocuk yetiştirmişsiniz.”

Sırtıttım.

“Hey, suçlusu ben değilim, baban.” Hannah, başparmağıyla kocasını işaret etti. “Hokey geni taşıyan o.”

Rinkteki her iki takım da alev almıştı ve her saniye kendimi koltuğumun ucunda buluyordum. Tahterevalli gibi bir maçı. Bir an kontrol Briar'a geçiyor, Ohio State kovalayan taraf oluyordu. Sonra birdenbire işler tersine dönüyordu. Whitney Cormac ani bir atağa geçtiğinde dengeler yeniden hızla değişti. Kız gol atamamıştı ama dizginlerin Briar'a geçmesini sağlamıştı. Whitney, Gigi ve Camila Martinez bir keskin nişancı üçlüsü gibi pakı fileye ardı ardına gönderiyorlardı.

Gigi'nin kale arkasında tam bir profesyonel gibi hareket etmesini, kalecinin dikkatini dağıtıp Camila'nın arka taraftan gol atması için fırsat oluşturmalarını izlemek, daha önce hiç tecrübe etmediğim bir gurur hissetmemi sağladı.

Şimdi Briar 2-1 öndeydi.

İkinci periyot da ilkiyle hemen hemen aynıydı fakat Ohio kızlarından birkaçının gereğinden fazla fiziksel baskıya başvur-

maya başladığı gözümünden kaçmamıştı. Bazen kazara çarpmalar oluyordu. Bazen de kaza süsü verilerek özellikle çarpıyorlardı. Karar da hakeme kalıyordu.

Karşı takımın merkez forveti 28 numara ise işi biraz fazla abartıyordu. Boyu Gigi'den bayağı uzundu ama neyse ki benim kızım kendini korumayı biliyor, bedeninin açılarını kolaylıkla ayarlayarak ona karşı verdiği mücadeleleri kazanıyordu. Fakat 28 numara amansızdı.

En sonunda Garrett dayanamayıp ayağa fırlayarak hakemlere saydırdı. "Siz orada ne işe yarıyorsunuz acaba? Gözlük lazım mı, gönderelim mi? Kız resmen faul yapıyor!"

Bu patlayışı dikkatleri bize çekince birkaç kişinin gözleri kocaman açıldı. Onu tanımışlardı.

Hannah, kocasını aşağı çekiştirdi. "Garrett, oturur musun? Takma sakalınla gözlüğün yanımda değil."

Wyatt bir kahkaha attı.

Garrett yerine otururken bana baktı. Ben de en az onun kadar sinirliydim.

"Kız fazla sert," dedim.

Kafa salladı. "Hakemler dikkatlerini toplasalar iyi ederler."

Neyse ki 28 numara, Garrett Graham'ın ömür boyu sürecektir düşmanlığını kazanacağını hissetmişçesine geri çekildi. Bu esnada Ohio kanat oyuncularından birinin attığı golle skor 2-2 olmuştu.

Tanrım, aşırı heyecanlı bir maçtı. Gözlerimi buzun üzerinden ayırmadan öne eğilerek kollarımı dizlerime dayadım.

Gigi pakı kapmış, mavi çizgiyi geçmişti. Whitney'yle birlikte atağa geçip Ohio defans oyuncularından biriyle kale arkası mücadeleye giriştiler. 28 numara da aralarına dalınca anında dikkat kesildim. Garrett da benimle aynı durumdaydı. Şahin gözlerimiz fileye odaklanmıştı.

“Hadi çıkın oradan,” diye mırıldandı Garrett. “28 numarayla kale arkası çok tehlikeli.”

Aynı fikirdeydim. Normalde Gigi’nin kararlı olmasını isterdim ama o 28 numara sinirlerimi bozuyordu. Gigi pakı kurtarıp kenar panolarına doğru attı ve Adley oyuncu değişikliği yapacağını söyleyince banka doğru kaydı.

Fakat rinkten inmek istese de 28 numaranın soluğu ensesindeydi. Lanet olasıca kız, gitmesine izin vermiyordu. Bu oyunda rakibe baskı uygulamak tabii ki normaldi ama saygı denen bir şey de vardı.

Briar’ın diğer iki forveti hemen kenarda sıkışmış olan Gigi’nin yardımına koştular ve mücadeleyi kazanıp pakı ele geçirdiler. Gigi pozisyon almış, bir şey bağıırıyordu ki pak buzun üzerinde kayarak sopasıyla buluştu. Tam da aynı anda Gigi ve 28 numara şiddetle çarpıştılar.

Bu kesinlikle kazaydı işte. O kıza ne kadar kin gütsem de bunu isteyerek yapmadığını görebilmiştim. Sopası kırılınca dengesi kaybolmuştu ve bu ani değişiklik de Gigi’ye çarpmasına neden olmuştu.

Gigi’nin uçuşunu hepimiz dehşetle izledik. 44 numaralı formanın bir bulanıklık halinde kenar panosuna doğru savrulmasına ve Gigi’nin kafasının çarpıp kaskının kenara fırlamasına şahit olurken panikle dolmuştum.

Bir eli sopasını sıkıca tutmuş, diğeri kaskına uzanmış halde yüzüstü buzda yatıyordu. Biz ise tribünlerde ayaktaydık. İlk başta kalabalık bağırmaya devam etti çünkü neler olduğunu fark etmemişlerdi. Sonra taraftarlar Gigi’nin kalkmadığını görünce tüm arenaya sessizlik çöktü.

Kalbim durdu. Saf korkudan oluşan, hareketsiz bir et parçasından ibaretti sanki.

“Nefesi kesilmiştir sadece,” dedi Wyatt, yeşil gözlerini aşağı dikerek. Bizden çok kendini ikna etmek ister gibiydi. “Bir şeyi olduğunu sanmı...”

O cümlesini bitiremeden ben merdivenden aşağı koşmaya başlamıştım bile. İzin istemeden insanları iterek geçerken Gigi'nin babası da hemen arkamdaydı.

Tribünlerle pleksiglasın arasındaki koridora giden duvarın üstünden atladık.

"İzin verin geçeyim," dedi Garrett, yedek bankına açılan kapının önündeki görevliye. "O benim kızım."

Gözlerim telaşla buzun üzerindeki Gigi'yi incelerken o hâlâ hareket etmediği için benim de kalbim hâlâ atmıyordu. Hakemlerden biri, Koç Adley ve takım arkadaşlarından birkaçı ona doğru eğilmişti. Kapıyı koruyan görevlinin inadına daha fazla katlanamayacağım için öne atılıp onu itmeye çalıştım. Sanırım Briar'ın asistan koçlarından biriydi ama ben şu an nezaketi düşünecek durumda değildim.

"Oraya gidemezsiniz," diye ısrar etti, tekrar dibime girerek.

Şu anda karşımda sikik bir kalabalık bile olsa Gigi'ye ulaşmamı engelleyemezdi.

"Bok gidemem," diye hırladım. Sonra onu sertçe yolumdan ittim. "Orada yatan benim karım."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

GIGI

Evlendik

“ŞEY, EVET. BİZ evlendik.”

Kadınlar soyunma odasına, yere iğne düşse duyulacak bir sessizlik çöktü. Takım doktoru ve acil sağlık görevlileri, beyin sarsıntısı geçirmediğimden emin olduktan sonra yanımdan ayrılmışlardı. Dışarıdan görüldüğünün aksine kafamı vurmamıştım; kaskım, yere düştükten sonra çıkmıştı. Fakat darbenin şiddeti soluğumu kesmişti. Buzun üzerinde yatarken ciğerlerim sıkışmış, kulaklarım deli gibi çınlamıştı ve bir an için nasıl nefes alınacağını unutmuştum.

Şimdi de bankta yanımda oturan Ryder’la birlikte, karşıımızda şok halinde dikilen aileme bakıyorduk. Artık yalnız olduğumuza göre Ryder’in orada patlattığı bombanın konusunu açma vakti gelmişti. Geri adım atmanın manası yoktu; olan olmuştu. Tek umudum bombanın etkisinin yıkıcı olmamasıydı.

Dudağımı korkuyla ısırarak birinin konuşmasını bekledim.

“G, sen benim biricik kardeşimsin. Seni seviyorum. Ama bu hayatımda duyduğum en klişe şey. *Vegas’ta evlendim*. Off, o kadar sıradan ki hakkında şarkı bile yazmak istemezdim.”

“Wyatt,” dedi annem uyarıcı bir sesle.

Babam hâlâ tek kelime etmemişti. Yüzünde de hiç ifade yoktu. Öfke belirtisi bile göstermiyordu. Bir tuğla duvara, karton kutuya, hislerini anlatamayan cansız bir objeye bakmak gibiydi.

“Bakın, bunun beklenmedik olduğunu biliyorum,” dedim.

Gerçekten de öyleydi; bu inkâr edilemezdi.

Ama düşüncesizce yapılmış bir şey değildi.

Kardeşimin düşüncesinin aksine evlenmek için Vegas’a kaçmamıştık. Alkolün etkisiyle, Elvis kılığındaki bir görevlinin karşısına geçip evlenmemiştik. İkimiz de gayet ayıktık. Vegas’ta bu mümkün olduğu için çalışma saatleri dışında evlilik iznine başvurmuş, sonra bir gece boyunca bunun üzerine düşünmüştük. İstesek fikir değiştirebilirdik. İstesek sabah nikâh kıydırmaya gitmeyebilirdik. Ama gitmiştik.

Ryder kafamı vurmadığıma inanmayı reddettiği için şu anda hâlâ alnımı ovuşturuyor, üzerime titriyordu. Bu hali çok tatlıydı. Ona güvence vermek için yanağına dokundum. Parmaklarım tenine değdiği anda gözlerindeki kaygı kayboldu. Üstünde böyle bir etkim vardı. Aynı etkiye o da benim üzerimde sahipti.

Fairlee’nin hayallerimi başıma yıktığı, hatta yıkmakla kalmayıp beni de altında ezdiği akşam kucağında ağladığımda Ryder da beni bu şekilde rahatlatmıştı. Sadece o akşamı değil, her akşamımı, her gününü, her dakikamı güzelleştiriyordu.

Biz birbirimizin daha iyi olmasını sağlıyorduk.

“Söyleyeceğiniz her şeyi biliyorum,” diye devam ettim, annemle babam yorum yapmayınca. “Çok genç olduğumuzu, çok hızlı karar verdiğimizizi düşünüyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Evet, sevgilisiyle kaçan her ahmak, idealist kız böyle söyler, biliyorum. Wyatt’ın dediği gibi klişe olduğunu da biliyorum. Ama Ryder ve ben aptal değiliz.” Omuz silktim. “Bizi yeni tanıyorsanız bildireyim, ikimizin de tek bir zerresi bile idealist değil.”

Kardeşim kısık, alaycı bir nefes verdi.

“Kendimizi neye bulaştırdığımızı biliyoruz. Her şeyin mükemmel olmayacağını, bu yolda sorunlarla da karşılaşacağımızı, hayatın bize her yönden tokat atacağını farkındayız. Yine de ömrümüzü beraber geçirmek istiyoruz. Buna da gayet mantıklı bir şekilde düşünüp taşınarak karar verdik.”

Annemin gözlerindeki yaşları gördüğümde birden küçük bir çocuğa dönüştüm.

“Lütfen bana kızma,” diye yalvardım. Ama derinlerde bir yerde biliyordum ki bana kızsalar bile bu yoldan dönmez, kırgınlıklarıyla bir şekilde başa çıkmanın yolunu bulurdum.

Çünkü kararımı vermiştim. Ryder benim için doğru kişiydi.

Annem banka gelip diğer yanıma oturarak kolunu omzuma sardı. “Kızgın değilim. Sadece hayatın pespembe geçmeyeceğinin farkında olduğun için mutluyum.” Beni rahatlatmak ister gibi yanağıma dokundu. “Ama bu... konuyu tartışmak için şimdi ne yeri ne zamanı.” Ayağa kalktı. “Hastaneye gitmek istemediğine emin misin?”

Kafamı iki yana salladım. “Eminim. Acil sağlık görevlisi beyin sarsıntısı protokolünden geçmeme gerek olmadığını söyledi.”

Buna rağmen ne yazık ki maçın geri kalanında yer alamayacaktım. Acil sağlık görevlilerinin muhtemelen sorun olmayacağını söylemesine rağmen takım doktoru izin vermemişti. Dr. Parminder için *muhtemelen* sözcüğü kilit noktaydı. Bu da arkadaşlarımı dışarıdan izleyeceğim anlamına geliyordu. Onlarla buzun üzerinde olamayacaksam en azından bankta oturup yüreklendirmek isterdim fakat Koç Adley formamı çıkarıp üstümü değiştirmemi istediği için onu da yapamayacaktım.

“Rinke gidelim hadi,” dedim kararlılıkla doğrularak. “Onlarla buzun üzerinde olamasam da tezahürat edebilirim.”

Ryder elimi tuttu. “Ama orası çok gürültülü.”

“Başım ağrımıyor ki,” diye homurdandım. “Yemin ederim. Düşünce nefesim kesildiği için hemen kalkamadım sadece.”

Tekrar ailemi süzdüm. Babam hâlâ duvardan farksızdı. Uza-
yan sessizliği sonunda beni tetikledi. Sabırsız, rahatsız ve belki
biraz da sinirli hissediyordum.

“Bir şey diyecek misin?” Karşısına geçip gözlerine baktım.
“Herhangi bir şey. Beni korkutmaya başladın çünkü.”

Gri gözlerini benimkilere dikti.

Ve nihayet konuştu.

“Bu, hayatında yaptığın en ama en aptalca şey.”

Tokat yemiş gibi irkildim.

“Beni daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştın.”

“Garrett,” dedi annem keskin bir sesle.

Fakat artık çok geçti. Fairlee’nin milli takıma seçilmediğimi
söyleyerek üzerime yıktığı ağırlığı bir kez daha hissediyordum.

Bu kez sebep babamdı.

ELLİNCİ BÖLÜM

RYDER

Baba-kız meselesi

BRIAR KADINLAR TAKIMININ Frozen Four’u kazanıp üç senenin ardından kupayı tekrar eve getirmesinden birkaç gün sonra kayınvalidem beni görmeye geldi. Önceden aradığı için onu kapıda görünce şaşırmadım.

“Selam. İçeri gel,” dedim, montunu alıp asarak. “İçecek bir şey ister misin? Kahve? Su? Son üç günü telafi edecek kadar alkol?”

Hannah güldü. “Suyla başlayalım. Alkolü sonraya bırakalım.”

Onu evde mutfığa doğru yönlendirirken etrafına bakındı.

“Beklediğimden daha temiz,” dedi sırtarak. “Bir bekâr mağarasıyla karşılaşmayı bekliyordum.”

“O kadar barbar değiliz neyse ki.” Duraksayıp mahcubiyetle ona baktım. “Shane’in annesi ayda iki kez temizlik yapacak bir kadın gönderiyor.”

Bu onu yine güldürdü. Mutfığa girdiğimizde ben su almak için buzdolabına giderken Hannah masaya oturdu.

“Gigi yanına taşınacak mı? Henüz karar vermediğini söylemişti.”

Omzumun üstünden baktım. “Dönem bitene kadar taşınmayacak ama burada kalacak. Sonrasında kasabada kendimize bir ev tutacağız.”

Shane ve Beckett bana hâlâ bu konuda çok takılıyorlardı. Vegas’tan dönüp onlara Gigi’yle evlendiğimi söylediğimde ikisi de kahkahalara boğulmuş, saatlerce benimle alay etmişlerdi. Shane bütün gün bana Bay Graham diye seslenirken Beckett de balayı ipuçları ve birkaç tane de Viagra hapi vermişti.

Tabii her şey bunun sadece bir şaka ya da kağıt üzerinde bir evlilik olmadığını, benim evden ayrılacağımı ve son senemizi birlikte geçiremeyeceğimizi fark ettikleri ana kadardı. O zamandan bu yana biraz yatışmışlardı.

Hannah’ya su şişesini uzatırken bakışlarının sol elimdeki gümüş yüzüğe kaydığını fark ettim. Gigi ve ben yüzüklerimizi bu sabah kasaba merkezindeki küçük bir takı dükkanından almıştık. Şimdi elime her baktığımda bir garip oluyordum.

Evlenmeyi hangimizin önerdiğini hatırlamıyordum bile. Galiba ben yapmıştım. Vegas’taki ilk akşamımızda merkezde el ele yürürken hayatımm sonuna dek başka hiç kimseyle el ele tutuşmak istemediğimi fark ettiğimi hatırlıyordum sadece. Bir sebepten ötürü Gigi de benimle aynı fikirdeydi.

“Evlendiniz ha?” dedi annesi, gülün gözlerle.

“Evlendik.”

Bunu düşünmek komikti aslında. Çünkü çıkmaya başlayalı bir yıl bile olmamıştı.

“Aklımızı yitirdiğimizi düşündüğünü biliyorum,” dedim omuz silkerek.

“Aslında hayır, öyle düşünmüyorum. Kızımı tanırım. Bir işe girişecekse mantığını kullanır. Seni de tanımaya başladım ve dürtülerine kapılacak biri olmadığını düşünüyorum.”

“Doğru.”

Ben asla bir şeyleri ince ayrıntısına kadar hesaplamadan, dürtülerle hareket etmezdim. Bir işe önce girişip sonra düşünen insanlara da kuşkuyla yaklaşırdım.

Kısa bir sürelik sessizlikten sonra, “Bak, bizi destekliyormuş gibi davranmak zorunda hissetme,” dedim. “Eğer gerçek düşüncen buysa kocan gibi tepki verip bize sessiz muamele yapabilirsin.”

“Hey, o da deniyor.”

Aslında doğru söylüyordu. Garrett son üç günde Gigi’yi pek çok kez aramış, sesli mesaj bırakmış ya da ona mesaj atıp konuşmak istediğini söylemişti. Bu kez inatçılık yapan, zeytin dalını almayı reddeden Gigi’ydi.

“Gigi çok incindi,” dedim alçak sesle.

“Biliyorum. Garrett yaptığından çok pişman. Ama sürprizleri hiç sevmez ve siz onu hazırlıksız yakaladınız. Bana gelince, düşüncelerimin aksi gibi davranmıyorum. Kızgın değilim.”

“Gerçekten mi?”

Masanın üzerinden uzanıp iki elimi de ellerinin arasına aldı. “Annemi çok küçük yaşta kaybettiğini biliyorum,” diye başladı.

Omuzlarım rahatsızlıkla gerilirken oturduğum yerde kıpırdandım. Gigi’nin onlara geçmişimin ne kadarını anlattığını bilmiyordum. Babamın yaptığı şeyi sır olarak saklamasını istemiştim ama ebeveynlerinin bundan haberdar olması düşüncesi hâlâ biraz rahatsız ediciydi.

“Annesiz büyümek kolay değil.”

Omuz siktim. “Koruyucu annelerim oldu.”

Yüzümü inceledi. “Sana iyi davrandılar mı?”

Boğazım sıkışırken kafamı tek bir kez sağa sola salladım.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Ellerimi sıktı. “Bu yüzden buraya geldim. Yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Bu konuda çok ciddiym, Luke. Bundan böyle hayatımızda olacağını biliyorum ve bundan hiç rahatsız değilim.”

Kafamın gerilerinde bir düşünce filizlendi. Acaba annem hayatta olsaydı ve evlendiğim kızı ona götürseydim nasıl tepki verirdi? Gigi'nin öylesine bir kız olmadığını, benim hayatım olduğunu anlayabilir miydi?

Bunu hiç bilemeyecektim. Bu düşünce, içimdeki bir şeyleri harekete geçirdi. Gözlerimi bir kere, iki kere kırıştırdım. Fakat içlerinde biriken yaşlar kaybolmak yerine artarak görüşümü bulanıklaştırdı.

“Hey,” dedi Hannah, yumuşak bir sesle. “Her şey yolunda.”

Ona bakmamak için kafamı çevirdim. Korunmasız hissediyordum.

Sandalyesinden kalkıp önümde diz çöktü. “Özür dilerim. Annenin konusunu açmamalıyım.”

“Sorun değil,” derken sesim çatladı. Önkolumla gözlerimi sildim.

Onu durduramadan, Gigi'nin annesi beni kendine çekip sıkıca kucakladı ve küçük bir çocuk gibi kollarında ağlamama izin verdi.

Kahretsin, bu çok utanç vericiydi.

Gözyaşı dökmem onun için çok normalmiş gibi rahat bir şekilde uzanıp alnıma düşen saçımı geri itti. “Demeye çalıştığım şey şuydu ki sen artık bizim ailemizdensin. Öz annen olmadığımı biliyorum ama kendi çocuklarımla iyi iş çıkardığımı düşünüyorum.”

“Gerçekten öyle,” dedim boğuk sesle.

“Bundan sonra bir şeye ihtiyacın olursa beni araman gerektiğini biliyorsun. Her zaman yanında olacağım.”

O sırada birden ön kapı açıldı ve Shane ile Beckett'in sesleri geldi. Ben hızlıca gözlerimi silerken Hannah doğrulup suyundan bir yudum aldı ve şişeyi masaya bırakıp içini çekti.

“Pekâlâ. Şimdi konuşalım bakalım, şu baba-kız meselesini nasıl çözeceğiz?”

Meseleyi çözmek o kadar da kolay olmadı. Bir hafta sonra Gigi hâlâ babasıyla konuşmayı reddediyordu. Garrett o kadar çaresiz duruma düşmüştü ki beni bile arayıp kızını ikna etmemi istemişti. Bunu denemiştım çünkü adam hem idolüm hem de artık kayınpederimdi.

Fakat... Gigi de karımdı.

Karım.

Bu hâlâ gerçekdışı geliyordu ama bir yandan da hayatım boyunca hokey dışında hiçbir şeyin bu kadar doğru olduğunu hissetmemiştim. Şimdiye dek en çok buzun üzerinde pakı takip ederken, fileye doğru saldırıya geçerken kendim gibi hissetmiştim. Tam olarak doğru yerde olduğumu bilme hissiydi bu.

Sonra bu hissi ikinci kez hissetmiştim.

Belediyede Gigi'yi eşim olarak kabul edip etmediğim sorusuna, "Ediyorum" yanıtı verdiğimde.

Biz birbirimizi seçmiştik. Evet, Gigi o gün arenada söylediklerinde haklıydı. Hayatın asla kolay olmadığını biliyor, olmasını da beklemiyordum. Fakat tüm zorluklara birlikte göğüs germek istediğim kişi oydu. O benim hayat arkadaşımdı ve ne olursa olsun daima birbirimizin arkasını kollayacaktık.

Bunu şimdi de yapmak zorundaydım. Babasının o gün soyunma odasında söylediği her kelimedenden pişman olduğunu bilsem de başka seçeneğim yoktu.

O kelimeler Gigi'nin canını gerçekten yakmıştı, biliyordum. Hayatı boyunca babasını memnun etmeye çalıştıktan sonra onu hayal kırıklığına uğrattığını... daha doğrusu daha önce *hiç* o kadar hayal kırıklığına uğratmadığını duymak kalbini fena kırmıştı.

Bunu unutması zaman alacaktı. Garrett da farkında olduğu için son çare olarak bana bile başvurmuştu. Evliliğimizi onaylamadığı açık olduğu için bunu yapmak onu öldürüyor olmalıydı gerçi.

Ne tuhaftı ki kayınvalidem dışında bizi kabullenen bir diğer kişi de Gigi'nin kardeşi olmuştu. Wyatt, Vegas'tan ayrıldığı günün sabahında havalimanından bana mesaj atmıştı.

Wyatt:

Kardeşimin canını yakarsan ben de senin canını yakarım. Anlıyor musun, Bill?

Ben:

Bill mi?

Wyatt:

Enişte demek. BIL* yazmak istedim ama otomatik düzeltmenin hoşuna gitmedi. Bundan sonra Bill'sin.

Ben:

İyi. Kardeşinin canını yakmayacağım.

Wyatt:

Aileye hoş geldin. Anlaşmak için biraz çaba göstermeliyiz sanırım. Ne de olsa sonsuza dek başımıza kaldın.

Ben:

Sağ ol, Bill.

Wyatt yarın akşam Frozen Four maçımı izlemek için Boston'a gelmeyecekti ama Hannah ile Garrett geliyorlardı. Garrett muh-

* Türkçe "enişte" ve "kayınbirader" kelimeleri İngilizcede "brother-in-law" anlamına gelir. (ç.n.)

temelen, beraber otururlarsa Gigi'nin onu görmezden gelemeyeceğini umuyor olmalıydı.

Korktuğum gerçekleşmiş, Arizona iki gün önceki karşılaşmada Notre Dame'ı yenmişti. Bu yüzden de maalesef finalde onlarla karşı karşıya gelecektik. Michael Klein'la oynamayı hiç istemiyordum. Bu beni endişelendiriyordu çünkü bu sezon Arizona'yla hiç maç yapmamıştık ve nasıl davranacağını bilmiyordum.

O gün tüm takım, Jensen ve antrenörler ekibi olarak akşam yemeğine çıktık. Jensen pek cömert olduğu için yaşı tutan bizlere birer kupa bira içme izni bile vermişti. Tabii bunu yapanlara, bu akulsızca seçimle başa çıkmak için üç kupa su içme şartı koymuştu. Yine de bira sipariş edenlerin sayısı az değildi.

Evlilik haberim takımda hızla yayılmıştı ve Colson'ı yemek boyunca pek çok kez alyansıma bakarken yakalamıştım. Bir ara gözlerimiz buluştuğunda bıyık altından bir şeyler mırıldanıp tiksintiyle kafasını çevirdi. Yanındaki Jordan Trager ise dik bakışlarını saklamıyordu. Benimse içimi çekerek birama uzanmaktan başka elimden bir şey gelmezdi.

Otele döndüğümüzde tam lobide ilerlerken kayınpederimden, barda olduğunu ve müsaitsem benimle bir dakika konuşmak istediğini söyleyen bir mesaj geldi.

Shane'e, "Sizinle üst katta buluşurum," dediğimde kafa sallayıp asansöre gitti.

Hokey ceketleriyle lobide vakit geçiren rakip takımdan birkaç çocuk, Garrett Graham'ın bardan çıkıp lobide ilerlediğini gördüklerinde gözlerini kocaman açtılar.

"Selam," dedi yanıma vardığında. Bakışları hissetmiş olmalıydı çünkü ensesini ovup yüzünü buruşturdu. "Barda bir şeyler içelim diyecektim ama başka bir yere gitsek olur mu?"

Kafa salladım. "İyi fikir."

Otelden çıkıp sokağı hızlıca taradık. Blokun sonundaki kitapçıyla birleşik bir kafe olduğunu görünce oraya gittik.

"Senden iyilik istemeye hakkım yok," diye başladı Garrett, pişmanlıkla. "Bayramda Stan'le birlikte bize geldiğinde ya da kampı-

ma olan ilgini gösterdiğinde sana pek sıcak davranmadığımı biliyorum. Sanırım biraz daha az... pislik gibi davranmalıydım."

Omuz silktim. "Sorun değil. Ben kin tutmam."

"Ben de genelde kin tutan biri değilimdir. Ama belirtmem gerekiyor ki..." İmalı bir şekilde kaşını çattı. "... kızım la evlenmeden önce benim rızamı almaman hoşuma gitmedi."

Merakla başımı yana eğdim. "Rıza gösterir miydin?"

"Hayır."

Burnumdan alaycı bir nefes kaçtı. "Yani izin istemem değil de af dilemem daha mantıklı olurdu, değil mi? Çünkü rızan olsaydı da olmasaydı da onunla evlenirdim. Ben..." Ağzım bir karış açıldı. "Oha!"

"Ne olu..."

Garrett'in cümlesinin devamını duymadım çünkü çoktan kafeyle kitapçıyı ayıran bölmeye doğru yürümeye başlamıştım. Kurgudışı kitapların bulunduğu masanın yanında duran ve dikkatimi çeken şövalenin önünde durdum. Üstünde, bir nehir tarafından ikiye ayrılan bembeyaz, çorak bir arazinin dev poster i vardı.

UFUKLAR: YUKON BÖLGESİ

Hassiktir.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Garrett, yanıma gelerek.

Kitapçının iç kısımlarına baktığımda aradığım şeyi buldum. Aynı posterin sergilendiği bir başka şövalenin hemen yanında bir sıra oluşmuştu. Sıranın önünde, üzerine CD'ler ve portreler dizilmiş bir masa bulunuyor, masanın arkasındaysa kırmızı ekose li gömlek giyip mısır sarısı pantolon askısı takmış yaşlıca bir adam oturuyordu. Kafasında eski moda bir şapka, gözlerinde siyah çerçeveli gözlük vardı.

"Dostum, bu Dan Grebbs," dedim Gigi'nin babasına.

"Kim?"

“Kızının takıntılı olduğu doğa sesleri kayıtlarını yapan adam. Gel, sıraya girmemiz lazım.”

Garrett afallamıştı. “Niye?”

“Çünkü Gigi bu adama bayılıyor. Onun için imzalı fotoğraf almak istiyorum. CD de alırdım ama zaten adamın bütün kayıtlarını indirmiştir.”

Garrett’in şaşkın suratını görmezden gelip sıraya girdim. Kendi ekipmanıyla doğa sesleri kaydeden seksen yaşındaki birinin imzası için bu kadar uzun sıra olması şaşırtıcıydı. Adam kayıtların üzerine enstrümantal bile eklemiyordu ama sanırım cazibesi de buradaydı.

“Ben gidip kahve alayım,” dedi Garrett içini çekerek.

Sıra yavaş ilerlediği için o iki köpük bardakla döndüğünde hâlâ bekliyordum. Bardaklardan birini bana uzattı. “Sade sever misin?”

“Severim, teşekkürler.”

Yine boş boş yüzüme bakmaya başladı.

“Ne?” diye mırıldandım.

“Hiçbir şey,” dese de bakmaya devam etti.

Bir süre sonra masaya yaklaştığımızda, Grebbs’in karşısındaki kadınla konuşmalarını duyabildim. Kadın ellilerinde gibiydi ki bu, Dan Grebbs’den imza almak için sıra beklemeye uygun bir yaşıtı.

“... yirmili yaşlarının sonuna gelse de hâlâ heyecan tutkunu olan bir genç adam için Yukon fazla ıssızdı. Hatta etrafımı saran devasa açıklığa rağmen boğucu gelmişti. Fakat zihnimi temizleyip Klondike Nehri’nin şırıltısına, Tombstone Dağı’ndan esen serin rüzgâra kulak verdiğimde tamamen değiştim.”

“Bu... inanılmaz. Çalışmalarınız için yürekten teşekkür ederim, Bay Grebbs.”

“Bu deneyimleri size ulaştırabilmek benim için bir onurdur, tatlım.” Kadına bir CD ve portre uzattı.

Ondan sonraki çift çok fazla oyalanmadan imzalarını alıp gitler ve kendimi Gigi’nin idollerinden birinin karşısında buldum. Dürüst olmak gerekirse şu anda tam bir ahmak gibi hissediyordum.

Garrett beni dürtünce öne çıktım.

“Şey. Merhaba Bay Grebbs. Büyük hayranınızım.”

Gözücüyla Garrett’in kahkaha atmamak için dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum.

“Şey, aslında gerçek hayranınız eşim. Bütün... doğa sesleri kayıtlarınız onda var.”

Garrett yumruğuna doğru öksürdü.

“Sizi sürekli olarak dinliyor. Arabada, koşuda, meditasyonda.”

“Ne harika.” Dan Grebbs nazik gözlere sahipti. Duruşunda da sesi kadar rahatlatıcı bir hava vardı.

Tabii ki sesini rahatlatıcı bulduğumu Gigi’ye asla ama asla söylemeyecektim. Yoksa bunu sonsuza dek aleyhime kullanırdı.

“Eşinin adı nedir, genç adam?”

“Gigi,” deyip harfleri tek tek söyledim.

Grebbs, siyah keçe uçlu kalemmini alıp masaya eğildi ve portresinin yan tarafına koca bir deneme yazdı. Fotoğrafta da ekoseli gömlek ve pantolon askısı kombosunu giymişti. Şu anda üstünde olanlarla aynı olduğuna neredeyse emindim.

Portreyi bana uzattı. “Eşin için bunu yapman ne kadar düşünceli bir davranış.”

“Teşekkür ederim.”

Sonraki hayrana yer vermek için kenara çekilirken portreye zarar gelmesin diye katlamak yerine rulo yaptım. Bu esnada Garrett beni izlemeye devam ediyordu.

“Bana öyle bakmayı keser misin?” diye homurdandım. “Yaptığımın aptalca olduğunu biliyorum.”

İçini çekip kafasını iki yana salladı. “Ona gerçekten âşıksın.”

“Ömrümün son gününe kadar âşık olacağım,” dedim basitçe.

Kahve bardağını tutan parmaklarını sıktı. “Sence benden sonsuza dek kaçacak mı?” diye sordu çaresizlikle.

“Umarım öyle olmaz. Ama onu tanırsın, çok inatçıdır.” Omuz silktim. “Tüm hayatını seni memnun etmeye adadıktan sonra da bu yaptığı normal.”

Gözlerinde suçluluk belirdi.

Onu rahatlatmak için, “Ona baskı yapmadığını biliyorum,” diye devam ettim. “Baskıyı kendi kendine yapıyor ve o da farkında. Fakat bu, tek yapmak istediğinin seni gururlandırmak olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

“Onunla *gurur duyuyorum* zaten. Sadece hokeyde iyi olduğu için değil, her alanda duyuyorum. Bak, o şeyleri öfkeyle söyledim. Ama aslında hissettiğim şey öfke değil, korkuydu.” Gözlerini bir anlığına kapattı. “Onu kaybettiğimi o anda anlamıştım. Artık bana ait değildi.”

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım.

“Bir eşyaya sahip olmak gibi bir şeyden bahsetmiyorum,” diye homurdandı.

“Ne demek istediğini anladım.”

“O benim küçük kızım. Bir gün çocuklarınız olursa, hele bir de kızın olursa bunu çok iyi anlayacaksınız.”

Otele doğru ilerlerken konuşmaya devam etti.

“Keşke ona kendimi açıklamama izin verse.”

“Eninde sonunda verecek.”

Garrett alaycı bir şekilde güldü. “Bu pek cesaret verici olmadı.”

“Seni yüreklendirecek birine ihtiyacın varsa o kişi ben değilim.”

“Orasını anladım zaten.”

“Ama senin için bir kez daha Gigi’yle konuşurum. İkinizin konuşmaması iyi bir şey değil ve...”

“Luke Ryder?”

Spor ceket giyip gözlük takmış bir adam yolumuza çıktığında savunma duvarlarımı anında yükselttim.

“Evet?” dedim ihtiyatla.

Gözleri aklıkla parlarken aniden cebine uzanıp bir mini ses kayıt cihazı çıkardı ve yüzüme yapıştırdı.

“Babanızın yaklaşan şartlı tahliye duruşmasıyla ilgili bir yorum yapmak ister misiniz?”

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

RYDER

Medya fırtınası

GÖĞSÜMÜ BİR SOĞUKLUK sardı ve aşağı doğru süzülerek midemin düğüm düğüm olmasına yol açtı.

Nutkum tutulmuştu. Zaten çok konuşan biri değildim ama farklı şartlar altında en azından bir “siktir git” ya da “gözümün önünden kaybol” falan diyebilirdim.

Şimdiyse ağzımdan tek kelime çıkmıyordu.

“Kaynaklarımdan duyduğum kadarıyla mahkemede aleyhine ifade vermeyi reddediyoymuşsunuz,” diye zorladı muhabir, benden cevap alamayınca. “Yoksa babanızın salıverilmesini mi destekliyorsunuz?”

Otel lobisine girdiğimizde peşimdeki tek muhabirin bu olmadığını gördüm. Birkaçı daha kanımın kokusunu almış köpekbalıkları misali üşüşmüştü. Elinde bir not defteri tutan bir adam ve yanında kameramanı olan bir kadın beni görünce koşarak geldiler.

“Luke Ryder?” dedi kadın hevesle. “Acaba babanızın...”

Yüz ifademi gördüğünde Garrett’in yüzü taş kesildi. “Yorum yok,” diye kükreyerek beni tuttuğu gibi habercilerden uzaklaştırdı.

Asansöre bindiğimizde bana ciddi bir şekilde baktı. “Kaçınıcı kat?”

“Dokuz,” dedim kısık sesle.

Birkaç dakika sonra birlikte odama girdik. Aşağıdaki köpek-balıklarının haberi çoktan Briar kazanında kaynamaya başlamış olmalıydı ki odamda birkaç arkadaşım hazır bekliyordu. Beni ne yapacaklarını bilemez gibi süzerken bir yandan da Garrett Graham’a ağızları bir karış açık bakmamaya çalışıyorlardı.

“Kanka, aşağıda bir sürü muhabir var,” dedi Shane ciddiyetle.

“Evet, gördüm.”

Derin bir nefes alarak mini buzdolabıma gidip bir şişe su aldım ama açmadan alnıma bastırdım. Yanıyordum. Çok rahatsız hissediyordum.

“Ne sikim oluyor?” diye mırıldandım arkadaşlarıma.

Odanın karşısındaki küçük ikili koltukta oturan Beckett, “Eski arkadaşın Michael Klein dün akşam bir röportaj vermiş. Videoları viral oldu.”

Çenemi sıktım. “Ne demiş?”

Shane gözlerime baktı. “Pek iyi şeyler değil.”

“Ne demiş?” diye tekrarladım.

Takım arkadaşlarım bana olayı özet geçtiler. Bir spor blogu, Arizona oyuncularından birkaçı için video profil hazırlamıştı. Tabii Klein da bunlara dahildi ve eski ilişkimiz sorulduğunda beni soyunma odasında sebepsiz yere kendini kaybeden, öfke kontrol sorunu olan bir pislik gibi göstermişti. Ardından da kurban gibi rollere girip, “Endişe etmeyin, köprünün altından çok sular aktı ve bunları unuttum,” demişti.

Fakat viral olan kısım bu değildi. Dünya Şampiyonası’ndaki davranışımın onu şaşırtıp şaşırtmadığı sorulduğunda, şiddetin ailemden gelen bir şey olduğunu bildiği için hiç şaşırmadığını söylemişti.

“Yok artık,” diye mırıldandı Garrett, kınayarak.

Tabii röportajı yapan kişi bunun üzerine bir geçmiş araştırması yapmış ve hakkımda bir yazı yazmıştı. Görünüşe bakılırsa

Maricopa İlçe Savcılığı'ndan bir kaynak, duruşmada ifade vermediğini reddettiğini sızdırmıştı. Bu yüzden de şimdi babamın serbest kalmasını *istediğim* için bunu yapıyormuş gibi lanse ediliyordum.

Asıl yapmak istediğim şey tam şuraya kusmaktı.

Odaya Koç Jensen ve Koç Maran'la birlikte birkaç kişi daha girince içeride bir toplantı havası oluştu. Bütün vücudum karıncalanıyor, deli gibi kaşınıyordu. Shane ile Beckett, babamdan ve Owen'dan haberdardı ama onlar dışındaki hiç kimsenin bilgisi yoktu. Şimdi hayatımın en karanlık olayını bir sürü insanla paylaşmak zorundaydım.

Gigi'ye anlattığım detayları vermeden sadece özet geçtim. *Babam tabancayı çıkardı. Tabanca patladı. Annem öldü.*

Hepsi çok sarsılmıştı. Trager bile üzgün görünüyordu.

"Sorun değil," derken o kadar rahatsız hissediyordum ki yer yarılrsa da dibine girsem diye diliyordum.

Keşke Gigi burada olsaydı ama yarına kadar gelmeyecekti. Onu arasam arabasına atlayıp hız limitini falan düşünmeden basıp geleceğine emindim. Fakat bu akşamı takımla geçirmem gerekiyordu.

"O Klein piçi ne diye kendisini ilgilendirmeyen konularda röportaj veriyor ki?" dedi Rand Hawley hiddetle.

"Cidden." Trager ilk defa onunla aynı fikirdeydi. "Lavuşun çenesinin kırılmasını hak ettiğini düşünmeye başladım."

Omuz silktim. "Hak etmişti zaten. O gün maçtan sonra soyunma odasında çok daha kötü şeyler söyledi."

"Ne gibi?" Colson, Garrett'in yanında oturduğu yerden bana baktı. İçeri girdiğinde Garrett'la sarılmışlardı ve bu pek hoşuma gitmemişti.

"Tekrar etmek istemediğim şeyler." Odada etrafıma bakınırken iç çekişimi bastırdım. "Siz benimle koca bir yıl boyunca oynadınız. Öfke kontrol sorunun olmadığını biliyorsunuz. Öyle kolay kolay tetiklenmem."

“Yani bu şerefsiz pislik o zaman da böyle saçma sapan konuşuyordu, şimdi de devam ediyor, ha?” dedi Trager. “Ne yaptıklarının farkındasınız, değil mi? Maça odaklanamayalım diye alakasız konuları gün yüzüne çıkararak dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlar.”

Odada öfkeli mırıltılar dolaştı. Bense Trager’ın böyle düzgün bir cümle kurabilmesine daha çok odaklanmış ve şaşırmıştım.

“Siktirip gitsinler,” dedi Rand, ona kafa sallayarak. “İşe yaramayacak.”

“Aynen öyle,” diye katıldı Colson. “Asla yaramayacak.”

Koç Jensen sonunda bana bakarak lafa girdi. “İstersen yarınki basın toplantısını pas geçebiliriz. Görevlilere ilgilenmediğimizi söylerim, sorun değil.”

Maçlardan önce her zaman iki takımın da genellikle kaptanlarının ve asistanlarının hazır bulunduğu bir basın konferansı düzenlenirdi. Michael Klein da onlardan biriydi.

“Önemli değil,” dedim koça. “Basın toplantısına çıkarım.”

Koyu renkli gözleri yüzüme odaklandı. “Yarın kafan olması gereken yerde olacak mı?”

“Tabii ki. Her zaman,” diye söz verdim.

Sonrasında koçlar odadan ayrıldılar. Garrett da çıkarken koluma hafifçe vurdu. Arkadaşlarımdan birkaçını kapıdan geçirirken duymak istemediğim yüreklendirici sözler dinlemek zorunda kaldım. Tek isteğim yalnız kalmaktı. Keşke Shane de burada olmasaydı ama maalesef oda arkadaşımdı.

Colson en sona kalınca onunla koridora çıkmam için işaret etti. Odanın kapısını açık bırakıp peşinden gittim.

“İyi misin?” dedi kısaca.

Hafifçe gülümsedim. “Gerçekten umurunda mı?”

“Umurumda. Ayrıca...” Bir nefes alıp verdi. “Bunu hayatım boyunca söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama... seni biraz özledim.”

“Saçmalık.”

Güldü. “Değil mi ama? Akli olan hangi adam, senin gibi sessiz kalmayı, konuştuğunda da laf sokmayı seven birini özler ki?”

Elimi saçlarımdan geçirdiğimde bakışları yüzük parmağıma takıldı ve gülüşü soldu.

“Tanrım, Ryder. Eski kız arkadaşımle evlendin,” dedi düz bir sesle.

“Hayır. Karımla evlendim.”

Açık mavi gözlerini ayaklarına dikerek uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra tekrar içini çekti.

“Sizinle, yani Gigi ve seninle takılmaya hazır mıyım henüz bilmiyorum.”

“Ben de kimseyi öyle rahatsız bir duruma sokmak istemem.”

Sırıttı. “Ama aşacağım,” dedi omuz silkerek. “Sen kötü biri değilsin, Luke. Bunu bilinçli yapmadığını biliyorum.”

“Öyle.” Ben de iç geçirdim. “İnsan kime âşık olacağını seçemiyor.”

“Doğru.” Elini uzattı. “Sen de istersen aramızı düzeltelim.”

“İsterim.”

Tokalaşmak için uzandığımda beni kendine çekip sarılarak şaşırttı. Kucaklamasına karşılık verdim ve ayrıldığımızda ona kararlı bir şekilde baktım.

“Klein meselesinin beni etkilemesine izin vermeyeceğim,” diye söz verdim.

“İzin vereceğini düşünmedim zaten.” Onun da bakışları çelik gibiydi. “O pislikleri yarın rinke gömeceğiz, merak etme. Bu numarayı çektiklerine köpek gibi pişman olacaklar.”

Ertesi sabah uyandığımda telefonumda Julio Vega'dan bir cevapsız çağrı vardı. Anında midem bulanmaya başladı çünkü

Dallas'ın başkanının beni final maçında şans dilemek için aradığından şüpheliydim. Tam da korkunç aile geçmişimin ortaya çıkmasının *hemen ardından* bana ulaşması tesadüf olabilir miydi?

Titreyen elimle telefonumu tutarak balkona çıktım. Shane hâlâ uyuyordu. Ben alarmdan önce uyanmıştım; sanki bilinçaltım, geleceğimi elinde tutan adamın aradığını hissetmişti.

Havanın serin olduğunu görünce üstüme hırkamı geçirmiş olmayı diledim. Tişörtüm ve eşofman altımla vücudum titrerken parmaklarım da buz gibiydi.

“Luke, seni yakalayabildiğime sevindim. Bu kadar erken saatte aradığım için kusura bakma.”

“Sorun değil. Kalkmıştım zaten.”

“Kendini medya fırtınasının ortasında buldun.” Vega direkt konuya girdi. “Dikkatleri asıl önemli olan konudan uzaklaştırmak için iyi bir yol, değil mi? Şu anda Frozen Four’u haber yapmalılar.”

Midem yine altüst oldu. “Üzgünüm, efendim. Benim bu olayla ilgim...”

“Ah, yanlış anladın. Seni suçlamıyorum. Yayımlanan yazının kaynağına bakılırsa rakibin senin özgüvenini kırmak istiyor.”

“Öyle görünüyor.”

“Ben de tam olarak bu konuya parmak basmak için aradım. Bilmeni istiyorum ki benim ve takımın desteği sizinle.”

O kadar şaşırmıştım ki neredeyse telefonumu dokuzuncu kattan aşağı düşürecektim. “Öyle mi?”

“Tabii ki. Yakında ailemizin bir parçası olacaksın. Ayrıca görgü bunu gerektirir. Çok küçük yaşta bir ebeveynini kaybetmişsin. Böyle bir şeyin dedikodu ya da haber malzemesi yapılması gerekirdi.”

Yutkundum. “Ah. Şey, teşekkür ederim efendim. Minnettarım.”

“Ben de annemi küçükken kaybettim. Öyle kötü bir olay sonucunda olmadı ama elbette acı vericiydi. Eğer bir şeye ihtiyacın

olursa bana söylemen yeter. İstersen Phoenix'teki savcıyla görüşebilir, mahkemeye basının gözünden uzak bir şekilde katılmanı sağlayabilirim. Yardım için bize düşen her şeyi yapacağız."

"Teşekkür ederim efendim."

"Bugün için şans dilerim. Dallas'ın tüm desteği seninle."

Telefonu kapattığımda gözyaşlarımı zor tuttuğumu fark ederek utandım. Tanrım, içimi saran rahatlık, duygusal bir boşalma gibiydi. Hızlıca mesaj uygulamasına girip Gigi'ye, Vega'yla konuşmamı anlattım. Uyanık olduğu için hemen cevap yazdı.

Gisele:

Çok sevindim, bebeğim.

Hâlâ yazıyordu.

Gisele:

Artık kötü bir şey olacak diye kaygılanıp durmayı bırakabilirsin. Dallas seni istiyor. Ekibe katılmanı dört gözle bekliyorlar, baksana. Sen de kendinden şüphe etmekten vazgeç.

Ben:

Denerim.

Gisele:

Güzel. Şimdi gidip bir şeyler ye ve sabah idmanında kendine fazla yüklenme. Gücünü maça sakla.

Ben:

Tamam. Seni seviyorum.

Gisele:

Ben de seni seviyorum.

Zihnimi ve bedenimi rahat tutmak için elimden geleni yaptım. Yoğun olmayan bir sabah antrenmanının ardından da basın toplantısı için otele yollandım.

Kapıya vardığımda içimi bir dehşet kapladı. Siktir. Bunu yapmak istemiyordum. Ama kaçmayacaktım. Ben korkak değildim.

İçeri girdiğim anda Koç Jensen beni kenara çekip, “Cevap vermek istemediğin her şeye ‘Yorum yok,’ de, tamam mı?” dedi.

Kafa salladım.

“Kendini kötü hissetmene ya da neden yorum yapmadığını açıklamana lüzum yok. Sadece ‘Yorum yok,’ diyeceksin. Nokta.”

“Peki efendim.”

Geniş odanın bir duvarının önüne iki uzun masa, aralarına da bir podyum yerleştirilmişti. Ben Colson ile Demaine’in arasındaki sandalyeye otururken koç da önünde dosyasıyla masanın diğer ucuna oturdu. Dosyada muhtemelen Briar’ın halkla ilişkiler guruları tarafından hazırlanmış konuşma notları bulunuyordu.

Arizona’nın masasında da takımın baş antrenörü, kaptanı ve biri Michael Klein’in ta kendisi olan iki asistan kaptan vardı. Kıvrıcık saçlı eski takım arkadaşşıma dönüp bakmadım bile. Gözünün üzerinde olduğunu fark etsem de dikkatime layık değildi.

Neyse ki bir üniversite sporları blogu temsilcisi tarafından sorulan ilk soru, Briar’ın sezonu nasıl geçirdiği ve sonunda işleri nasıl lehine çevirdiğiyle ilgiliydi. Buna cevap verme görevini Colson üstlendi. Rahat ve konuşkan biri olarak kalabalık karşısında çok iyiydi. Sonraki soru, Arizona’nın kaptanına yöneltildi. Tam bu toplantıdan sorunsuz ayrılacağımı düşünmeye başlamıştım ki kadın bir gazeteci bana döndü.

“Dün ailenle ilgili şoke edici detaylar ortaya çıktı. Bunun bugünkü mental sağlığına olumsuz etki edeceğini düşünüyor musun?”

Jensen araya girmeye hazır görünse de cevap vermek için mikrofona eğildim. “Geçmişimi herkesten saklamaya çalışıyor-

muşum gibi 'şoke edici' ve 'ortaya çıktı' gibi ifadeler kullanıyorsunuz. Fakat benim sakladığım hiçbir şey yoktu. Bilgisayarı ya da telefonu olan herkes, aile geçmişimi dünden önce de öğrenebilirdi zaten. Şu anda bir grup insanın dilinde bu konunun olması beni etkilemiyor. Ben oyunuma bakarım."

Sonrasında şaşırtıcı şekilde ne bu kadın ne de başka biri ailemi sormadı.

Ancak sinir bozucu bir muhabir, diğer konuyu açmaktan geri kalmadı.

"Michael, Luke'la en son aynı rinke çıktığınızda birlikte oynuyordunuz. O seneki Gençler Dünya Şampiyonası sizin için pek de iyi bitmemişti, değil mi?"

"Pek iyi bitmemiş miydi?" dedi çocuk, iğneli bir dille. "Kendimi hastanede bulmuştum."

"Aranızda hâlâ epeyce gerginlik olduğu açık," diye devam etti muhabir, bir ona bir bana bakarak. "Şampiyonadan sonra konuştunuz mu? Baltaları gömmeye hazır mısınız?"

Klein mikrofona gülmekle yetindi.

Pislik herifin sesi kulaklarımı tırmalamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Ondan rahatsız olan sadece ben değildim. Gözucuyla, Case'in kendi mikrofonuna doğru eğildiğini fark ettim.

"Benim bir sorum var," dedi, tek kaşını kaldırıp Arizona masasına bakarak. "Klein'a."

Eski takım arkadaşım gözlerini kısarken koçu araya girmeye çalıştı ama Colson ondan önce davrandı.

"O gün soyunma odasında Ryder'a ne dedin de kendini hastanede buldun? Çünkü ben aylardır bu çocukla oynuyorum. Bir azizin sabrına sahip olduğuna ilk elden şahidim."

Kısa bir sessizlik olunca Klein, odadaki herkesin merakla onu izlediğini ve bir cevap vermesi gerektiğini fark etti.

Sonunda dişlerini sıkarak yanıtladı. "Ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum."

Ön sıradaki meraklı bir kadın bana, “Sen hatırlıyor musun Luke?” diye sordu.

Bakışlarımı Klein’a çevirdim. Normalde çenemi kapalı tutar, seviyemi düşürmezdim. Fakat alaycı gülüşü hâlâ kulaklarımdaydı ve yıllardır itibarımda bir kara leke olan bu olay bana yeterince ağırlık vermişti.

Gigi’yle birlikte olmak bana bazı şeyleri içimizden atmak gerektiğini öğretmişti. Bu yüzden omuz silkip yeniden mikrofona eğildim.

“Annemin ölmeyi hak ettiğini, babamın beni de vurması gerektiğini söylemişti.”

Habercilerin birkaçı irkilirken bazıları duyduklarından iğrenmiş gibi görünüyordu. Suratı pancar kesilen Klein telaşa mikrofonunu kavramaya çalıştı ama koçu, “*Tek bir sikik kelime bile etmeyeceksin,*” dercesine uyarıcı bir bakış attı. Çünkü böyle bir anda ağzından iyi bir şeyler çıkmayacağı kesindi.

O günü dün gibi hatırlıyordum. Sözleri bazen hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Michael ve ben zaten her zaman takışırdık. Kolayca tetiklenen öfkesi ve özgüvensizlik kaynaklı böbürlenme ihtiyacı nedeniyle kişiliklerimiz baştan uyuşmamıştı. Takımın en iyisi olarak kabul edilmek istiyordu ve ondan daha yetenekli olduğum için çok öfkeleniyordu. O sene Gençler Dünya Şampiyonası’nı *benim* attığım gol sayesinde kazanmıştık ve bunu kaldıramamıştı.

Soyunma odasındaki kavgamızı neyin başlattığını bilmiyordum. Her zamanki laf sokmalarıyla başladığını hatırlıyordum gerçi. Sözlerini duymazdan geldiğimde iyice hiddetlenmiş, yüzüne bakmadığımda kolumu kavramıştı. Onu üstümden itip boş konuşan pisliğin teki olduğunu söylemiştim. İşte o zaman annemle ilgili o cümleyi kurmuştu ve ben de kendimi kaybetmiştim.

Hiç pişman değildim. Şu anda bir grup yabancının sorularına maruz kalmışken bile pislik herifin çenesini ikiye ayırdığım için pişmanlık duymuyordum.

Bu akşam da onu buza gömerken aynı zevki alacaktım.

JOSH TURNER'LA VER GAZI

OWEN MCKAY RÖPORTAJ TRANSKRİPTİ

ORİJİNAL YAYIN TARİHİ: 4/22

© SPOR YAYIN KURULUŞU

OWEN MCKAY: Aslında bu soru pek de hoşuma gitmedi, Josh. Briar Üniversitesi ulusal şampiyonayı kazanmışken şu anda onları konuşmamız ve kutlamamız gerekmez mi? Küçük kardeşimin, Frozen Four'u kazanmalarını sağlayan golü attığını bilmenin bana nasıl hissettirdiğini sorabilirsin mesela. Çünkü acayip iyi hissettiriyor.

JOSH TURNER: Seni anlıyorum. Briar'ın ulaştığı başarı gerçekten yadsınamaz. Fakat elçiye zeval olmaz; ben sadece izleyicilerin canlı sohbette sorduğu soruları sana iletıyorum.

MCKAY: Elbette. Fakat ne ben ne de kardeşim, seyircilerine babamız hakkında bir cevap borçlu değiliz. O hapse girdiğinde ikimiz de hâlâ çok küçüktük. Şimdi geçmişimizi konuşarak o günleri tekrar yaşamak istemiyoruz. Bu arada evet, bunları kardeşim adına da söylüyorum.

TURNER: Anlıyorum. Hmmm... Tennessee'den Hank Horace, Amerika'daki adalet sistemi, özellikle de şartlı tahliye konusu üzerine bir yorum yapmak isteyip istemeyeceğini soruyor.

MCKAY: İstemiyorum. Sonraki soru lütfen.

TURNER: Pekala. Ah, burada eğlenceli bir soru var. Kaliforniya'dan Sandy Elfman, güzellik rutinini öğrenmek istiyor. Erkeklerle tavsiye edebileceğin kişisel bakım ürünleri var mı?

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

GIGI

Kocan

“EVLİ OLMAN CİDDEN çok tuhaf. Bunu asla anlayamayacağım,” dedi Mya, odada dolaşıp anahtarlarımı aramamı izlerken.

“Evet tuhaf ama zamanla alışacak ve son derece mantıklı olduğunu anlayacaksın.”

Kafasını inatla iki yana salladı. “Daha yirmi bir yaşındasın. Kim bu yaşta evlenir ki? Ortaçağda mıyız?”

“Ortaçağda kızlar on iki yaşında falan evleniyorlardı. Ben onların yanında kız kurusuyum. O zamanlarda olsaydık annemle babam, evde kalmış kızlarını sonunda evlendirdikleri için rahat bir nefes alırlardı.”

Böyle konuşsam da Mya’yı anlıyordum. Evet, gerçekten çok gençtim ve arkadaşlarımla, evlendiğimi kabullenmesi zaman alacaktı. Hiçbir şeyden etkilenmeyen Diana, haber karşısında sarsılmayan tek arkadaşım olmuştu. Şimdiden Sir Percival ve onunla çıkacağımız çift randevularının planını yapıyordu. İkisi her nasılsa hâlâ çıkıyorlardı ve Diana’nın anlattığı detaylara bakılırsa adam gittikçe daha fazla kontrolcü olmaya başlamıştı. Doğrusu bu hoşuma gitmiyordu.

“Of ya, nerede bu anahtarlar!?” diye inledim sinirle.

“Ay, aradığın o muydu? İşte burada.”

Arkadaşıma sert bir bakış atıp yanma giderek anahtarımı kap-tım. “Şimdiye kadar söyleyip bana vakit kazandıramaz mıydın?”

“Nereye gidiyorsun? Kocacığınla randevunuz mu var?” diye takıldı.

“Hayır. Spor pazarlamacılığı ve psikoloji ödevlerimi cuma günü teslim edip ikisinden de mükemmel not aldım. Bu yüzden kendimi kelebek bahçesi gezisiyle ödüllendireceğim.”

Bir saat sonra aracımı otoparka çekip kartımı kapıda okutmuş ve dünyadaki en sevdiğim yere adım atmıştım. Bir süre patikalarda dolanıp nemli esintinin ve etrafımda çırpışan rengârenk kanatların tadını çıkardım. Elimi uzattığımda mavi bir morfo gelip parmağıma konarak beni gülümsetti. Kendimi Disney prensesi gibi hissediyordum.

Kelebeğin büyük kanatlarının, cam duvarlardan içeri dolan güneş ışığında parlaması hayranlık uyandırıcıydı.

“Ne güzel bir hayatın var,” dedim ona. “Sınavlara girmek, sene-ye ders yükün azalsın diye yaz derslerine katılıp katılmama konusunda karar vermek zorunda değilsin. Bütün gün uçmak, arkadaşlarıyla oynamak ve nektar içmekten başka bir şey yapmıyorsun.”

Sonra birden, kelebeğin belki de burada hapsedilmek istemiyor olabileceğini fark ettim. Belki bu bahçede kalmaktansa dünyaya açılmak, onu öldürebilecek milyonlarca şeyle çevrili halde yaşamak istiyordu. Bir keresinde Bergeron’un ağzıyla havadan bir kelebeği kapıp bütün halde yediğini görmüştüm.

“Özgürlüğüne kavuşma uğruna birinin midesine inmeyi ister miydin?” diye sordum mavi morfoya.

O sırada yakındaki bir çocuğun ağlamaya başladığını duydum. Annesi bana ters ters bakıp elinden tutarak onu uzaklaştırdı.

Vay canına. Artık çocukların önünde kelebeklerle felsefi konuşmalar da yapamayacaktık. İnsanlar ne kadar dar görüşlüydü.

Başka bir patikaya girip köşeyi döndüm.

Ve babamla karşı karşıya geldim.

Donakaldım. Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Of, cidden en sevdiğim yerde güzel bir pazar günü geçirmek isterken babamın benim yüzümden hayal kırıklığına uğradığı gerçeğini hatırlamak zorunda mıydım?

O akşamın anısı bir kasırğa gibi üzerime çarptı, göğsümü del-di ve giderken arkasında acıdan başka bir şey bırakmadı.

Normalde buradayken yüzümü kaplayan neşenin kayboldu-ğunu fark etmiş olacaktı ki babamın yüzünde de üzüntü belirdi.

“Selam,” dedi yanıma gelerek.

“Burada olduğumu nereden bildin?” diye cevap verdim.

“Kocan söyledi.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Vay.”

“Ne oldu?”

“Kocan kelimesini yüzünü ekşitmeden söyledin.”

“Evet. Şey...” Babam ellerini ceplerine soktu. Kargo pantolonu ve beyaz tişörtüyle etraftaki kadınların dikkatini çektiği gözüm-den kaçmıyordu. Adam kırklarında bile taş gibiydi. “Fark ettin mi bilmiyorum ama Ryder ve ben artık arkadaşız.”

Ryder da bana aynı şeyi söyleyip duruyordu. Görünüşe bakı-lırsa aralarındaki gerginlik yok olmuştu. Erkeklerin Frozen Four galibiyetini almasının ardından Ryder’da bir hafiflik vardı sanki. Takım arkadaşları medyada çıkan haberler konusunda onu des-teklemişti ve Case’le de yeniden arkadaştı. Kardeşim bile onunla çok iyi anlaşıyor gibiydi; hatta ikisi birbirlerine aptal bir lakap takmışlardı. Yani babamla da arasını düzeltmesi şaşırtıcı değildi.

Bense aksine babamla alakalı her şeyden özenle kaçınıyor-dum zira hâlâ çok öfkeliydim.

Hayır, öfkeli değildim.

Yıkılmıştım.

“Haklıymışsın,” dedi babam. “O iyi bir çocukmuş.”

“Öyle.” Gerginken gümüş alyansımı parmağımda döndür-mek yeni alışkanlığım olmuştu. Ona dokununca Ryder yanımdaymış gibi hissediyordum.

Patikada ilerleyip boş olan bir başka patikaya girdik. Babam, fiskiye havuzunun yanındaki ferforje bankı işaret etti. Oturdu-ğumuzda da bana hüznü, samimi bir gülümsemeye baktı. “Af-fet beni.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Kötü bir tepki vererek her şeyi batırdığımı biliyorum.”

“Kötünün kötüsüydü,” diye mırıldandım.

“Sadece... O an bir sürü şey aynı anda oluyor gibiydi. Şoke olmuşum çünkü böyle bir şeyi asla beklemiyordum.” Bana alaycı bir bakış attı. “Sürprizler konusunda hep berbattın zaten. Annene sürpriz doğum günü düzenleyip ona da davetiye gönderdiğin zamanki gibi.”

Boğazımdan bir kahkaha kaçtı. “Yanlışlıkla olmuştu.”

“Evet. Demem o ki şimdiye dek beni çok fazla şaşırtmamıştın. Fakat bu haber tam bir bomba etkisindeydi. Sanırım böyle ciddi bir kararı bize danışmadan verdiğin için öfkelenim de.”

“Üzgünüm.” Omuz silktim. “Danışmaya ihtiyacım yoktu.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet. Senin, annemin, Wyatt’ın ya da arkadaşlarımdan söyleyeceği hiçbir şey beni onunla evlenmekten alıkoyamazdı. Ryder benim için doğru kişi.” Tekrar alyansımı döndürdüm. “Dediğim gibi, her şeyin mükemmel olması beklentisi içinde değilim. İlerleyen senelerde seks bu kadar zevkli olmasa da...”

Babam öksürdü. “G!”

“Kusura bakma. Ne demek istediğimi anlıyorsundur. Balayı dönemi bir süre sonra bitecek ve kendimizi rutinlere kapılmış halde bulacağız. Muhtemelen birbirimizi boğazlamak istediğimiz pek çok an gelecek. Ama önemli değil. Hepsi için seçtiğim kişi Ryder. Tıpkı senin, annemi seçmen gibi.”

Kafasını sallarken gözlerindeki bakış beni irkiltti. Teslimiyet değil de kabullenmeyle bakıyordu. Belki de gerçekten artık değişmişti.

“Bu nedenle mi öyle korkunç bir tepki verdin?” diye sordum. “Şok ve öfke yüzünden mi?”

“Hayır. İlk başta öyle sanmıştım ama sonra başka bir şey daha olduğunu fark ettim.” Sesi boğuklaştı. “İncinmişim.”

“İncinmiştin,” diye tekrar ederken vicdanım birazcık sızladı. Onun canını yakmış olma fikri hoşuma gitmiyordu.

“Mihriba yürürken sana eşlik etmeyi hep hayal etmişim.”

İtirafı kalbimi mengene misali sıkıştırdı.

Kahretsin. Şimdi annemin neden ona kızgın kalamadığını anlıyordum. Böyle cümleler kurarken nasıl kızabilirdi ki?

“Gerçekçi olalım,” diye devam etti. “Kardeşin asla evlenmeyecek.”

“Ölene dek zampara kalacak, evet.”

“Bu yüzden en azından seninle bu şansı yakalarım diye düşünmüştüm. Hiçbir zaman öyle süslü püslü bir kız olmadın ama annenle gelinliklerden falan bahsettiğinizi duymuştum. Ne giysen yakışır ama seni düğününde kabarık, bembeyaz bir gelinlikle göreceğimi, müstakbel eşine doğru yürürken koluna gireceğimi, seninle dans edeceğimi düşünürdüm.” Bana umut dolu gözlerle baktı. “Nikâhı çoktan kıydığınızı biliyorum ama düğün yapmayı da düşünmelisiniz. Summer Teyzen düğününü planlamak için delirir, biliyorsun.”

Sessizce güldüm. “Bunu Ryder’la konuşmalısın. Adam akşam yemeğinde ne yediğini bile söylemekten aciz. Yüzlerce insanın karşısında dikilip yemin konuşması yapacağını mı sanıyorsun? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki o düğünün konukları beş yüzün altında olmayacaktır.”

“Çok fazla arkadaşım varsa ben ne yapayım yani?” Gözlerindeki gülüş kısa sürede yok oldu. “Ryder konusunda yanılıyorsun. Senin için yapabileceklerinin sınırı yok.”

Sessizleştik.

Sonra ona dönüp kafamı omzuna koydum.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

“Sen değil, ben kendimi hayal kırıklığına uğrattım.” Duraksadı. “Seni seviyorum. Biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Ben de duraksadım. “Ben de seni seviyorum.”

Aramıza bir sessizlik daha çöktü.

“Hall of Fame’e kabul edildim.”

“Duydum.” Onu kendim tebrik etmemiştim ama annemle mesajımı iletmiştim. Sonuçta kalpsiz bir pislik değildim.

“Önümüzdeki hafta sonu tören ve parti yapılacak. Kocanla birlikte katılırsanız çok sevinirim.”

Kısa bir an bekledikten sonra elini sıktım. “Onur duyarız.”

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GIGI

Sürecin içindeki bir an

RYDER TAKIM ELBİSENİN içinde acayip seksi görünüyordu. Hall of Fame töreninde onu tuvalete çekip becermemek için kendimi güç bela tutuyordum. 1.95 boyunda, ateşli bir hokey oyuncusuyla evli olmanın ne kadar zorlayıcı olacağını hiç düşünmemiştim. Onu sürekli yatağa atmak istemem büyük sorundu.

Fakat bu akşam, babamın akşamıydı. Bu nedenle de kontrolümü kaybetmemem ve yatağıma kavuştuğumuz ana dek kocamın elini tutmakla yetinmem gerekiyordu.

Tören beklediğimden daha duygusal geçmişti. Boston'm eski baş antrenörü çok güzel bir konuşmayla babamı övdüğünde göğsüm gururla dolarken gözyaşlarımı tutamamıştım. Şimdi de parti kısmındaydık ve en nefret ettiğim şeyle, kalabalığa karışmakla meşguldük. Neyse ki bu işkenceyi paylaşmak için yanımda Ryder ile Wyatt vardı. Annemse sosyalleşmeyi sorun ediyormuş gibi görünmüyordu. Belki de yıllar içinde hem kendinin hem de babamın kariyeri için bunu defalarca yapmak zorunda kaldığından dolayı rol yapmaya alışmıştı.

"Greg, seni çocuklarım Gigi ve Wyatt'la tanıştırayım." Babam, gri saçlı bir adamla yanımıza gelmişti.

Adam bir yerlerden tanıdık geliyordu. Babam onu, yirmi sene önce kendisi çaylakken bir sezon beraber oynadığı takım arkadaşlarından biri olarak tanıttı.

“Bu da damadım Luke.”

Babamın bir aydan kısa süre içinde *damat* kelimesini böyle sine kolaylıkla söylemesi, Ryder’ı sanki senelerdir ailemizin bir parçasıymış gibi görmesi çok şaşırtıcıydı.

Greg sırtarak, “Ah, bu adamın tanıtılmaya ihtiyacı mı var?” deyip Ryder’a elini uzattı. “Luke Ryder! Gençler Dünya Şampiyonası’ndan beri kariyerini takip ediyorum. Dallas’ta başaracağın şeyleri izlemek için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de,” dedi Ryder.

İkisi birkaç dakika sohbet ettiler, sonra biz grupça başkalarıyla kaynaşmaya gittik.

Bu kez karşımıza çıkan, Detroit’ten bir koçtu. Hall of Fame’e seçilenlerden bir diğeri de eski bir Red Wings oyuncusuydu.

Babam bu defa Ryder’ı tanıtırken, tek kaşımı şaşkınlıkla kaldırmama neden olan bir bilgi de verdi.

“Luke bu ağustostaki Hokey Kralları kampında asistan koçluk yapacak,” dedi, Ryder’a bakarak. “Koç Belov, kampta şut derslerinden birine katılacak. Birlikte çalıştığınızda birbirinizi daha iyi tanırırsınız.”

Ryder sakince, “Sabırsızlıkla bekleyeceğim,” dedi ama yüzünü ifadesiz tutmak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum.

Belov gittikten sonra Ryder dönüp babama öylece baktı.

“Ne?” dedi babam.

“Hokey Kralları kampında görev alacağımı bana böyle mi haber veriyorsun?”

“Ah, resmi olarak teklif sunmamı mı bekliyordun? Cevabının her şekilde evet olacağını düşündüm.”

Wyatt burnundan alaycı bir nefes verdi.

Şampanyamdan bir yudum alırken hayatımda ilk defa böyle bir etkinlikten keyif aldığımı düşündüm. Sonra elbette evrenin bunu mahvetmesi gerekti.

Brad Fairlee'nin bize doğru geldiğini gördüğümde, "Kahretsin," dedim kısık sesle.

Ryder bakışlarımı takip edince direkt elime uzandı.

Babam da bana güven verici bir bakış attı. "Sorun çıkmayacak."

Çıkmadı da. Sadece ilk birkaç dakikada. Fairlee babamla tokalaşıp onu tebrik ettikten sonra şampiyonluklarımız için beni ve Ryder'ı da tebrik etti. Babamla kadınlar dünya şampiyonasını konuşmaya başladıklarında neyse ki kırgınlığımı gizlemeyi başardım. Fakat şans verilseydi iki hafta sonra başlayacak maçlarda benim de yer alabileceğim düşüncesi hâlâ beynimi kemiriyordu. Bu benim gözümde hâlâ bir başarısızlık olsa da kendime sık sık Ryder'ın sözlerini hatırlatıyordum. Bu sadece sürecin içindeki bir andı. Daha başka fırsatlarım da olacaktı.

Her şey güzel gidiyordu ki Fairlee, kızının konusunu açtı. Önce anneme, Emma'nın Batı Yakası'nda seçmelere girdiğinden bahsetti, ardından ifadesini sertleştirerek bana döndü.

"Emma geçenlerde alışveriş merkezinde karşılaştığınızdan bahsetmişti."

"Evet, karşılaştık."

"Eve döndüğünde bayağı üzgündü." Sesi kontrollü olsa da gözlerinde suçlama vardı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim ben de dengeli bir sesle.

Bir anlık sessizlik oldu.

Sonra Brad şampanyasından bir yudum alıp içini çekti. "İkiniz arasından daha olgun davrananın sen olmasını beklerdim, Gigi. Ona karşı birazcık nezaketli olabilirdin."

Bunu gerçekten söylemiş olamazdı.

İronik şekilde, endişelenmesi gereken benim tepkim değildi. Kocamın, kardeşimin ve babamın önünde bana olgun ve nazik olmadığımı söylemişti.

Fakat tetiklediği kişi anne ayı olmuştu.

“Ben öyle düşünmüyorum, Brad,” dedi annem keskin bir sesle. “Kusura bakma, sana saygım sonsuz ama lütfen çocuğuma ebeveynlik yapmaya kalkma. Gidip kendi çocuğunla ilgilen. Üzerinde çalışılması gereken sorunları olan o.”

Adamın gözleri alevlendi. “Emma yanlış hiçbir şey yapmadı.”

“Emma çırlçıplak halde yatağıma girip kocamla birlikte olmaya çalıştı,” dedi annem kibarca.

Kardeşim gülmemek için avucuna doğru öksürürken Fairlee’nin yüzü resmen çarpılmıştı. Hızlıca babama döndüğünde o da başını sallayıp, “Öyle oldu,” diye onayladı.

“Tanrım. Garrett.” Adam tekrar anneme baktı. “Hannah, bunu hiç bilmiyordum. Ben... kızım adına özür dilerim.”

“Brad, senin özür dilemeni gerektirecek bir şey yok,” diye araya girdi babam. Haklıydı, sonuçta Brad Fairlee yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece ikisini de terk eden annesinin yokluğunu hissettirmemek için kızını şımartmıştı. “Tek istediğimiz, hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda kızımızla konuşmayı bırakman.”

“Anlaşıldı.” Fairlee utançla durakladı ve şampanyasını kafasına dikerek sersemlemiş halde uzaklaştı.

İç geçirerek annemle babama baktım. “Ona Emma’nın ne yaptığını söylemenize gerek yoktu. Kendimi...” Sustum ve Ryder’in tavsiyelerini hatırladım. Ardından omuz silkerek kocama gülümsedim. “Aslında hayır. Kendimi kötü hissetmedim. Emma ektiğini biçecek.”

Ryder sırtıttı. “İşte benim kızım.”

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYDER

Beni çok fazla seviyorsun

SHANE KENDİNE BİR veda partisi veriyordu. Fakat bunun ne kadar acınası bir şey olduğunu düşünecek durumda değildim çünkü bahsi geçen parti esnasında koridordaki banyoda karımı becermekle meşguldüm.

Gigi eğilip lavabonun kenarlarını sıkı sıkı kavramıştı. Ben de eteğini beline kadar kaldırmış, içine girip çıkarken yüzünün aldığı hali aynadan izlemenin keyfini sürüyordum.

“Tanrım, başımı döndürüyorsun,” diye inledi. “Aynı şeyi yapmaya devam et.”

“O kadar iyi, ha?”

“Çok iyi.”

Islak kıvrımlarının arasında hareket ederken dudaklarımı kulağına bastırdım. “Her seferinde beni taş gibi sertleştirmeyi başarıyorsun.”

Sözlerimin ödülü bir inilti oldu. Beni içine daha da çekebilme için kıcını kasıklarına bastırdı.

“Hadi artık, bırak kendini,” dedi soluk soluğa.

“Önce seni tatmin etmek istiyorum.”

“Biri kapıya dayanır şimdi.” Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve hâlâ kıcını bana sürüyordu.

“İyi,” diye homurdandığımda yansıması bana gülümsedi. Sonra beni mahvedeceğini bilerek iç kaslarını sıktı. Şimdi istem de kendimi tutmam mümkün değildi.

Olabildiğince derinlerine girdim ve inleyerek boşaldım. Sonrasında peçeteyle birbirimizi temizledik. Gigi sarı yazlık elbisesini indirirken ben de lavaboyu sildim.

Elbisesinin eteğini düzeltip aynaya döndü ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp beni inceledi.

“Az önce becerilmiş gibi görünmüyorsun,” dedi onaylarcasına kafa sallayarak. “Ben görünüyor muyum?”

“Evet.”

İçini çekti.

Kollarımı arkasından ona sarıp boynunu öptüm. “Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Tabii ki biliyorum. İki saniyede bir söylüyorsun.”

Kıçını çimdikledim. “Şikâyet etmeye kalkarsan bir daha duyamazsın, haberin olsun.”

“Bunu yapmazsın.” Bana sırtıtmak için kafasını yana çevirdi. “Çünkü beni çok fazla seviyorsun.”

Bu konuda yanılmıyordu.

“Sorun değil,” dedi teselli etmek ister gibi. Parmak uçlarında yükseldi ama yine de dudaklarıma zar zor ulaşıyordu. “Ben de seni çok fazla seviyorum.”

Sonunda birileri gerçekten kapıya dayandı. Öyle sert tıklatmışlardı ki kapı sarsılmıştı.

“Hadi ya, bu ne böyle! İnsanların tuvalete girmesi gerek!” Kız, hızlı seksimizden bizim kadar memnun değildi.

Banyodan çıkarken yüzlerimizi nötr tutmaya çalıştık ama herkes ne yaptığımızı biliyordu.

Shane bizi görünce yanımıza geldi. “Üst katta iki banyo, üç yatak odası olduğunun farkındasınız, değil mi? Biri de size ait.”

Omuz silktim. “Evet ama öylesi eğlenceli değil.”

Konuşmaya kulak misafiri olan Beckett kafa salladı. “Ryder haklı.”

Hava, partiyi dışarıda yapacak kadar güzeldi ve sarhoş takım arkadaşlarımızdan biri barbeküde bir şeyler pişiriyordu. Evi yakmaması için dua ettim. En azından kira sözleşmesi bitene kadar sağlam kalsa iyi olurdu. Gerçi... Beckett burada yaşamaya devam edecekti. Yurt odalarından bıktığını söyleyen Will Larsen onun yanına taşınacaktı ve başka birini bulamazlarsa bir süre evde sadece ikisi olacaktı.

Shane ise zengin ebeveynlerinin onun için satın aldığı bir daireye taşınıyordu. Sonradan evin Gigi’nin arkadaşı Diana’nın yaşadığı sitede olduğunu öğrenmiştik. Şimdi de babasının yaptırdığı tadilatlar ve hazırlıklarla övünüyordu.

“Güzel bir şey olmalı,” dedi Gigi.

Shane, “Of, sen sus,” dedi sırtarak. “Babanda paradan çok ne var? İstesen sana lanet bir malikâne bile alır.”

Bu konuda haklıydı. Gigi’nin babası gerçekten de bunu yapmak istemişti ama kabul etmemiştik. Seneye Dallas’la kontratımı resmi olarak imzalayınca kendi evimizi satın alana dek bekleyebilirdik.

“Hey, konu dışı ama şimdi aklıma geldi,” dedi Shane, birasını yudumlayarak. “Bu çok hoşuna gidecek, Gisele. Dün TSN’de Kadınlar Dünya Şampiyonası’nın en iyi hamlelerini gösteriyorlardı. Beş hamlenin dördü Kanada’dandı.” Sessizce sırtıttı.

Gigi ona gözlerini devirerek baktı. “Destegin için minnettarım ama ülkemizin kaybına da sevinmezsin yani.”

Geçen ay maçı Gigi’yle birlikte izlemiştik ve kendisi de oynanan oyuna bir sürü laf etmişti. Kadroda olsaydı maçın sonucu değişir, altın madalya Kanada yerine ABD’ye gelir miydi bilemiyordum ama takıma dezavantaj sağlamayacağı kesindi.

“Her neyse. Bir gün milli takımda oynamak için hâlâ şansım var.” Rahat bir şekilde omuz silkti. Başarısız olduğunu düşünerek

içi dışına çıkana dek ağladığı geceden bu yana epey gelişme kaydetmişti. Benim gibi o da sınırlarının, gücünü artırmaya yaraya-
cağını kabul etmeyi öğreniyordu.

“Kabul edilmezsem de üniversiteden mezun olduktan sonra Ryder’ın menajeri olur ve bize multimilyon dolarlık anlaşmalar ayarlarım,” dedi sırtarak.

“Mantıklı plan,” dedim.

Will, Beckett ve Case de bize katılınca, sarhoş çocuğun hazırladığı hamburgerleri yiyip içkilerimizi yudumlayarak bir süre sohbet ettik. Bir ara Diana uyluklarını zar zor kapatan mini eteği ve tek omzu düşük tişörtüyle yanımıza geldi.

“Lindley,” dedi gözlerini kısarak.

Shane de onu taklit etti. “Dixon.”

“Meadow Hill senden önce benim toprağımdı. Oraya taşındığında benden uzak duracaksın. Hatta havuzun tam ortasından bir sınır çizgisi ayarlasak çok daha iyi olabilir.”

“Çok kötüsün.” Shane üzölmüş gibi dudaklarını büzdü. “Kendi arkadaşlarına da böyle kaba mı davranacaksın? Çünkü her gece eve bir ya da iki amigo kız getirmeyi planlıyorum.”

Diana ona dik dik baktıktan sonra çekip gitti.

“Bu yaz zamparalıklarınla en yakın arkadaşımı rahatsız etmekten başka planın var mı?” diye sordu Gigi gülererek.

Shane sırtıttı. “Yok. Muhtemelen tatilin yarısını burada, yarısını ailemin evinde geçiririm. Siz ne yapacaksınız?”

Gigi’nin yüzü parladı. “Ben balayına çıkmak istiyorum.”

Shane şimdi sırtışını bana yöneltmişti. “Kızı balayına götür, seni pislik.”

“Götüreceğim zaten,” dedim. “Ağustosta sıkık İtalya’ya gidiyoruz.”

Beckett, “İtalya’ya ne garezin var da öyle konuşuyorsun kanka?” dediğinde Will ile Colson kahkahayı patlattılar. Case, Gigi’yle birlikte olmamızla ilgili tüm sorunlarını aşmış gibiydi.

Gecenin çoğunu, Gigi'nin takım arkadaşı Camila'yla flörtleşerek geçirmişti.

“Orayı sevmeyeceğini düşünüyor,” diye açıkladı Gigi.

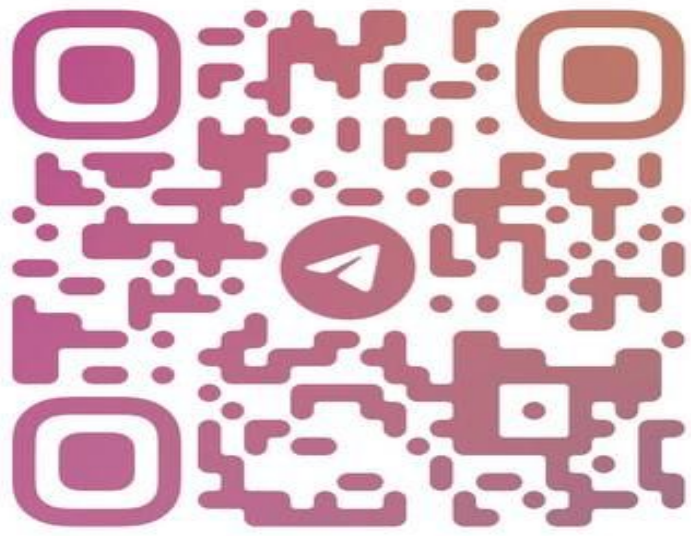
“Bana canından bezmiş, coşkudan uzak bir ülke gibi geliyor,” diye mırıldandım.

İkimiz de temmuzda Arizona'ya gideceğimizden bahsetmedik. Babamın şartlı tahliye duruşmasını Gigi'yle -ve Owen'la- uzun uzun tartışmış, en sonunda ifade vermemizin faydalı olacağına karar kılmıştık. Owen da ben de o adamın yüzünü ömrümüz boyunca görmek istemesek de parmaklıklar ardında geçirdiği on beş sene kesinlikle yeterli değildi. Annemize yaptığı şey için hapiste çürümeyi hak ediyordu. Mahkemenin ona şartlı tahliye vermesi ihtimali çok, çok düşük olsa da bu riske girmek istemiyorduk. Bu yüzden önümüzdeki ay üçümüz de orada olacaktık. Hatta Gigi'nin anne babası da bize katılmayı teklif etmişlerdi.

Hayat çok güzel gidiyordu.

Bu cümleyi kullanmaya... ve deneyimlemeye pek alışkın değildim. Ama alışıyordum. Sağlığım yerindeydi. Arkadaşlarım, kardeşim ve karım yanımdaydı. Gelecekte bizi neler beklediğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

Fakat Gigi dahil olduğu sürece geleceğimin parlak olacağından hiç şüphem yoktu.

@AYISIGIKITAP